„Iată un roman minunat."
ELOISA JAMES

Din dragoste pentru Pete

ELIZABETH HOYT

SUB PSEUDONIMUL

JULIA HARPER

Îndrăzneața Zoey Addler este pe punctul de a se lua la harță, din cauza unui loc de parcare, cu un agent federal. Și nu cu un agent oarecare, ci cu *foarte* specialul agent Dante Torelli, un bărbat elegant și dichisit, care pare mai degrabă potrivit pe copertele revistelor decât într-un birou al FBI. Însă când nepoțica ei Pete este răpită chiar de sub privirea ei, Zoey nu ezită să se repeadă în BMW-ul scump și impecabil al agentului și să pornească împreună cu acesta pe urmele răpitorilor, încercând să nu se lase bulversată de… Domnul Buze Păcătoase, după cum îl numește ea pe fermecătorul agent.

Misiunea lui Dante îa o întorsătură neașteptată, astfel că se trezește țința unei ploi de gloanțe și partener, fără voie, al unei roșcate extrem de vorbărețe. Lui îi place liniștea. Ea nu-și poate ține o clipă gura. El preferă să meargă după niște reguli stricte. Ea nu dă doi bani pe reguli. Însă, în acest caz, contrariile fac mai mult decât doar să se atragă: se incită reciproc. Cu un ucigaș trimis pe urmele lor, Dante și Zoey vor risca *totul* – de dragul lor și al micuței Pete.

•

„Harper ne oferă o poveste de dragoste antrenantă,
amuzantă și sexy."
Booklist

•

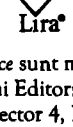
Elizabeth Hoyt este bine-cunoscută pentru romanele sale *historical romance*, însă, sub pseudonimul Julia Harper, a publicat și romane contemporane, foarte apreciate de public.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3022-3
9 786063 330223
Lira
eBook disponibil

ELIZABETH HOYT

Din dragoste pentru Pete

For the Love of Pete
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2009 Nancy M. Finney
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Din dragoste pentru Pete
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Din dragoste pentru Pete / Elizabeth Hoyt;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3022-3

I. Mateescu, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELIZABETH HOYT
Din dragoste pentru Pete

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

LITERA
2018

Lui DOROTHY SINHA, *bibliotecar de excepție, cofetar talentat care realizează torturi uimitoare și cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva.*

prolog

Dacă ar fi ştiut Charlie Hessler ce serie de evenimente avea să declanşeze cursa lui, nu ar mai fi dat niciodată şi acea ultimă tură în jurul circuitului Quantico. Până la urmă, acel accident vascular era contraproductiv pentru tot ce sperase să realizeze târându-şi fundul acela de vârstă mijlocie în oraş în fiecare seară la ora şapte. Dar Charlie nu avea nici cea mai vagă idee ce avea să se întâmple în viitor. În timp ce se apropia de ultimul kilometru ai cursei, un cheag de sânge îi ajunse în creier cu un efect catastrofic, şi Charlie se prăbuşi pe porţiunea de iarbă de lângă pistă.

Şi nu-l putu găsi nimeni pentru următoarele cincisprezece minute.

În celălalt capăt al ţării şi paisprezece ore mai târziu, un e-mail era deschis pe un computer guvernamental. În acest e-mail scria că Charlie Hessler era scos din peisaj. Destinatarul rămase un minut uitându-se la ecranul luminat al computerului său, bătând uşor cu degetele în birou. După aceea, un zâmbet mic îi arcui o parte a feţei, şi apăsă pe butonul de ştergere. Dacă Hessler era scos din funcţiune, asta însemna că Dante Torelli rămăsese expus şi fără nici un fel de întăriri.

Era timpul să-l elimine şi pe el din peisaj.

capitolul 1

Joi, ora 16.16

Situaţia deveni, în cele din urmă, critică între Zoey Addler şi Domnul Buze Păcătoase în după-amiaza în care acesta încercă să-i fure locul de parcare.

Bine, *tehnic vorbind*, numele vecinului ei de deasupra nu era tocmai „Domnul Buze Păcătoase". Ştia cu ce se ocupa tipul, dar nu şi cum îl chema. Şi, din moment ce tipul era al naibii de chipeş şi atrăgător, Zoey îl porecli-se în mintea ei Domnul Buze Păcătoase. Şi, da, *tehnic vorbind*, locul de parcare în cauză poate că nu era al ei din punct de vedere legal - din moment ce nu plătise pentru el -, dar *era drept şi că ea îl deszăpezise*. Era luna ianuarie în Chicago. Şi, în Chicago, pe timp de iarnă, dacă deszăpezeai un loc de parcare, asta îl cam făcea al tău. Toată lumea ştia acest lucru.

Toată lumea cu excepţia Domnului Buze Păcătoase, mai exact.

- Ce naiba faci acolo? ţipă Zoey la el, lovind cu putere în capota maşinii lui negre Beemer decapotabile, aflată pe locul de parcare pe care i-l furase.

Domnul Buze Păcătoase mormăi ceva din spatele volanului Beemerului său. Ceva ce ea nu putu auzi. După aceea, deschise geamul.

- Eşti nebună? Puteam să dau peste tine. Să nu te mai arunci niciodată în faţa unei maşini în mişcare.

Oh, da! De parcă el avea vreun drept să-i ţină *ei* predici de-astea. Zoey se îndreptă de spate, îşi ancoră ferm în pământ ambele picioare încălţate în cizme Sorel şi îşi încrucişă braţele la piept.

- Eu am deszăpezit locul acesta de parcare. Este al *meu*. Nu poţi să-l iei.

Vorbele îi ieşeau în norişori albi de abur în atmosfera rece de după-amiază târzie. Se depuseseră deja în jur de douăzeci de centimetri de zăpadă noaptea trecută şi arăta ca şi când avea să mai ningă iar. Aşa că acesta era un motiv în plus să vrea să îşi păstreze locul de parcare.

Beemerul lui era poziţionat înclinat, jumătate pe locul de parcare – aflat chiar în faţa clădirii în care locuia ea – şi jumătate în afara acestuia. Toate celelalte locuri de parcare de pe stradă erau luate. În faţa Beemerului era un Hummer galben şi în spatele lui un jeep roşu. În clipa aceea, Priusul ei micuţ şi albastru era parcat lateral, paralel cu jeepul roşu. Era un loc de parcare grozav. Zoey se trezise la ora cinci dimineaţa ca să deszăpezească parcarea înainte să plece la muncă la magazinul la care lucra. Marcase locul acela cu două scaune pliabile de grădină şi cu o cutie de lapte de plastic, ruptă, respectând astfel o veche tradiţie nescrisă a oraşului Chicago. Şi acum, când se întorcea acasă după o zi lungă de muncă, era deja prea mult să-l găsească pe Domnul Buze Păcătoase furându-i locul de parcare.

– Doamne! exclamă Domnul Buze. Uite ce e, sunt un pic în întârziere. Îţi promit că o să-ţi deszăpezesc alt loc de parcare diseară, da? Doar, te rog eu, dă-te din calea mea acum, da? Te rog?

Era mai mult decât evident că omul nu era obişnuit să roage pe nimeni nimic. Tipii arătoşi nu roagă în stânga şi-n dreapta. El avea o piele netedă, în nuanţa cafelei cu lapte, păr negru ondulat şi ochi precum ciocolata amăruie, încadraţi de gene dese şi bogate, ca de fată. Numai că acele gene feminine nu făceau altceva decât să sublinieze şi mai mult unghiurile aspre şi masculine ale feţei lui. De fapt, singurele lucruri cât de cât moi de pe chipul lui erau acele gene şi buzele sale păcătoase. Acele buze mărginite de riduri adânci de expresie, ce încadrau acele colţuri cinice şi gropiţa mică de pe buza lui de jos, care făcea o femeie să se întrebe mai exact ce anume putea face cu gura aceea.

Perfect.

Frumusețea lui masculină era de o perfecțiune desăvârșită, și Zoey îl urâse din prima clipă în care îl văzuse. Tipii arătoși erau mereu al naibii de îngâmfați și plini de sine. Și se plimbau mereu țanțoși, de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu pentru femei. „Te rog!" În plus, tipul umbla îmbrăcat la patru ace într-un costum elegant, cu cravată și cu o haină de piele pe deasupra, și pur și simplu nu era genul ei.

Domnul Buze se dădea jos din mașină acum, părând destul de enervat, cu haina sa lungă de piele răsucindu-i-se în jurul picioarelor într-un mod spectaculos.

Zoey se aplecă în față, pregătită să-i zică vreo două, când ușile principale de la intrarea în clădire se deschiseră furtunos, și un individ de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o pufoaică roșie, dădu buzna afară. Ținea un bebeluș sub brațul său stâng ca pe o minge de fotbal american. Zoey încremeni, și inima aproape că-i stătu din cauza imaginii. Bărbatul ținea în mâna dreaptă un pistol. Capul lui chel se răsuci când îi zări, și mâna i se smuci spre ei. Zoey făcu ochii mari, și apoi fu izbită dintr-o parte de niște cărămizi. Se prăbuși pe noroiul înghețat de pe stradă, cu o grămadă de cărămizi deasupra ei. O mânecă din piele neagră scumpă îi proteja fața.

BUM!

Împușcătura aceea răsună de parcă ar fi bubuit exact în urechea ei. Zoey își încordă tot corpul, dintr-o reacție instinctivă, încercând să se facă cât mai mică sub silueta masivă a omului de deasupra ei.

– Treci în spatele mașinii! îi șopti Domnul Buze Păcătoase la ureche, și ei îi trecu prin minte gândul complet absurd că respirația lui mirosea a mentă proaspătă.

Răsună apoi o rafală de împușcături, una după alta, o avalanșă de sunete care o sperie de moarte. Greutatea se ridică apoi de pe corpul ei, și ea simți cum Domnul Buze o apucă de spatele jachetei și o trase în sus. Ajunse

în patru labe, dar abia de atinse pământul, că se afla deja în spatele Beemerului, pe partea şoferului. Se uită în sus şi îl văzu pe Domnul Buze ghemuit deasupra ei, cu un pistol negru în mână.

– Nu trage! icni ea. A luat copilul!

– Ştiu. Se uita ţintă pe deasupra maşinii. Rahat!

Dar înjurătura lui fu imediat înăbuşită de hârâitul puternic al unui motor de maşină. Zoey se uită în jur şi observă Hummerul galben accelerând şi dispărând în curbă, cu bărbatul chel la volan.

– Haide! exclamă ea, deschizând portiera Beemerului şi aruncându-se înăuntru fără pic de delicateţe. Pentru o clipă, se gândi că se înţepenise între scaune, dar apoi se trezi pe scaunul pasagerului, trăgând de centura de siguranţă. Se uită în spate şi văzu că Domnul Buze se afla încă afară, holbându-se la ea. Ce mai aştepţi? O să-i pierdem.

El o privi cu ochii mijiţi, dar, din fericire, nu ripostă. În schimb, îşi aranjă grăbit haina şi sacoul costumului, băgă pistolul înapoi în toc cu o mişcare graţioasă pe care până şi Jack Bauer ar fi invidiat-o şi se sui în maşină. Apoi împinse la loc frâna de mână şi băgă maşina în viteza întâi. Aruncă o privire evaluativă spre ea şi zise:

– Ţine-te bine!

Forţa cu care acceleră o lipi de spătarul luxos din piele al Beemerului. Şi apoi zburau pe şosea, maşina aceasta fiind incredibil de silenţioasă în timp ce goneau în jos pe Evanston.

– Crezi că e un pedofil? întrebă ea, apucând extrem de neliniştită cotiera maşinii.

– Nu.

Hummerul galben dăduse colţul şi intrase pe un bulevard de mărime medie, încadrat de o parte şi de alta de firme mici şi de magazine. Zoey se temea că îi pierduseră urma, dar, la două semafoare mai în faţă, Hummerul era oprit la roşu.

Ea se aplecă în față.

– Uite-l! Un pic mai în față la stop!

– Îl văd, zise el încet, deși cuvintele lui erau încărcate de tensiune.

Ei bine, ghinion!

– Nu poți să mergi mai repede?

El acceleră și depăși o dubiță verde.

– S-a schimbat culoarea la semafor! Se mișcă din nou! Zoey își mușcă buza, încercând să își domolească panica. Nu putem să-l pierdem! Nu putem! Trebuie să mergi mai repede!

Domnul Buze aruncă o ocheadă spre ea. Nu zise nimic, dar Zoey auzi un sunet strident, de parcă ar fi scrâșnit din dinți. Își dădu ochii peste cap. Cât de delicat era egoul bărbaților! Își scoase în grabă telefonul mobil din buzunarul jachetei și începu să apese pe taste.

– Ce faci? o întrebă el.

Beemerul intră în depășirea unui Volkswagen Beetle de pe banda din stânga, trecând peste un separator de sensuri din ciment înainte de a intra în fața Beetle-ului. Zoey se îndreptă, fiindcă alunecase și se lipise de ușa pasagerului.

– Sun la Urgențe.

El mârâi, și ea nu știu dacă era un sunet aprobator sau nu. Nu că ar fi contat.

Auzi un clic scurt în telefon și apoi vocea plictisită a unei femei:

– 911. Care este natura urgenței dumneavoastră?

Hummerul făcuse dreapta la semafor și intrase pe Dempster. Domnul Buze ghidă și el Beemerul în urma mașinii, luând curba cu vreo 70 de kilometri pe oră. Roțile scârțâiră pe asfalt, dar mașina nu derapă. Bilă albă pentru BMW la capitolul acesta.

– A fost răpit un copil, îi zise Zoey operatoarei de la 911. Îl urmărim pe răpitor.

Vocea operatoarei deveni dintr-odată însuflețită:

– Unde sunteţi acum?

– Pe Dempster, lângă... întinse gâtul să se uite în jur chiar când Domnul Buze mai luă o curbă, aproape făcând-o să dea cu nasul de geam. Rahat!

– Poftim?! zise operatoare, părând ofensată.

– Nu vorbeam cu dumneavoastră. Ştiu că am trecut de Skokie Boulevard.

– Suntem la intersecţia Dempster cu Le Claire, zise Domnul Buze cu glas încordat.

Zoey îi repetă operatoarei informaţia.

– Zi-le că urmărim un Hummer galben, mârâi la ea Domnul Buze, în timp ce accelera ca să depăşească o maşină a poştei, suficient de aproape încât să pună în pericol vopseaua maşinii de pe acea parte. Numerele de înmatriculare sunt murdare de noroi, dar e uşor înfundată în stânga spate, deasupra roţii.

Hummerul trecu brusc pe banda din dreapta şi apoi ieşi spre Edens Expressway.

Zoey icni în mijlocul propoziţiei, în timp ce repeta ceea ce-i zisese Domnul Buze.

– A ieşit pe Edens şi se duce spre nord.

Beemerul vină şi încetini brusc. În ambele direcţii ale autostrăzii, cât se putea vedea cu ochiul liber, erau cozi de maşini pe toate cele patru benzi.

– Rahat! mormăi Zoey.

– Poftim?! zise din nou operatoarea.

Probabil auzise destul de multe înjurături la adresa ei.

– Nu vorbeam cu dumneavoastră! răspunse Zoey, apoi zise fără să se adreseze cuiva anume: Tocmai de-asta nu o iau niciodată pe Edens după ora trei. Cred că drumul ăsta e în construcţie de mai bine de zece ani deja.

– Mda, o să mă asigur că-i zic asta tipului când îl prindem din urmă, mârâi Domnul Buze.

Asta *dacă* îl prindeau din urmă, cugetă Zoey şi îşi muşcă buza de jos. Hummerul se afla deja la câteva maşini distanţă şi înainta nestingherit, în timp ce ei erau blocaţi în zona de ambuteiaj. Rămase cu ochii

ațintiți spre bolidul mare din fier galben. Nu voia să scape mașina din ochi. În mașina aceea se afla un răpitor cu un pistol și o micuță foarte importantă. Pentru că răpitorul nu luase un copil oarecare.

O luase pe Pete.

capitolul 2

Joi, ora 16.48

Agentul special de la FBI Dante Torelli rămase cu privirea ațintită asupra suspectului neidentificat din Hummerul galben, dar era perfect conștient de prezența femeii de lângă el. Aceasta se trăgea în față în timp ce vorbea la telefon, ca și când ar fi putut face mașinile dinainte să se deplaseze mai repede prin simpla putere a voinței. Și poate chiar reușea. Până în acest punct, îi revendicase mașina, se autoinvitase într-o urmărire de mare viteză și părea destul de în largul ei dictându-i cum să-și facă meseria.

Dante dădu ușor drumul ambreiajului și apăsă pedala de accelerație, înaintând câțiva metri cu BMW-ul său 650i decapotabil, înainte de a frâna din nou. Aflase totul despre ea atunci când Zoey se mutase în clădire, cu câteva săptămâni în urmă, dar în clipa de față nu-și putea aminti numele ei. Știa că locuia la etajul al doilea. Apartamentul lui era la etajul al treilea, lângă cel al cuplului la protejarea căruia ajuta.

Numai că, de fapt, nu era apartamentul lui. Era o locuință împărțită de patru agenți FBI, care făceau de pază în două ture de douăsprezece ore, câte doi. Lucra sub acoperire dându-se drept un tip normal din oraș, care muncea de la nouă la cinci pe timp de zi și se întorcea seara la reședința sa nici prea scumpă, nici prea ieftină. Slujba lui adevărată presupunea să lucreze în tura de noapte și să stea cu ochii pe un tip numit Ricky

Spinoza, pe iubita lui, Nikki Hernandez, și pe micuța lor fiică. Întâmplarea făcea ca Ricky să fie martorul-cheie într-un proces federal. Dante și partenera lui, Jill Petrov, jucau rolul unui cuplu căsătorit fericit, dar plictisitor, de clasă mijlocie. În schimbul de zi erau doi tipi suficient de tineri încât să treacă drept niște IT-iști tocilari, care lucrau de acasă.

Mai în față, Hummerul mărea încet distanța dintre ei. Dante nu știa dacă șoferul răpitor își dăduse seama că era urmărit. Nu că ar fi contat, din moment ce nici unul din ei nu putea să meargă mai departe în ambuteiajul acela.

Pasagera lui era una dintre femeile acelea care nu își bat capul să se machieze și dădea de înțeles că ea nu se îmbracă pentru a face pe plac vreunui bărbat. În clipa aceea purta un trenci scurt albastru, mănuși portocalii și o căciulă tricotată portocalie cu mov, cu urechi, care arăta de parcă fusese făcută de niște crescători de reni daltoniști. De sub urechile descheiate ale căciulii îi ieșeau șuvițe de păr blond-roșcat. Și purta înfășurat la gât un fular lung și pufos de culoare roz, care nu se potrivea cu nimic altceva din ținuta ei. A, și cizme. Dar nu genul acela de cizme sexy cu toc. Nu. Gagica asta purta niște cizme masive și urâte, care semănau cu ceva ce ar fi purtat un vânător de urși. Numai că el ar fi pus pariu pe ceasul lui Cartier că ea ar fi fost în stare să elimine mai degrabă vânătorul de urși, decât ursul dacă ar fi avut o pușcă în mână.

Dante se uită în oglinda retrovizoare, căutând orice modalitate de a ocoli ambuteiajul. Toyota gri murdar din spatele său se afla aproape bară la bară cu el. Și, chiar dacă s-ar fi ivit vreo breșă pe banda din dreapta, tot nu ar fi avut nici o șansă să dea înapoi suficient ca să nu atingă bara SUV-ului din fața lui când ar fi virat.

– Rahat, mormăi el.

Femeia de pe scaunul din dreapta îi aruncă o privire mustrătoare și apoi își văzu de discuția telefonică.

De parcă asta ar fi ajutat în vreun fel. Din păcate, Departamentul de Poliție din Chicago era renumit pentru lentoarea cu care intervenea. Hummerul ar fi probabil în Wisconsin până să-și facă apariția polițiștii locali.

De fapt, pe sub căciula aceea oribilă de crescătoare de reni, părea să aibă niște ochi destul de frumoși. O nuanță limpede și tăioasă de albastru. Avea chipul rotund, și nu pentru că ar fi fost grasă, ci pentru că aceasta era forma feței sale, toată numai curbe moi. Obrajii roz de frig, nasul mic și buze pline și cărnoase. Și trupul îi era probabil rotunjor undeva pe sub fularul acela roz și pe sub haina fără formă. Atunci când se aruncase deasupra ei i se păruse că simțise un miros în părul ei. Nu flori sau parfum. Un miros mai familiar pe care nu îl putea identifica.

Nu că ar fi contat, desigur, cum arăta corpul ei sau ce parfum folosea. Era la datorie. Odată cu acest gând, i se instală în minte și o revelație.

– Ai tras de timp ca să întârzii.

Ea își dezlipi de la ureche telefonul mobil și se uită spre el, încruntată.

– Poftim?

– Toată chestia aia cu locul de parcare. M-ai ținut ocupat ca să poată să pună mâna pe copil.

Ea rămase cu gura căscată de uimire.

– Ce tot spui aco...

El apăsă pe frână un pic prea brusc, făcând-o să se clatine în scaun. După aceea, își propti brațul pe volan și se întoarse spre ea pe jumătate.

– Nici măcar să nu îndrăznești să faci pe nevinovata. Știm cine ești. Știm despre relația ta cu Nikki Hernandez. Știm că te consideri mătușa copilului.

Ea se albise la față pe sub căciula multicoloră, și, preț de o clipă, Dante crezu că ea avea să nege. Dar apoi zise:

– Pete.

– Ce?

– O cheamă Pete. Inspiră adânc şi lăsă în poală telefonul mobil, fără să închidă. Şi, da, sunt mătuşa ei, nu doar „mă consider" eu asta.

– Şi l-ai ajutat pe tipul ăsta s-o răpească pe Pete? zise smucind din bărbie în direcţia Hummerului.

– Dacă ştii că sunt mătuşa lui Pete, atunci ştii şi că n-aş face niciodată ceva pentru a o răni. Se uita fix la el, cu ochii-i albaştri limpezi. Aşa că nu, nu l-am ajutat pe nemernicul ăla.

El o mai ţintui un moment cu privirea. Părea sinceră, dar existau mulţi sociopaţi pe lumea asta care puteau minţi fără să se dea de gol. Ea îşi drese glasul.

– Deci ai ştiut de la început că mama mea a adoptat-o pe Nikki.

Dante reveni cu privirea spre drum, încruntându-se în timp ce privea cum traficul înainta cu câţiva metri.

– Da. Am investigat trecutul lui Ricky Spinoza şi al lui Nikki Hernandez. Şi, dacă nu te-am fi depistat când ne-am interesat despre trecutul lui Hernandez, sigur te-am fi prins când ai semnat contractul de închiriere pentru apartamentul acela de la etajul al doilea.

– Aşa, şi?

El strânse din dinţi.

– Spinoza şi Hernandez au primit amândoi instrucţiuni stricte să nu spună nimănui – *nimănui* – unde anume îi ascundeam.

– Da, ei bine, eu nu-s chiar oricine, ripostă ea. Sunt sora lui Nikki.

El se uită urât la ea un moment. Femeia aceasta era o problemă care ar fi trebuit să fie prevăzută atunci când analizaseră dosarul lui Hernandez. Prevăzută şi combătută înainte să îi vină ideea să se mute în acelaşi bloc în care îi ascundeau pe Ricky şi pe familia lui. Şi, dacă Dante s-ar fi ocupat personal de desfăşurarea acestei operaţiuni, al naibii de sigur ar fi prevăzut că femeia asta putea reprezenta o problemă. Dar Dante se alăturase

biroului din Chicago doar de o lună şi un pic. Şi nu fusese implicat iniţial în acest caz.

Mârâi şi îşi mută privirea de la ea.

– Şefii au stat o zi întreagă şi s-au gândit dacă să te lase să închiriezi apartamentul acela sau nu. În cele din urmă, s-au hotărât că era mai bine să te avem undeva unde să putem sta cu ochii pe tine, în caz că tu şi Hernandez puneaţi ceva la cale. Îi aruncă atunci o privire curioasă. A fost o mişcare tare îndrăzneaţă din partea ta să închiriezi apartamentul de sub cel în care îi ţineam pe sora ta şi pe iubitul ei în custodie. De ce ai făcut asta?

– Dacă ai făcut într-adevăr cercetări asupra trecutului lui Nikki, atunci ştii foarte bine cât de apropiată sunt de ea şi de Pete. Gura ei generoasă se strânse într-o linie. O vedeam pe Pete aproape în fiecare zi înainte să trebuiască să se ascundă. Şi n-am putut să mă ţin departe de ea atunci când Nikki m-a anunţat că se întorceau la Chicago. Pur şi simplu n-am putut.

Dante privea concentrat traficul, în timp ce cugeta asupra cuvintelor ei. Începea să-l doară gamba stângă de la cât ridica şi apăsa pedala de ambreiaj. Asta era marea problemă atunci când conduceai o maşină manuală. Era al naibii de enervant când erai blocat în ambuteiaje de-astea. Ridică uşor piciorul de pe ambreiaj în timp ce mai înaintau câţiva metri. SUV-ul negru din faţa lor se opri brusc, şi Dante apăsă pe frână, făcând BMW-ul să derapeze pe zăpadă şi aproape să se ciocnească de SUV.

Ricky Spinoza era un intermediar neînsemnat al mafiei – şi clar nu unul pe care să-l ducă mintea. Se băgase în datorii până-n gât şi se hotărâse să îşi înscenеze un jaf în care să piardă toţi banii mafiei pe care-i purta pentru a intermedia o dare de mită – aproape o jumătate de milion de dolari. Din păcate pentru Ricky, abilităţile lui actoriceşti nu fuseseră nici pe departe atât de la înălţime precum crezuse el, şi ajunsese în foarte scurt timp să fie suspectat de şefii mafiei. Fusese la un pas de a fi luat

în vizor de o echipă de „curățare" a mafiei și dus la o ultimă plimbare pe cheiul Navy Pier, atunci când îi venise cea mai inteligentă idee din întreaga lui viață: se hotărâse să depună mărturie împotriva foștilor săi complici.

Ricky și familia lui – mai exact, iubita lui, Nikki Hernandez și copila lor, micuța Pete – erau în programul de protecție a martorilor al FBI-ului de un an întreg, fiind mutați periodic, pentru propria lor protecție. Fuseseră aduși înapoi la Chicago cu numai câteva săptămâni în urmă, înainte ca Ricky să trebuiască să depună mărturie în cel mai mare proces împotriva mafiei pe care-l văzuse orașul Chicago în zeci de ani. Procesul care urma să-l bage la răcoare pentru totdeauna pe marele Anthony DiRosa – cunoscut și ca Tony the Rose. Pentru că, după cum se dovedise, idiotul de Ricky Spinoza chiar văzuse cum Tony the Rose îi făcuse felul unui subaltern din mafie care-l nemulțumise. Capul mafiot avea un temperament de temut și, cu dovezile și mărturia oferite de Ricky, FBI-ul putea să-l bage după gratii pentru tot restul vieții.

SUV-ul începu să se miște, și Dante își mută imediat atenția înapoi spre trafic. Toate mașinile înaintară vreo șase metri, apoi se opriră din nou. Ajunseseră deja pe un pod, și Hummerul galben se afla la aproximativ treizeci de metri mai în față și se apropia de o ieșire de pe pod, în ritm de melc.

Dante își încordă mâinile pe volan.

– Cum te cheamă?

– Poftim? Începuse să vorbească din nou cu operatoarea de la Urgențe și acum se întorsese și se holba la el de parcă s-ar fi dat la ea.

– Numele tău. Nu l-am ținut minte din dosarul lui Nikki. Cum te cheamă?

Ea se încruntă.

– Zoey.

El se uită la ea, ridicând din sprâncene. Ea oftă din greu, ca și când întrebarea era o mare bătaie de cap.

- Addler. Zoey Addler.

- Eu sunt agentul special Dante Torelli.

Ea încuviinţă din cap.

- Mda, mi-a zis Nikki de voi, dar n-a avut timp să-mi spună şi numele.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

- Ne-am întâlnit de câteva ori să vorbim, răspunse ea. Pe scară sau la spălătorie. N-am mai văzut-o pe Pete în toate lunile alea cât i-aţi ţinut departe de Chicago şi...

Dante o întrerupse, înjurând încet. Hummerul galben ajunsese la rampa de coborâre de pe pod şi ieşea de pe autostradă.

- La dracu'! mârâi Dante şi apăsă tare pe claxon. Spune-i operatoarei de la Urgenţe că iese pe Old Orchard.

Zoey transmise mai departe informaţia aceea în timp ce Dante coborî geamul şi îi făcu cu mâna şoferului maşinii din faţă. Dacă SUV-ul se mişca fie şi cu numai câţiva centimetri, poate că... Dar şoferul SUV-ului claxonă la rându-i, arătându-i un semn obscen pe geam.

Între timp, Hummerul ajunsese pe Old Orchard.

- Rahat! Chiar nu avea unde să se ducă. Maşinile erau mult prea apropiate, şi, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă pe prima bandă, tot nu era suficient loc pentru o maşină, din moment ce se aflau pe pod. *Rahat!*

- Se duce la benzinărie, zise Zoey.

Dante se uită în direcţia indicată de ea şi, minunea minunilor, Hummerul galben se oprise imediat la ieşirea de pe pod. SUV-ul negru din faţa lor înaintă când traficul începu să se mişte lent.

- Mai claxonează o dată! exclamă Zoey, examinându-l cu ochi critic. Nu ai şi tu o chestie de-aia luminoasă să scoţi pe maşină?

El scrâşni din dinţi.

- Nu suntem în *Starsky şi Hutch?*

- Zic şi eu. Poate ar trebui să ne dăm jos din maşină.

- Şi să facem ce? Să ne aruncăm peste pod?

- Am putea fugi şi...

El pufni.

– Şi, când o ia ăla din loc, noi o să alergăm ca proştii după un Hummer...

– Mda, ei bine, nu putem sta pur şi simplu, zise ea, dar el observă că ea nu făcu nici o mişcare să părăsească maşina.

BMW-ul mai înaintă vreun metru, şi suspectul neidentificat se dădu jos din Hummerul galben.

– Doamnă! mârâi Dante şi apucă strâns volanul. Unde naiba sunt poliţiştii?

– Poate că o s-o lase acolo şi gata, zise Zoey. Poate a văzut că îl urmărim şi s-a speriat.

Dante o privi cu neîncredere. *Puţin probabil!* Dar nu voia să strivească acea licărire de speranţă pe care o simţea în vocea ei. Suspectul deschise atunci uşa verde cu alb a magazinului benzinăriei. Ce naiba făcea? Se ducea să se uşureze? Cu siguranţă ştia că era urmărit.

SUV-ul negru din faţă se opri din nou brusc, şi Dante fu din nou la un pas de a se ciocni de el. Simţea cum i se încordau toţi muşchii gâtului. Nemernicul nu avea să stea la benzinărie pentru totdeauna. Dacă ar putea ajunge acolo. Poate că ar fi trebuit să urmeze sfatul lui Zoey şi s-o lase pe ea cu maşina. Dacă o lua la goană în jos pe rampă, putea ajunge la benzinărie în câteva minute. El descuie portiera. Zoey se aplecă în faţă, uitându-se pe geam.

– Ce naiba...

Se uită şi el într-acolo. O Honda Civic mică de un verde strălucitor fusese parcată pe partea laterală a benzinăriei. Şi, chiar sub ochii lui, două femei în vârstă săriră jos din maşină, fugiră la Hummerul galben şi urcară. Dante se năpusti jos din BMW şi fugi spre marginea podului, alunecând pe gheaţă cu pantofii lui eleganţi.

Hummerul ieşi din benzinărie în trombă şi traversă două benzi, evitând la limită coliziunea cu un sedan albastru-închis. Trecu în viteză peste despărţitorul

de sensuri, făcu stânga şi acceleră în intersecţie, trecând pe galben.

– La dracu'! Dante izbi cu pumnii în grilajul podului, privind neputincios cum Hummerul trecea pe dedesubt. La dracu'! La dracu'! *La dracu'*!

Nu avea habar cine o luase pe copilă, nu ştia de ce o lăsase pe Zoey Addler să se urce în maşina lui şi nu avea idee cine era a doua pereche de răpitori. De fapt, singurul lucru pe care îl ştia era că, pe sub hainele lor lungi şi groase de iarnă, femeile acelea în vârstă purtau sariuri indiene.

capitolul 3

Joi, ora 17.03

– Conduci prea repede, Pratima, zise Savita Gupta, ţinându-se strâns în acelaşi timp şi de portieră, şi de bordul camionetei.

– Mda, scuză-mă, îi răspunse tăios Pratima Gupta cumnatei ei, dar nu aveam habar că tu ştii să conduci, Savita-di.

Pratima vră uriaşul Hummer galben, fundul maşinii derapând doar un pic, dar asta era ceva de aşteptat pe o asemenea vreme. La urma urmei, nu mai condusese niciodată o camionetă Hummer, un autoturism proiectat de Statele Unite pentru ca forţele armate să îl folosească pe timp de război, nu pe străzile oraşului Chicago. Străzi care şi pe vreme mai bună erau alunecoase din cauza gheţii. De asemenea, aici, în Statele Unite ale Americii, Pratima trebuia să ţină cont de faptul că maşinile mergeau pe partea *dreaptă* a străzii, nu pe stânga, ca în India.

– Dreapta, dreapta, dreapta, murmură Pratima.

– Mda, bine, poate că nu oi şti eu să conduc, dar orice prost poate să-şi dea seama că mergi prea repede, zise Savita-di. Şi ce tot spui acolo? Nu am înţeles!

– Nu am zis nimic, Savita-di, răspunse Pratima voioasă. Poate că ai început să ai închipuiri.

Savita-di stătea cocârjată pe locul pasagerului, cu trupul ei mic şi rotund aproape luând forma unui ghem. Părul ei lucios era înţesat de fire argintii, şi şi-l tunsese bob la o săptămână după ce ajunsese în Statele Unite ale Americii. Pratima încă îşi purta părul lung prins la spate într-un coc – adică la fel cum îl avea de la doisprezece ani. Savita-di purta o haină lungă, pufoasă şi argintie de iarnă, la fel ca a Pratimei. Deşi, desigur, cea pe care o purta Pratima era cu câteva numere mai mare, din moment ce ea era cu aproape un cap mai înaltă decât cumnata ei. Pe sub haină, Savita-di purta un sari verde cu galben muştar şi era încălţată cu nişte cizme negre masive – pentru că lui Savita-di îi era teamă să nu alunece şi să cadă pe trotuarele pline de gheaţă din Chicago.

Pratima Gupta şi Savita Gupta se cunoşteau de o viaţă. Sau cel puţin de când se născuse Pratima, din moment ce ea era cu un an şi nouă luni mai mică. Crescuseră împreună în oraşul de mărime mijlocie din regiunea Marwar din India, unde casele lor se aflaseră la o aruncătură de băţ una de cealaltă. Încă de când erau copile, împărtăşiseră un interes comun pentru limba engleză, pe care o învăţaseră citind dintr-o colecţie veche de romane de dragoste din perioada victoriană. Şi, în cele din urmă, după ce deveniseră majore, se căsătoriseră cu fraţii Gupta. Savita-di se căsătorise cu cel mai mare şi mai chipeş, iar Pratima cu cel mai mic, care era un geniu în ale afacerilor.

Acum, aproape cincizeci de ani mai târziu, soţii lor erau morţi şi copiii lor mari, având deja familiile lor. Iar când Vinati, fiica cea mai mică a lui Savita-di, o implorase să vină în America, firește că Savita-di o rugase pe Pratima să o însoţească. Or fi fost ele doar cumnate, dar ar fi putut fi la fel de bine surori în adevăratul sens al cuvântului.

Şi, dacă ar fi fost surori de sânge, asta ar fi făcut-o pe Savita-di sora mai mare şi mai a naibii.

– Vrei să ne aresteze poliţia?

Pratima ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie, pentru că nu-şi dorea să rişte să fie oprite de poliţie. Şi asta din două motive. Primul era că ea şi Savita-di tocmai furaseră înapoi stocul extrem de preţios de şofran de cea mai bună calitate. Şi, al doilea, pentru că, în ciuda faptului că Pratima era într-adevăr o şoferiţă excelentă, adevărul era că nu avea permis de conducere.

– Uită-te în cutie ca să vezi că şofranul nostru este intact, zise Pratima, mai degrabă ca să o facă pe cumnata ei cea autoritară să înceteze să se mai plângă în legătură cu felul în care conducea.

Se aflau pe Skokie Boulevard şi se deplasau foarte repede, fără a încălca limita de viteză. Pratima conducea înspre restaurantul lor minunat. Pentru că acesta era visul pe care ambele femei îl avuseseră în inimile lor vreme de mulţi ani: să deţină un restaurant numai al lor, unde să poată pregăti reţetele secrete din tinereţea lor. Iar acum acest vis era foarte aproape de a deveni realitate.

– Da, da, fac asta deja, Pratima, răspunse Savita-di, destul de iritată.

Se întinse apoi spre cutia care se odihnea pe podea, între picioarele ei. Pratima nu mai zise nimic, căci vedea cum celeilalte femei îi tremurau mâinile în vreme ce deschidea capacul cutiei. Era o cutie simplă de lemn, un pic mai mică decât o cutie de pantofi şi fără nici un fel de însemne. Uitându-se pur şi simplu la cutia aceea, nici un om nu ar fi avut cum să-şi dea seama ce comoară se ascundea înăuntru.

– Ah, oftă Savita-di, în timp ce ridica uşor capacul. Totul este absolut minunat. Şofranul nostru este intact.

Dădu apoi la o parte capătul rulat al pungii de plastic dinăuntrul cutiei şi dezvălui astfel firele maronii aflate înăuntru. Era un kilogram întreg din cel mai fin *kesar*

Mongra – sau şofran –, din Caşmir, India. Şofranul ăsta era incredibil de scump, legendar de aromat şi extrem de ilegal. Doar că era, de asemenea, ingredientul esenţial din reţeta secretă specială de *kesar kheer* a doamnei Savita Gupta şi a doamnei Pratima Gupta. *Kesar kheer*-ul lor avea să fie vedeta meniului minunatului restaurant indian pe care aveau să-l deschidă cele două cumnate în Albany Park. Preparatul avea să le facă faimoase, garantând succesul restaurantului, transformându-le astfel în nişte femeie extrem, extrem de bogate. Pratima văzuse bărbaţi în toată firea izbucnind în lacrimi de plăcere atunci când gustau prima lingură din acel *kesar kheer* special.

Din păcate, India era destul de zgârcită cu *kesar*-ul său. Guvernul indian interzisese cu mulţi ani în urmă exportul producţiei anuale minuscule de *kesar* Mongra. Din acest motiv fusese destul de dificil pentru Pratima şi Savita-di să obţină condimentul, până când îi ceruseră ajutorul fiicei verişorului Pratimei. Dintr-o întâmplare fericită, fata aceasta lucra la consulatul indian din Chicago şi, în schimbul unei mici averi, scosese prin contrabandă condimentul din India, într-o geantă mică diplomatică.

Totul fusese minunat la început, cu *kesar*-ul în posesia lor, cu restaurantul pe punctul de a fi deschis şi cu totul pregătit în cel mai mic detaliu. Cel puţin până când Acel Om Îngrozitor intrase în bucătăria lor, cu o săptămână în urmă, cerându-le taxă de protecţie. Taxă de protecţie! Aici, în Statele Unite?! Dar acesta era tărâmul făgăduinţei şi al libertăţii! Şi, desigur, Pratima şi Savita-di îl refuzaseră pe Acel Om Îngrozitor, fluturând indignate din lingurile lor de lemn. Iar el plecase, înjurându-le de mama focului. Iar apoi se abătuse dezastrul pe capul lor. Acel Om Îngrozitor se întorsese a doua zi – adică marţea trecută –, când Pratima şi Savita-di nu fuseseră prin preajmă ca să îşi protejeze investiţia cu lingurile lor de lemn. Acel Om Îngrozitor le spărsese mai multe farfurii, îl

speriase pe bătrânul pe care îl angajaseră să mătură şi să spele podelele şi – cel mai rău – le furase *kesar*-ul. Iar apoi folosise condimentul extrem de preţios pentru a le face să plătească taxa de protecţie. Ce ticăloşie! Desigur, ele nu avuseseră fondurile necesare pentru a achita taxa de protecţie cerută de el, aşa că fuseseră nevoite să fure înapoi *kesar*-ul pentru a-şi putea deschide restaurantul.

– Crezi că o să vină după noi? întrebă Pratima, în timp ce se uita îngrijorată în oglinda retrovizoare.

Ea nu se simţea deloc intimidată de Acel Om Îngrozitor, dar era totuşi un bărbat masiv, şi nu i-ar fi plăcut să dea ochii cu el în timp ce conducea Hummerul galben pe care i-l furaseră.

– Nu, nu cred, zise Savita-di cu o anumită siguranţă. Cum ar putea? I-am luat Hummerul, şi astfel ne-am asigurat că a rămas fără maşină. Şi chiar nu cred că ar lua careva în maşină un om atât de urât şi de neplăcut, mda, chiar nu îmi pot imagina asta.

– Cred că ai dreptate, Savita-di.

– Păi, da, normal că am dreptate, zise Savita-di. N-am avut dreptate şi când am spus că Acel Om Îngrozitor o să aibă în maşina lui *kesar*-ul nostru?

– Ba da, aşa e.

– Şi nu am avut dreptate şi că o să dăm peste Acel Om Îngrozitor dacă aşteptăm la benzinărie ascunse, pentru că de acolo îşi cumpără zilnic bilete la loterie?

– Corect, recunoscu Pratima fără tragere de inimă, căci ştia că egoul deja monstruos al Savitei-di nu mai avea nevoie de nici o încurajare. În plus, fusese ideea Pratimei să îl urmărească pe Acel Om Îngrozitor toată săptămâna, să vadă ce locuri frecventa.

Nu că adevărul ar fi putut-o deturna vreodată pe Savita-di.

– Şi nu am avut dreptate şi că Acel Om Îngrozitor o să-şi lase cheile în contact, din moment ce este îngrozitor de leneş?

– Ba... da...

– Şi nu am avut dreptate şi că....

În clipa aceea se făcu roşu la semafor, şi Pratima apăsă pedala de frână cu ambele picioare, pentru a opri Hummerul uriaş. Pratima se întoarse spre Savita-di, care părea destul de tulburată în timp ce-şi recupera geanta, care îi zburase din braţe şi se izbise de bordul maşinii, şi dădu să spună ceva.

Dar cuvintele pe care era pe cale să le rostească Pratima îi fură pe vecie şterse din minte, pentru că auzi un sunet mic, ca de pasăre, venind de pe bancheta din spate a maşinii. Pratima făcu ochii mari în timp ce se uita la Savita-di, care încremenise, şi apoi ambele întoarseră uşor capetele ca să se uite la bancheta din spate.

De unde nu un copil, ci *doi* se uitau înapoi la ele cu ochii mari.

capitolul 4

Joi, ora 17.07

– Cine erau? Ai putut să le vezi? ceru să ştie Zoey, în timp ce Domnul Buze se repezi înapoi în maşină.

– Nu ştiu, zise el încordat, apucând strâns volanul ca şi când îi venea să îl zdrobească în pumni.

– Dar ce făceau? aproape că se jeli ea. Arătau ca nişte bătrânele îmbrăcate în sariuri şi...

– *Chiar* erau nişte bătrânele îmbrăcate în sariuri.

– Şi atunci de ce au furat Hummerul? De ce au luat-o pe Pete?

Zoey închise ochii când spuse „au luat-o pe Pete". Oh, Doamne! Nepoţica ei de treisprezece luni era pe acolo, pe undeva, dusă cu maşina Dumnezeu ştia unde, de nişte străine. Îi venea să urle. Pete îi era aproape ca o fiică. Fusese de faţă când se născuse Pete, ajutase la tăierea cordonului ei ombilical, o ţinuse în braţe şi îi privise degetele mici deschizându-se şi închizându-se în prima

ei zi de viaţă. O iubea pe fetiţa aceasta aproape la fel de mult ca şi când i-ar fi dat chiar ea viaţă.

Zoey îşi muşcă buza.

– Poate că doamnele alea în sariuri au făcut o greşeală. Poate că voiau doar să vadă cum se conduce o maşină de-aia, ştii tu, să o ia la o tură până în capătul străzii. Poate se vor întoarce în curând.

Domnul Buze îşi dădu ochii peste cap.

– Oh, asta-i o tâmpenie, conchise ea. Dar şi-au lăsat maşina acolo şi.... *Oh, rahat! Priusul ei!* Zoey se opri din vorbit, rămânând cu gura căscată. Mi-am lăsat Priusul pornit în faţa blocului.

El se uită chiorâş la ea.

– Ce?

– Priusul meu! Am economisit trei ani ca să-mi cumpăr maşina aia. O s-o termin de achitat peste nouă luni. Îmi iubesc Priusul!

– Aia nu-i o maşină hibrid? zise el cu un aer oarecum superior. Credeam că astea au cheie automată. Dacă ai luat cheia cu tine....

– N-am luat cheia cu mine! se răsti ea. În clipa asta, era în mod evident isterică, dar nici că-i păsa. Pete fusese răpită de nişte bătrânele îmbrăcate în sariuri, maşina ei superbă dispăruse, cel mai probabil, aşa că nu i-ar strica un dram de simpatie umană. Nu că avea să obţină aşa ceva de la robotul care stătea lângă ea. Era mai mult decât evident că tipul intrase pe modul de operare logic, specific masculin.

– Asta a fost o prostie. N-ar trebui să-ţi laşi niciodată cheile în contact într-o maşină parcată. Ai idee cât de multe maşini sunt furate anual pentru că proprietarii....

– Da, ştiu!

El o privi nedumerit.

– Atunci, de ce ţi-ai lăsat cheile în contact?

– Pentru că eram ocupată să te împiedic să-mi iei locul de parcare!

Traficul se blocase din nou, şi Cheliosul încă nu ieşise din magazinul de la benzinărie. Domnul Buze se răsucise ca să se uite la ea, aşa că Zoey putu observa momentul exact în care îi zvâcniră buzele.

Ea mîji ochii.

– Ţi se pare amuzant!

– Ba nu.

– Faptul că mi-am pierdut Priusul *nu* este amuzant!

– Nici nu am zis că ar fi.

– Dar râzi de mine.

– Nu râd...

– Te-am văzut când ai zâmbit!

– Nu cred că m-ai văzut.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi mai că se bosumflă.

– Şi a trebuit să fac o comandă specială pentru culoarea aceea. Albastrul acela deschis este foarte căutat.

– Nu cred că trebuie să-ţi faci griji, murmură el cu o voce profundă pe care, fără îndoială, o folosea în dormitor cu mare succes. Probabil a venit deja poliţia şi ţi-a ridicat maşina.

– Rahat!

– Dacă nu a fost furată, desigur, zise el, vrând să fie de mare ajutor. Poliţiei din Chicago îi ia ceva timp să răspundă la un apel, chiar şi la un caz de împuşcături, şi o maşină nouă rămasă cu cheile în contact în mijlocul străzii... Se opri şi clătină din cap. Mda, e ca şi când ai fi scris „fură-mă" pe parbriz.

– Oh, da, mersi. Mă simt mult mai bine acum!

El zâmbi larg, dezvăluind o dantură ca de star de cinema, dinţii fiind orbitor de albi în contrast cu pielea lui tuciurie, şi Zoey se abţinu cu greu să nu se uite lung la el. Dumnezeule, omul ăsta era superb când zâmbea! Dintr-un motiv sau altul, nu s-ar fi gândit că avea simţul umorului. Părea aşa rigid, genul de bărbat care se lua mereu pe sine – şi tot ce-l înconjura – extrem de în serios. Iar asta o cam tulbura, căci îşi dădea seama că ar putea

ajunge să se înțeleagă cu el. Faptul că avea simțul umorului îl făcea cumva mai uman, mai...

– La naiba, zise el în șoaptă.

Ea ridică privirea și îl văzu pe Chelios ieșind în fugă din benzinărie. Răpitorul se opri apoi brusc și rămase ca trăsnit uitându-se la locul unde fusese parcată mașina lui. După aceea, începu să se miște cuprins de o furie plină de uluială, apucându-se cu mâinile de cap și gesticulând nebunește.

– Uite că s-a dus și ipoteza asta, zise Domnul Buze.

– Ce ipoteză?

El oftă și se uită la blocajul din trafic.

– Ipoteza cum că faptul că doamnele alea îmbrăcate în sariuri au luat mașina era o schimbare plănuită de răpitori. Era destul de puțin probabil, dar exista această posibilitate.

Zoey se întoarse din nou ca să se uite la Chelios, care se agita în parcarea benzinăriei.

– Mda, clar a picat ipoteza asta.

Cheliosul se întoarse apoi și fugi înapoi în benzinărie.

– Unde se duce? mormăi ea.

– Dumnezeule, nu știu! exclamă Domnul Buze, părând exasperat și dezgustat.

Un moment mai târziu, un SUV roșu derapă în benzinărie și demară în trombă, cu Cheliosul la volan. Zoey se aplecă în față ca să vadă cum camioneta trecea de pe o bandă pe alta și peste separatorul de sensuri din ciment, gonind pe sub pod.

– Tocmai a furat...?!

– Așa se pare! mârâi Domnul Buze. Zi-le asta celor de la 911.

Zoey uitase că nu închisese telefonul, ci îl ținea în poală. Îl luă repede din nou și îi transmise operatoarei confuze descrierea noului vehicul cu care se deplasa răpitorul.

– Ai văzut cumva numărul de înmatriculare? îl întrebă pe Domnul Buze.

– Din unghiul ăsta, nu.

Ea strâmbă din nas şi în cele din urmă închise telefonul.

SUV-ul negru din faţa lor înaintă brusc, şi Domnul Buze înjură din nou în şoaptă. Câteva minute mai târziu, accelerau în sfârşit în jos pe rampa de ieşire de pe pod.

– O să încerci să te duci după ei? întrebă Zoey, deşi ştia că probabil ar fi fost în zadar.

– Nu, au-şters-o de mult.

– Dar...

– Uite ce e, sunt două maşini acum, şi sigur o să sosească în curând şi poliţia. E mai bine să aşteptăm, ca să-i pun la curent şi să ne organizăm.

El conduse apoi Beemerul în parcarea benzinăriei şi opri chiar lângă Civicul mic şi verde, care semăna cu o broscuţă, din care ieşiseră cele două femei îmbrăcate în sariuri. Maşina arăta de parcă trecuse prin mai multe ierni de Chicago, iar bara din spate atârna, dar pe portiera de pe partea şoferului era un abţibild nou-nouţ pe care scria „THE TAJ MAHAL RESTAURANT", împreună cu o adresă şi un număr de telefon scrise mare dedesubt.

– Cum anume ne organizăm? întrebă Zoey.

Domnul Buze deja îşi scotea de la curea telefonul mobil mic şi negru. Pe sub braţul lui stâng, Zoey îi zări tocul armei.

El o privi încruntat în timp ce forma un număr, după care duse telefonul la ureche.

– *Eu* o să raportez numărul acestei maşini. *Tu* o să te duci acasă, nu te reorganizezi. O să-ţi chem un taxi şi...

Zoey îşi simţi pulsul accelerându-se. Nu-l putea lăsa să se descotorosească de ea. El era singura ei speranţă de a o găsi pe Pete. N-avea sens, dar, atât cât era cu el, măcar *făcea* ceva. Acasă, nu ar fi făcut altceva decât să se învârtă de colo-colo. În plus, nu prea mai avea încredere în FBI să o ţină pe Pete în siguranţă, odată ce o găseau din nou. Iar acum ea era singura persoană aflată

pe urmele răpitorului care era interesată numai şi numai de siguranţa şi bunăstarea fetiţei - nu de vreun proces idiot al mafiei.

Îşi muşcă buza şi încercă să se gândească la un argument cu care să-l convingă să o lase să rămână.

- Uite ce e...

Dar el ridică mâna, întrerupând-o, şi vorbi în telefon:

- Kev? Da, e... Pe chipul lui apăru o expresie nerăbdătoare, când, din câte se părea, persoana de la celălalt capăt al liniei începu să vorbească foarte repede.

Zoey îl privea în timp ce buzele lui frumoase se strângeau într-o linie fermă.

- Hei, calmează-te! Am o pistă care să ne ducă la tipul care a răpit copila... Da... Da, exact asta încercam să-ţi spun. Bine, uite, sunt la o benzinărie pe Old Orchard Road, la intersecţie cu 94 Road. Mulţumit?

Zoey se aplecă în faţă, întâlnindu-i privirea. Dar el ridică din nou mâna, făcându-i semn să aştepte.

- Bine. Fii atent, am nevoie să-mi verifici un număr de înmatriculare, zi-mi cine-i proprietarul, adresa şi tot ce poţi afla. Citi numele de pe plăcuţele de înmatriculare ale Civicului verde. Nu, nu închide! Oftă de-a dreptul exasperat. Am nevoie acum, Kev. Femeile astea au fugit cu maşina răpitorului... Da, m-ai auzit bine. Uite ce e, trebuie să vorbesc cu Headington. Da. Păi, unde naiba e? Bine, aştept.

- Cine-i Kev? întrebă Zoey într-o şoaptă teatrală.

- Tipul de la tehnic.

- Şi Headington?

- Şeful meu... ASC-ul – agentul special de la conducere. Domnul Buze îndepărtă telefonul de la ureche şi se întoarse spre ea. O să-ţi chem un taxi imediat ce închid.

Zoey îi aruncă un zâmbet mare şi fals.

- E OK, pot să mai stau cu tine.

Doar că înţelese aproape imediat că făcuse o greşeală. El miji ochii de culoarea ciocolatei amare, cu vădită suspiciune, semănând dintr-odată extrem de mult cu o variantă italiană a lui Clint Eastwood.

– Nu poţi să stai cu mine. Urmăresc un răpitor. Toată treaba asta ar putea deveni violentă.

– Poate că nu vreau să fiu lăsată baltă în partea asta a oraşului, replică Zoey. O să se întunece curând, şi...

– Bine, bine, aştept cu tine să-ţi vină taxiul.

Panica îi făcea pieptul să se strângă. Nu putea să-l lase să se descotorosească aşa de ea.

– Asta nu-i...

– Sau te duc eu acasă. Doar... Se opri din vorbit când două maşini ale departamentului de poliţie din Chicago se opriră de o parte şi de alta a Beemerului.

Zoey clipi.

– Uau, ce repede s-au mişcat!

Se uită cum cele patru uşi din faţă ale maşinilor de poliţie se deschiseră, cea mai apropiată dintre ele aproape lovindu-se de uşa de pe partea ei.

– Hei!

Dar ceva era în neregulă. În loc să iasă de tot din maşină, ofiţerii de poliţie stăteau ghemuiţi în spatele uşilor lăsate deschise şi se părea că îşi scoseseră armele, erau agitaţi sau...

– Ieşiţi din maşină! urlă unul dintre ofiţeri.

– Ah, fir-ar, murmură Domnul Buze. Ziua asta devine din ce în ce mai bună.

Ridică mâinile. Şi poliţiştii deschiseră focul.

– Jos! urlă Dante şi o împinse în poala lui, aplecându-se deasupra sa şi băgând Beemerul în marşarier. Merse cu spatele printre cele două maşini de poliţie, cu motorul maşinii gemând. Apăsă tare pe frână, răsucind botul maşinii şi apoi ieşind în trombă din benzinărie.

Zoey avu nevoie de o secundă ca să priceapă că bubuiturile care răsunau din spatele lor însemnau că poliţia din Chicago încă trăgea în maşina lor.

– Rahat! Ce-a mai fost şi asta? De ce naiba trag în noi? Credeam că eşti băiatul bun.

Lângă ea, Dante strângea atât de tare mâinile pe volan, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Pe chipul lui era întipărită o expresie aspră şi furioasă, şi Zoey era extrem de bucuroasă că expresia aceea nu era din cauza ei.

– Păi, *chiar sunt* băiatul bun, mârâi el. Şi nu ştiu de ce trăgeau în noi, dar poţi să fii al naibii de sigură că o să aflu!

capitolul 5

Joi, ora 17.23

De ce trăgeau poliţiştii din Chicago în el? Aceasta era întrebarea care i se învârtea frenetic prin minte lui Dante în timp ce ghida BMW-ul prin trafic. Procedura standard clar nu cerea să deschizi focul asupra unui om care încerca să se predea. Asta, desigur, dacă nu cumva *nu* îl voiseră în viaţă.

Undeva în depărtare răsuna sunetul strident al sirenelor de poliţie, dar nu putea vedea nici o maşină de poliţie pe urmele lor. Sau, cel puţin, nu încă. Mai în faţă apăru brusc o betonieră, care se mişca atât de încet că aproape că stătea pe loc. Dante smuci volanul BMW-ului spre dreapta, strecurându-se la mustaţă printre betoniera imensă şi un Mini Cooper albastru parcat pe marginea drumului. În spatele lui se auzeau roţi de maşină scârţâind ameninţător. Făcu stânga tăind două benzi şi accelerând în josul străzii. Pe dreapta se afla o alee îngustă, şi el apăsă tare pe frână, încetinind cât să poată lua curba.

Aleea fusese deszăpezită numai pe jumătate. Erau peste tot dâmburi de zăpadă maronie îngheţată, iar asfaltul negru de dedesubt părea în stare proastă. BMW-ul său se deplasă clătinându-se prin spaţiul îngust, evitând

la limită un container. Clădiri întunecate se înălțau de o parte și de alta, blocând și ultimele raze de lumină. Cu coada ochiului, o văzu pe Zoey prinzându-se strâns cu mâna de ușa pasagerului.

– Ești bine?

– Da. Ea se uită spre el, și albul ochilor ei părea să strălucească în interiorul slab luminat al mașinii. Da. A fost vreun soi de greșeală? Au făcut vreo încurcătură în legătură cu mașina pe care o conducea răpitorul sau...?

– Nu cred că a fost o greșeală.

Verbalizarea acestui gând îl făcu să înghită apăsat și cu groază. Se apropiau de capătul aleii, care dădea într-o altă stradă mică, dar circulată. Dante ieși precaut în intersecția micuță, uitându-se în ambele direcții înainte de a se avânta în trafic. Nu se vedea nici o mașină de poliție în jur.

Bâjbâi câteva clipe la sistemul de navigație al mașinii și închise GPS-ul.

– Dă-mi telefonul!

Telefonul se afla încă în poala ei, așa că Zoey i-l întinse.

– Mersi, bălmăji el și se uită la ecranul mobilului. Kevin închisese apelul. Vreau să te uiți pe geamul din spate și să-mi spui dacă vezi că ne urmărește cineva.

– Bine, răspunse ea și se răsuci în scaun.

Dante apăsă pe butoane cu o singură mână și apoi ridică telefonul la ureche. Sună de opt ori și apoi se auzi sunetul de răspuns.

– Ce e? mârâi o voce nazală, la celălalt capăt al firului.

– Kev, ce *mama naibii* se întâmplă?

– Dante? întrebă Kevin, ca și când nu ar fi avut habar cu cine vorbea.

Kevin era un soi de geniu când venea vorba despre computere și internet, dar era aproape idiot când venea vorba despre oameni și relații. Era un tip tânăr, de vreo

douăzeci şi cinci de ani, cu părul lung şi roşcat şi un pic de puf ţepos pe bărbie, care nu ajuta nicicum la aspectul său fizic. Dimpotrivă, de fapt. Kevin lucra la biroul din Chicago al FBI-ului şi era unul dintre puţinii oameni în care Dante avea încredere.

Sau cel puţin Dante *avusese încredere* în el până în acea zi.

– Da, eu sunt. Eşti surprins? Tocmai ce au tras spre mine cei mai buni şi mai bravi oameni din Chicago. Vrei să-mi spui şi mie de ce?

– Oh, frate, nu ştiu. Serios, ţi-o jur pe mormântul maică-mii. Habar n-am despre ce vorbeş...

Dante apăsă pedala de frână până la podea, oprind BMW-ul la semafor. După aceea zise extrem de clar şi de apăsat:

– Maică-ta nu-i moartă, Kev, şi mi s-a luat să mă tot minţi. De ce trăgeau în mine poliţiştii din Chicago?

– Cred că tu ai luat copilul, zise Kevin fără ezitare.

Dante oftă.

– De ce mama dracului ar crede asta? Ţi-am dat descrierea răpitorului şi a maşinii pe care o conducea.

– Da, dar cineva de la noi din birou le-a zis că ai inventat toate astea ca pe o acoperire.

– Ei, haide, mârâi Dante. Semaforul se făcu verde, şi maşinile se puseră în mişcare. Nu trebuie decât să îi întrebe pe Jill şi pe Wettstein. O să le zică ei foarte clar că...

– Nu pot face asta.

– Prostii! Uite ce e...

– Sunt morţi.

– Ce?! întrebă Dante, deşi auzise foarte clar cuvintele rostite de Kevin.

– Sunt toţi morţi.

– Doamne! exclamă Dante.

Aruncă o privire spre Zoey. Se holba la el. Era clar că putea citi acum totul pe chipul lui. Dar trei agenţi ucişi? Abia dacă se cunoştea cu Wettstein şi cu partenerul

lui, iar Jill fusese partenera lui doar vreo trei săptămâni. Nu ajunsese să o cunoască foarte bine, dar văzuse fotografiile cu soţul ei şi cu cei doi fii ai săi de şcoală primară. „Doamne!"

Ce naiba se întâmpla aici?

– De ce ar spune cineva de la birou poliţiştilor din Chicago că am răpit un bebeluş şi am omorât câţiva camarazi agenţi? La naiba, de ce ar crede cineva aşa ceva?

Kevin scoase un sunet nervos.

– Lucrurile sunt foarte ciudate pe aici. Oamenii nu vorbesc, iar eu nu mai ştiu exact ce se întâmplă.

Dante opri iar la semafor şi rămase o clipă tăcut, holbându-se gânditor la lumina roşie. Kevin era speriat de ceva – de cineva – de acolo de la birou, asta era clar. Şi, ţinând cont de motivul adevărat pentru care fusese detaşat Dante în biroul de la Chicago, poate că Kevin nu era pur şi simplu paranoic. Pentru că adevărata misiune a lui Dante era să descopere identitatea agentului FBI care se afla la mâna mafiei din Chicago. Iar în ultima săptămână sau aşa ceva, chiar avusese senzaţia că fusese pe punctul de-a afla. Poate că cineva simţise că se apropiase *prea mult*.

Culoarea semaforului se schimbă. Zoey era foarte tăcută lângă el, şi în ochii ei se citea îngrijorarea în timp ce tot cerceta strada din spatele lor. Dante înghiţi apăsat şi încercă să se concentreze.

– S-a mai aflat ceva despre Spinoza? L-au prins?

– Asta ştiu. Spinoza şi gagică-sa sunt bine. Se pare că s-au certat, Spinoza s-a furişat afară din apartament pe geamul de la dormitor, şi ea s-a dus după el. Nici măcar nu erau în apartament când s-a întâmplat totul. S-au întors şi au găsit trei agenţi FBI morţi, iar copilul lipsea. Am auzit că mama a trebuit să fie sedată.

– Bine, bine. Dante încerca să gândească în timp ce conducea, conştient de faptul că începeau să îi apară broboane de sudoare pe spate. Nu era posibil aşa ceva. Cum să i se fi înscenat totul cu atâta precizie? Cum

ar fi putut ei – indiferent cine erau aceşti *ei* – să ştie că avea să întârzie la muncă în dimineaţa aceasta şi în imposibilitatea de a-şi ajuta colegii? Dacă măcar ar fi ajuns la timp... Înghiţi apăsat, în vreme ce făcea ultima legătură în minte. Nu ştiuseră că avea să întârzie. Dacă ar fi ajuns la timp, cum se întâmpla în mod obişnuit, ar fi fost tot mort ca restul agenţilor FBI. „Ce gând minunat!"

La celălalt capăt al apelului, Kevin începu să respire precipitat.

– Dante...

– Ce e?

– Mai e ceva...

– Ce? Scuipă tot!

– Charlie Hessler a suferit un atac cerebral azi-noapte.

– La dracu'! Charlie Hessler îi era prieten, mentor în FBI şi, în clipa de faţă, singura lui legătură cu exteriorul. Şi e mort?

– Nu, e la Terapie Intensivă. Dar nu ştiu dacă o să-şi revină. Nu a...

– Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni?! izbucni Dante şi apăsă din nou pe frână ca să oprească la semafor.

La celălalt capăt, Kevin respira greu, fără să îi răspundă. Dante clipi apăsat de mai multe ori, analizând tot ce aflase. Hessler era scos din joc, poate permanent, şi se părea că făcea în aşa fel încât Dante să fie acuzat de moartea celor trei colegi ai săi. Dacă nu pricepea ce se întâmpla şi nu găsea cum să pună capăt tuturor acestor lucruri, avea să sfârşească la închisoare – sau, mai rău, la morgă, pe un raft de metal.

– Cui i-ai spus unde eram, Kevin? Am nevoie să ştiu.

– Ăăă, de ce?

– Pentru că poliţiştii au ajuns la numai câteva minute după ce ţi-am spus unde mă aflam.

– Erau doi tipi serioşi şi anoşti, îmbrăcaţi în costume, răspunse Kevin pe un ton plângăreţ. Semănau cu voi, ăştia, agenţii de teren.

– Cum îi chema?

– Asta îţi zic. Nu *ştiu*. Nu i-am mai văzut niciodată până atunci şi nu aveau nici legitimaţii.

– Bine. Dante începu să respire pe nas, într-o încercare de a-şi încetini bătăile inimii. Să nu le mai zici nimic altceva de-acum încolo, m-ai înţeles, Kev?

– Ăăă...

– *Nimic*, ai înţeles? Doar ţine-ţi gura şi gata.

– Bine, am înţeles. Nu mai zic nimic. Promit!

Dante strânse din dinţi. Kevin avea să-l trădeze din nou. Ştia asta, dar nu putea face nimic în această privinţă. Afurisitul acela mic era singura lui legătură cu departamentul de informaţii. Era bine să afle mai repede ce avea nevoie şi să închidă la fel de repede.

– Headington e pe-acolo? Trebuie să vorbesc cu el.

– Nu. N-n – nu ştiu unde e în clipa asta.

Dante se încruntă. Trebuia să discute cu şeful lui, dar nu putea sta la telefon atât de mult.

– Mi-ai aflat un nume pentru numărul ăla de înmatriculare?

– Ăă, da, îl am chiar aici. Se auzi un zornăit de chei pe fundal. Maşina aparţine unei femei pe nume Agrawal A-G-R-A-W-A-L, prenume Saumya, S-A-U-M-Y-A, cu domiciliul în Wheeling, zise Kevin, apoi îi oferi adresa.

– Mersi.

– Deci..., începu Kevin şi îşi drese glasul. Deci te duci acolo acum?

– Nu e treaba ta.

– Bine, bine, doar întrebam şi eu.

– Nu întreba.

Dante închise telefonul, deschise geamul şi aruncă telefonul mobil. Zoey întinse gâtul cât putu de mult ca să vadă unde zbură telefonul, după care se întoarse cu faţa spre el.

– Ce se întâmplă?

– Ei cred că eu am răpit-o pe Pete, zise el în timp ce lua brusc o curbă şi intra pe un bulevard aglomerat.

– Că tu ai... Ea rămase cu gura căscată. Dar asta e ridicol! Tu o *păzeai!* Cum, Doamne, iartă-mă, şi-ar putea imagina că ai fi implicat în răpirea ei?

Şi tocmai asta era straniu. Poliţia din Chicago îl urmărea, întreaga lui carieră se ducea pe apa sâmbetei şi stătea în maşină lângă o femeie care purta o căciulă caraghioasă. Şi totuşi, faptul că o auzea pe Zoey încrezându-se în el îl făcea să se simtă cumva mai bine.

Nu că ar fi arătat asta.

– Ceilalţi trei agenţi care se ocupau de cazul ăsta au fost împuşcaţi şi ucişi în apartament, şi cineva de la biroul local al FBI-ului a pus poliţia din Chicago pe urmele mele.

Ea inspiră scurt şi rămase din nou cu gura căscată. El continuă înainte ca ea să aibă timp să-şi exprime temerea:

– Sora ta şi Ricky Spinoza sunt bine. Nu erau în apartament când au fost ucişi agenţii.

– Nikki nu ar lăsa-o singură pe Pete...

– Se pare că se certa cu Ricky şi a ieşit după el afară pe geamul de la dormitor. Ridică scurt din umeri, după care continuă: Probabil s-a gândit că n-o să lipsească decât vreo câteva minute şi că era totul ok, din moment ce agenţii FBI erau în apartament. În orice caz, e bine că sora ta şi iubitul ei nu erau acolo.

– Altfel, ar fi fost şi ei morţi acum, vrei să spui, şopti ea.

Dante încuviinţă din cap.

– Oh, Doamne, trebuie s-o sun pe Nikki! Trebuie să văd dacă e bine.

– A fost sedată, începu el, dar ea deja forma numărul de telefon al surorii sale.

El aruncă o privire în oglinda retrovizoare, când ea ridică telefonul la ureche. Din câte putea vedea, nu erau urmăriţi. Zoey oftă frustrată şi închise.

– Nu răspunde.

– Asta nu înseamnă nimic, zise el, pe un ton liniştitor. Omul meu de contact zice că ea şi Ricky sunt bine. Poţi să încerci din nou un pic mai târziu.

– Ce a mai zis omul tău de contact?

El ridică din umeri.

– Mi-a dat numele şi adresa proprietarei maşinii mici şi verzi din care au coborât cele două bătrâne.

– Şi mergem acolo?

El se uită spre ea şi întoarse BMW-ul, intrând într-o benzinărie şi strecurându-se printre maşinile care alimentau, înainte de a ieşi pe partea cealaltă.

– Vezi pe cineva în spatele nostru?

Ea se uită peste tetieră.

– Nu.

– Eşti sigură?

Dante se aştepta să primească o încruntătură din partea ei, dar Zoey doar îl fixă cu privirea.

– Da.

– Foarte bine.

Se deplasau pe străzi lăturalnice acum, printr-un cartier rezidenţial care văzuse şi zile mai bune. Cam toate clădirile aveau un etaj şi jumătate înălţime, majoritatea construite din cărămidă şi cu parasolare de pânză la geamuri care probabil fuseseră instalate prin anii '60.

– Dar tot nu înţeleg cum o s-o găseşti pe Pete, zise Zoey de lângă el. Doar n-ai uitat de ea, nu-i aşa?

Se opriră la semafor, şi Dante răsuci capul să se uite la ea. Îşi muşca colţul buzei de jos.

– N-am uitat de Pete.

Culoarea semaforului se schimbă, şi maşinile porniră. Dante îşi îndreptă privirea spre drum. Şi se gândi la micuţa răpită. Nu interacţionase prea mult cu ea – micuţa fusese în dormitor cu mama ei cât timp el stătuse de vorbă cu Ricky –, dar îşi amintea nişte ochi căprui imenşi şi un păr castaniu care i se ondula în şuviţe moi în jurul feţei. Bebeluşii păreau mereu să aibă capetele

foarte mari atașate de un gât subțire și fragil. Dante strânse mai tare mâinile pe volan.

- Deci, cum o s-o găsești?

- Ai încredere în mine. Întoarse pe un bulevard și se îndreptă spre Edens Expressway. Traficul din oraș începea să se mai domolească, și ei se mișcau repede, deși el continua să rămână cu ochii pe oglinda retrovizoare.

O simți uitându-se la el.

- Să am încredere în tine? Nici măcar nu te cunosc.

El strânse din buze.

- Treaba asta e valabilă și-n cazul meu.

Zoey scrâșni din dinți audibil și își încleștă maxilarul. Și el mai că ar fi zâmbit dacă situația nu ar fi fost atât de sumbră. Femeia asta era tare țâfnoasă. Merseră în tăcere o vreme. Lumina zilei pierea treptat, și nuanțe întunecate de gri începeau să pună stăpânire pe cer, în timp ce orașul rămânea luminat de neoane, de farurile mașinilor și de felinarele stradale.

Ieși de pe autostradă și încetini, căutând strada. Zona era destul de dărăpănată, iar magazinele mici de pe stradă erau mai toate închise și cu geamuri baricadate cu scânduri. Cu toate astea, existau și ceva seme că urma o posibilă reînviere a locului: o farmacie ce părea relativ nouă, o gaură mare în locul unde o construcție fusese dărâmată și dovezi că ceva avea să fie ridicat în locul rămas liber.

Dante intră pe o străduță lăturalnică, trecu de o alee și întoarse din nou. Clădirile ce mărgineau aleea aceea făceau parte dintr-un complex comercial micuț. Era acolo un magazin ieftin, unde toate produsele costau un dolar, un magazin cu alcool, mai multe ferestre cu ziare lipite pe geamuri și un magazin cu o pancartă nou-nouță: „THE TAJ MAHAL RESTAURANT".

Zoey se îndreptă de spate. Dante dădu o tură pe stradă, după care parcă pe trotuarul de vizavi de intrarea pe alee. Întinse gâtul să arunce o privire în josul aleii întunecoase. Undeva mai în jos, pe jumătate ascuns

în spatele unui container mare de gunoi, se afla un SUV. Era dificil de spus în lumina difuză a serii, dar era aproape sigur că era roşu.

Dante zâmbi mulţumit.

- Bingo!

capitolul 6

Joi, ora 17.45

Agentul FBI veteran îl privea pe Kevin Heinz cocârjând umerii şi scriind aproape compulsiv la calculator. Biroul agentului FBI se afla poziţionat lângă departamentul tehnic şi, dacă se apleca un pic într-o parte în scaunul său de birou, îl putea vedea clar pe Kevin în birouaşul lui.

Agentul FBI închise ochii şi bătu uşor cu mâna pe braţul scaunului de birou. Dedicase FBI-ului douăzeci şi cinci de ani din viaţa lui. Douăzeci de ani în care se luptase cu birocraţia şi privise oameni mai slab pregătiţi ca el avansând înaintea lui. Ce naiba? Avea până şi o zgârietură de glonţ pe umăr şi un perete plin de medalii. Şi pentru ce? Pentru o pensie amărâtă de la guvern? În nici un caz!

Aşa că se apucase de afaceri pe cont propriu, acumulase o mică avere şi fusese *pe punctul* de a se pensiona şi de a se retrage într-un locşor unde să nu-l ştie nimeni, când ceva îl alarmase pe Charlie Hessler. Charlie ordonase o anchetă internă şi îl trimisese pe agentul special Dante Torelli sub acoperire aici. Torelli se ridicase pe deplin la înălţimea reputaţiei sale de copoi, prinzând imediat „mirosul" unei piste - a uneia care ducea direct spre agentul FBI veteran.

Un mic junghi de durere îi înţepa tâmpla. Agentul FBI deschise sertarul central al biroului şi scoase un flacon pe jumătate gol de aspirină. Înghiţi două tablete, sorbind apoi din cafeaua rece de pe birou. Torelli

ar fi trebuit să fie ucis în după-amiaza aceasta. Acesta era planul: să-i omoare pe informator şi pe toţi agenţii FBI. Să facă să pară ca şi când Torelli fusese atras în sânul mafiei, şi trei agenţi curajoşi muriseră încercând să-i salveze fundul acela slăbănog al lui Ricky Spinoza.

În schimb, se alesese cu o grămadă mare cât casa de rahat! Torelli şi Spinoza erau în viaţă. Ucigaşi şi poliţişti corupţi din Chicago trebuiau plătiţi pentru treaba cu care o dăduseră în bară.

Agentul FBI veteran bătu din degete. Important era să nu intre în panică. Era în FBI de douăzeci şi cinci de ani. Avea nervi de oţel şi al naibii de sigur era cu mult mai deştept decât ar fi crezut cineva. Tot ce trebuia să facă era să rămână calm şi să găsească o altă modalitate de a-l elimina pe Torelli înainte să poată veni aici. Înainte ca Torelli să-l poată distruge.

Zgomotul de degete care loveau scaunul era singurul sunet care răsuna în încăpere.

capitolul 7

Joi, ora 18.13

– Ai o gaură în plafon, zise Zoey.

Nu observase gaura aceea mică din plafonul Beemerului decât după ce stătuseră parcaţi timp de zece minute. Până atunci, mai toată căldura din maşină se disipase şi simţise frigul intrând prin orificiul acela. Zoey băgă un deget înmănuşat în gaură.

– Nu face asta, mormăi Domnul Buze.

Ea scoase imediat degetul.

– Oricum, nu ajută la nimic. Doar să îmi îngheţe degetul. Ai vreun pic de bandă adezivă pe aici?

– Poftim?

El privise ţintă la intrarea din spate a restaurantului Taj Mahal, fără să vorbească. Probabil era extrem de amuzant la întâlniri – *chiar nu!* Dar poate că tipele

cu care se întâlnea erau fericite numai să stea să se holbeze şi ele la chipul lui puternic şi tăcut.

Zoey oftă.

– Bandă adezivă. Ai vreun pic de bandă adezivă?

– Pentru ce?

– Pentru gaura aia din plafonul maşinii tale, *evideeent!*

La jumătatea străzii, era un felinar stradal. În lumina aceea difuză îl putea vedea apropiindu-şi sprâncenele drepte şi perfecte într-o mică încruntătură.

– De ce aş avea bandă adezivă?

– Nu ştiu. Pare ceva ce-ar avea un tip la el în maşină.

El se răsuci şi se uită la ea, cu o sprânceană arcuită întrebător.

– Bine, bine, nu ai bandă adezivă, murmură Zoey şi încrucişă braţele la piept. Frate!

El îşi îndreptă iar privirea la aleea ce se întindea în faţa lor.

Zoey se răsuci în scaunul ei, trăgându-şi un picior sus pe scaun.

– Ce faci? o întrebă el, fără a se întoarce să se uite la ea.

– Încerc să mă fac comodă, zise ea, după care se mai uită o dată la gaura din plafon. Cu siguranţă lăsa mult frig să pătrundă pentru o gaură atât de mică. Domnul Buze nu părea genul de tip care să meargă cu maşina prin oraş cu o gaură în plafonul Beemerului său... Hei! Aia e o gaură de glonţ! Se aplecă în faţă şi studie mai îndeaproape gaura. Era perfect rotundă. Mda, în mod sigur era o gaură de la un glonţ. Oh, Doamne! exclamă. Puteam să fim împuşcaţi! Putea să ne nimerească! Tu ştiai că aia e o gaură de glonţ!

Se uită spre el. El ridică din sprâncene aproape insesizabil şi zise sarcastic:

– Evident.

Bine, poate că merita asta. Zoey se răsuci şi se uită în spate. Şi auzi imediat un oftat masculin.

– Acum, ce mai faci?

– Unde s-a dus? Probabil a ieşit în maşină pe undeva.

Se aplecă peste scaun, uitându-se la tapiţeria maşinii şi aproape căzând cu capul înainte pe bancheta din spate. Îl simţi cum o prinde strâns de haină.

– Pe geamul lateral spate, de pe partea şoferului.

Geamul avea într-adevăr o găurică mică, de la care se întindea un fel de pânză de păianjen de crăpături.

– Uau! Zoey se întoarse cu faţa spre parbriz şi se aşeză la loc pe scaun. El ţinea braţele încrucişate la piept, ceea ce era păcat. Nu ar fi deranjat-o dacă ar mai fi lăsat mâinile pe ea încă un pic. O să coste ceva să-l schimbi.

– O să acopere costurile asigurarea mea.

– Asigurarea ta acoperă şi găurile de gloanţe?

El se uită la ea. Părea să îi zvâcnească un muşchi sub ochi. Zoey întinse palmele spre el.

– Asigurarea mea sigur n-ar acoperi aşa ceva. Ar zice că e un act de la Dumnezeu sau ceva de genul ăsta. Dar, hei, sunt sigură că tu ai asigurarea specială de agent secret al guvernului, nu-i aşa? Şi ce bine că este aşa, corect?

El se întorsese de la ea, şi acum Zoey nu mai putea vedea decât ceafa lui şi părul lui negru tuns ordonat. Avea un gât frumos. Puternic, dar în acelaşi timp nu prea gros şi în mod sigur nici prea subţire. El oftă scurt. Zoey îşi împreună mâinile în poală şi încercă să nu se gândească la Pete. Oare plângea? Oare era groaznic de speriată? Doamne, spera că nu.

Oftă şi ea încet.

– Nu cred că a stat vreodată departe de mine sau de Nikki.

Nu se aştepta ca Domnul Buze să se prindă aşa repede despre ce vorbea, mai cu seamă că vorbele ei fuseseră destul de vagi. Dar el înţelese.

– Pete?

– Mda. Îşi mai schimbă o dată poziţia în scaun, şi sunetul de frecuş al materialul gecii ei pe scaunul de piele

răsună în mașină. De obicei, eu sau Nikki stăteam cu ea. Nikki nu prea își permite să plătească bone.

– Ricky n-a ajutat-o?

Ea ridică din umeri.

– Ei bine, îi spun pe bună dreptate Ricky Ticălosul. El încuviință din cap. Ea râse, doar că i se tăie răsuflarea, și sunetul ieși mai degrabă ca un fel de suspin. Pete nu și-a mai adus aminte de mine, desigur, nu după șase luni în care am fost departe una de alta. Dar, în ultima săptămână, a început să zâmbească atunci când mă vedea. Și credeam că, știi, că o să reușim să recuperăm timpul pierdut.

– Îl veți recupera, zise el, și era cel mai amabil lucru pe care i-l spusese cineva de foarte, foarte mult timp.

Zoey își drese glasul pentru că simțea că o năpădeau lacrimile și nu-și dorea deloc să plângă în fața lui.

– Eu credeam că o cheamă Petronella.

– Da. Petronella Spicy Hernandez. Nikki a botezat-o așa, sub impulsul momentului. Cred că încă era sub influența analgezicelor. În orice caz, noi i-am zis Pete după ce a venit acasă de la spital.

Zoey constată că își bălăngănea genunchiul drept în sus și în jos și se opri. Se făcea din ce în ce mai frig în mașină și vezica ei părea să se contracte. Se foi pe scaunul de piele, încercând să-și găsească o poziție confortabilă. Își drese glasul.

– Ai idee cât o să stăm aici?

Domnul Buze se îndură să-și smulgă privirea de la alee și să se uite la ea.

– Atât cât e nevoie.

– Da, dar crezi că o să fie vorba de câteva ore sau de câteva minute?

– Trebuie să fii undeva? întrebă el ironic, ridicând din sprânceana dreaptă.

Oh, da, treaba asta i se părea extrem de enervantă lui Zoey. Adică cine făcea asta în viața reală? Ar fi pus pariu și pe ultimul ei dolar că tipul stătea și exersa schema asta

în faţa oglinzii. Probabil în fiecare zi. Tipul drăguţ care o alinase mai devreme se evaporase ca prin farmec.

El îşi mută din nou privirea spre SUV-ul parcat pe aleea de vizavi. Exista un singur felinar pe străduţa aceea, şi se aprinsese singur cu câteva minute în urmă. Probabil era menit să îi descurajeze pe potenţialii hoţi. La momentul acesta, era singurul lucru care făcea ca SUV-ul roşu să fie cât de cât vizibil.

„Nesuferitule!", se gândi Zoey şi se uită şi ea spre alee. Nu se mişca nimic în SUV-ul acela roşu. Poate că Cheliosul se culcase înăuntru. Poate că bătrânele alea indiene se învârteau de amuzament cu maşina – cu tot cu Pete – prin Wisconsin.

– De unde ştim că sunt în restaurant? întrebă ea.

– Nu ştim, murmură el. Dar răpitorul e în SUV-ul acela, şi, dacă le aşteaptă aici pe doamnele alea indiene, atunci probabil o să apară în cele din urmă.

– Dar dacă nu apar?

Auzi un sunet de frecare, ca şi când ar fi scrâşnit din dinţi.

– Dacă nu apar, atunci o să-l arestez pe el şi o să-l fac să vorbească.

– Aha, murmură ea şi întinse picioarele cu prudenţă. Îşi simţea vezica ca pe un balon cu apă care îi apăsa pe pelvis. Un balon care ar fi putut exploda din clipă în clipă, la orice mişcare bruscă.

– Chiar nu poţi să stai şi tu liniştită? o întrebă Domnul Buze, fără să-şi mute ochii de la alee.

– Trebuie să fac pipi.

El se uită la ea şi clipi, iar genele-i lungi, dese şi aproape feminine i se atinseră de obraji.

– A. Ăăă... Păi, probabil găseşti o toaletă la magazinul acela cu totul la un dolar. Suntem în spatele bărbatului, la o distanţă destul de mare şi mascaţi de umbre, aşa că mă îndoiesc că te-ar vedea ieşind din maşină. Doar fă cumva să nu atragi atenţia asupra ta.

– Mda, o să încerc să nu țopăi și să nu flutur din brațe, zise ea, pe un ton mieros. Mă întorc imediat.

Zoey puse mâna pe mânerul portierei. Oare era doar în imaginația ei, sau obrajii lui se mai întunecaseră un pic? Dar nu mai rămase ca să se convingă. Treaba asta era și așa destul de stânjenitoare.

Porni prin mocirla înghețată înspre capătul străzii, sperând că Cheliosul nu avea să o ia din loc cât era ea în magazin. Ar fi fost tipic norocului ei să se întoarcă, și Domnul Buze să nu mai fie acolo.

Dar, cincisprezece minute mai târziu, Beemerul era încă parcat în curba de vizavi de intrarea pe alee. Zoey deschise portiera de pe partea pasagerului, conștientă că îi curgea nasul din cauza frigului.

– Sper că nu te-a văzut nimeni.

Domnul Buze ținea sprâncenele apropiate într-o încruntătură aprigă.

Zoey își dădu ochii peste cap și scoase un șervețel din buzunarul gecii.

– Ai fi preferat să fac pipi în mașină? întrebă ea, ștergându-și nasul.

El se încruntă și mai tare.

– Aș fi preferat să...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi răspunde la întrebarea asta! exclamă ea, după care deschise punga de hârtie maronie pe care i-o dăduse vânzătoarea de la magazin. Twizzler?

El se uită la batonul din mâna ei ca și când ar fi fost o broască râioasă.

– Ce?

– Twizzler, zise ea, fluturându-i punga pe sub nas. Vrei și tu un Twizzler?

– Ăăă...

Ea își retrase mâna.

– Știi că dacă nu îți place lichiorul de cireșe, poți să zici direct. Doamne!

El păru hipnotizat în timp ce o privea deschizând punga şi scoţând un baton şi apoi muşcând. Ea mestecă în timp ce privirea lui se fixă pe gura ei ca şi când nu mai văzuse niciodată în viaţa lui pe cineva mâncând aşa ceva. În cele din urmă, clipi şi păru să-şi iasă din starea aceea de transă.

- Bine.

Ea se opri din mestecat.

- Bine ce?

- Bine, o să încerc şi eu.

- A, zise ea şi îi întinse punga.

El băgă în pungă degetul mare şi pe cel arătător şi scoase un baton. Muşcă, în timp ce privirea lui se întorcea spre alee.

- S-a mişcat careva cât am lipsit eu? întrebă Zoey, căutând în punga de hârtie şi scoţând două sticle de apă de jumătate pe care le cumpărase.

Îi întinse lui una şi o păstră pe cealaltă pentru ea.

- Mersi, zise Domnul Buze, luând absent sticla de apă. Şi nu, nu s-a mişcat nimeni.

- Şi cât o să stăm aici?

- Până când se mişcă cineva sau până când răsare soarele.

Nu prea avea ce să spună la asta, aşa că Zoey rămase tăcută, mestecând în linişte batoanele ei Twizzler. Un minut mai târziu, căută iar în punga de hârtie şi scoase o rolă de bandă adezivă argintie. Desfăcu folia de protecţie din jurul ei, rupse cu dinţii o bucată cam de mărimea palmei şi o lipi apoi peste gaura din plafon.

Bucata de bandă adezivă rezistă câteva clipe, după care se dezlipi. Zoey se uită la Domnul Buze. O privea. Pe chipul lui era întipărită genul acela de expresie pe care o adoptau oamenii atunci când se uitau la o persoană cu probleme mintale.

- E prea frig.

Ea se încruntă.

- Ştiu că e frig.

El făcu semn spre gaură şi adăugă:

– Prea frig ca să stea lipită banda adezivă.

– A! şopti ea, oarecum dezamăgită, după care puse bine rola.

Iată un dolar care se dusese pe apa sâmbetei. Aşa că mai luă un baton drept consolare. Domnul Buze bău o gură de apă, după care puse la loc dopul sticlei.

– Şi... Tu cu ce te ocupi?

Ea se opri din mestecat şi se uită cruciş la el.

– Ce?

El făcu atunci din nou mişcarea aia din sprânceană. Cineva chiar trebuia să-i spună cât de enervant era când făcea asta.

– Ştii tu, ce munceşti? Cu ce te ocupi?

– A... Strâmbă din nas şi sorbi din sticla ei de apă. Sunt poetă.

– Serios? întrebă el şi rămase o clipă uitându-se la ea, încercând probabil să-şi dea seama dacă glumea sau nu.

– Da, răspunse ea, aşteptând un comentariu sarcastic din partea lui. Dintr-un motiv sau altul, oamenii păreau să creadă că treaba asta cu scrisul de poezii era o chestiune inutilă şi plictisitoare şi totodată extrem de prostească.

– Hm! exclamă el, muşcând din batonul lui. Nu am mai cunoscut nici un poet până acum.

Ea încuviinţă din cap. Asta era ceva complet surprinzător. El mestecă gânditor.

– Şi ce faci cu chestia asta?

– Poftim?!

El flutură restul batonului.

– Cu poeziile tale. Sunt publicate undeva? Se mai publică în ziua de azi cărţi de poezie?

– Uneori. Adică fac asta editurile mici şi aşa, din când în când, mai apare câte o editură mare care vrea să publice câte un volum nou. Dar, de obicei, trebuie să cunoşti pe cineva din interior sau să fii mort ca să fii publicat. Preferabil, mort. În mod normal, ar fi început

să devină defensivă cam în punctul acesta al discuției, pentru că o uimea cât de puține știau oamenii despre poeți și poezie în general, dar el părea cu adevărat interesat. Mă rog, asta dacă nu alegi să îți scoți singur cărțile.

– Să le scoți singur?

– Da, plătești pentru câteva exemplare și dai câte o copie tuturor prietenilor și rudelor tale?!

– Aha.

– Mda. Dar mai sunt și reviste care publică poezii noi. În ultimii ani, am reușit să îmi public vreo trei.

– Serios?!

Acum părea impresionat, și ea putea simți cum începeau să-i ardă obrajii. „Oh, nu, nu te înroși!" Mda, uneori era o mare bătaie de cap să aibă așa o piele deschisă la culoare. Și oricum era ceva complet involuntar îmbujoratul, adică... nu era ca și când ar fi însemnat ceva... Doar că, în clipa imediat următoare, se pomeni bolborosind:

– E, nu e mare lucru. Erau niște reviste micuțe, probabil tu nici nu ai auzit de ele. De fapt, singurii oameni care au auzit de ele sunt alți poeți.

– Deci am voie să fiu uimit numai dacă sunt poet?

– Ești uimit?

Mda, bine, acum, sigur se îmbujorase.... Dar chiar nu avea ce să facă în privința asta. Nimeni – nici măcar familia ei – nu zisese vreodată ceva atât de frumos despre scrierile ei.

– Sigur că da. N-am mai cunoscut pe nimeni care să fi publicat ceva.

Se uită la ea, și ochii lui căprui păreau cu adevărat sinceri. Dumnezeule! Omul acesta era de-a dreptul periculos!

– Da, ei bine... Ea își drese glasul. Nu-i așa mare lucru. Nu e ca și când cecurile pe care mi le trimit acoperă mai mult decât o comandă de mâncare chinezească.

– Și ce faci ca să-ți plătești facturile?

– Am o slujbă de zi, la o băcănie – la The Serene Grape...

– La The Serene Grape? repetă el, uitându-se la ea.

– Asta am zis.

El privi țintă la batonul pe care ea îl ținea în mână.

– Ăla nu-i un magazin de-ăla cu mâncare sănătoasă?

– Ba da. Și?!

– Și atunci care-i faza cu batoanele astea? Credeam că adepții mâncărurilor bio nu mănâncă porcării nesănătoase.

Zoey ridică dintr-o sprânceană spre el – nu că el ar fi observat, din moment ce se uita din nou la alee.

– Faptul că lucrez la un magazin cu mâncare bio nu înseamnă că sunt o nazistă în materie de mâncare. Și-n plus, nu-i nimic rău în batoanele astea Twizzler.

– Colorant alimentar roșu? Zahăr rafinat? Astea nu sunt dăunătoare?

– Nu mănânc Twizzler tot timpul.

Acum părea defensivă. Care era problema lui?

– Nu văd cum ai putea. Chestiile astea au gust de cauciuc cu aromă de cireșe.

– Mda, bine. Asta și sunt, zise ea, mușcând din nou din baton.

El îi aruncă o privire amuzată și pentru o clipă păru hipnotizat de gura ei. Ea se opri din mestecat.

– Ce e?

El clătină din cap.

– Nimic. Eu doar...

Și apoi se întâmplară toate în același timp. Se deschise ușa din spate a magazinului indian și ieși un bătrânel slăbănog. Cheliosul sări imediat din SUV-ul roșu. Domnul Buze înjură aprig, scoase arma și se năpusti din Beemer, chiar când o dubiță de culoare mov luă curba. Bătrânelul mic și slab sări cât acolo când îl văzu pe Chelios și fugi înapoi în restaurant, trântind ușa în urma lui. Cheliosul începu să urle și să lovească tare

cu pumnii în uşă, care, fiind de metal, părea destul de rezistentă.

Dubiţa frână brusc, după care acceleră şi trecu pe lângă Domnul Buze, care stătea lângă Beemer. Şi, în timp ce gonea pe lângă ei, Zoey le întrezări pe cele două bătrâne indiene, una fluturând din braţe cu sălbăticie şi cealaltă aplecată peste volanul maşinii, ca şi când ar fi dat ultima tură câştigătoare în cursa Indy 500. Pe partea laterală a dubiţei cineva pictase o margaretă strâmbă şi cuvintele „ARTIE'S FLOWERS"[1].

Domnul Buze înjură. Cheliosul se răsuci spre stradă când auzi motorul ambalat şi se uită direct la Domnul Buze. Chiar şi de la distanţa aceea, Zoey tot îl putu vedea făcând ochii mari. Apoi el scoase un pistol, şi ea se lăsă pe podeaua Beemerului.

BUM! BUM! BUM!

Şi un scârţâit de roţi.

BUM! BUM!

Linişte.

Oh, Doamne, oare îl împuşcase pe Dante? Da, tipul fusese un nesuferit, dar totuşi, gustase din batoanele ei Twizzler. Şi dacă acum era...

Maşina se legănă când un bărbat urcă în ea. Zoey ridică uşor capul ca să arunce o privire spre locul şoferului. Domnul Buze era acolo, uitându-se drept în faţă prin parbriz. Unul din obrajii lui perfecţi era mânjit de mizerie şi umărul hainei lui de piele era pătat de sare de la zăpada de pe stradă. Nu părea deloc bucuros.

Zoey se ridică de pe podeaua maşinii şi se uită spre aleea cu pricina. Era pustie acum. Atât dubiţa, cât şi SUV-ul roşu dispăruseră fără urmă. Chiar şi bătrânelul acela firav stătea încă ascuns - nu că l-ar fi putut învinui pentru asta, cu toată agitaţia şi schimbul de focuri.

Punga de Twizzler căzuse pe podea. Se aplecă să o ia şi apoi scoase două. Îi întinse un baton Domnului Buze şi din celălalt muşcă ea.

[1] Florile lui Artie

– Doamne, zise ea, în timp ce înghiţea îmbucătura aceea gumată. Ai o karmă proastă rău sau ce?

capitolul 8

Joi, ora 19.03

Neil fusese cam cu nervii la pământ de când bătrânele alea două îi ciordiseră afurisitul de Hummer, aşa că nu era deloc ceva surprinzător că tresări şi smuci volanul SUV-ului roşu atunci când începu să-i sune telefonul mobil în buzunarul gecii. Din fericire, reuşi să redreseze maşina la timp pentru a evita un autobuz al cărui şofer îi arătă un semn obscen cu degetul mijlociu. Cândva, acesta ar fi fost motiv suficient ca Neil să-şi scoată pistolul Beretta şi să-l omoare pe şofer.

Dar împlinise patruzeci şi cinci de ani cu doar o lună în urmă, şi Neil descoperise că vârsta începea să-l facă să fie al dracului de moale. Nu mai omorâse pe nimeni de şase luni în şir şi trecuseră vreo două săptămâni de când îi rupsese picioarele unui neica-nimeni amărât, din partea lui Tony The Rose. Era adevărat că astăzi fusese implicat în două schimburi de focuri, dar asta era o recidivă minoră. Ashley îl pusese să se ducă la cursuri de management al furiei şi, deşi mai participase şi în trecut la astfel de întâlniri – din ordinul tribunalului –, adevărul era că nu prea fusese atent la asemenea treburi. Dar când Ash îi spusese că trebuia să meargă la cursuri şi de data asta chiar să stea treaz, Neil se gândise că era mai bine să se conformeze. Ash era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată şi ştia că nu trebuia să o dea în bară.

O cunoscuse pe Ash cu cinci ani în urmă, şi ea chiar îl lăsase lat – în sensul figurat. Ash era inteligentă şi nu se temea să arate asta. Putea înfrunta orice bărbat, dădea la fel de multe pe cât primea şi cu siguranţă ştia cum să intimideze un om doar din priviri. Neil avusese

nevoie de doi ani întregi şi de un diamant roz la fel de mare ca unghia de la degetul său mic ca să o convingă pe Ashley să se căsătorească cu el şi se gândea în continuare că acesta era cel mai inteligent lucru pe care-l făcuse în viaţa sa.

Aşa că acum, în loc să-i împrăştie creierii şoferului autobuzului, Neil ieşea de pe strada principală şi oprea lângă o căsuţă mică cu verandă. Inspiră adânc şi se uită în oglinda retrovizoare ca să se asigure că scăpase de afurisitul acela de agent FBI. Nici măcar nu observase că fusese urmărit până când nu-l văzuse iar pe nenorocit la restaurantul indian. Tipul purta haine simple, dar pantofii şi costumul ţipau în gura mare FBI. Neil pufni şi îşi scoase din buzunar mobilul care încă suna. Se uită la ecran şi aproape că făcu un atac de cord.

Inspiră scurt de două ori, după care încă o dată profund, aşa cum îl învăţase profesorul de la cursurile de managementul furiei, şi răspunse la telefon.

– Da?

La capătul celălalt nu se auzi iniţial nimic, apoi sesiză o răsuflare ca şi când persoana în cauză sufla fum de la o ţigară – ceea ce se şi întâmpla –, după care răsună o voce subţire, ce părea a unui băieţel.

Doar că nu era vorba despre un copil.

– Tu eşti, Neil?

Inspiră adânc, expiră lent. Tehnica asta ar trebui să-i domolească tensiunea, dar Neil avea senzaţia că pulsul i-o luase razna.

– Da, eu sunt.

– A mers totul bine?

Neil se foi în scaun. Pentru că adevărul era că Tony the Rose nu ar fi sunat dacă nu ar fi ştiut deja că toată treaba se dusese dracului.

– Nu chiar.

Încă o pauză, timp în care Tony suflă fumul. La cum suda trabucuri şi ţigări, ar fi trebuit să aibă o voce care să te ducă cu gândul la o locomotivă, nu tonalitatea

glasului unei fetiţe preadolescentine. Mare ciudăţenie şi asta.

– Ai vrea să-mi explici?

„Chiar nu!" Dar nu îi putea spune asta lui Tony. În schimb, Neil mai inspiră o dată adânc, sperând că nu avea s-o dea în hiperventilaţie cu atâta respirat afurisit, şi zise:

– Nu l-au prins pe ticălos.

– Nu?

– Nu. Neil simţea cum începeau să-i apară broboane de sudoare la subsuoară, chiar dacă în SUV nu era deloc cald. Nu era niciodată o plăcere să-i dea veşti proaste lui Tony. Când am ajuns acolo, agenţii de la FBI deja trăgeau unii în alţii, şi Spinoza nu era nicăieri.

– Nu era mort şi întins pe podea, cum ar fi trebuit să fie?

– Nu.

– Şi nu l-ai împuşcat.

– Nu, eu....

– Că doar ştii că de-asta te-am trimis acolo de la bun început, Neil, zise Tony the Rose, cu blândeţe, cu glasul său ca de fetiţă. Ca un plan de rezervă, în caz că agentul ăla FBI mi-o făcea şi *nu* îl omora pe Spinoza, aşa cum a promis. Ceea ce a şi făcut, după câte se pare.

– Ăă...

Tony suflă fumul în telefon.

– Deci îmi spui că am pus-o. Spinoza încă se plimbă prin oraş, plănuind în continuare să depună mărturie împotriva mea.

– Cred că da, mormăi Neil şi înghiţi apăsat. Aparent, tehnica aia blestemată de respiraţie nu ajuta la nimic. Dar am pus mâna pe copilă.

O altă pauză la capătul celălalt, pe care Neil nu ştia exact cum să o interpreteze – un semn bun, unul rău sau pur şi simplu surpriză. La drept vorbind, fusese şi el destul de surprins atunci când îi trăsnise ideea aceea genială şi luase copila când văzuse că Spinoza nu era

acasă. Acesta era un caz clar de „gândire inovativă" - tot ceva ce învăţase la cursurile de management al furiei. Aproape că făcea să merite taxa aia de curs în valoare de 149,99 de dolari.

- Şi ce să fac eu cu un copil? întrebă Tony, părând cu adevărat interesat, ca şi când era realmente curios să audă răspunsul.

Neil ridică din umeri, deşi era singur în SUV.

- E copilul boului. Mă gândeam că ai putea să-l ţii ca ostatic sau aşa ceva.

- Asta nu-i o idee rea, Neil, zise Tony cu blândeţe. Asta dacă ai mai avea copilul. Dar nu-l mai ai, nu-i aşa?

Neil simţea cum i se prelingea sudoarea rece pe şira spinării. Cum naiba afla Tony toate lucrurile astea? Aşa repede? Era ceva nefiresc. Făcea ca faptul că lucra pentru el să fie al naibii de tulburător.

- Mda, n-am copilul, dar...

- Pune mâna pe copil.

Se auzi apoi un clic, apoi îi răsună în ureche tonul.

Lui Neil îi venea să arunce pe geam telefonul ăla afurisit, dar la cursurile de management al furiei un astfel de comportament era considerat „contraproductiv". Şi, în plus, trebuia să mai dea un telefon. Unul pe care îl amâna de câteva ore.

Oftă şi formă numărul cu pricina, după care aşteptă ca Ash să răspundă, în timp ce el încerca să îşi dea seama ce avea să îi spună. Pentru că trebuia să-i explice nu doar că pierduse copilul acelui ticălos şi Hummerul, ci şi celălalt lucru care se aflase în Hummer.

Care, din întâmplare, era Neil Junior.

capitolul 9

Joi, ora 19.25

Fu nevoie de ceva muncă de convingere ca să-l determine pe bătrân să deschidă uşa ce dădea spre aleea din

spate a restaurantului indian. În primul rând, pentru că probabil îl speriaseră de moarte toate împușcăturile și țipetele și, în al doilea rând, pentru că nu părea să vorbească nici măcar o boabă de engleză. Dar, în ciuda acelei bariere a limbii, Dante insistă, folosindu-se de cel mai blând ton și aruncând din când în când și câte o amenințare țipată, de dragul varietății. În cele din urmă, bătrânul îi lăsă să intre în magazin, mai degrabă din cauza epuizării decât fiindcă i-ar fi fost frică de lege.

– Am crezut că o să mor de frig aici înainte să ne deschidă, bălmăji Zoey, în timp ce intrau. Cum se face că n-a apărut încă poliția?

Dante ridică din umeri, punând la loc insigna FBI pe care o fluturase pe sub nasul bătrânului.

– Poate că n-a sunat nimeni să anunțe că au avut loc împușcături? Sau poate că pur și simplu întârzie din nou.

– Ce noroc pe noi! Încep să mă cam satur să se tragă cu pistolul în mine.

Tonul vocii ei era relaxat și glumeț, însă nu reușea să-l păcălească pe Dante. Femeia era cu siguranță speriată.

Ușa de metal deteriorată ducea înspre o bucătărie imensă, echipată cu tejghele de metal de mărime industrială și cu mai multe frigidere și congelatoare îndoite. Bătrânul stătea și tremura într-un colț, ținând în mâini un mop, probabil pentru a se apăra.

Dante oftă și-și trecu o mână prin păr. Oh, da, grozav! Acum, speria de moarte un bătrân.

– Ăă.... cine este proprietarul acestui restaurant?

Bătrânul tresări din cauza tonalității vocii și ridică mopul. Nu mergea deloc bine treaba asta. Omul de serviciu – sau oricine ar fi fost – nu avea mai mult de un metru și șaizeci și cinci de centimetri înălțime. Purta o salopetă albastră decolorată, cu un pulover verde pe deasupra, și era încălțat cu pantofi de alergat. Avea părul alb ca neaua și maxilarul pudrat de o barbă argintie. Arăta

ca şi când ar fi fost de origine din Orientul Mijlociu, dar Dante nu ar fi putut spune cu siguranţă de unde.

– Restaurantul? repetă Dante, fluturând din braţ, dar lăsându-l imediat la loc jos când bătrânul tresări. Proprietar? Şef?

Zoey îşi drese glasul. El se uită spre ea şi o văzu dându-şi ochii peste cap. După aceea, scoase din buzunar punga cu batoane.

– Twizzler?

Dante se holba la ea, nevenindu-i să creadă. Oare chiar credea că îl putea câştiga de partea lor pe bătrânelul acesta oferindu-i o bucată de cauciuc gumat? Deşi, acum, că se gândea mai bine, el fusese impresionat să o privească mâncând Twizzler. Avea un fel anume de a-şi ţuguia buzele în jurul batonului înainte de a muşca din el care îi trimitea în minte un val de gânduri murdare. Gânduri care transformau şederea în maşină pentru perioade lungi într-o corvoadă.

Bătrânelul întinse o mână care semăna mai degrabă cu o gheară şi luă un baton. Deschise gura-i dominată de un dinte proeminent şi băgă batonul într-o parte a gurii, unde probabil mai avea suficienţi dinţi cât să poată muşca din baton. Şi apoi se puse pe mestecat fericit – şi cu gura deschisă – zâmbind larg către Zoey, noua lui cea mai bună prietenă.

Revoltat, Dante se uită în jur, cercetând bucătăria. Era mai mult decât evident că localul încă nu era deschis – primul indiciu în acest sens fiind faptul că era deja trecut de ora cinei şi uşile erau ferecate. Dar nu erau nici cutii sau lăzi cu alimente, nici liste cu reţete sau meniuri şi nici foiţe cu comenzi lipite pe pereţi, nici tigăi ce aşteptau să fie folosite. De fapt, bucătăria părea neatinsă. Un telefon fix cu fir se afla atârnat pe peretele de lângă tejgheaua din faţă. Dante se duse şi ridică receptorul. Se auzi tonul, dar nu era inscripţionat nici un număr nicăieri.

Undeva mai în jos pe zidul de cărămidă se afla o singură uşă de lemn. În spatele lui, bătrânelul pălăvrăgea cu Zoey în Dumnezeu ştie ce limbă. Dante se uită spre ei. Zoey încuviinţa din cap serioasă ca şi când ar fi înţeles fiecare cuvânt. Dante îi întâlni privirea şi înclină uşor capul în direcţia uşii. Ea încuviinţă din cap şi se apropie un pic de el, cu bătrânelul urmând-o încă pălăvrăgind, până când reuşise să-l întoarcă astfel încât acum să stea cu spatele la Dante.

Dante încercă mânerul uşii de lemn. Nu se deschise. Era însă o încuietoare ieftină, cu un buton micuţ ce trebuia apăsat pe interior. Dante aruncă o privire spre bătrân, acaparat în continuare de conversaţie, şi scoase un pix cu mină. Apăsă vârful în gaura mică de pe mâner şi auzi butonul din interior apăsându-se.

Deschise uşa şi se strecură înăuntru. Se trezi într-un birou simplu: o masă de scris din lemn, un scaun şi un dulăpior de metal, dar nici un computer. Dante se aşeză pe scaunul de la birou şi începu să deschidă sertarele. Când ajunse la al treilea, dădu norocul peste el. Înăuntru se afla un dosar cu facturi, comenzi de alimente şi alte provizii pentru restaurant. Pe una dintre el era inscripţionat numele Savita Gupta, cu tot cu adresă şi număr de telefon. Atât adresa, cât şi numărul de telefon erau diferite de cele pe care i le dăduse Kevin când verificase numărul de înmatriculare al maşinii.

Dante zâmbi şi bägă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase pixul pe care-l folosise mai devreme şi un carneţel mic de notiţe, îmbrăcat în piele, pe care îl purta tot timpul la el. Copie informaţiile de pe factură înainte să cerceteze şi restul biroului. Nu prea mai erau multe de găsit - doar alte câteva facturi, un anunţ decupat din ziar ce anunţa deschiderea unei pieţe indiene şi câteva hârtii scrise de mână într-o limbă alambicată. Dante le bägă în buzunar şi pe acestea.

Când se întoarse în bucătărie, bătrânelul încă vorbea cu fervoare şi punga cu batoane a lui Zoey era aproape

goală acum, dar ea ţinea capul uşor aplecat spre bărbat, încuviinţând din când în când, ca şi când fiecare cuvinţel al bătrânului i se părea extrem de important. Dante se opri o clipă în pragul uşii, stând pur şi simplu şi uitându-se la ea. Fusese o mare pacoste mai devreme, aruncându-se în maşina lui ca o nebună şi spunându-i cum să-şi facă meseria. Şi totuşi, acum asculta răbdătoare un străin bolborosind într-o limbă străină pe care probabil nici măcar nu o înţelegea. Ţinea capul uşor aplecat într-o parte, un mic rid de încruntare i se formase între sprâncene şi ciucurii multicolori ai căciulii îi atârnau în jurul feţei. Avea obrajii plini îmbujoraţi de la frigul de afară şi arăta destul de sexy.

Ea îi întâlni privirea şi-i zâmbi, şi în jurul ochilor îi apărură riduri, iar gura ei generoasă i se arcui seducător, şi îi apăru o gropiţă în obraz. Dante se pomeni holbându-se la ea şi amintindu-şi cum arătase gura aceea în timp ce sugea batonul. Chestia asta era absolut bizară. Ea nu era absolut deloc genul lui. Ultimele ore fuseseră încărcate de tensiune şi de adrenalină. Probabil astfel se justifica fascinaţia lui. Adrenalina. Toată lumea ştia că era un afrodiziac.

Dante îşi dădu mental două palme şi se duse spre locul unde stătea ea cu bătrânul.

– Hai să mergem!

Ea se uită chiorâş la bătrân, care încă vorbea.

– Nu ar trebui să ne oferim să-l conducem acasă?

Dante ridică dintr-o sprânceană.

– Glumeşti, nu-i aşa?

Dar ea îl privi urât.

– Nu. S-a întunecat afară şi nu-i tocmai un cartier sigur. Ce se întâmplă dacă se întoarce răpitorul? Sau dacă...?!

– Bine, bine, zise Dante, ridicând mâinile în semn de capitulare. Eu îl conduc acasă dacă tu îţi dai seama cum să-i spui şi lui chestia asta.

Ea clătină din cap spre el ca şi când ar fi fost bătut în cap, după care se întoarse spre bătrân. Şi, cumva, fără ca măcar să vorbească aceeaşi limbă ca el, reuşi să-i transmită oferta de a-l conduce acasă. Ori asta, ori bărbatul se gândea că voiau să îl scoată în oraş la cină. În orice caz, îi urmă afară din restaurant. Se opri ca să încuie uşa din spate, şi câteva minute mai târziu se înghesuiau cu toţii în BMW-ul lui.

- Drăguţ, zise Dante în timp ce-şi punea centura de siguranţă. Chiar a fost foarte drăguţ din partea ta. Dar nu ştiu cum o să poată să ne spună cum să ajungem la....

De pe bancheta din spate, bătrânelul întinse braţul printre ei şi arătă cu degetul drept în faţă. Dante îi aruncă un zâmbet mic bătrânului şi răsuci cheia în contact.

- Corect.

- Ai găsit ceva în birou? îl întrebă Zoey.

- Da, am găsit... Dar, în clipa imediat următoare, girofaruri cu lumini roşii şi albastre începură să se reflecte în oglinda retrovizoare, şi Dante simţi cum i se acceleră brusc pulsul periculos de mult.

- O, Doamne! exclamă Zoey şi se răsuci în scaun ca să se uite în spate.

Nu aveau unde să se ducă şi nici nu puteau coti. Maşina de poliţie se apropia în spatele lor. Dante apăsă pedala de acceleraţie până la podea.

Şi maşina de poliţie cu girofarurile pornite acceleră prin stânga lor, mai înaintă câteva intersecţii, după care o luă la dreapta. Poliţiştii nu fuseseră interesaţi de ei.

- Doamne!

Ridică uşor piciorul de pe pedala de acceleraţie, dorindu-şi să-şi fi putut încetini la fel de uşor şi ritmul bătăilor inimii.

- Bine că m-am dus la toaletă, murmură Zoey.

Dante îi aruncă o privire chiorâşă. Cuvintele ei erau curajoase, însă era palidă, şi lui nu-i plăcu să o vadă aşa. Nu avea cum să fie speriată. Era genul de fată care lua

viaţa de coarne. Deşi îl enervau sarcasmul şi ordinele ei, le prefera în detrimentul palorii care-i acaparase acum chipul. Trebuia să o ducă departe de nebunia asta, cât mai repede cu putinţă. Înainte să fie rănită.

Un ţipăt de pe bancheta din spate îi întrerupse şirul gândurilor, şi braţul apăru din nou peste umărul drept al lui Dante, indicând spre stânga.

– Bine, bine, mormăi el în timp ce ocolea cu grijă camioneta din faţa lor. Stai o clipă ca să nu-l buşesc pe ăsta din faţă.

În maşină se auzi deodată ceva sunând.

– La naiba, zise Zoey şi scotoci după telefon. Încruntarea ei deveni îngrijorare când se uită cine anume o apela. E Nikki. Răspunse la telefon. Da, drăguţo... nu, nu, sunt bine... Da, ştiu.

Dante opri la un semafor.

– Nu-i spune unde suntem.

Ea se uită spre el.

– Sunt cu un prieten. Nu, e... Nu, e în regulă. Nu, serios... Oftă, în timp ce o mai ascultă câteva clipe pe Nikki vorbind, după care zise: Ne vedem mai târziu... Promit... Da... şi eu te iubesc. Pa.

Zoey clătină din cap în timp ce închidea.

– E înnebunită de îngrijorare.

Dante simţi un junghi de vinovăţie.

– Îmi pare rău.

– Mulţumesc, zise ea, cu chipul ascuns, în timp ce punea la loc telefonul.

El acceleră imediat ce se schimbă culoarea semaforului.

– Crezi că ar trebui să schimbăm maşina? întrebă Zoey. Tipii ăia care te urmăresc nu ştiu ce maşină conduci?

– Hai să le luăm pe toate pe rând!

Trebuia să o ducă într-un loc sigur. Problema era că ea era singurul martor că *nu el* răpise bebeluşul şi că *nu el* îi împuşcase pe cei trei colegi ai săi. Mai devreme sau mai târziu, cu siguranţă avea să-i treacă prin minte şi persoanei care încercase să-i însceneze lui totul că ea era

singurul martor. Cazul împotriva lui ar fi devenit mult mai grav dacă Zoey dispărea. Sau dacă era moartă. Ceea ce îl lăsa cu o întrebare foarte complicată: Zoey era mai în siguranţă cu el sau pe cont propriu?

– Hei, poate putem intra în garajul de maşini confiscate al oraşului, ca să eliberăm Priusul meu, zise Zoey.

El făcu ochii mari, prefăcându-se încântat.

– Oh, da, *ce idee bună*! Exact un Prius vreau să conduc dacă mai suntem implicaţi în vreo urmărire de maşini.

– Nu-i nevoie de tot sarcasmul ăsta de macho! pufni Zoey. Şi-n plus, cine spune că *tu* ai conduce?

Dante nu se obosi să-i răspundă. Ajunseseră într-un cartier format din duplexuri de cărămidă şi blocuri construite într-un stil mai modern. Bătrânul îl bătu pe umăr pe Dante, şi el interpretă asta drept un semn să meargă mai uşor.

– Sau ştiu pe cineva pe care îl putem ruga să ne împrumute maşina, continuă Zoey. Desigur, ea conduce un Beetle. Şi e mov.

Bătrânul ţipă iar de pe bancheta din spate, şi Dante apăsă pedala de frână din reflex.

– Dumnezeule! Ce e?!

Se răsuci şi-l văzu pe bătrân grăbindu-se să coboare.

– Pa! strigă Zoey după el, şi îl priviră amândoi traversând strada în grabă şi îndreptându-se spre unul dintre duplexuri. Ea se întoarse spre el, cu un zâmbet strălucitor. Vrei să încercăm cu Beetle-ul? Sau ai tu o idee mai bună?

Dante porni BMW-ul.

– Am o idee mai bună.

capitolul 10

Joi, ora 20.05

– Unde mergem? îl întrebă Zoey.

Se întunecase, şi lumina de la felinarele stradale se reflecta din grămezile de mâzgă adunate pe la colţuri.

– Trebuie să te las pe tine, zise Domnul Buze.

Era destul de întuneric în mașină, dar ea tot putea distinge încordarea maxilarului lui.

– Ai vreo prietenă sau vreo rudă cu care ai putea sta?

– Nu. Simțea cum inima i-o lua la galop din pricina cuvintelor lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să se descotorosească de ea. Era important să rămână cu el. Să o găsească pe Pete.

– Chiar nu ai pe nimeni? Cum rămâne cu prietena aia care are un Beetle?

– Ea tocmai a născut. Mama locuiește în Indiana. Mai am o prietenă care tocmai a plecat la Cancun pentru două săptămâni și o alta care stă într-un cămin al Universității Chicago.

– Într-un cămin?

Zoey ridică din umeri, bucuroasă că el nu îi putea vedea fața. Pentru că patina un pic pe lângă adevăr cu toată povestea asta și nu era nici cea mai grozavă mincinoasă din lume.

– Mda, face Facultatea de Drept.

– Și n-ai frați sau surori?

– În afară de Nikki, nu, zise ea și înghiți apăsat. Mă rog, mai am niște frați adoptivi și surori adoptive de pe vremuri, dar nu ținem legătura. Nici măcar nu am numerele lor de telefon.

Domnul Buze oftă.

– Bine. Dă-mi mobilul tău!

Ea bagă mâna în buzunar, luă telefonul și i-l întinse fără să zică nimic. El formă un număr cu o singură mână și apoi duse telefonul la ureche.

– Kevin? Da, eu sunt. Care-i treaba?

Conduse în tăcere o vreme – probabil în timp ce Kevin îi povestea ceva pe-ndelete.

– Doamne, Kev!

Vorbea pe un ton tăios, și Zoey îi aruncă o privire mirată.

– Uite ce e, am nevoie să dai de urma banilor pentru mine... da, știu că n-o să fie ușor, dar.... hai, doar fă tot ce poți... da.... da, la locul obișnuit... Ce mai e cu Headington?... Doamne!... Bine.

Domnul Buze închise telefonul. Pe chipul lui apăruse o expresie gânditoare. Zoey nu mai putea îndura suspansul, așa că întrebă:

– Ce? Ce-a zis?

Domnul Buze se uită la ea, parcă surprins de izbucnirea ei, după care își mută din nou privirea spre drum.

– Șeful meu e cu treabă. Și se pare că eu am un cont bancar în insulele Cayman. Și acum o oră tocmai au fost virați în cont trei milioane de dolari.

– *Ce?*

– Da. Vocea lui era joasă și sumbră. Și cineva a făcut să arate ca și când aș avea datorii până-n gât la jocuri de noroc... Ca și când mafia m-ar avea cu ceva la mână. Kev o să încerce să dea de urma banilor, dar e clar că oricine mi-a înscenat treaba asta e destul de bun la ce face. Kevin nu-i sigur că o să reușească.

– Și dacă nu reușește?

– O să mă cam duc la închisoare, zise Dante, după care clătină din cap. Dar asta nu contează în clipa de față...

Nu conta faptul că i se înscena așa ceva și că risca să intre în închisoare?!

– Cum poți spune că...

El deschise geamul. Zoey rămase cu gura căscată de uimire când înțelese ce avea de gând să facă.

– Heeei! Telefonul ei mobil frumos de culoare roz zbură pe geam. Aaaa!

– O să-ți fie monitorizat telefonul de îndată ce-și dau seama că ești cu mine, zise Domnul Buze fără milă.

– Știu, spuse ea, neputându-și împiedica resentimentele să i se citească în glas. Dar era aproape nou și...

El ridică mâna și o întrerupse.

– O să-ţi cumpăr altul. Şi acum, unde te pot duce? Ai vreo rudă îndepărtată? Sau e tatăl tău pe undeva prin apropiere?

Ea clătină din cap.

– Nu, el locuieşte în Naperville... Dar oricum nu i-aş cere lui ajutor.

– Naperville e la numai câteva ore distanţă de aici. Uite care-i treaba, e posibil să fii în pericol. Şi dacă e măcar...

– Nu îi cer ajutorul tatălui meu! repetă ea apăsat. Tonul vocii ei era liniar, dar el o privea neîncrezător. Oftă. Ne-a părăsit pe mine şi pe mama în vara în care am împlinit paisprezece ani şi nu am păstrat legătura. Aşa că nu mă duc la el.

– Bine. Se uită ţintă prin parbriz preţ de un minut Te duc la un motel şi...

– Nu am bani la mine....

– Pot să-ţi fac eu rost de bani.

– Nu iau nici un ban de la tine!

El strânse din dinţi.

– Hei, eu doar m-am oferit...

– Şi ce se întâmplă dacă persoana care îţi face ţie înscenarea asta mă găseşte la motel?

– N-o să te găsească, zise el, uitându-se în oglinda retrovizoare.

– De unde ştii?

Dante nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Îşi continuară drumul în tăcere, cu Domnul Buze cufundat în gândurile sale federale, fără îndoială, şi cu Zoey pregătindu-şi în minte toate argumentele. În cele din urmă, se răsuci în scaun şi se întoarse cu faţa spre el.

– Uite ce e, ştiu că nu mă vrei aici. Ştiu că îţi stau în drum şi că îţi sunt ca un ghimpe în coastă, şi recunosc că mă sperie gândul de a se trage focuri de armă asupra mea, dar trebuie să fac ceva ca s-o ajut pe Pete. Nu pot sta undeva şi să aştept, cât timp ea e pe Dumnezeu ştie unde cu nişte străini.

– Eu n-am...

– *Te rog.*

El rămase tăcut un minut, cercetând străzile. Cumva, drumul îi adusese într-un cartier mai de Doamne ajută. Zoey nu recunoştea cartierul pe întuneric, dar era plin de centre comerciale, restaurante şi magazine non-stop. În cele din urmă, Domnul Buze bălmăji:

– Nu-mi eşti ca un ghimpe în coastă.

Zoey simţi cum sprâncenele i se arcuiră. Nu era o bătaie de cap pentru el? El nu se uita la ea, ci rămânea cu privirea aţintită spre drum. Farurile unei maşini care venea din sens opus îi luminară o clipă trăsăturile, făcându-l să semene cu un fel de statuie grecească.

– Şi nu are de ce să-ţi fie frică. Nu o să las pe nimeni să-ţi facă nici un rău.

Era o replică scoasă dintr-un film, poate dintr-unul cu Bruce Willis, dar Zoey nu era tentată să râdă. Tipul ăsta nu o cunoştea, dar îi păsa de siguranţa ei. Gândul acesta o cam făcea să se cutremure. „Desigur, este slujba lui să protejeze oamenii", răsună o voce pragmatică în mintea ei.

Vocile astea ale raţiunii puteau fi tare enervante. Zoey răspunse pe negândite:

– Bine.

„Bine" era un cuvânt simplu şi obişnuit, doar că acum părea încărcat de o semnificaţie mult mai puternică. Ca şi când ea făcuse vreun soi de pact cu el. El avea să o ţină în siguranţă, şi ea avea încredere în el că urma să facă asta. Ceea ce era ciudat, pentru că ea nu accepta din principiu treaba aceasta cu masculul protector. De fapt, de obicei chiar opusul era valabil – nu mai avusese încredere pe deplin într-un bărbat de când tatăl ei plecase, pe vremea când ea era adolescentă.

– Bine, răspunse şi el.

Şi acum, cu asta, era deja prea târziu. Pactul lor – dacă era într-adevăr un pact – era încheiat. Dante semnaliză şi ieşi de pe strada principală, trecând pe lângă

niște magazinașe mici, iluminate de instalații festive de Crăciun. Mai conduse câteva străzi și apoi intră în parcarea unui mall. Parcarea era foarte aglomerată, deși era deja seară. La un capăt al mallului se afla un club de fitness deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dante încetini BMW-ul și începu să se plimbe prin parcarea imensă.

- Ce faci? îl întrebă Zoey.

Poate că simțea o nevoie copleșitoare de a face niște exerciții cu greutăți atunci când era stresat. Numai că nu parca mașina.

- Mă uit.

- După ce?

- Șșșt, zise el absent. Chiar nu poți să taci din gură mai mult de două minute?

- Hei! Chiar sunt o persoană destul de tăcută. Doar că nu-mi...

- Aha!

- Aha?! repetă Zoey și îi aruncă o privire neîncrezătoare. Cine zice „Aha!"?!

- Fir-ar mama mă-sii de treabă, bălmăji el, dar o zise destul de relaxat, fără să fie prea atent la ea, din moment ce parca mașina.

Trase frâna de mână și sări jos, fără nici o explicație.

- Hei! strigă Zoey și se grăbi să coboare, strângându-și brațele în jurul corpului când simți vântul rece de iarnă infiltrându-i-se prin haine. Soarele apusese, și temperatura scăzuse cu mai bine de zece grade. Dante se dusese în spatele mașinii și deschidea portbagajul. Îl privi scoțând de acolo o trusă de scule și scotocind după ceva prin ea. Ce fa...?!

- Serios. Încearcă să taci din gură un pic.

Zoey își dădu ochii peste cap. Mda, era mai mult decât evident faptul că lui chiar îi plăcea să o facă așa pe misteriosul. Și toată treaba asta cu tăcutul era menită să o impresioneze pe ea. El găsi o șurubelniță și se duse la cea mai apropiată mașină. Abia atunci observă

şi ea că acea maşină era tot un Beemer negru, decapotabil şi... Miji ochii, încercând să vadă mai bine. Şi părea să fie acelaşi model cu maşina lui Dante.

- Hei!

- Ssst!

El se lăsă pe vine în spatele maşinii, cu partea de jos a hainei lui lungi şi negre din piele strângându-i-se pe picioare, şi începu să umble la plăcuţa cu numărul de înmatriculare. Reuşi să o dea jos în câteva secunde, după care se duse la maşina lui, scoase plăcuţele cu numerele şi le schimbă cu ale Beemerului negru. În alte câteva minute termină, puse bine şurubelniţa şi închise portbagajul.

Zoey se uită la Dante în timp ce urca înapoi în maşină. Pe chipul lui era întipărită o expresie mulţumită - nu tocmai un zâmbet, dar cu siguranţă genul de expresie pe care o adoptau bărbaţii atunci când se credeau foarte inteligenţi.

- Frumos, zise ea.

El ridică din umeri cu aparentă modestie, băgă maşina în marşarier şi ieşi din parcarea clubului de fitness.

- Sigur că am mai văzut asta prin filme, continuă Zoey, pe un ton nonşalant.

Lui Dante îi cam căzu faţa din pricina vorbelor ei. Ei i se făcu un pic milă de el.

- Dar tot a fost o mişcare foarte inteligentă.

- Mersi.

Ea zâmbi larg.

- Mi-e foame. Semnaliză ca să iasă înapoi la drumul principal. Hai să mergem să luăm ceva de mâncare!

- Mă scoţi în oraş?

- Da. Mergem să luam ceva la pachet.

- O, vai, linişteşte-te, inima mea! murmură Zoey.

- Şi apoi o să le găsesc pe bătrânele alea, zise el şi se uită spre ea. Şi o recuperez pe nepoţica ta.

capitolul 11

Joi, ora 20.34

– Nu așa se prinde un pampers din acesta, îi zise Savita-di Pratimei cu autoritate, încercând să acopere țipetele bebelușului blond pe care îl ținea pe șold.

Se aflau într-un apartament micuț ce îi aparținea lui Abdul. Abdul era omul de serviciu de la restaurantul lor – un bătrânel amabil și blând, care nu părea să știe nici o boabă de engleză. Muncea extrem de lent, dar era mereu prompt și nu lipsea niciodată de la muncă. Într-adevăr, după cum descoperise Pratima, uneori trebuia să faci și sacrificii ca patron de restaurant.

Și probabil făcuseră o alegere foarte bună angajându-l pe Abdul, pentru că, în ciuda orei târzii, el le primise cu zâmbetul lui știrb atunci când bătuseră la ușa lui. În clipa de față, bărbatul stătea pe un fotoliu verde uzat și privea și încuviința din cap, în timp ce doamnele încercau să schimbe pamperșii copiilor. Din fericire, închisese televizorul când ele intraseră în casa lui.

Pratima zâmbi cu afecțiune în jos la fetița brunetă, care încerca să se îndepărteze de-a bușilea.

– Dacă știi așa multe lucruri despre cum se pun pamperșii copiilor, poate ar trebui să îl schimbi chiar tu pe copil, Savita-di.

– Eu am mâinile ocupate, Pratima, după cum bine vezi, zise Savita-di cu sufletul la gură și icni, în timp ce băiețelul blond din brațele ei inspira adânc, ca să le asalteze cu un nou urlet spărgător de timpane. Băiețelul acesta e foarte puternic.

– Poate, dar nu-i nici pe departe la fel de frumușel ca fetița, răspunse Pratima.

Savita-di fusese mereu subiectivă atunci când venea vorba despre copilași băieți, și aceasta era o prejudecată de modă veche, care ar fi fost mai bine să dispară

cu mult timp înainte ca doamnele să ajung în Statele Unite ale Americii.

Fetița încremeni și rămase cu ochii-i mari fixați asupra colierului pe care-l purta la gât Pratima. Iar aceasta din urmă profită imediat de cumințenia micuței ca să lipească ariciul pampersului. Fetița zâmbi cu gura până la urechi și se întinse să apuce în mânuță lănțișorul de aur.

– Ah, ah!" o mustră pe un ton blând Pratima. Nu trebuie să-i rupem mătușii lănțișorul frumos.

– Hai mai repede, Pratima, zise Savita-di, cu sufletul la gură. Băiețelul acesta e foarte puternic. Și cam.... cam miroase... iac!

Era destul de enervant că ambii bebeluși se hotărâseră să-și murdărească pamperșii în același timp, dar măcar o făcuseră *după* ce cele două doamne se gândiseră să cumpere un pachet de pamperși.

– Mă mișc cât pot de repede, zise Pratima, gâfâind, în timp ce se chinuia să o îmbrace cu un tricou pe fetița care se agita. Hainele micuței trebuiau spălate după ce îi era schimbat pampersul, iar acel tricou era cea mai bună haină disponibilă pentru ea, chiar dacă îi venea mai degrabă ca un cort.

Abdul zise ceva în limba lui maternă. Savita-di îi aruncă un zâmbet larg.

– Da! Da! exclamă ea, după care se aplecă spre Pratima și îi șopti din colțul buzelor: Ce crezi că zice acolo?

– De unde vrei să știu eu, Savita-di? mârâi Pratima și ridică din umeri. Nu vorbesc limba farsi sau ce limbă o vorbi el acolo. Poate zice că i-a făcut plăcere că am venit să îl vizităm și că e timpul să plecăm.

– Nu putem pleca, după cum știi și tu foarte bine, Pratima. Omul Acela Îngrozitor a fost la restaurant. Și dacă nu te-aș fi avertizat s-o calci și să plecăm în timp util....

– Scuză-mă, Savita-di, dar nu *eu* am venit cu ideea să schimbăm Hummerul acela galben, mare şi extrem de bătător la ochi cu dubiţa mov a nepotului nostru?

– Ba da...

– Atunci, cred că mi se cuvine la fel de mult credit că am reuşit să-l evităm pe Omul Acela Îngrozitor.

– Hmpf! mormăi Savita-di, iar Pratima înţelese că cumnata ei era de acord.

Pratima zâmbi când Savita-di se lăsă în genunchi ca să-i schimbe pampersul copilului.

Douăzeci de minute mai târziu, ambele femei stăteau pe canapeaua uzată a lui Abdul şi se uitau gânditoare la cei doi copilaşi. Bebeluşii se târau în patru labe pe podea ca nişte exploratori în miniatură – băieţelul se ajuta de piciorul mesei ca să se ridice clătinându-se, iar fetiţa molfăia o linguriţă de metal pe care o ţinea într-o mână în timp ce se târa.

– Ce ar trebui să facem cu ei? întrebă Pratima, obosită.

Copiii erau adorabili, dar solicitanţi! Se pare că poţi uita uneori cât de obositor poate fi un bebeluş – şi cu atât mai mult doi. Erau o sarcină menită pentru femeile mai tinere. Ambele cumnate ajunseseră la vârsta la care ar fi trebuit să se joace cu bebeluşi puţin şi apoi să-i dea înapoi mamelor lor obosite, când începeau să miroasă.

– Nu putem să-i ducem înapoi la Omul Acela Îngrozitor, zise Savita-di, cu fermitate.

– Nu, nu, aprobă Pratima. Nişte fiinţe aşa fragile şi nevinovate în mâinile unui astfel de om ar fi o idee odioasă. Dar poate i-am putea duce la o secţie de poliţie?

– Şi să ne aresteze poliţiştii de cum dau cu ochii de noi? întrebă Savita-di indignată. Chiar nu gândeşti deloc, Pratima?

– Gândesc suficient cât să ştiu că nu putem să păstrăm copiii!

– Dacă ai gândi într-adevăr aşa cum te lauzi, atunci am mai fi furat Hummerul galben de la bun început?!

– Scuză-mă, Savita-di, dar, dacă îţi aminteşti tu bine, ideea de a fura Hummerul a fost a ta.

– Ah! icni Savita-di, ca şi când ar fi ciupit-o cineva. Mereu dai vina pe mine! Dar la ce altceva m-aş putea aştepta de la o femeie care flirtează fără ruşine cu fratele propriului soţ?

Copilaşii ridicaseră privirile când auziseră vocile răstite şi chiar şi Abdul se uita spre ele, din fotoliul lui uzat. Pratima strânse din buze. Aceasta era o ceartă veche şi dureroasă, pe care ambele doamne Gupta o evitau de obicei cu orice preţ. Probabil Savita-di era absolut înspăimântată de adusese vorba despre asta. Pratima inspiră adânc.

– Păi, şi atunci, tu ce sugerezi să facem cu copiii ăştia, Savita-di?

– Nu ştiu! exclamă femeia şi aruncă braţele în sus.

– Nu-i putem lăsa cu Abdul.

Ambele femei priviră cum bătrânul chicotea şi îl împungea jucăuş pe băieţel în braţul său mic şi moale cu un deget zbârcit şi osos.

– Nuuuu, aprobă Savita-di.

– Fata ta Vinati o să se întoarcă din vacanţa ei minunată de la Disney World abia peste o săptămână. Şi nu cred că e o idee bună să ne consultăm cu Saumya în privinţa asta, cel puţin nu încă. Aminteşte-ţi că a fost destul de nepoliticoasă când am rugat-o să ne împrumute maşina pe care n-o foloseşte.

– Hmm. Şi am lăsat maşina la benzinărie, cugetă Savita-di. Nu, nu, cel mai bine ar fi să nu o implicăm pe Saumya. Sau pe nepotul meu Karan, că tot veni vorba.

Pratima ţuguie buzele gânditoare.

– De fapt, cred că nepoatele şi nepoţii noştri sunt prea ocupaţi ca să îi implicăm în treaba asta.

– Foarte adevărat, Pratima, cugetă Savita-di. Ar fi mai bine să nu-i deranjăm pe nepoţi şi pe nepoate.

Ambele femei rămaseră o clipă uitându-se la copii. Pratima se simţea extenuată până în măduva oaselor.

Fusese o zi foarte lungă – mai întâi, planul de a fura înapoi *kesar*-ul, apoi furtul propriu-zis şi apoi surpriza neplăcută că furtul lor implicase şi doi copilaşi. Oftă adânc şi îşi trase peste braţ pânza subţire a sariului. Chiar nu mai era la fel de tânără şi de energică.

Savita-di oftă şi ea, după care zise:

– Dar poate este totuşi un nepot pe care l-am putea contacta.

capitolul 12

Joi, ora 20.49

Pentru o tipă care lucra la un magazin de mâncăruri bio, lui Zoey cu siguranţă îi plăcea mâncarea nesănătoasă.

– Oh, Doamne! Uitasem cât de bune sunt chestiile astea! mormăi ea în timp ce se înfrupta cu poftă dintr-un burger. Mâncam de-ăştia când eram adolescentă. Culver era singurul restaurant de burgeri unde puteam să merg cu bicicleta – şi apoi am aflat cât de multe grăsimi conţine un singur de-ăsta şi am încetat să mai mănânc.

Mâncau în maşină, în parcarea întunecoasă din faţa unei brutării. Deasupra uşii de la intrarea în magazin era un semn mare pe care scria „ÎNCHIS", şi se vedea o luminiţă strălucind din spatele geamurilor mate – probabil vreun fel de sistem de alarmă. De fapt, abia acum îi venea în minte lui Dante că era destul de romantică atmosfera aici. Se uită spre Zoey şi se întrebă dacă se gândise şi ea la asta. Probabil că nu. Majoritatea oamenilor nu considerau ceva romantic să fugă pentru a rămâne în viaţă.

Oftă scurt şi muşcă din burger, cugetând asupra ultimei ei afirmaţii.

– Cât de multă grăsime e într-un de-ăsta?

Zoey clătină din cap cu înţelepciune, cu gura plină. Înghiţi şi luă o gură din milkshake-ul ei.

– Nu vrei să ştii. E incredibil, dar genul ăsta de mâncare nesănătoasă a fost mereu un fel de fruct interzis pe vremea când eram adolescentă.

– De ce?

– Mama era adepta mâncărurilor cât mai sănătoase.

El mototoli un şervețel şi zise:

– Unde mai exact ai crescut tu?

– La o fermă mare. Flutură din mână ca şi când ar fi încercat să-i arate imensitatea locului în interiorul BMW-ului. Undeva în mijlocul pustietății, în Indiana.

– Dar aveai un restaurant Culver la o distanță pe care o puteai parcurge cu bicicleta?

– Slavă Domnului! Rostogoli un cartof prin ketchup şi îl mâncă. Mama a fost ultima dintre hipioții care militau pentru întoarcerea la natură, doar că nu se mai numeau hipioți când a început ea. În fine, ideea e că mâncam aproape exclusiv din sursele proprii.

– Serios?

Aproape că o putea vedea, copilă fiind, înconjurată de grâne şi de napi, alergând prin câmpurile pline de buruieni, în picioarele goale şi cu părul fluturându-i în jurul feței şi strălucind în lumina soarelui. Clipi mirat de propria imaginație şi mai luă o muşcătură din burgerul nesănătos. Ea nu păruse să observe scurtul lui moment de reverie.

– Da. Cultivam tot felul de legume ciudate şi aveam livezi de meri, de peri şi câțiva stupi şi găini. Multe găini. A, şi capre.

El se uită spre ea. Tocmai enumerase cam toate ingredientele pentru un paradis natural, şi totuşi tonul vocii ei era sec.

– Sună perfect.

Ea scoase cu degetele o felie de castravete din burgerul ei pe jumătate mâncat şi muşcă din el.

– Mda, aşa ai crede, nu?

– Şi nu a fost?

Ea eliberă un oftat mic şi trist.

– S-a dovedit că e nevoie de multă munca pentru a întreține o fermă, chiar și o fermă pe jumătate hipiotă. Mama își petrecea tot timpul mulgând caprele, făcând bulion și suc de roșii, hrănind găinile și alte chestii de genul acesta. Și mai făcea și tot felul de alte mici lucruri manuale, pentru că, în mod ciudat, majoritatea proprietarilor de magazin nu acceptă o ladă de mere ca plată în schimbul unei perechi de pantofi pentru copii.

– Și tatăl tău? Ai zis că a plecat când aveai paisprezece ani.

– Da. A plecat cu o iubițică de-a lui și și-a întemeiat o nouă familie. El și mama nu prea aveau nimic în comun. El era un tip de genul ălora din suburbii, complet opusul mamei mele. Mi se pare uimitor ce pot face hormonii din creierele a doi oameni perfect sănătoși la cap. Cred că lui îi era un pic rușine cu mine.

El se uită spre ea, și Zoey ridică din umeri.

– Eu și mama nu prea ne încadram în imaginea lui perfectă de fericire a clasei de mijloc, știi ce zic? A fost o căsnicie care n-a mers. O fată adolescentă neascultătoare și nici pe departe la fel de drăguță ca noii lui copilași. Cred că uneori ar fi preferat să uite de existența mea. Noi nu ne încadram deloc în viața lui altfel perfectă.

– Hmm, murmură el, cugetând asupra cuvintelor ei în timp ce-și termina și burgerul. Și el lucra ceva?

– Aham, răspunse ea, mototolind ambalajul burgerului în pumn și aruncându-l în punga de hârtie din care îl scosese. Era polițist.

Dante se pregătea să pornească mașina, și cheile zornăiră în contact când le lovi cu mâna. Polițist. Poate că asta explica ostilitatea abia ascunsă pe care o manifesta față de el uneori. Poate avea ceva cu bărbații în uniformă. Astfel de probleme ar fi putut face o relație să moară încă dinainte să înceapă. Hmm. Noroc că el nu era interesat de o relație cu Zoey. Ea era ocupată să se șteargă pe degete și nu observase momentul lui de neatenție.

– Mama şi tata s-au cunoscut când a arestat-o la un fel de protest. Asta este ori romantic, ori trist, depinde cum priveşti problema.

– Şi ţie cum ţi se pare?

Degetele ei încremeniră.

– Trist, cred. Nu ar fi trebuit să se căsătorească niciodată şi n-ar fi trebuit să mă aibă pe mine.

Spusese astea pe un ton nonşalant, dar o astfel de mărturisire nu putea fi făcută fără implicare emoţională. El se uită la propriile mâini, aflate pe volan, neştiind ce să spună.

– Ei bine, eu mă bucur că te-au avut.

Aruncă o ocheadă spre ea când răsuci cheia în contact şi întrezări o expresie fugară pe chipul ei. Nesiguranţă? Uimire? Poate chiar recunoştinţă. Nu era sigur, şi expresia dispăru la fel de repede precum apăruse. Zoey era genul de fată care ar fi ţinut un tip veşnic în alertă, încercând să-şi dea seama ce gândea şi aşteptând să vadă cum avea să i se schimbe starea. Şi se pomeni întrebându-se dacă reuşise vreodată vreun bărbat să treacă dincolo de faţada ei de fată caraghioasă şi să găsească adevărata femeie care se ascundea în interior. Oare ce ar face ea dacă un tip ar încerca să se apropie atât de mult? Oare l-ar lăsa?

Băgă maşina în viteză, opri lângă un container şi ieşi repede ca să arunce rămăşiţele cinei lor. Când urcă din nou, ea se uita la el.

– Acum, o să mergem să o căutăm pe Pete?

– Mai întâi, trebuie să mai încerc o dată să dau de şeful meu.

Ea pipăi gaura din plafonul BMW-ului.

– Poţi să ai încredere în el? Cineva a asmuţit poliţia din Chicago pe urmele noastre.

– Se întâmplă aici mai multe decât crezi tu. Jack Headington este agentul special de la Chicago. Dacă cineva mi-a înscenat ceva la biroul FBI din Chicago, sigur

nu a fost el. De fapt, el e singurul om în care pot să am încredere aici în Chicago.

- Cum așa?

Dante știa că nu putea să îi răspundă la întrebarea asta - cel puțin nu fără a-i spune despre misiunea lui sub acoperire, ceea ce nu voia să facă. Așa că ignoră întrebarea ei și scoase noul telefon mobil, pe care-l cumpărase chiar înainte să se ducă să ia burgeri. Își folosise cam toți banii gheață pe care îi avea ca să cumpere telefonul acela, dar nu avusese de ales. Avea nevoie de un telefon sigur. Ea pufni scurt și își încrucișă brațele la piept. Dante deschise telefonul și formă un număr spre o linie personală. Sună de trei ori, apoi cineva răspunse:

- Headington.

Dante răsuflă ușurat.

- Sunt Torelli, domnule.

Un oftat blând răsună la celălalt capăt al telefonului.

- Din ce am auzit, ai dat de niște mici necazuri, Dante.

- Da, domnule.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

Vocea agentului era atât de joasă, încât Dante trebuia să facă un efort ca să audă ce spunea. Dante suspecta că tonul acela scăzut era modalitatea șefului său de a își exercita dominația într-o conversație. Persoana cu care vorbea Headington trebuia să fie extrem de atentă ca să îl înțeleagă. Și foarte puțini erau suficient de îndrăzneți cât să-i ceară să vorbească mai tare.

- După cum știi, a avut loc un atac asupra ascunzătorii, zise Dante.

- Agenții care se ocupau de caz sunt toți morți, Dante. Tu de ce nu ești?

Tonul vocii omului era mai degrabă curios, nu acuzator.

- Am întârziat la tură, domnule.

- Ai întârziat.

Dante tresări.

– Da, domnule.

– Ei bine, norocul tău, bănuiesc. Și al agenției. Crezi că treaba asta are vreo legătură cu problemele pe care le-am avut aici la birou?

– Cred că da, domnule.

– Ceva idei?

Dante se încruntă, neplăcându-i faptul că trebuia să recunoască asta.

– Pe moment, nu, domnule.

– Aha. O pauză scurtă. Ai recuperat-o pe fiica lui Spinoza?

– Nu, domnule.

Orice alt om probabil ar fi înjurat de frustrare, dar Headington rămânea tăcut. Dante se uită în oglinda retrovizoare. Nu vedea nici o mașină urmărindu-l, dar tot nu-i plăcea faptul că trebuise să dea acel telefon. Cineva din interior îi trădase deja, și un telefon putea fi urmărit și localizat cu ușurință.

– Așadar, răpitorul a fugit. Headington oftă. Mi s-a spus că Spinoza nu a fost contactat încă.

– Crezi că răpitorul o să îl contacteze pe Ricky?

Încă un oftat.

– Cred că e o chestiune de timp până când o vor face. Pornim de la premisa că răpitorul lucra pentru DiRosa?

– Da, așa cred, domnule.

– Cu copilul în mâinile lui DiRosa, Spinoza nu va depune mărturie sub nici o formă luni.

– Nu, domnule. Dante opri mașina la semafor și cugetă o clipă. Nu-i plăcea că trebuia să îi spună asta la telefon, dar știa că nu avea cum altfel să o facă. Nu sunt sigur că DiRosa are copilul, domnule.

– Poftim?

Cuvântul fu rostit atât de încet, încât Dante abia de îl auzi.

– Am văzut amândoi cum copilul a fost luat de la răpitorul inițial.

Dante se pregăti sufletește pentru un asalt de întrebări despre cei din urmă răpitori, dar Headington îl surprinse, ca întotdeauna, legându-se de o altă bucățică de informație dintre cele pe care i le oferise.

– Amândoi?

Dante șovăi o clipă și mîji ochii din cauza farurilor puternice ale mașinilor care se apropiau din față. Probabil cei de la biroul din Chicago știau deja că Zoey era cu el. Își lăsase mașina pornită și deschisă chiar în fața blocului, iar poliția din Chicago o văzuse în mașina lui. Nu avea nici un motiv să nu-i spună adevărul lui Headington, chiar și presupunând că erau ascultați în clipa aceea.

– Dante?

El clătină scurt din cap, încercând să-și limpezească mintea.

– Am un civil cu mine, domnule. Pe sora lui Nikki Hernandez, Zoey Addler.

– Pentru numele lui Dumnezeu, măi băiete! Unde ți-e capul?

Dante tresări din nou. Headington avea dreptate, desigur.

– Trebuie să scapi de ea, știi și tu asta.

– Da, domnule, știu, dar îmi fac griji pentru siguranța sa.

– Pentru siguranța ei? De ce n-ar fi... Headington se opri din vorbit, lăsând în urmă o tăcere gânditoare. Mda, înțeleg ce vrei să spui.

– Da, domnule.

– Trebuie să veniți amândoi aici de urgență.

– Eu...

– Ești o țintă, Dante, murmură Headington. Oricine ar fi trădătorul din biroul nostru, e puternic și ți-o înscenează bine de tot. Kevin mi-a zis că poliția din Chicago

a deschis focul asupra ta în după-amiaza asta. Pentru asta e nevoie de mulți bani și de multă influență.

Dante se uită în oglinda retrovizoare în timp ce schimba benzile.

– Știm deja că e cineva cu o funcție importantă. Dar felul în care a ales să se folosească de poliția din Chicago mi se pare foarte interesant. Ai apucat să vorbești cu cei de la departament? Să mi-i iei de pe cap?

– Am vorbit, da, însă nu avem de unde să știm cât de sus a ajuns corupția în departamentul de poliție din Chicago. Așa că nu-ți pot garanta că n-o să vină iar după tine.

– La naiba, zise Dante și se încruntă. Ne apropiam vertiginos. Kevin a reușit să obțină acces la dosarele financiare ale lui Pearson?

Pearson era un agent special aflat la conducerea biroului din Chicago – un om de vârstă mijlocie obosit, care rămânea pe poziție doar de dragul pensiei pe care urma s-o ia.

– Kevin încă umblă prin computerul lui Fred Pearson. Headington părea obosit și puțin îngrijorat. Doamne, sper sincer să nu fie Fred. Îl cunosc de douăzeci de ani.

– Da, domnule.

Dante nu sublinie faptul că era foarte probabil ca trădătorul să fie un om pe care Headington îl cunoștea foarte bine.

– În orice caz, nu te poți lua la trântă cu omul acesta pe cont propriu. Vocea agentului special suna din nou autoritară. Vino la birou! Și acesta e un ordin. O să te punem sub pază, și poți să-ți termini ancheta aici.

Dante înghiți apăsat. Lângă el, Zoey îl privea cu ochii mari. La naiba! Tocmai îi promisese că aveau să meargă după copilă.

– Urmăresc o pistă în legătură cu copilul, domnule, zise Dante precaut. Și nu cred că în clipa de față există cineva într-o poziție mai bună decât mine să facă asta.

Nimeni în care să putem avea încredere. Dacă nu reuşim să recuperăm copilul până luni, atunci Spinoza n-o să depună mărturie, şi cel mai probabil judecătorul o să oprească procesul dintr-o eroare judiciară.

– Uiţi că prioritatea ta este ancheta internă, zise Headington liniar. Pentru asta te-a trimis Charlie Hessler la Chicago. Şi asta contează. Vreau ca gunoiul ăsta din departamentul meu să fie scos la lumină. Vreau să fie distrus.

– Da, domnule. Ştia că nu copilul era principala lui sarcină. Cu toate acestea, am o pistă. Douăzeci şi patru de ore să văd dacă se concretizează. Asta e tot ce cer.

– Nu-mi place deloc treaba asta, Dante. Nu avem cum să te protejăm câtă vreme eşti singur pe teren. Am pierdut trei dintre cei mai buni agenţi. Ce îl opreşte pe trădător să te localizeze şi pe tine – şi să vă omoare pe tine şi pe domnişoara Addler?

– Ştiu, domnule, zise Dante şi oftă. Dar, cu cât trece mai mult timp, cu atât cresc şansele ca omul lui DiRosa să dea de urma copilei. Şi, odată ce se întâmplă asta, micuţa o să fie în pericol.

Se aşternu tăcerea, în timp ce Headington încerca să se hotărască. Orice decidea, Dante trebuia să-i urmeze ordinele. FBI-ul nu era o organizaţie care să încurajeze gânditul – sau acţionatul – pe cont propriu.

În cele din urmă, agentul îşi drese glasul, ca un foşnet de frunze uscate.

– Până mâine-dimineaţă la ora zece. Dacă nu reuşeşti să găseşti copilul până atunci, anulezi misiunea şi vii la birou. Şi o iei şi pe domnişoara Addler cu tine. Nu ar fi în siguranţă să umble singură pe străzi. M-ai înţeles, Dante?

– Da, domnule.

Nu erau tocmai douăzeci şi patru de ore, dar asta era mai bine decât nimic.

– Bine.

– Unde ne putem întâlni?

– Știi pasarela Stevenson Expressway aflată mai la sud de Cartierul Chinezesc? Pe unde Canal Street trece pe sub autostradă?

– Pot să găsesc locul, domnule.

– Foarte bine. Locul e suficient de ferit cât să nu atragă atenția, dar e totuși expus. Ne vedem acolo, Dante.

– Da, domnule.

– Ai grijă, băiete!

– Da, domnule.

Se auzi apoi un clic scurt când Headington închise.

Dante se uită peste umăr și traversă rapid două benzi ca să oprească în parcarea unei drogherii non-stop. Strânse telefonul în palmă și se dădu jos din BMW. În dreptul ușii de la intrare se aflau două automobile parcate. Unul era un Buick roșu, care avea scaunul șoferului acoperit de o husă confecționată din mărgele din lemn. Dante încercă mânerul portierei și descoperi că nu era blocat. Deschise rapid portiera de pe partea șoferului și aruncă telefonul ieftin pe bancheta din spate.

În timp ce se ducea înapoi spre BMW-ul său, doi băieți tineri, care păreau studenți, ieșiră din drogherie, cărând o ladă de bere. Se urcară în Buick și părăsiră parcarea cu scârțâit de roți.

Dante se urcă și el în mașină și porni motorul.

– Acum, mergem să o găsim pe Pete? întrebă Zoey.

– Da. Acum, mergem s-o găsim pe Pete.

capitolul 13

Joi, ora 22.08

Se dovedi că marele plan al lui Dante de a o găsi pe Pete implica să se ducă la adresa pe care o luase de pe facturile din biroul restaurantului și să verifice micul bungalow de acolo. Din BMW. Cu căldura închisă în mașină.

– De ce şi-ar cumpăra o maşină decapotabilă cineva care locuieşte în Chicago? mormăi Zoey. E plin de zăpadă pe jos şapte luni din an.

– Nu eram detaşat în Chicago când mi-am cumpărat maşina asta, murmură Dante.

Ea îi aruncă o privire piezişă. Era întuneric în interiorul BMW-ului, dar îşi putea da seama că se uita ţintă la căsuţa de vizavi, ce părea construită în stilul anilor cincizeci. În faţa casei vecine se afla un felinar al cărui bec ilumina şi uşa casei pe care o supravegheau ei. Era o construcţie cu un singur etaj, din cărămidă roşie. Casa era la fel ca toate celelalte de pe stradă. Lui Dante nu părea să-i fie frig, deşi nu purta căciulă. De fapt, părea mulţumit să stea aşa toată noaptea, într-o maşină în care se făcuse al naibii de frig.

– Unde ai fost detaşat? îl întrebă ea. Înainte, mă refer.

– Milwaukee.

Ea se uită chiorâş la el, dar, din câte îşi putea da seama, el nu zâmbea. Aşa că oftă.

– Şi de ce nu suntem la adresa pe care am luat-o de pe maşina bătrânelor indiene la benzinărie?

– Pentru că mi-a zis aceeaşi adresă şi Kevin, ceea ce înseamnă că tot FBI-ul ştie despre ea. Dacă apărem acolo, riscăm să se deschidă iar focul asupra noastră.

– Dar dacă doamnele indiene s-au dus acolo?

– Atunci, ne pierdem timpul stând acum aici.

Zoey îi mai aruncă o privire piezişă. Nu părea să-l deranjeze în vreun fel ideea aceasta. Poate că îşi petrecea o mare din timp în astfel de filaje inutile. Poate că intrase într-o stare de zen, caracteristică lui în momentele în care făcea filaj.

Ei bine, lucrurile nu stăteau la fel în cazul ei.

– Te-ai gândit vreodată să iei cu tine un Game Boy la un filaj de-ăsta? întrebă şi încercă să-şi schimbe discret poziţia în scaun, simţind că îi amorţeşte fundul. Sau vreun televizor care funcţionează pe bateria maşinii? Aşa

ai putea să te ţii la curent cu ce se mai întâmplă în serialul *Neveste disperate*.

– *Battlestar Galactica*.

– Ce?

– *Neveste disperate* e un serial pentru gagici, zise el, cu privirea încă fixată asupra bungalow-ului. Numai melodramă, şi intriga e cine şi-o trage cu cine.

– Oh, da, de parcă *Battlestar Galactica* n-ar fi genul telenovelă... •

– Măcar este scris bine. Şi are elementele alea ştiinţifice.

– Elemente ştiinţifice? Probabil o lua peste picior. Este un serial SF. Toate părţile alea ştiinţifice de care zici tu sunt inventate.

– Asta nu e...

– Şi pun pariu că nu te uiţi la serial pentru „elementele ştiinţifice", zise încrucişând braţele la piept.

El se uită la ea, nedumerit.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Fata aia. Încuviinţă din cap, păstrându-şi privirea fixată asupra casei. Aia care poartă rochie roşie. Sau nimic. Pentru asta te uiţi tu la serial.

Dacă nu ar fi fost atât de întuneric în maşină, Zoey ar fi putut jura că Dante se îmbujorase.

– Şi tu nu te uiţi la *Neveste disperate* pentru tipul care se ocupă de grădini?

– Nu e nimic în neregulă cu a admira un actor bun, zise ea, încercând să nu izbucnească în râs. Păruse atât de îmbufnat. Şi oare el chiar credea cu adevărat că se uita la *Battlestar Galactica* de dragul ştiinţei? Doamne, ce tocilar plictisitor! Gândul că aspectul exterior frumos lucrat al lui Dante ar fi putut ascunde inima unui tocilar atinse o coardă sensibilă undeva în sufletul ei. Simţi dintr-odată o dorinţă stranie de a se apleca spre el ca să-l sărute. Dar nu o făcu, desigur. Ideea era că ai putea să foloseşti un televizor sau ceva ca să te ajute să te ţii treaz în momente de-astea.

– Mda, în clipa de față, eu n-am nici o problemă să stau treaz. Privirea lui se întorsese spre bungalow-ul-țintă. În plus, am venit aici tocmai ca să fim cu ochii pe casă.

Zoey își schimbă din nou poziția în scaun. Stăteau aici de mai bine de o oră, cu gaura aceea afurisită în plafonul mașinii care lăsa să se strecoare înăuntru aerul rece de iarnă. Se uită urât la gaura din plafon, după care se întoarse din nou spre Dante. Simțea că efectiv nu putea ține pentru ea toate îngrijorările enervante care i se învârteau prin minte.

– N-ar fi trebuit să ajungă până acum bătrânele alea dacă era să vină acasă?

– Nu neapărat.

– Vreau să zic, dacă adresa pe care ai copiat-o de la restaurant e a altcuiva? Dacă e adresa vreunui prieten sau a vreunei rude de-a femeilor? Ce naiba, nici măcar nu știm dacă mașina pe care o conduceau inițial le aparținea. Poate au furat-o și pe aceea, poate că *nici* adresa *aceea* nu e a lor.

– Asta nu ne duce nicăieri.

– Poftim?

– Să facem speculații de-astea. Asta e pista pe care o avem. Așa că o urmăm până când ne duce undeva sau dispare. Oricum ar fi, nu ajută la nimic s-o luăm pe ghicite.

Zoey își mușcă buza, uitându-se pe ferestrele întunecate, spre cartierul de case la fel de întunecat.

– Mă întreb unde este ea acum.

El se încruntă.

– Cine?

– Pete. Trase o ață care i se deșira din mănușa stângă, clipind ca să-și reprime lacrimile. Probabil e îngrozită fără Nikki, fără mămica ei. Și cum am putea să știm că femeile alea chiar au grijă de ea? Dacă e bine, undeva la căldură? Sau dacă...

Mâna lui mare și caldă o acoperi pe a ei. Vocea lui era joasă în întunericul mașinii când zise:

– Arătau ca niște bunicuțe. Sunt sigur că au grijă cât pot de bine de copil. Pete e în siguranță, la căldură, și sigur e hrănită cum trebuie.

El nu avea de unde să știe asta. Îi spunea doar ca să o aline, și erau amândoi conștienți de lucrul acesta. Partea ciudată însă era că chiar funcționa. Cuvintele lui chiar o făceau să se simtă un pic mai bine. Sau poate că responsabilă pentru asta era atingerea mâinii lui.

– Sper, șopti ea. Doamne, cât sper să fie așa!

Era pe punctul de a izbucni în plâns, dar chiar nu se putea abține. Trecuseră ore întregi și chinuitoare de la răpirea lui Pete. Oare urma să își mai vadă vreodată nepoțica?

Zoey inspiră adânc, încercând din răsputeri să nu facă zgomot. Era timpul să își recapete stăpânirea de sine. Dante își retrăsese mâna, și acum simțea din nou că îi era frig. Își frecă mâinile, sperând că așa și le mai putea încălzi un pic. Nu funcționă, din păcate, așa că le îndesă în buzunare.

– Ai nevoie să suni pe cineva? o întrebă Dante.

Era încă pe jumătate întors de la ea, supraveghind casa, așa că Zoey nu-și putea da seama de expresia de pe chipul lui.

– Ți-am zis deja că nu am pe nimeni cu care să pot sta.

El se întoarse cu totul și se uită la ea, cu o expresie gânditoare întipărită pe chip.

– Da, îmi amintesc. Dar există cineva care poate își face griji pentru tine? În afară de Nikki, vreau să spun. Probabil deja sunt pe toate posturile știri despre răpire și despre schimbul de focuri. Ai prieteni care să le vadă și să fie îngrijorați pentru tine?

Ea își coborî bărbia, cuibărind-o în gulerul gecii.

– Oamenii cu care lucrez la magazin. Dar nu sunt așa... ăă...

– Apropiată de nimeni, termină el, în locul ei.

Ei bine, da, însă nu era nevoie să o spună cu voce tare. Se uita la ea o expresie de compasiune întipărită pe chip. Ea nu putea îndura să-l vadă că-i era milă de ea.

- Dar tu? i-o întoarse. Tu ai pe cineva pe care să suni?

- Am familie, dar sunt toţi pe coasta de est.

- Şi aici?

- Nu.

Gândul că şi el era la fel de singur ca ea nu o făcea să se simtă mai bine.

- Nu eşti căsătorit?

- Nu.

- Vreo iubită?

El zâmbi.

- Nu. Eşti băgăcioasă, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri, mascând eficient un fior de frig.

- Nu prea avem ce altceva să facem aici decât să vorbim, nu?

- Bine punctat, zise el, după care se întoarse la a supraveghea casa.

- Şi unde anume pe coasta de est?

- Familia mea? În New York.

- În New York City? Serios? Nu am cunoscut niciodată pe nimeni care să fie de loc din New York. De obicei, lucrurile stau taman invers.

- Cum adică taman invers?

Ea ridică din umeri, chiar dacă el nu-i observă mişcarea.

- Păi, ştii tu, cam toată lumea vrea să se mute la New York.

- Hmm.

Ea se răsuci în scaun, căutându-şi o nouă poziţie.

- Şi ai crescut în oraş?

- Da. Până când am plecat la o şcoală cu internat pentru băieţi.

– Şcoală cu internat? Zoey nu mai cunoscuse niciodată nici pe cineva care să fi mers la o şcoală cu internat. Suna a ceva scris de Dickens. În stil victorian. Şi ceva complet străin pentru ea. Şi câţi ani aveai când ai plecat la şcoală?

– Doisprezece.

– Şi cum a fost?

El răsuci uşor capul în BMW-ul întunecos, astfel încât deveni doar o siluetă la fel de întunecată în dreptul geamului maşinii.

– Păi, ca la o şcoală cu internat.

Ea rămase o clipă studiindu-i profilul. Părea distant. Prea elegant. Complet în altă ligă decât ea. Şi totuşi, aparţinuse cândva unui băieţel.

– Şcolile cu internat îmi sună mereu impersonal.

El ridică din umeri.

– Te învaţă să fii independent. Cum să ai singur grijă de tine, cum să fii ordonat. A fost o şcoală bună. Şi profesorii erau de primă clasă.

– Şi nu ţi-a fost dor de familia ta?

– Tuturor le e dor de familie la început.

Ea rămase tăcută, ascultând sunetul respiraţiilor lor combinate în maşina întunecată.

– Uneori..., zise el, schimbându-şi poziţia în scaun. Uneori, te simţi singur. Glasul lui părea şovăielnic, de parcă ea reuşise să scoată o mărturisire ruşinoasă de la el. Îşi drese glasul şi continuă: Nu eram un copil prea sociabil.

Şi ea şi-l imagină atunci, un băieţel brunet şi frumos. Un băieţel, care, se gândi ea, era mai sensibil şi mai timid decât alţi băieţi de vârsta lui. Şi-l imagină pe acel băiat mutându-se singur într-un loc ciudat şi nefamiliar. Într-un loc unde nu cunoştea pe nimeni. Şi acel unic cuvânt – *singur* – probabil nici nu începea măcar să descrie experienţa pe care o trăise acolo. Simţi cum i se strânge inima în piept, reprimându-şi cu

greu lacrimile de compasiune pentru un băiețel care nu mai exista.

Dante își schimbă din nou poziția. Și tuși.

– Așa, și tu? Vreun iubit?

Ea inspiră adânc. Era mai mult decât evident că nu voia compasiunea ei.

– Nu am mai avut de la Brick Nemernicul.

Chiar și cu fața pe jumătate întoarsă în direcția casei, Zoey tot îl putu observa cum ridică din sprâncene.

– Ai fost cu un tip pe care îl chema Brick?

Ea oftă atunci.

– Mda, cred că mama lui s-a uitat cam mult la televizor.

– Cu siguranță.

Zoey se trase mai jos în scaun, încercând să conserve căldura corporală care îi rămăsese, și căscă.

– Era un tip OK, cu excepția chestiei cu ciorapii de plasă.

El întinse mâna și răsuci cheia în contact.

– Să îndrăznesc să întreb?

Aerul începu să intre pe sistemul de ventilație, dar era tot rece.

– Era actor cu jumătate de normă – pe timp de zi lucra într-un birou plicticos. Dar accepta mereu roluri de travestit, fiind nevoit să poarte ciorapi de plasă și pantofi cu toc cui, și cred că îi plăcea *un pic prea mult*, dacă înțelegi ce vreau să zic. Doamne, ce bine e!

Mașina începuse să bage căldură într-un sfârșit și îi sufla aer cald în față. Zoey se aplecă în față, închise ochii și lăsă căldura să i se răspândească prin corp.

Îl auzi pe Dante cum își drese glasul lângă ea.

– Așa că i-ai dat papucii?

– Nu aș spune tocmai că „i-am dat papucii", zise ea pe un ton leneș, ținând încă ochii închiși și delectându-se cu căldura. Doar că nu l-am oprit atunci când a început să se îndepărteze, înțelegi?

– Da, înțeleg.

Tonul vocii lui era un pic aspru. Zoey deschise ochii şi se întoarse să se uite la el. Nu îi putea vedea decât o parte din gură, care era strânsă într-o linie fermă.

– A! Să înţeleg că ai suferit şi tu nişte răni superficiale în războiul cuplatului?

– Poţi spune şi aşa.

– Spune tot.

El ridică din umeri.

– Ei, haide! Avem toată noaptea la dispoziţie, blocaţi în maşina asta. Chiar consideri că ai ceva mai bun de făcut decât să-mi spui totul despre tine?

– Cum aş putea să rezist ofertei tale, când o formulezi aşa? zise el, oprind motorul maşinii.

– Ah! îşi exprimă ea tristeţea că aerul cald se oprise.

– Trebuie să facem economie. Trebuie să ne ajungă până mâine-dimineaţă.

– Mda! mormăi ea, nemulţumită, strângându-şi geaca pe lângă corp şi simţind deja cum i se scurgea iar toată căldura din trup.

– Ia, zise Dante şi se întinse peste scaunul din spate, revenind cu o pătură şifonată. O înveli cu ea şi începu să i-o îndese în jurul corpului, cu mâini sigure şi ferme. Îi trase colţul păturii în jurul bărbiei, şi ea îi simţi degetele atingându-se de pielea ei.

– Mai bine?

Ea încuviinţă din cap, fermecată de grija pe care o arăta faţă de ea. El îşi retrase mâinile şi se instală comod în scaunul şoferului.

– Foarte bine. Aşadar, eşti pregătită să asculţi povestea penibilă cu Psihotica Shayna.

– Psihotica Shayna?

– Mi-a lăsat pe robot cincizeci şi patru de mesaje în decursul unui singur weekend.

– Uau!

– Şi nu numai atât, dar era absolut convinsă că mă văd cu altă femeie.

– Şi nu era adevărat?

– Jur că nu! În plus, nici măcar nu am fost împreună aşa mult timp. Cele cincizeci şi patru de mesaje au venit după ce ne văzuserăm vreo trei săptămâni.

– Au! exclamă ea şi tresări vizibil.

– După aceea, am început să dau înapoi, şi ea şi-a mutat atenţia spre alt agent FBI. Abia mai târziu am aflat că era un fel de fană înrăită a agenţilor federali.

– Hmm! mormăi ea, uitându-se o clipă în gol, gânditoare. Pun pariu că Psihotica Shayna era o gagică bună rău!

– Ce te face să spui asta?

– Celălalt agent cu care s-a cuplat după tine era un tip inteligent?

– Nu îl ştiam prea bine, dar nu mi s-a părut niciodată că ar fi prostănac.

Ea încuviinţă din cap cu înţelepciune.

– Clar era şi frumoasă, şi bună rău, altfel cum ar fi fost atraşi nişte agenţi FBI, altfel inteligenţi, de o femeie nebună? Aţi fost orbiţi de sânii ei, de fund sau de amândouă.

– Hmm!

– Am dreptate?

– O să invoc al cincilea amendament aici, murmură el.

– Mda, mă gândeam eu, zise Zoey, cuibărindu-se în pătură şi simţindu-se ciudat de mulţumită de sine. Unde crezi că e în clipa asta Cheliosul, răpitorul?

Dante pufni scurt.

– Dacă are vreun pic de minte, e undeva la căldură.

capitolul 14

Joi, ora 23.21

Neil mai avea un pic şi îngheţa atât de tare încât risca să înţepenească.

După cum se dovedise, SUV-ul pe care îl furase de la benzinărie avea sistemul de încălzire centrală stricat. Ce fel de idiot afurisit nu își repara încălzirea centrală de la mașină în Chicago, pe timp de iarnă? Lucrul acesta nu făcea decât să demonstreze încă o dată cât de puțină grijă aveau oamenii din ziua de azi de bunurile lor. Erau niște netrebnici neglijenți, cu toții!

Neil se cocoșă ca să ocupe mai puțin spațiu și își frecă tare brațele cu palmele. Era parcat într-un complex rezidențial din partea de nord a orașului Chicago. Și stătea aici ca un idiot pentru că un tip pe nume Sujay Agrawal locuia în acest loc. Sujay era nepotul - sau poate strănepotul - bătrânelelor ălora indiene trăsnite. Când întorsese pe dos restaurantul indian, Neil găsise numele tipului notat pe o bucățică de hârtie și o luase în caz că avea nevoie de ea mai târziu. Ceea ce se și întâmplase. Intenționa să-l strângă un pic cu ușa pe Sujay, numai să-l vadă venind odată acasă. Nimeni nu ar fi putut ghici ce făcea dobitocul ăla așa târziu în oraș într-o zi de joi.

Neil ar fi trebuit să fie acasă, la căldură sub pătura lui electrică, dar adevărul era că, oricât de mult ar fi iubit-o pe Ash, al nu avea de gând să dea piept cu ea fără să-l aibă în siguranță cu el pe Neil Junior. Până și să petreacă toată noaptea într-un SUV blestemat și congelat, fără nici o sursă de căldură, era mai bine decât să se ducă acasă și să-i spună lui Ash că nu îl avea pe copilul lor. Acest simplu gând îl făcea să se cutremure de groază.

Și mai era un lucru care-l deranja pe Neil: ce făcuseră babele alea cu mașina lui? Nu se putea abține să nu și-o imagineze în blestemata aia de parte a orașului numită South Side, aproape de Cabrini Green, caz în care nu ar mai fi rămas nimic altceva din mașina lui cu excepția scheletului metalic, poate nici măcar asta. Și unde mama dracului îl duseseră pe Neil Junior? Ce naiba aveau de gând să facă cu el? Să-l vândă pe piața neagră pentru bebeluși? Nu își imagina că puteau fi atât

de nemiloase, dar, pe de altă parte, nu crezuse nici că ar fi îndrăznit să-i fure mașina.

Și în clipa aceea Neil luă o decizie. După ce-l scutura zdravăn pe nepot, după ce se ducea și le găsea pe bătrânelele alea nebune și îi recupera pe Neil Junior și pe copilul lui Spinoza, după ce se liniștea toată treaba asta și lui Ash îi trecea supărarea cât să vorbească din nou cu el, după aceea avea să-și caute altceva de muncă. Poate să vadă dacă Tony avea un loc pentru el pe un post intermediar de management, care să implice mai puțină muncă de stradă. Profesorul lui de la cursurile de management al furiei vorbise adesea despre „reevaluarea vieții" – lucru care, din câte își putuse da seama Neil, însemna să își găsească ori o nouă soție, ori o nouă slujbă, ori amândouă. Ei bine, el al naibii de sigur nu avea să-i dea cu piciorul lui Ash, dar, cum tocmai împlinise patruzeci și cinci de ani, reevaluarea carierei nu era tocmai un lucru rău. Păcat că abilitățile lui se reduceau la a rupe picioare și la a intimida bătrânele. Doar că în ultima vreme nu mai păruse nici măcar să poată intimida bătrânele.

Neil se afundă și mai mult în scaun. Mda, să-și găsească o slujbă nouă era o prioritate. Dar mai întâi trebuia să-i ia înapoi pe Neil Junior și pe plodul lui Spinoza, altfel treaba aia cu reevaluarea vieții nu valora doi bani. Pentru că Tony the Rose avea să-l omoare.

capitolul 15

Vineri, ora 6.03

Era întuneric beznă când se trezi Dante. Deschise ochii fără să se miște, evaluându-și poziția și locul unde se afla. Era frig, era tot în mașina lui și auzea o respirație moale venind dinspre scaunul pasagerului. Zoey. Își amintea cum se simțise pielea ei moale sub degetele lui când o înfășurase în pătură. Își amintea râsul ei răgușit

răsunând în întuneric, când îi povestise despre ghinioanele lui în sfera amoroasă. Își amintea parfumul pe care-l folosea ea și pe care el încă nu îl putea identifica.

Întoarse ușor capul, tresărind când mușchii gâtului protestară. Zoey își trăsese pătura până peste nas. Îi tremurau genele în timp ce dormea, iar pătura se ridica și cobora ușor, cu fiecare respirație. Părea cumva mai mică adormită așa, mai delicată, mai feminină.

Sau poate că doar proiecta asupra ei ceea ce își dorea el să vadă. Îl surprinsese – într-un mod foarte plăcut – simțul umorului de care dăduse ea dovadă. Ar fi crezut că o femeie adeptă a unui stil de viață sănătos, care lucra la un magazin cu produse bio, ar fi trebuit să fie lipsită de umor în convingerile sale stricte. Numai că ea nu era deloc strictă în convingerile sale. Nu dacă mânca batoane de-alea și poftea la burgeri. Clătină ușor din cap. Femeia asta era mult mai complicată decât crezuse el inițial.

Mai familiară.

Mîji ochii. Se apropia prea mult de ea. Îi era din ce în ce mai greu să-și păstreze obiectivitatea și să o vadă doar ca pe un simplu martor la o infracțiune. Una peste alta, era clar: nu își putea permite să aibă încredere în ea, chiar dacă o parte primitivă și irațională din el îi spunea exact opusul. În momentul acesta, să aibă încredere în persoana nepotrivită putea să-i aducă moartea.

Se uită spre bungalow-ul mic de vizavi. Era întuneric și liniște, ceea ce îi dădea de înțeles că, dacă era cineva înăuntru, încă dormea. Dante se întinse și căscă. Nu intenționase să adoarmă, dar probabil scăderea bruscă a nivelului adrenalinei își spunea cuvântul. Nu că ar conta. Creierul lui de polițist l-ar fi trezit dacă ar fi fost să apară cineva. Deci nu apăruse nimeni.

Ajunseseră într-un punct mort.

Ar fi putut să se apuce să-i interogheze pe ocupanții casei și pe vecini, ca să vadă dacă avea vreunul dintre ei orice informații despre bătrânelele răpitoare îmbrăcate

în sariuri, dar în esență se cam terminase jocul. Avea ordine clare să renunțe în dimineața aceasta. Se mai uită o dată la Zoey, care dormea la fel de nevinovată ca un copil. Nu avea să-i convină faptul că se dădea bătut. Dante se încruntă când îi veni în minte acest gând și se dădu jos din mașină, pregătindu-se psihic pentru frigul teribil. Rahat! Treaba asta nu avea să fie deloc amuzantă. Alese aleea din spatele caselor și se grăbi să se ducă acolo, să se ușureze.

Cinci minute mai târziu, când reveni în mașină, Zoey tocmai începea să se trezească.

– Doamne, cât de frig e! gemu ea și trase pătura, acoperindu-și complet fața.

Dante zâmbi larg.

– O să pornesc motorul. Ar trebui să se încălzească într-un minut sau cam așa.

– Vreau o baie fierbinte, răsună vocea ei răgușită, înăbușită de pătură. Și papuci călduroși, și un halat pufos, și o cafea fierbinte, și terci de ovăz fierbinte.

El ridică din sprâncene.

– Terci de ovăz?

– Terciul de ovăz e foarte hrănitor.

– Și fleșcăit.

– Nu dacă are din belșug zahăr brun și frișcă...

– Tot fleșcăit pare.

– Și stafide.

– E scârbos să pui stafide în terciul de ovăz, o informă el cu blândețe.

– A, pe bune? Tu ce mănânci dimineața?

– Pâine prăjită, de obicei.

– Plic-ti-si-toooor, intonă ea, tărăgănat, de sub pătură.

– Deși în dimineața asta chiar nu m-ar deranja și niște ochiuri lângă, cugetă el.

– Pun pariu că îți place să mănânci bacon prăjit cu ouă ochiuri și turtițe de cartofi, cu ouăle gătite moi, ca să se scurgă gălbenușul și să poți să înmoi baconul în ele....

– Ei bine, da.

Ea pufni, și asta făcu pătura să-i dezvelească fața. El rânji.

– Dar de obicei mănânc doar pâine prăjită și beau o cafea. E greu să alergi cu burta plină cu bacon, ouă și turtițe de cartofi.

– Oh, Doamne, tu ieși la alergat.

– Așa, și?

– Asta e dezgustător. Să te trezești dimineața și să te duci la alergat, făcându-ne pe noi, restul oamenilor normali, să ne simțim vinovați.

El dădu la o parte un colț al păturii ca să se poată uita în ochii ei azurii limpezi.

– Nu mi te pot imagina simțindu-te vinovată.

Ea doar clipi, somnoroasă, cu ochii-i sexy ațintiți asupra lui o clipă în plus, și Dante constată cu stupoare că trupul lui reacționa la ea. Și apoi Zoey făcu ochii mari.

– Bănuiesc că nu este vreo toaletă pe undeva prin apropiere, nu?

El dădu drumul colțului păturii și se lăsă pe spate în scaun.

– Nu.

– La naiba! Rămase nemișcată o clipă, apoi, într-o explozie de viteză, aruncă pătura de pe ea, trase de mânerul portierei, se repezi afară din mașină și dispăru pe aceeași alee pe care o folosise și el pentru a se ușura.

Dante profită de absența ei ca să-și treacă mâinile prin păr. Doamne! Probabil mirosea de-a dreptul oribil în momentul acesta. Gândurile lui sumbre fură întrerupte când Zoey deschise portiera de pe partea pasagerului și se repezi înapoi în mașină.

– Oh, Doamne, Doamne, Doamne! exclama ea în timp ce se înfășura din nou în pătură. Este *groaznic* de frig!

– Mie nu mi s-a părut chiar așa rău.

Ea se uită la el, neîncrezătoare.

– Comparativ cu ieri, mă refer. Sau cu alaltăieri.

Ea se îmbufnă.

– Mda, ei bine, tu nu a trebuit să-ţi dezgoleşti tot fundul ca să îţi faci nevoile!

El ridică din umeri.

– Nu-i corect, mormăi ea. Femeile sunt în dezavantaj în timpul filajului. Voi, bărbaţii, nu trebuie decât să vă descheiaţi la prohab şi să vă scoateţi...

Dante zâmbi şi porni căldura la maximum. Şi Zoey se opri imediat din vorbit, din cauza distragerii binecuvântate.

– Oh, se simte minunat!

Se aplecă spre radiatorul de pe partea ei, la fel cum făcuse şi noaptea trecută, şi Dante simţi din nou cum i se strânseră măruntaiele. Sau, mai degrabă, ceva aflat mai jos de măruntaie. Îşi mută privirea ca să nu o mai vadă cu ochii închişi de încântare şi încercă să controleze dorinţa care izbucni în el. Poate că era tonul răguşit al vocii ei sau poate plăcerea senzuală din expresia de pe chipul ei. Sau, la naiba, poate că era numai erecţia lui matinală obişnuită, un lucru pur biologic, care nu avea nimic de-a face cu femeia aflată lângă el. Nu că ar fi contat, oricum ar fi stat lucrurile. Azi aveau să renunţe, Headington avea să îl ia la întrebări, lui Zoey avea să i se asigure protecţia până când se termina toată treaba asta, şi existau toate şansele ca ei doi să nu se mai întâlnească niciodată după aceea. Şi gândul acesta nu ar fi trebuit să fie atât de deprimant.

– Mi-aş dori să am o perie, mormăi Zoey. Îşi scoase apoi căciula şi îşi desfăcu cozile împletite blonde-roşietice.

Avea părul îngrozitor de ciufulit, dar şuviţele aurii străluceau în soarele dimineţii, şi Dante se pomeni cuprins de o dorinţă neaşteptată de a-i atinge părul. Aşa că se grăbi să îşi mute privirea.

– Eu mi-aş dori un pieptăn.

– Da, începi să arăţi un pic cam şifonat şi ciufulit.

El întoarse oglinda retrovizoare şi îşi studie o clipă reflexia, înainte să-şi dea seama că doar îl tachina. Ea zâmbi larg, pieptănându-şi părul cu degetele.

– Doamne, cât eşti de vanitos!

– Nu sunt, mormăi el.

– Ai un pic de mizerie pe frunte.

– Unde? întrebă el, uitându-se din nou în oglindă.

În clipa aceea, ea chiar izbucni în râs. Dante aşeză la loc oglinda, cu un gest iritat. Faptul că era preocupat şi atent la felul în care arăta nu însemna că era vanitos.

Sau da?

– Bun, şi ce facem acum? întrebă Zoey, începând să-şi împletească la loc părul. Să mergem să mai încercăm o dată la restaurant sau...?

Dante se uită la ceasul de la bordul maşinii. Era puţin trecut de ora 6.00. Mai aveau câteva ore la dispoziţie înainte să trebuiască să se întâlnească cu Headington. Chiar şi luând în calcul traficul aglomerat de dimineaţă, tot le rămânea destul timp la dispoziţie. Se gândi că putea măcar să o ducă să ia micul dejun înainte să pornească spre podul care trecea peste Cartierul Chinezesc. Poate într-un loc unde se serveau atât terci de ovăz, cât şi ochiuri cu bacon. Tocmai dădea să deschidă gura ca să-i lanseze invitaţia, când se aprinse o lumină în căsuţa pe care o filau.

Dante se îndreptă în scaun. Oh, da, era cineva înăuntru. Zoey îl văzu intrând în alertă.

– Ce e? Se uită în direcţia căsuţei şi făcu ochii mari.

Uşa principală se întredeschise un pic şi îşi făcu apariţia un cap, care aruncă o privire afară. Preţ de un moment, nu se mai întâmplă nimic, după care apăru o siluetă suplă, care se grăbi în jos pe trepte, se aplecă şi luă ziarul de dimineaţă.

Nu prea mai putea face mare lucru. Era pe punctul de a preda cazul altcuiva. Deja nu prea mai era treaba lui. Dar, chiar în timp ce gândea aceste lucruri, băga în viteză BMW-ul şi trăgea pe aleea goală din faţa casei.

– Nu era una dintre femeile pe care le-am văzut ieri, sublinie Zoey, în timp ce coborau din maşină. E mult mai tânără.

– Ştiu.

Dante se duse la uşa principală şi ciocăni. Lângă el, Zoey stătea cu mâinile îndesate în buzunare şi se legăna uşor de pe un picior pe altul.

– E aşa al naibii de frig!

Dante ciocăni din nou, chiar când auziră amândoi un zgomot din interior. Uşa se deschidea încet, dar un lanţ metalic o ţinea să nu se deschidă până la capăt. O femeie se uită afară, cu ochii-i negri mari de mirare.

– Ce este? Cine sunteţi?

– E în regulă, zise Zoey, înainte să apuce Dante să răspundă.

– Suntem de la FBI, doamnă, zise Dante, arătându-i legitimaţia. Sunt agent special Dante Torelli. Vrem să vorbim puţin cu dumneata. Putem intra?

Dacă era posibil aşa ceva, ochii femeii se făcură şi mai mari.

– FBI? Despre ce e vorba? Probabil aţi făcut o greşeală. Este totul în ordine cu viza soţului meu. Mai sunt cel puţin opt luni până să îi expire. Şi vă asigur că...

– Cunoşti două bătrânele care poartă sariuri şi conduc un Civic verde? interveni Zoey.

Debitul verbal al femeii se opri brusc, şi rămase holbându-se la ei un moment îndelungat, ca şi când ar fi fost uimită de ce auzea. După aceea clipi şi închise gura, înghiţind apăsat.

– Oh, Doamne, ce-au mai făcut acum?

capitolul 16

Vineri, ora 6.34

Era binecuvântat de cald în casă, şi, deşi era fierbinte, un ceai cu lapte nu era tocmai la fel cu o cafea fierbinte,

însă își făcea treaba. De fapt, în timp ce sorbea din ceșcuța delicată de porțelan, Zoey cugeta că un ceai fierbinte era exact ceea ce îi trebuia unui om atunci când aproape îi degerase fundul din cauza frigului.

Stăteau într-o sufragerie micuță, decorată cu mobilier Ikea mai vechi, cu ornamente indiene, care colorau încăperea. Canapeaua de culoare neagră avea aruncată deasupra ei o pătură croșetată de culoare roz și vaza de pe măsuța din capăt era confecționată din alamă frumos gravată.

Dante lăsă ceșcuța de ceai aproape goală pe măsuța de sticlă și scoase din buzunarul de la piept un carnețel de notițe îmbrăcat în piele. Îl deschise la o pagină goală și se uită la femeia indiană minionă care stătea pe locul de vizavi de ei.

– Poți să-mi mai spui o dată numele?

– Priyanka Agrawal.

Stătea încordată pe marginea scaunului și arăta ca și când ar fi putut cădea în orice clipă din cauza neliniștii vizibile care o chinuia. Dante încuviință din cap și își notă numele ei în carnețel, chiar sub privirea femeii. Intrase într-o stare specifică agenților FBI și toată atenția lui era îndreptată asupra doamnei Agrawal. Era relaxat, dar în același timp alert, și stătea cu trunchiul ușor înclinat în față înspre femeie și cu ochii-i negri mijiți. Zoey simțea un mic fior de invidie. Să aibă toată atenția aceea intensă concentrată asupra ei. Se grăbi să mai ia o gură de ceai, căci părea să-i fi înghețat și creierul.

Priyanka Agrawal avea spre treizeci de ani și era micuță, suplă și delicată într-un fel care făcea în mod inevitabil pe orice *femeie* de origine europeană să se simtă ca un trol stângaci și mătăhălos. Avea părul negru până la umeri, care se unduia precum mătasea de fiecare dată când își mișca capul, iar chipul ei era absolut minunat, chiar și fără pic de machiaj. Zoey oftă în ceașca ei de ceai cu lapte, dorindu-și să o poată urî pe cealaltă femeie

pentru că în mod evident câştigase loteria universală a genelor.

– Şi numele celor două femei îmbrăcate în sariuri? o întrebă Dante.

Domnişoara Agrawal îşi ţuguie buzele.

– Savita Gupta şi Pratima Gupta. Ce-au mai făcut?

– Răpire. Şi furt de autovehicul.

– Oh, Doamne!

– Ai putea să-mi repeţi numele lor, aşa cum se scriu? murmură Dante, luând notiţe în carneţelul său.

Femeia îi spuse numele lor pe litere, frângându-şi mâinile în poală. Dante ridică privirea.

– Sunt surori?

– Nu, o, nu, zise doamna Agrawal umezindu-şi buzele. Mămăiţele... ăăă... mătuşile... nu sunt rude de sânge. Sunt cumnate. S-au căsătorit cu doi fraţi, acum... ăăă... acum foarte mult timp, în India.

– Şi sunt mătuşile dumitale?

– Nu. Ale soţului meu. Sau, mă rog, mătuşile tatălui său, presupun. Ce ar veni?

– Strămătuşi?

– Da, asta e. Privi încruntată la ceşcuţa ei de ceai. O să fie tare supărat când o să audă că au necazuri. Îl înnebunesc de-a binelea....

– Unde este soţul dumitale?

Doamna Agrawal ridică dintr-un umăr.

– În Los Angeles. Este plecat la o conferinţă până duminică.

– Ce fel de conferinţă?

– Despre calculatoare. Lucrează la un birou de calculatoare în Loyola.

Dante încuviinţă din cap.

– Şi pe el cum îl cheamă?

– Karan Agrawal.

Îi spuse şi numele soţului ei pe litere şi, preţ de câteva clipe, singurul sunet care se auzea în încăpere rămase cel al pixului lui Dante care zbura pe foaie.

El ridică apoi privirea.

– Şi unde locuiesc strămătuşile soţului dumitale?

– Păi, locuiesc cu noi pentru moment, zise şi miji ochii. Deşi, la drept vorbind, cam era rândul Saumyei să le găzduiască, vaca de ea! Reuşeşte mereu să se fofileze şi să scape de obligaţiile familiale.

– Cine este Saumya?

Doamna Agrawal oftă.

– Uitaţi cê este, avem o familie foarte extinsă, bine? Saumya este căsătorită cu vărul soţului meu, Sujay Agrawal. Ei sunt toţi copiii surorii mai mari a Savitei Gupta.

– Aşadar, Saumya este rudă cu doamnele Gupta?

– Nu. Sujay este rudă cu ele. Gura ei frumoasă se răsuci într-o expresie de nemulţumire. Dar doamnelor din familie le revine responsabilitatea de-a se îngriji de bătrânii familiei.

– Să se îngrijească, repetă Dante, încruntându-se. Vrei să spui că sunt senile?

– Nu. Deşi uneori chiar se poartă de parcă ar fi. Doamna Agrawal îşi dădu ochii peste cap. Sunt o mare pacoste. Nici nu vă puteţi închipui câte necazuri provoacă. Nici Vinati, propria fiică a Savitei, nu o lasă pe mama ei să locuiască cu ea. Pretinde că apartamentul ei este prea mic, dar eu cred că ştie că maică-sa ar împinge-o la crimă.

– Şi unde locuieşte fiica?

– E mai departe de aici, în Cicero, dar n-o s-o găsiţi acolo.

– De ce nu?

– Vinati a plecat în vacanţă la Walt Disney World. S-au dus toţi în Orlando, Florida, le explică doamna Agrawal, ca şi când Dante nu ar fi ştiut unde se afla Disney World. A plecat acum mai bine de o săptămână şi o să se întoarcă abia peste încă o săptămână. Este monstruos! Eu şi Saumya ar trebui să avem grijă de mămăiţe, dar Saumya a reuşit să se fofileze iar. Pretinde că are

pneumonie şi că din cauza asta nu poate să aibă grijă de mătuşi.

– Aşadar, în prezent locuiesc aici, împreună cu dumneata şi cu soţul dumitale?

– Da, exact, zise doamna Agrawal, fluturând din mână. Dar ar trebui să fie amândouă înapoi în India, să gătească şi să-i bată la cap pe nepoţii lor să ia note mai bune la şcoală. Dar nuuu, au insistat că trebuiau să vină în America. Au zis că vor să vadă mai mult din lume şi că trebuie să-şi vadă de viaţă, acum, că soţii le sunt morţi. Vă puteţi imagina aşa ceva? La vârsta lor? Absurd! exclamă şi strânse buzele într-o linie dezaprobatoare.

– Am înţeles, zise Dante, pe un ton neutru, şi Zoey pufni.

Normal că îşi asumase rolul unui bărbat din tânăra generaţie care îşi reprima orice amuzament. Dante îi aruncă o privire mustrătoare, şi Zoey făcu ochii mari, prefăcându-se îngrozită. Dar doamna Agrawal nu era atentă la interacţiunea dintre ei doi.

– Locuiesc cu noi deja de două luni, şi ce bătăi de cap ne-au dat! Bietul Karan a avut dureri de stomac de când au venit şi, dacă se întâmplă să facă ulcer, o să fie numai vina lor!

Dante dădu câteva pagini din carneţelul său.

– Civicul verde pe care îl conduceau este înregistrat pe numele lui Saumya Agrawal. Este vorba despre aceeaşi Saumya despre care aţi pomenit?

– Da. Le-a împrumutat mătuşilor maşina ei veche. E practic singurul lucru cu care a fost de ajutor.

– Bine, zise Dante, notându-şi ceva în carneţel. Dar acum conduc o dubiţă mov, care are scris pe o parte „ARTIE'S FLOWERS". Ştii de unde ar fi putut să facă rost de ea?

Doamna Agrawal se holbă la Dante o clipă. După aceea sări ca arsă şi fugi spre spatele casei. Zoey se uită la Dante şi apoi se duse după ea. În spatele casei se afla o bucătărie micuţă, şi Zoey o găsi pe cealaltă femeie stând deasupra chiuvetei şi uitându-se pe fereastră.

– Oh, nu! se tângui ea. Oh, nu! Mătuşile alea inconştiente au luat dubiţa lui Karan. Şi uite ce au lăsat în locul ei.

Zoey se uită în direcţia indicată şi privi pe fereastră, pe deasupra chiuvetei. În spatele casei se afla o alee pătrăţoasă pavată cu ciment, care juca rol de parcare pentru automobilele care nu încăpeau în garajul casei. Şi acolo se afla Hummerul galben, la fel de nelalocul lui în peisaj precum un pui de cuc uriaş într-un cuib de vrabie.

Doamna Agrawal părea în stare de şoc, aşa că Zoey o luă de braţ şi o conduse înapoi în sufragerie.

– E în regulă. Poliţia nu o să te învinovăţească pe tine pentru Hummer. De fapt, probabil că proprietarul nici nu a raportat că i s-a furat maşina.

Cealaltă femeie nu părea liniştită.

– Bine, dar cum rămâne cu dubiţa lui Karan?

Dante îşi drese glasul şi interveni:

– Ştii cumva de ce ar vrea mătuşile soţului tău să fure Hummerul acela? Şi apoi să-l abandoneze?

Doamna Agrawal îl privi ca trăsnită.

– Oh, Doamne, cine ştie? Şi acum soţul meu va trebui să le plătească şi cauţiunea ca să le scape de la închisoare, şi uite aşa s-a zis şi cu vacanţa noastră de vară în Wisconsin Dell. Doamne, Karan o să...

– Sau de ce ar răpi un copil? interveni Dante, întrerupând-o din enumerarea listei de necazuri.

– Un copil? Doamna Agrawal rămase literalmente cu gura-i frumoasă căscată de uimire. Au luat un...

– Au *răpit*, murmură Dante.

– Un *copil*?

El încuviinţă din cap.

– Oh, Doamne, Dumnezeule! Doamna Agrawal sări în picioare, dar apoi nu păru să ştie ce să facă, aşa că se aşeză la loc. Karan o să-şi piardă viza de lucru. O să fim deportaţi! Oh, Doamne!

Dante se lăsă pe spate pe canapea, adoptând o poziție relaxată, dar Zoey știa că era atent și vigilent.

– Știi unde s-ar fi putut duce?

Doamna Agrawal îl fixă cu privirea ca și când ar fi fost singura ei salvare.

– Unde să se ducă?

Dante ridică din umeri.

– Nu sunt aici, nu-i așa?

Femeia se uită prin cameră ca și când ar fi fost posibil ca una din bătrânele îmbrăcate în sariuri să apară din spatele unui scaun.

– Nu. Nu au venit acasă azi-noapte.

Dante ridică din sprâncene.

– Și asta nu te-a îngrijorat?

– Firește că da...

– Două femei bătrâne rătăcind printr-un oraș așa mare ca Chicago?

– Eu am...

Dante oftă.

– Ai anunțat că lipsesc?

Doamna Agrawal își mușcă obrazul pe interior.

– Aveam de gând, dar nu mi se părea necesar încă. În schimb, am telefonat deja la toate rudele noastre din Chicago. Și nu le-a văzut nimeni.

Dante o privi țintă preț de câteva clipe. Tăcerea se extinse, și pielea doamnei Agrawal se mai întunecă puțin. Nu părea în stare să-i întâlnească privirea, și chiar și Zoey se simțea vinovată.

– Unde crezi că s-ar putea afla acum strămătușile soțului dumitale, doamnă Agrawal?

– Nu știu.

Dante oftă și închise carnețelul de notițe, cu un gest straniu de amenințător. Și probabil că așa i se păru și doamnei Agrawal, pentru că începu să se bâlbâie.

– E... e... eu nu știu! Chiar nu știu! Nu ar mai fi decât sora și fratele soțului meu, și fiica mătușii Savita, dar ea e în Disney World și...

Carneţelul se deschise din nou.

– Care sunt numele rudelor soţului dumitale?

Femeia se afundă în scaun, părând ameţită, şi începu să înşire o listă de nume.

– Şi altcineva?

– Nu ştiu!

– Nu au prieteni în oraş?

– Nu.

Dante ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar nici unul?

Doamna Agrawal ridică din umeri.

– Nu sunt în State decât de câteva luni şi îşi petrec tot timpul la restaurantul acela stupid pe care vor să-l deschidă.

– Dar vecini?

– Nu.

– Cunoştinţe? Cluburi la care se duc sau grupuri religioase din care să facă parte?

– V-am zis, amândouă îşi petrec tot timpul liber la restaurant.

– Bine, zise Dante şi oftă. Nu au nici prieteni, nici cunoştinţe, nici cluburi din care să facă parte. Ci numai rudele despre care mi-aţi zis deja: fiica doamnei Gupta, soţul dumitale, fraţii săi şi soţiile lor, şi vărul său. Aşa e? Asta e tot?

– Ăă...

Dante ridică privirea de la notiţele sale. Dacă ar fi fost lup, ar fi ciulit urechile în semn de vigilenţă.

– Ce este?

Doamna Agrawal flutură din mână.

– Soţul meu mai are un văr, încă unul dintre nepoţii mătuşilor, dar el nici măcar nu locuieşte în Chicago.

– Dar unde este?

– În Cairo.

Dante ridică din sprâncene.

– În Egipt?

– Nu. În Cairo din Illinois.

capitolul 17

Vineri, ora 7.00

– Nu cred că oraşul Cairo apare pe harta asta, anunţă Savita-di.

Pratima nu îndrăznea să-şi dezlipească privirea de la drum, la cât de periculos era traficul, dar se gândi serios să îşi dea ochii peste cap.

– Cairo trebuie să fie pe hartă. Rahul are acolo hotelul acela minunat. Savita-di începu să se lupte cu harta uriaşă, pe care o desfăcuse complet şi o întinsese pe scaunul pasagerului din dubiţa cu care mergeau.

– Nu-l văd nicăieri. Cred că harta asta nu-i bună, Pratima.

– Harta e bună, Savita-di, îi răspunse Pratima. Inspiră zgomotos când o camionetă se apropie periculos de mult în spatele lor, aproape tamponând dubiţa, apoi trecu brusc pe banda cealaltă, făcându-le maşina să se zdruncine.

Savita-di nu băgă de seamă.

– Văd un oraş care se cheamă Rockford şi unul Davenport, dar nu văd nici un Cairo.

Pratima se încruntă, invocând toate cunoştinţele ei limitate despre geografia Americii.

– Şi oraşul acela Davenport se află în statul Illinois?

– Sigur că da, Pratima! exclamă Savita-di, agitând harta. Doar e pe harta asta, nu?

– Aşa spui tu.

– Spun aşa pentru că aşa este, pufni Savita-di. Şi asta e o hartă a statului Illinois. Implicit, Davenport se află în Illinois.

– Mda, murmură Pratima. Se concentra să depăşească un Mini decapotabil şi nu se putu abţine să nu se amuze când roţile dubiţei lor împroşcară un pic de noroi pe parbrizul celeilalte maşini. În Statele Unite ale Americii era bine să conduci o maşină cât mai mare.

De pe bancheta din spate a dubiței răsună o voce, cântând:

– La na la...

Era fetița. Avea pampersul proaspăt schimbat și stătea cuibărită confortabil într-un scaun de mașină pentru bebeluși, luat din Hummerul galben. Molfăia micul dejun compus din banane și biscuiți, cumpărate în dimineața aceea de la magazinul alimentar scandalos de scump de la colțul străzii blocului unde locuia Abdul. Iar lângă fetiță se afla băiețelul – la fel de bine cuibărit în scăunelul încorporat în mașină. Doamnele Gupta nu ar fi știut niciodată despre scaunul acela dacă nu le-ar fi arătat Abdul. Poate că omul de serviciu nu vorbea limba engleză, dar părea să știe tot ce ținea de mecanică.

– Harta asta e inutilă! exclamă Savita-di, aruncând deoparte hârtia mototolită. O să te ghidez eu spre orașul Cairo.

Pratima se încruntă, simțindu-se neliniștită.

– Cum ai putea să mă ghidezi tu într-acolo fără hartă?

Savita-di ridică din umeri, fără nici o grijă.

– E la sud, nu?

– Da.

– Atunci, nu trebuie decât să continuăm spre sud, zise Savita-di. O să fie ușor.

capitolul 18

Vineri, ora 7.13

Dante îi deschise ușa lui Zoey ca să se urce din nou în BMW. Soarele se ridicase deja de tot pe cer și se reflecta orbitor de strălucitor de pe zăpada depusă pe străzi.

– Unde mergem de aici? întrebă Zoey, în timp ce-și punea centura de siguranță. Mergem să încercăm la frate și la surori? Că, dacă facem asta, am mare nevoie de o cafea. Ceaiul a fost bun și m-a uns pe suflet

că era cald, dar eu chiar nu pot să funcţionez dimineaţa fără cafea.

– Nu eşti deloc aşa cum m-aş fi aşteptat pentru cineva care lucrează la un magazin cu alimente bio, murmură Dante.

Dante închise portiera şi se duse la cea de pe partea sa. Ştia că amâna să îi spună. Şi adevărul era că îl cam deprima gândul că nu avea să o mai vadă. Se uită peste umăr înainte să scoată BMW-ul din parcare. În acea ultimă jumătate de oră, tot cartierul se trezise. Maşinile începeau să iasă din parcări şi garaje. Un bătrân ieşise pe aleea din faţa casei sale şi se uita cum un câine murdărea zăpada uşurându-se. Şi şcolari ţopăiau veseli pe trotuare.

– Asta e doar o prejudecată, zise Zoey.

El se uită la ea mirat.

– Poftim?

O îmbujorare roz îi acaparase obrajii de la mersul prin aerul rece. Şi, pentru o persoană care-şi petrecuse noaptea dormind în maşină, arăta destul de bine. Îi străluceau ochii de la faptul că îl tachina, şi chipul ei era puţin lucios mai jos de căciula aceea ridicolă pe care o purta.

– Am zis că ai prejudecăţi. Legate de oamenii care lucrează în magazine de alimente bio.

– Nu-i adevărat.

– Ba da! De ce nu pot să beau cafea, dacă vreau?!

– Credeam că se zice că nu face bine. Şi totuşi, *tu* bei. Zoey încuviinţă din cap cu un aer de înţelepciune, şi ciucurii căciulii i se legănară în jurul feţei. Probabil asta îţi dă o exaltare secretă, nu? Să bei ceva ce ştii că îţi face răăăău.

– Hei!

Bine, cel mai probabil de vină erau hormonii lui de dimineaţă, dar felul în care tărăgănase cuvântul „rău", chiar îl excita un pic. Dante schimbă banda, îndreptându-se spre o arteră principală ce ducea dinspre nord

spre sud. Indiferent pe unde o lua, cu siguranţă avea să dureze două ore bune ca să ajungă în Cartierul Chinezesc. Sau poate chiar mai mult. Din fericire, ea nu părea să observe asta în timp ce pălăvrăgea.

– Îmi pare rău să-ţi stric veselia, dar cafeaua chiar conţine foarte mulţi antioxidanţi, şi s-a înregistrat un număr mai mic de sinucideri în rândul oamenilor care beau cafea.

– Ai inventat tu asta!

– Ba nu!

– Hmm! Probabil sunt aşa drogaţi cu cofeină, că nu mai pot gândi suficient de limpede încât să ducă la bun sfârşit actul de sinucidere.

– Ei bine, da, zise ea zâmbind larg.

Dante simţi cum i se arcuiesc şi lui buzele drept răspuns. Pentru o femeie aşa arţăgoasă, cu siguranţă era al naibii de dulce dimineaţa. Şi treaba asta îl făcea să se simtă ca un nemernic pentru ceea ce avea să-i facă – adică, s-o lase baltă. Dar aşa avea să fie în siguranţă. Şi asta era mai important decât gândul că avea să o dezamăgească. Şi încerca să nu îşi scoată asta din minte în timp ce trăgea în parcarea unei băcănii. Nu erau acolo decât vreo două maşini, dar măcar chioşcul de cafea din incintă făcea o treabă bună.

Dante trase BMW-ul în spatele unui Audi argintiu şi al unui Taurus uzat. Se uită la Zoey. Ea se apleca spre el, studiind panoul scris de mână, de pe partea laterală a chioşcului.

– Tu ce vrei?

– Mă gândesc.

El îşi dădu ochii peste cap şi înaintă un pic cu maşina când Audiul plecă.

– Te-ai hotărât între timp unde mergem în continuare? întrebă ea absentă.

Taurusul plecă, şi Dante trase BMW-ul chiar la fereastra de servire. Coborî geamul de pe partea lui.

– Da? Puștiul dinăuntru purta un tricou pătat pe sub un șorț la fel de pătat. Se uita spre el pe fereastra pe jumătate deschisă, aparent neafectat de frigul de afară.

– O cafea mare, cu porție dublă de lapte, zise Dante, după care se uită spre Zoey.

Ea se aplecă peste el, aproape lăsându-se în poala lui.

– Bună dimineața.

Atenția puștiului se concentră imediat asupra ei.

– Faceți carmello?

– Sigur.

– Super, aș vrea unul dublu, cu lapte degresat și cu multă, multă frișcă.

– S-a făcut.

– Mulțumesc. Îi zâmbi dulce tipului și se îndreptă de spate, timp în care căciula ei ridicolă se atinse de bărbia lui Dante. Și apoi îl fixă cu privirea. Deci unde mergem după asta?

El strânse din buze.

– Nicăieri. Mergem să ne întâlnim cu șeful meu, și el o să te ducă într-un loc singur, până când se lămurește toată treaba asta.

Ea se încruntă.

– Dar ieri ai spus că cineva de la FBI ți-a înscenat totul.

El încuviință din cap, detestând faptul că trebuia să îi explice și dorindu-și ca ea să-l fi lăsat pur și simplu să ia toate deciziile și să le respecte fără a-i cere explicații.

– Cineva de biroul FBI local încearcă să-mi înscenеze totul, da, dar Headington se ocupă de caz.

– Ce vrei să...

– Uite care-i treaba, nu ești în siguranță cu mine. Trebuie să mă asigur că ești protejată.

– Cum rămâne cu Pete? Tonalitatea vocii ei se ridicase simțitor. O abandonezi!

– Nu o abandonez. Dar am ordine să mă retrag. Sunt alții care o pot găsi.

– Ceilalţi sunt tocmai cei care au permis să fie răpită de la bun început!

Acum, se uita foarte urât la el.

– Hei, mai vreţi astea?

Dante se întoarse spre chioşcul de cafea. Probabil pe chipul lui apăruse o expresie destul de sumbră, pentru că vânzătorul tresări şi se dădu înapoi, aproape scăpând din mână paharele de carton.

– Da.

Dante se cotrobăi după portofel.

– Ia, zise Zoey scurt şi îi întinse o bancnotă de zece dolari.

– Plătesc eu, zise Dante şi îşi deschise portofelul.

– Pot să-mi plătesc şi singură cafeaua.

– Am zis că plătesc eu. El ignoră bancnota de zece dolari pe care ea o flutura pe sub nasul lui şi îi întinse vânzătorului una de douăzeci de dolari.

– Nesuferitule! bălmăji Zoey.

– Cu plăcere, zise el şi îi împinse paharul de cafea în mână.

Dante luă o înghiţitură mare din propria cafea, se fripse pe limbă, înjură şi apoi ieşi în trombă din parcare. Lângă el, Zoey stătea tăcută şi sorbea din cafeaua ei, cu ambele mâini strânse în jurul paharului cald. Ceea ce era perfect. Pentru că nu conta absolut deloc dacă nu mai vorbea cu el.

Dante opri BMW-ul la un semafor, bătând uşor cu degetul pe volan.

– Uite ce e, o s-o recuperăm pe nepoata ta, da? E doar o chestiune de timp.

Ea pufni. El scrâşni din dinţi şi acceleră în trombă când se făcu verde.

– E o treabă periculoasă. Ştii şi tu asta. Trebuie să te scot din linia de foc.

– Oh, da, ca şi când ai putea să ai încredere în colegii tăi de la FBI. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat când i-ai spus lui Kev că eram la benzinărie. Poliţiştii au apărut

în numai câteva minute. Sub nici o formă asta n-a fost o coincidență...

Dante strânse iar din buze. Zoey nu spunea nimic nou față de tot ce își spusese deja și singur. Era destul de sigur că putea avea încredere în Headington, dar nu știa dacă și în altcineva de la birou. Și tocmai de aceea voia să se asigure că avea să ajungă mai devreme la locul de întâlnire.

Zoey rămase tăcută pentru tot restul drumului. Când intrară în Cartierul Chinezesc de pe Wentworth, se făcuseră deja patruzeci și cinci de minute de când nu mai vorbise cu el.

Wentworth era bulevardul principal care traversa Cartierul Chinezesc. De o parte și de alta a străzii erau magazine și restaurante decorate în stil chinezesc de prost gust.

– Vă întâlniți aici? întrebă Zoey neîncrezătoare.

– Prin apropiere.

Trecură pe sub o pasarelă vopsită în roșu, ornamentată cu câini-lei cu aspect sălbatic. Drumul se curba spre dreapta în timp ce se apropiau de intersecția Stevenson Expressway cu I-94. Poduri înalte de ciment se arcuiau spre cer, susținute de stâlpi masivi. Dante o luă pe drumul paralel cu autostrada. Spațiul acoperit de dedesubt fusese transformat într-un soi de parcare improvizată. Intră direct acolo, strecurându-se printre barierele de ciment ciobite care separau drumul de zona parcării. Zăpadă veche, gheață și pietriș scârțâiau sub cauciucurile BMW-ului. Dante opri motorul și, preț de o clipă, rămaseră în mașină ascultând cum motorul trosnea în timp ce se răcea.

Zoey se cutremură și își strânse brațele în jurul taliei.

– Nu văd pe nimeni.

– Asta pentru că am ajuns mai devreme, zise Dante, desfăcându-și centura. Rămâi aici!

Se dădu jos din mașină, cercetând cu atenție zona. Erau câteva mașini parcate, aproape complet acoperite

cu zăpadă. De la marginile de beton atârnau ţurţuri mari - care tremurau în acelaşi ritm cu traficul intens de pe autostrada de deasupra. Din câte îşi putea da seama, ei erau singurii oameni din parcarea aceea.

Se deschise uşa BMW-ului de pe partea pasagerului, şi Dante se întoarse - deloc surprins - şi o văzu pe Zoey coborând din maşină. El duse mâna sub haină, ca să-şi scoată pistolul din toc.

- Stai aproape de mine!

Şi, pentru prima dată, ea nu ripostă. Dante traversă parcarea, cercetând în spatele maşinilor şi pe sub ele, înaintând foarte încet. O putea simţi pe Zoey în spatele lui, urmându-l îndeaproape şi uitându-se pe sub maşini odată cu el. O dubiţă albă apăru pe sub pasarelă, încetinind în curbă. Dante o trase pe Zoey, şi se ghemuiră amândoi, mascaţi de o maşină parcată. Dubiţa trecu în viteză pe lângă ei. Dante răsuflă uşurat şi se ridică. Se uită apoi la ceasul său. Arăta ora 9.39. Mai avea cam douăzeci de minute până la întâlnire. Maşinile pe care le verificaseră erau adunate într-un fel de ciorchine. Şi mai erau vreo trei sau patru pe care nu le verificase încă, parcate lângă unul dintre stâlpii de ciment. Dante porni în direcţia lor.

- După ce te uiţi? întrebă Zoey.

- După surprize.

- Grozav!

El o ignoră. Cea mai apropiată maşină era un Cadillac vechi. Se aplecă să se uite sub ea şi încremeni. Nu era nimic imediat sub maşină, dar pe partea cea mai îndepărtată, pe pământul murdar, putea vedea un pantof de sport şi o parte dintr-un picior îmbrăcat în blugi. Se îndreptă de spate.

- Ce fa..., începu Zoey.

El se răsuci şi-şi lipi palma peste gura ei, privind cum ochii ei se măreau deasupra palmei sale. Îi făcu semn să treacă în spatele lui şi apucă pistolul cu ambele mâini.

Mergând cu pistolul în față, Dante ocoli Cadillacul, ghemuit.

Oh, la naiba!

Preț de o clipă nesfârșită, Dante rămase pur și simplu privind în gol. Un tânăr stătea întins pe spate pe pământ, cu fața ușor întoarsă într-o parte și cu ochii-i goi întredeschiși. O boare de vânt iernatică făcea să i se lipească de piept tricoul Dilbert pe trupu-i firav. Desenul imprimat, cu Dogbert în mijloc, era aproape de tot ascuns de pata mare și întărită de sânge care-i acoperea pieptul. Ar fi detestat treaba asta – Dogbert era favoritul lui Kevin.

– Oh, Doamne! șopti Zoey, chiar când două SUV-uri negre intrară în trombă în parcare.

capitolul 19

Vineri, ora 9.47

Zoey rămase încremenită, în timp ce SUV-urile negre se apropiau de ei amenințător din cealaltă parte a parcării.

– Fugi la mașină! strigă Dante și îi întinse cheile de la BMW.

Îi tremurau mâinile îngrozitor și aproape că le scăpă. SUV-urile negre uruiau apropiindu-se, dar nu-l putea lăsa pe Dante aici. Pur și simplu nu putea să...

– Fugi! îi strigă el cu și mai multă înverșunare și ridică pistolul.

Zoey se răsuci ametită și fugi prin parcare. Se afla la aproximativ optsprezece metri de mașină. Pământul era denivelat, și zăpada veche și întărită era plină de resturi fragmentate de ciment. Simțea cum se cutremura din toate încheieturile cu fiecare pas.

POC! POC! POC!

Rafala de focuri de armă răsuna cu ecou, sunând ca o explozie de tunete. Zoey aruncă o privire peste umăr

și surprinse o imagine cu Dante care i se impregnă pe retină. Dante stătea cu picioarele depărtate și ferm ancorate în pământ, cu brațele întinse în fața lui, într-o poziție de tir, în timp ce răspundea focului de armă. Haina lui lungă și neagră îi flutura în jurul gambelor, iar chipul lui nu mai avea nimic drăguț. Expresia îi era sumbră. Arăta ca un personaj dintr-un film western – silueta solitară a călărețului singuratic care lupta pentru justiție, apărând un orășel nevinovat împotriva răului.

Dar cele două SUV-uri negre aproape că ajunseseră la el și nu păreau a avea de gând să încetinească. Un țipăt de groază se răsfrânse din gâtul ei. Și, în ultima secundă, Dante se aruncă în spatele Cadillacului lângă care stătuse. SUV-ul din față se izbi în mașina aceea veche, aruncând-o în jeepul din spatele său.

„Oh, Doamne! Probabil l-a strivit pe Dante!" Zoey reuși să parcurgă și ultimii câțiva metri până la BMW și se repezi înăuntru. Bâjbâi cu cheile, chinuindu-se să le bage în contact. Ochii îi ardeau de lacrimi. În spatele ei, răsunau gloanțe, făcându-i urechile să țiuie. Reuși-se să bage cheia în contact și să o răsucească. Motorul BMW-ului se trezi la viață zgomotos.

„Poate că e deja mort!" Gândul acesta trădător i se înfipse în minte ca o săgeată otrăvită. Ea nu era agent FBI. Ea nu era instruită pentru altceva decât să comande fulgi de ovăz la bax. El îi spusese să fugă. Nu ar fi trebuit să facă asta? Se auziră și mai multe împușcături. Nu ar fi continuat cu focurile de armă dacă Dante ar fi fost mort. Dar era deja ceva la care nu mai avea sens să se gândească, pentru că instinctul o făcuse să demareze și să se îndrepte în direcția focurilor de armă.

Cele două SUV-uri negre se opriră brusc, și toate ușile se deschiseră. Putea vedea mișcare în spatele uneia dintre ele, în timp ce un bărbat cu păr blond și cu o tunsoare severă se aplecă în față și începu să tragă în direcția Cadillacului. Răspunsul veni imediat sub formă de împușcături. Zoey simți cum inima îi tresări

în piept. „Slavă Domnului! Slavă Domnului că Dante nu e mort!"

Cadillacul şi jeepul erau aproape alipite, dar stâlpul imens de ciment din spatele lor oprise inerţia tamponării. Exista o distanţă cam de o maşină între stâlpul în cauză şi peretele exterior, şi Zoey ghidă BMW-ul în direcţia aceea.

Răsunară şi mai multe împuşcături. Unul dintre băieţii răi se întoarse chiar când BMW-ul se apropia, şi Zoey îl văzu făcând ochii mari. Ridică arma, dar izbucni brusc altă rafală de împuşcături din spatele Cadillacului, şi bărbatul se prăbuşi în câteva secunde. Şi apoi ea ducea maşina în spaţiul gol de lângă stâlpul de ciment. Frână brusc şi-l privi pe Dante ridicându-se dintre carcasele maşinilor accidentate şi trăgând cu braţele întinse în direcţia SUV-urilor. Se aruncă apoi în faţă, rostogolindu-se peste capota BMW-ului, şi apoi se urcă în maşină pe partea pasagerului.

Se aruncă efectiv în maşină şi-i strigă:

– Hai! Hai! Hai!

Zoey apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi urni BMW-ul, dispărând în spatele stâlpului imens de ciment. Se auzi un bufnet, apoi ieşiră din parcare şi intrară pe stradă.

– Eşti bine? o întrebă Dante.

Se răsuci astfel încât să stea în genunchi, ca să se uite în spate.

– Da, sunt bine, răspunse Zoey, aruncând o privire în oglinda retrovizoare. Un SUV negru gonea în spatele lor, ca un demon din iad.

– Rahat, mormăi Dante.

Scoase încărcătorul gol al pistolului, bâjbâi pe sub haină, de unde luă un altul şi-l înlocui printr-o mişcare scurtă şi fluidă. Deschise geamul de pe partea pasagerului, se aplecă afară şi trase. Zoey apăsă frâna şi vira brusc, zburând pe o stradă care ducea în direcţiile est şi vest.

Dante alunecă pe scaun. Se prinse de spatele tetierei cu mâna ca să se stabilizeze.

– Ai grijă!

– De ce e numai unul?

– Ce? Ţinea din nou braţul scos afară pe geam, şi aerul rece se revărsa înăuntru, şi mai tăios din cauza vitezei şi a curentului.

Zoey viră brusc pentru a ocoli un camion.

– Al doilea SUV! Unde e?

Dante trăgea cu pistolul, făcând-o să tresară şi să se încordeze în spatele volanului. Roţile scârţâiau zgomotos, şi Zoey auzi o bubuitură asurzitoare.

– Aşa îţi trebe, nemernicule! murmură Dante. Mârâi apoi şi îşi vârî braţul înapoi în maşină. Primului SUV i-am împuşcat roţile în parcare.

Ea se uită în oglinda retrovizoare. Cel de-al doilea SUV nu mai era în spatele lor.

– Şi ce facem acum?

Acceleră şi trecu în viteză de un semafor, chiar când se făcea roşu. Un claxon răsună tare în spatele ei. Dante se răsuci iar în scaunul pasagerului.

– Mai întâi, încetineşte.

– Bine. Zoey simţea cum i se încălzeşte faţa. Nu-s deloc obişnuită cu urmăriri de maşini, să ştii.

– Ştiu, zise el. Îşi pusese centura de siguranţă între timp şi acum lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de tetieră. Ai făcut treabă bună acolo. De fapt, grozavă!

– Mersi. Simţea cum tremura din toate încheieturile şi era extrem de agitată, ca şi când mii de ace mici îi înotau prin vene. Unde să merg?

Dante clipi.

– Întoarce aici.

Zoey trase de volan fără să frâneze suficient. Maşina alunecă în curbă, şi Dante mârâi din nou.

– Scuze. Se încruntă şi încetini, uitându-se la el. Trebuie să...

Dar nu apucă să-şi termine afirmaţia, pentru că i se împrăştiară gândurile. Era o pată de sânge pe bordul maşinii.

– Oh, Doamne! şopti ea. Te-au împuşcat!

capitolul 20

Vineri, ora 10.03

Tony the Rose stătea la un birou imens făcut din oţel forjat şi sticlă, în biroul său de acasă, într-unul dintre cele mai exclusiviste cartiere din Chicago. Încăperea era întunecată, pentru că draperiile verticale negre erau în permanenţă trase. Lui Tony nu îi plăcea gândul că cineva l-ar putea spiona. Sau poate chiar să-l ia în colimator. Era mai bine să trăiască în semiîntuneric decât să se afle în lumina reflectoarelor. Şi, în plus, nu-l interesa prea mult nici priveliştea: arbori stufoşi, printre care poate se întrezărea din când în când un Rottweiler.

Pe peretele de vizavi de biroul său se afla un televizor cu ecran plat, cu sunetul oprit. Era dat pe Weather Channel. O farfurie cu fursecuri Pepperidge Farm se afla pe sugativa verde pentru cerneală, în faţa sa. Lângă aceasta, un trabuc cubanez, stins într-o scrumieră din sticlă. Tony sorbea un espresso din ceşcuţa ornamentată cu auriu şi se gândea ce mare pacoste pe capul lui era familia sa.

– Federalu' ăla netrebnic ne-a tras pe sfoară, zise Leo, mâna lui dreaptă. Leo stătea de cealaltă parte a biroului, într-un fotoliu roşu, cu genunchii-i osoşi ridicaţi. Normal! Federalii mereu te trag pe sfoară sau o dau în bară, dacă îmi permiţi să zic lucrurilor pe nume.

Tony alese un fursec perfect rotund şi muşcă atent un sfert perfect din el, savurând gustul de vanilie. Ceea ce îi spunea de fapt Leo era „ţi-am zis eu că aşa o să se întâmple", numai că nu putea s-o spună chiar aşa, pentru

că Tony s-ar fi văzut nevoit să-i zboare creierii. Asta nu însemna că nu știau amândoi foarte clar la ce anume se referea Leo.

Tony înghiți și zise:

– A fost o greșeală să-l trimitem pe Neil.

Leo ridică din umeri ostentativ, săltând în același timp și ambele mâini aproape până la nivelul umerilor.

– Nu știm sigur că a fost vina lui Neilster de data asta, Tony. A zis că treaba se împuțise deja când a ajuns el acolo. Ce mai putea să facă?!

– În primul rând, putea să nu piardă copilul. Tony îndesă în gură și restul fursecului și se șterse cu un șervețel.

– Adevărat.

– În al doilea, putea să se asigure că idiotul chiar i-a făcut felul lui Ricky. Pentru că pentru asta l-am trimis acolo de la bun început. Idiotul ăla trebuia să-l omoare pe Ricky, și Neil trebuia să se asigure că și-a făcut treaba. Simplu. Numai că nimeni nu mai face ce ar trebui să facă.

– Nu știu ce să zic, Tony. Io cred că toată treaba asta a fost o înscenare.

Tony se uită la Leo peste marginea aurită a ceșcuței.

– De ce?

– Păi, idiotul știe că o să trimitem pe cineva să-l verifice, și, când ajunge acolo, omu' nostru găsește o droaie de agenți FBI morți?! Io cred că idiotul a vrut ca Neil să cadă țap ispășitor pentru treaba asta. Că n-a avut nimic de-a face cu Ricky.

– Deci zici că idiotul ăla n-a plănuit nici o clipă să-l omoare pe Ricky?

– Da, Tony, așa cred. Așa cred.

– Nemernicu' dracu', comentă Tony, fără nici un pic de înflăcărare.

El avea de-a face de mult timp cu agenți federali și, după cum zisese Leo, mereu îl trăgeau pe sfoară sau o dădeau în bară.

– Deci acu' trebe să ne facem griji pentru proces, zise Leo, deschizând un subiect de conversație neplăcut.

Tony fusese în proces în ultimele câteva luni, aducându-i-se acuzații federale. Nu-i plăcea să se gândească prea mult la proces când nu se afla în sala de judecată. Treaba asta îi dădea arsuri la stomac. Și trebuia să se întoarcă în tribunal abia după prânz. Ar fi trebuit să aibă dimineața asta liberă. Dar asta nu avea să se întâmple.

Tony mârâi și lăsă jos ceșcuța.

– Și cum rămâne cu Ricky Spinoza? Putem să-i facem felul?

Leo clătină din cap încet, arătând ca un dulău chelios și supărat. Fața lui era compusă din linii verticale și fălci lăsate, încununate de domul mare al capului său chel. Avea niște fâșii de puf peste ambele urechi, lucru care-l făcea să arate ca un Bozo the Clown[1] morocănos.

– L-au mutat iar. Și pe el, și pe gagică-sa.

– N-o să mă duc la fund din cauza unui escroc de doi bani care crede că poate să mă păcălească și să scape basma curată.

– Nu, Tony.

– Sunt prea bătrân să mai înfund pârnaia. Am gută la genunchi.

Leo părea dintr-odată surprins.

– Gută? Am avut și io un unchi de-a avut gută. Dar nu știam că oamenii mai fac gută în vremurile astea.

– Sigur că da, îi răspunse Tony. E o acumulare de cristale de acid uric în încheieturi. Se întâmplă tot timpul.

– Serios? Și ești sigur că la genunchi ai probleme?

– Da, sunt sigur. La genunchi am.

– Pentru că unchiu-meu a avut gută la degetul mare de la picior.

– La genunchi am.

[1] Personaj creat în Statele Unite în 1946 și care a început să fie popular la televiziune trei ani mai târziu. (n.red.)

– Mda, doar ziceam şi eu că n-am mai auzit niciodată de gută la genunchi. La degetele mari de la picioare, da, dar la genunchi, nu.

– Leo, ai vrea, te rog, să nu mai bodogăni despre unchiu-tău care a avut gută la degetele de la picioare?

– Sigur, Tony. Leo întinse din nou braţele larg şi ridică din umeri. Îmi pare rău să aud că ai gută.

Tony încuviinţă din cap.

– Îl vreau mort pe Ricky.

– Înţeleg ce zici, dar io chiar nu mai am încredere în idiotul acela, şi o să ne ia prea mult să-i dăm de urmă lui Ricky. E programat să depună mărturie peste trei zile.

– Ar trebui să-i facem felul idiotului.

– Da, Tony, zise Leo, pe un ton enervant de alinător. Dar poate mai târziu, nu? Mai întâi tre' să-l oprim pe Ricky să depună mărturie.

Tony îşi bău şi ultima gură de espresso, apoi se şterse la buze cu şerveţelul. După aceea se lăsă pe spate în scaunul lui de piele, făcându-l să scârţâie sub greutatea lui.

– Am nevoie de copil. Dacă îl avem pe copil, Ricky n-o să vorbească.

– Neil a zis că puştoaica a dispărut.

– Neil e un labagiu pe care nu l-aş fi implicat în treaba asta dacă nu ar fi fost nepoată-mea şi maică-sa, mârâi Tony. Şi nici măcar nu-mi place de Janet.

Asta era problema cu membrii familiei. Se aşteptau să îi angajezi numai pentru că îţi erau legături de sânge, chiar dacă în realitate erau nişte rataţi. Şi, ce era şi mai rău, se aşteptau să-i mai angajezi şi pe idioţii de soţi. În privinţa lui Neil, nu doar nepoata lui, Ashley, fusese cea care-l bătuse la cap, ci şi mama ăsteia, Janet. Deşi Tony nu ar fi spus niciodată asta nimănui, sora lui mai mică îl cam băga în sperieţi. Janet era o scorpie fără inimă şi mai era şi al naibii de afurisită.

Nimeni nu știa cât de greu era să fii șeful. Tony își permise să-și ia un moment scurt în care să-și plângă de milă. După aceea, se uită la Leo.

- Îl chem pe Rutgar.

Leo își dădu capul pe spate, de parcă fusese lovit în mijlocul frunții.

- Doamne, Tony! Pe Rutgar? Nu-i tocmai renumit pentru precizie.

- Dar își face treaba. De fiecare dată.

- Da, dar de obicei treaba-i un asasinat.

- Așa și?

- Păi, vrei să omori un bebeluș?

Tony ridică din umeri.

- Vreau ca Rutgar să recupereze copilul.

Leo părea dintr-odată neliniștit.

- Da, dar ideea e că Rutgar se entuziasmează cam mult când iese la muncă. Oamenii sunt răniți, și uneori nu-s ăia pe care îi vrem noi răniți.

- Nu contează. Nu mai merg la închisoare. Am nevoie de fetița aia, și încă repede. Dacă e un pic șifonată în proces, ei bine, asta e. Tony mai luă un fursec și îl fărâmiță absent pe farfurie, privind cum se frângea și se făcea bucățele mici. În fond, așa e în viață, nu?

capitolul 21

Vineri, ora 10.24

- Nu e rană de împușcătură, zise Dante de pe scaunul pasagerului.

- De unde știi? întrebă Zoey, simțind cum lacrimi proaspete îi întunecau vederea. Clipi însă cu înverșunare ca să le îndepărteze. „Nu acum!" se îmbărbătă în sinea ei. Sângerezi! Ai putea să fii în stare de șoc și nici să nu știi că te-au nimerit. Trebuie să te duc repede la un spital.

Chiar şi în timp ce rostea aceste cuvinte, ştia că era ceva imposibil. Pentru că să meargă acum la urgenţă ar fi fost ca şi când s-ar fi dus de bunăvoie la o secţie de poliţie să se predea. Şi, după schimbul de focuri de sub autostrada suspendată, se temea că Dante nu ar mai fi ieşit viu dintr-o secţie de poliţie.

– Cadillacul m-a lovit în coapsă când s-a ciocnit SUV-ul de el, zise Dante de lângă ea. Probabil m-am tăiat sau ceva. Aş şti dacă aş fi fost împuşcat.

Ea aruncă o ocheadă spre el. Era galben la faţă în ciuda nuanţei întunecate a pielii lui. Şi ăsta nu era un semn bun.

– Cum ai şti?

– Poftim?

– Cum ai şti dacă ai fi fost împuşcat?

Se îndreptau spre nord şi intraseră într-o zonă comercială. Zoey cerceta din priviri magazinele în timp ce treceau pe lângă ele.

– Am mai fost împuşcat şi cunosc senzaţia.

Preţ de o fracţiune de secundă, ea rămase holbându-se la el, după care îşi smuci în grabă privirea înapoi la drum. Până acum nu îi trecuse prin minte că exista riscul ca el chiar să fie rănit din cauza muncii sale. Ceea ce era o prostie, desigur, ţinând cont de toate prin câte trecuseră împreună din după-amiaza anterioară. I se părea ceva prea de genul Hollywood, un agent FBI care era împuşcat, greu de crezut. Ceva ce nu făcea parte din viaţa ei de zi cu zi, obişnuită, plictisitoare.

Cu toate acestea, Dante stătea chiar acolo lângă ea, cu părul ciufulit, cu faţa lucioasă de la sudoare şi cu ochii închişi probabil de durere, fără să mai arate ca de pe coperta unei reviste. Acum arăta ca un om obişnuit şi era *real*. Dintr-odată real, într-o manieră în care nu mai fusese până atunci. Era un om în carne şi oase. Un om care simţea durere. Unul care putea să fie împuşcat şi ucis. Ea inspiră profund, cutremurându-se.

– Şi cum...?!

– Îţi povestesc mai târziu, zise el rapid, nelăsând-o să termine.

Zoey se simţi jenată. Pentru ea, toată treaba asta era o aventură nebunească. Era moartă de îngrijorare pentru Pete, dar, după ce se termina toată povestea aceasta încâlcită, după ce o recuperau pe Pete, avea să revină la viaţa ei normală şi destul de plictisitoare. Cât despre Dante, *aceasta* era viaţa lui.

Zări ceea ce căuta şi luă o curbă din scurt, intrând brusc în curtea unui complex de magazine. Dante mârâi când se izbi de uşă din cauza curbei bruşte. Ea opri dintr-odată BMW-ul în parcare, între un sedan albastru şi un jeep galben.

– Scuze, mormăi Zoey în timp ce îşi scotea centura de siguranţă. Rămâi aici. Mă întorc imediat.

Dante o apucă de braţ, şi ea îi putea simţi degetele ca o menghină chiar şi prin geaca groasă şi pufoasă pe care o purta.

– Nu poţi să intri acolo.

– Ai nevoie de bandaje, şuieră Zoey.

– A, şi cum ai de gând să plăteşti pentru ele?

– Am card de credit.

– O să îi dea de urmă. Şi nu vreau să fii...

Ea se întoarse şi îşi aşeză mâna peste mâna cu care el o ţinea de braţ.

– Uite care-i treaba. Ştiu deja că suntem în Chicago, nu-i aşa? Aşa că nu mai contează dacă îmi localizează cardul.

El rămase o clipă uitându-se la ea, cu ochii ca de ciocolată amăruie serioşi şi îngrijoraţi. Apoi îi dădu drumul la braţ.

– Grăbeşte-te. Nu vreau să ne găsească aici.

Ea încuviinţă din cap şi se grăbi să coboare din BMW. Vântul bătea rece, şi ea porni în ritm alert spre uşile glisante automate. Înăuntru, se auzea pe fundal o muzică insipidă, şi Zoey simţi încă o dată un sentiment de detaşare. Luă un căruţ şi începu să-l împingă pe culoar,

căutând ce-i trebuia. Prima oprire o făcu în zona de farmacie. Luă mai multe provizii de prim-ajutor, precum și niște cutii de analgezice, după care se uită la cărucior și șovăi o clipă. Era în magazin de mai puțin de cinci minute. Nu putea dura prea mult să mai ia și alte câteva lucruri.

Douăzeci de minute mai târziu, plătise și târâia spre mașină patru pungi mari de plastic, pline ochi. Îl putea vedea pe Dante încruntându-se când deschise una din ușile din spate și aruncă pungile înăuntru.

– Ce-ai cumpărat? o întrebă el, în timp ce o privea punându-și centura.

– Provizii. Se uită peste umăr în timp ce ieșea cu spatele din locul de parcare. Când se întoarse, îi surprinse privirea lui Dante ațintită asupra ei. Ce e?

– Ai luat provizii de parcă ai plănui un asediu.

Ea ridică din umeri și băgă mașina în viteză.

– Îmi place să fiu pregătită.

El nu mai zise nimic în vreme ce parcurseră câțiva kilometri, apropiindu-se de Loop. Acolo, ea trase din nou în parcare și opri motorul.

– Bine, dă-ți jos pantalonii ăia. Zoey se aplecă spre bancheta din spate, scotocind prin pungile de plastic. Când se întoarse cu mâinile pline de materiale de prim ajutor, Dante se uita la ea ridicând din sprâncene.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Asta dacă nu cumva vrei să ți-i tai ca să ajung la rană, Domnule Buze.

– Domnul Buze?

Zoey simți cum se înroșește la față și cum i se încălzesc obrajii. Oh, da, grozav! O luase gura pe dinainte din cauza nervozității. El se întinse ca să-și scoată centura de siguranță.

– Ai zis cumva Domnul Buze?

– Nu.

Acesta era momentul în care Zoey știa că ar fi trebuit să fie politicoasă și să-și mute privirea, dar pur și simplu

nu putea. Exista ceva incredibil de erotic în felul în care un bărbat își descheia pantalonii, și ochii ei rămaseseră hipnotizați și fixați pe degetele lui lungi cu care-și desfăcea prohabul pantalonilor.

– Ba da, așa ai zis.

– Mda, bine, poate oi fi zis. Și ce-i cu asta?

El ridică șoldurile și își alunecă pantalonii peste coapse, până când i se strânseră în jurul genunchilor. Zoey observă că purta niște boxeri sexy de culoare gri, și apoi privirea îi rămase ațintită la vânătaia enormă pe care o avea pe coapsă. Se întindea imediat de deasupra genunchiului și până spre marginea boxerilor, fiind subliniată de o julitură foarte mare. Probabil sângele i se uscase și se lipise de materialul pantalonilor, pentru că acum îi șiroia sânge proaspăt din rană. Arăta al naibii de rău. Și dureros.

– Rahat, icni Zoey. Nu ți-ai rupt piciorul, nu?

– Nu, mârâi Dante. Dacă mi-l rupeam, nu mai puteam să stau în picioare.

– Mda, evident, zise ea, deschizând o sticluță de apă oxigenată și aruncându-i o privire de cunoscător. Probabil o să te usture un pic.

El părea resemnat în privința durerii.

– Deci care-i faza cu Domnul Buze?

Ea se apucă să-i curețe cu grijă rana, folosind apa oxigenată și o compresă sterilă.

– Mai știi când m-am mutat în clădire?

– Da, așa, și?

– În acea primă noapte, m-am dus jos la spălătorie, și tu mi-ai furat uscătorul de rufe.

– Poftim?

– Mi-ai furat uscătorul de rufe. Mi-ai furat uscătorul de rufe aproape de fiecare dată când am folosit spălătoria.

– Dar n-am știut că e...

– Te duceai jos la subsol și îmi scoteai toate rufele din uscătorul de rufe și îl furai. Asta făceai. Și ce e mai rău

e că se nimerea să fie mereu lenjeria intimă. Cred că ai un fetiş cu chiloţi.

– Ba nu, murmură el.

Obrajii tuciurii şi frumos sculptaţi începuseră să i se îmbujoreze.

– Mda, mă rog, şi, cum nu ştiam cum te cheamă, am început să-ţi zic „Domnul Buze Păcătoase".

Ţinea capul plecat şi îi tampona rana, aşa că nu îi putea vedea faţa.

Se lăsă liniştea, şi Zoey începu să-şi dorească din suflet ca el să spună pe dată ceva. Tăcerea se prelungi, şi singurul sunet care se auzea în maşină era cel al respiraţiilor lor combinate – a lui profundă şi egală şi a ei din ce în ce mai accelerată şi mai întretăiată.

În cele din urmă, ea inspiră profund şi zise primul lucru care-i veni în minte:

– Cine era acolo, în parcarea de sub autostradă?

Se îndreptă de spate ca să arunce compresa murdară pe care o folosise să-i cureţe zgârieturile. El o prinse de încheietură când dădu să se aplece la loc.

– Zoey...

Mâna lui era fierbinte pe pielea rece a încheieturii ei, şi ochii lui erau întunecaţi şi intenşi. Ea se uita la el şocată fără să aibă habar ce i-ar fi putut spune. El oftă şi-i dădu drumul la încheietură.

– Probabil erau asasini profesionişti...

Ea înghiţi apăsat, simţind un val de uşurare în corp. Scoase încă o compresă sterilă şi îi desfăcu ambalajul.

– Nu, mă refeream la tipul mort. Îl cunoşteai?

El rămase tăcut un moment, şi ea deveni conştientă de căldura pe care o degaja coapsa lui sub degetele ei. Avea o coapsă frumos sculptată şi musculoasă pe sub vânătăi, zgârieturi şi tăieturi şi părea să fie presărată cu o cantitate suficientă de păr negru cârlionţat.

– Ăla era Kevin, zise Dante în cele din urmă. Bietul nemernic!

Ea se uită în sus la el. Ţinea buzele strânse într-o linie fermă.

– Kev... Tipul cu care ai vorbit la telefon?

– Da.

– Nu el ne-a dat de gol?

El îi întâlni privirea.

– Da, Kev era un tip destul de alunecos. Dar îmi cam plăcea de el. Era şi greu să nu-ţi placă de el.

Ea se uită în jos, observând absentă cât de bine i se mula materialul gri al boxerilor.

– De ce l-ar omorî pe Kevin?

Dante îşi frecă faţa, arătând deodată extrem de obosit.

– Pentru că el era unul din cei doi oameni de aici din Chicago care ştia că lucram sub acoperire la biroul din Chicago al FBI-ului.

Zoey făcu ochii mari, şi mâinile îi încremeniră deasupra rănii lui.

– Cine era celălalt?

– ASC-ul de la birou, Jack Headington. Tipul cu care trebuia să ne întâlnim acolo.

capitolul 22

Vineri, ora 11.02

Mâinile ei erau calde şi blânde pe pielea lui. Din cine ştie ce motiv, Dante nu se aşteptase la asta. Blândeţea ei venea ca un contrast binecuvântat faţă de usturimea apei oxigenate pe care ea o folosea ca să-i cureţe rana.

– De ce erai sub acoperire? întrebă ea.

El clipi şi se uită la ea. Tot ce putea vedea era creştetul căciulii ei multicolore. Stătea aplecată înspre poala lui ca şi când ar fi făcut ceva complet diferit faţă de ceea ce făcea şi putea simţi mirosul dulce al părului ei. Îşi mută privirea, încercând să îndepărteze din minte acel gând complet nepotrivit.

– Acum un pic mai mult de o lună, am fost trimis sub acoperire ca să investighez biroul FBI din Chicago.

– Un fel de investigație internă? murmură Zoey.

Aproape că putea simți atingerea respirației ei pe piciorul său.

Doamne, Dumnezeule!

– Da, exact ca o anchetă internă. Existau suspiciuni că cineva din Chicago era corupt.

– Pentru că...?!

– Băieții răi erau avertizați de raiduri, probele dispăreau din depozit și alte chestii de genul ăsta. Și, colac peste pupăză, acum cinci luni, un informator al mafiei a fost omorât chiar înaintea unei întâlniri cu polițiștii locali.

– Și nu-i posibil ca uciderea acelui informator să fi avut legătură cu munca pe care o făcea? Adică, probabil nu-i deloc o profesie sigură asta de a-i da în gât pe mafioți, nu?!

Dante zâmbi sumbru.

– Ba da, dar, puse toate cap la cap, au fost un mare semnal de alarmă. Așa că superiorii au hotărât că a venit momentul să trimită pe cineva din afară să vadă cum stau lucrurile la biroul din Chicago. Pe cineva care să nu riște să fie mânjit de loialități sau politici locale. Pe cineva ca mine.

– De unul singur?

– Transferul unui singur om de la un birou la altul e mult mai puțin bătător la ochi.

Ea oftă și deschise un nou tampon steril.

– Și primul lucru pe care l-au făcut șefii tăi a fost să-i spună totul tipului ăstuia, Headington? Asta sună un pic cam stupid.

Dante se încordă când Zoey îi turnă apă oxigenată pe răni. Chestia asta ustura al dracului de tare, și, în plus, îl durea și coapsa învinețită. Se întrebă absent dacă avea să-și poată folosi piciorul acela a doua zi.

– Jack Headington e ASC-ul biroului FBI din Chicago. El trebuia să ştie de ce eram transferat aici. Şi-n plus, nu aveam nici un motiv să-l suspectăm pe el. Are la activ câteva zeci de ani buni de muncă în slujba FBI-ului, mai multe medalii de merit şi nu a ridicat niciodată probleme. De fapt, iniţial el a şi fost cel care a insistat să fie făcută o anchetă din afară.

Ea pufni.

– Probabil voia să se asigure că poate să fie la curent cu tot ce găseai.

Dante clătină din cap.

– Nu-mi place faptul că Headington a fost cel care a stabilit întâlnirea asta, dar asta nu înseamnă că el e trădătorul. E posibil să-i fi fost ascultat telefonul. Sau poate a vorbit cu cineva de la birou în care are încredere, cine ştie?

– Trebuie să recunoşti că nu miroase deloc a bine treaba asta.

El ridică din umeri.

– *Nici eu* nu miros bine momentan şi nici nu arăt prea grozav.

Ea ridică privirea, şi ochii ei azurii strălucitori se aflau deconcertant de aproape de el.

– Ia stai un pic. Dacă ai fost trimis aici pentru o anchetă internă, de ce îl păzeai pe Ricky?

– Corupţia din interiorul biroului din Chicago are legătură cu mafia şi cu Tony the Rose. Păzindu-l pe Ricky, prindeam doi iepuri dintr-o lovitură: aveam nevoie de o misiune de acoperire şi ne-am gândit că, dacă eram aproape de Ricky, puteam să detectez şi orice tentative de manipulare a martorilor. Şuieră scurt când ea îi mai turnă nişte apă oxigenată pe rană. Şi asta, cel puţin, s-a dovedit a fi o idee bună. Pentru că cineva chiar a încercat să-l manipuleze pe Ricky, ca să zic aşa. Păcat că nu am reuşit să-i împiedic să-i omoare pe colegii mei şi s-o răpească pe Pete.

Ea clătină din cap, rămânând în continuare aplecată deasupra rănilor lui.

– Ai fi fost omorât şi tu. Ştii asta.

El se încruntă în timp ce o privea curăţându-i rănile. Ştia asta, dar încă nu-i venea deloc uşor să o şi accepte. Trei agenţi morţi...

– Şi Kevin? îl întrebă ea, întrerupându-i şirul sumbru al gândurilor.

El se încruntă, amintindu-şi de privirea rece şi goală din ochii întredeschişi ai cadavrului lui Kev.

– Kevin mă ştia de la o detaşare mai veche. Era un nemernic al naibii de deştept şi s-a prins de ce eram acolo aproape imediat ce am intrat pe uşă. Dar Kevin avusese de-a face cu mafia. Sora lui a fost omorâtă de iubitul ei mafiot în New Jersey. Avea o ură profundă faţă de mafie şi tot ce avea legătură cu ea, aşa că era puţin probabil să fie el trădătorul. Şi, din moment ce el era tipul de la tehnic, am decis că putea să mă ajute cu ancheta mea. Făcea cercetări pe computer pentru mine.

– Şi crezi că de-asta l-au omorât?

El inspiră profund când ea îi atinse o tăietură dureroasă.

– Probabil.

– Bietul Kevin!

– Da, bietul Kevin.

– Şi voiau să-ţi pună ţie în cârcă şi crima asta, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

Dar al naibii de sigur toată treaba arătase ca o înscenare. Dacă nu ar fi ajuns la punctul de întâlnire mai devreme, tipii ăia din SUV-urile negre l-ar fi aşteptat acolo ca să-l aresteze pentru uciderea lui Kevin. Sau să-l împuşte dacă încerca să scape.

– Tu tot vorbeşti la plural, zise ea. Deci trebuie să mai fie cineva care să ştie că eşti aici sub acoperire, nu? Cine te-a trimis aici de la bun început?

– Şeful meu, Charles... Charlie... Hessler.

Ea ridică privirea, entuziasmată.

– Deci nu trebuie decât să-l suni și să-i spui și.... În clipa aceea văzu probabil ceva pe chipul lui, pentru că se opri din vorbit. Ce este?

– Asta e una dintre chestiile pe care mi le-a zis Kev ieri. Charlie a suferit un atac cerebral. Era inconștient și internat la Terapie Intensivă.

– Aha, șopti ea, plecând din nou privirea la ceea ce făcea.

El o privi deschizând un tub de unguent și aplicând niște gel pe piciorul lui. După aceea, scoase un sul de bandaj și se uită la el.

– Poți să ridici un pic piciorul?

– Da.

Începu să înfășoare bandajul în jurul piciorului său.

– Așadar, șeful tău, singurul om din afara biroului din Chicago care știa despre misiunea ta secretă sub acoperire aici, este scos din joc, omul de la tehnic este mort... și asta te lasă numai cu șeful biroului din Chicago... tipul ăsta Headington, care e posibil să-l fi ucis pe Kevin și să fi trimis asasinii ăia după noi. Am înțeles bine?

El se uită la ea. Părea destul de calmă pentru o persoană care tocmai descrisese cel mai rău scenariu posibil al situației.

– Mda, asta cam rezumă totul.

– Mda, super. Aș zice că am cam pus-o, zise.

Se referise și la ea, și treaba asta îl făcea să simtă o căldură plăcută în interiorul pieptului, chiar dacă detesta cu înverșunare gândul că ea era în pericol din cauza lui.

– Și mai înseamnă și că nu mai e nici un om de încredere care să încerce să-l prindă pe cel care-a răpit-o pe Pete.

Mâinile ei încremeniră o clipă deasupra rănii lui, și păru să cugete un moment asupra afirmației lui. Dante se întrebă în sinea lui dacă ea își dădea seama că o mână

de-a ei se afla între picioarele lui. Probabil că nu. El însă observa asta.

– Nu vor să fie găsită, şopti Zoey. Dacă biroul FBI din Chicago e corupt, atunci înseamnă că nu vor ca Ricky să depună mărturie împotriva lui Tony the Rose. Că nu vor ca Tony să fie condamnat. Ridică uşor capul şi se uită la el, cu ochii mari. Nu o caută nimeni pe Pete.

Dante nu vru să sublinieze că faptul că nimeni nu o căuta pe Pete era cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Dacă trădătorul de la biroul din Chicago ar fi trimis pe cineva după copil, atunci cu siguranţă micuţa n-ar mai fi fost în siguranţă.

– O căutăm noi, zise Dante.

Zoey îşi muşcă buza şi plecă privirea spre mâinile sale, ca şi când nu i-ar fi putut întâlni ochii.

– Da? Adică n-o să ne dăm bătuţi?

Lega capetele bandajului şi bâjbâia de parcă ar fi fost agitată sau nu ştia foarte bine cum să facă asta. El îi luă o mână şi o trase uşor, până când se uită în sus.

– O să continui să o caut pe Pete până când o găsim şi o aducem acasă.

Privea cum ochii aceia albaştri ai ei îi cercetau pe ai lui. Şi probabil Zoey găsi ceea ce căuta pe chipul lui. Închise ochii o clipă şi zise:

– Mulţumesc.

El o mai trase o dată de mână încet, ca să nu se poată retrage. Dar ea nu o făcu. În schimb, deschise ochii şi se aplecă spre el. El vedea cum ochii ei albaştri se apropiau tot mai mult şi mai mult de ai lui.

Sărutul cu Zoey se dovedea a fi o revelaţie. Îl săruta cu gura întredeschisă, fără nici o ezitare şi cu buzele moi şi calde, iar limba ei era umedă şi erotică. Părea ceva firesc şi simplu. Ca şi când aşteptase momentul acesta de când se aruncase prima dată pe capota maşinii lui. Nu era surprinsă, ci poate doar un pic curioasă, şi Dante se întrebă dacă ea îşi dădea seama cât de excitantă i se părea lui senzualitatea ei.

Se afla atât de aproape de el, încât parfumul ei îl învăluia cu totul. Îl inhală lacom şi ridică uşor cealaltă mână ca să-i cuprindă capul. Părul ei împletit în cozi era moale şi îi gâdila palma. Înclină uşor capul, şi limba lui se avântă în gura ei, descoperind dulceaţă şi căldură. Şi-ar fi dorit enorm de mult să o poată trage în braţele lui, ca să ducă îmbrăţişarea aceea la nivelul următor. Dar ea se retrase, întrerupând sărutul şi uitându-se la el. Ochii ei erau albaştri şi superbi şi păreau atât de înţelepţi, încât se gândea că arătau ca şi când ar fi trăit o sută de ani.

În clipa aceea, Dante ştiu. Luase cea mai bună decizie din viaţa lui – ori pe cea mai proastă.

capitolul 23

Vineri, ora 11.15

Dormise prea mult.

Neil apucă repede volanul SUV-ului roşu pe care-l conducea şi acceleră, îndreptându-se spre I-57. Ar fi trebuit să părăsească oraşul cu câteva ore bune în urmă, dar puiul de somn pe care se hotărâse să şi-l acorde la ora cinci dimineaţa se transformase într-un somn în toată regula de câteva ore. Simţea cum îi pulsa o venă la tâmplă. Instructorul său de la cursurile de management al furiei ar fi numit asta un „indicator" şi i-ar fi spus să facă un exerciţiu de respiraţie stupid. Pe de altă parte, instructorul său probabil nu aşteptase niciodată până la trei noaptea într-o maşină, pe un frig de crăpau pietrele, ca un tip indian idiot şi nevastă-sa să se întoarcă acasă de la o petrecere.

Şi probabil fusese o petrecere pe cinste, pentru că, la sosire, Sujay Agrawal se sprijinise de nevastă-sa ca un beţivan în toată regula, atunci când se împleticiseră în sus pe scări spre apartamentul său. Neil nu avusese absolut nici o problemă să intre cu forţa în apartamentul lui Agrawal. Interogarea lui Sujay se dovedise altă

fundătură, din păcate. Tipul abia dacă fusese în stare să lege două cuvinte, şi pe soţia lui o apucase o criză de isterie de toată frumuseţea, cu ţipete şi tremurat din toţi rărunchii. Neil fusese nevoit să-i pună căluş femeii isterice şi să-i facă un duş rece lui Sujay ca să afle încotro era posibil să se îndrepte indiencele alea.

Cairo. Afurisita de fundătură a statului Illinois.

Răsuna de undeva un sunet straniu ca de şuierat, şi, preţ de o secundă, Neil nu-şi putu da seama de unde se auzea. Apoi înţelese că şuieratul venea de la propria respiraţie, care îi ieşea printre dinţi. Sufla de îl ardeau plămânii. Apăsă tare pe frână, oprind cu scârţâit în lumina unui felinar stradal, chiar când îi sună telefonul mobil. Neil încremeni. Vorbise deja cu Tony the Rose, dar, când încercase s-o sune pe Ashley seara trecută, răspunsese robotul. Şi poate că asta îl transforma într-un laş nemernic, dar Neil chiar nu îndrăznise să mai încerce să o sune din nou.

Înghiţi apăsat şi ridică telefonul, uitându-se cu ochii aproape scoşi din orbite la ecranul micuţ. Acolo clipocea numărul de telefon al lui Ash, ca şi când ar fi ţipat la el. Cineva claxonă tare în spatele lui. Neil deschise geamul şi scoase pistolul Beretta.

– Vrei să te lupţi cu mine? strigă el cu înverşunare, împroşcând salivă prin aer. Spune, chiar vrei să te lupţi cu mine?

Şoferul din camioneta din spatele lui făcu ochii mari, de i se vedea complet albul ochilor. După aceea, băgă maşina în marşarier şi dădu cu spatele pe toată lungimea străzii, cu cauciucurile scârţâind asurzitor, înainte de a se opri brusc, a schimba vitezele şi a accelera în trombă după colţ.

Neil inspiră adânc, trase pistolul înăuntru şi înclină capul într-o parte, până când îi trosni gâtul. După aceea, luă din nou telefonul şi răspunse.

– Bună, iubito.

capitolul 24

Vineri, ora 11.37

Dante avea gust de cafea şi de sex. Ea nu pricepea cum de putea el să meargă aşa la lumina zilei fără a face combustie spontană. Zoey se lăsă pe spate în scaunul ei şi începu să adune compresele folosite şi ambalajele, sperând ca el să nu observe cât de tare îi tremurau mâinile. Se uită în jos, concentrându-se la a-şi stăpâni mâinile, în timp ce arunca gunoiul într-una dintre pungile de plastic de la magazin.

Când ridică privirea, el îşi trăgea prudent pantalonii înapoi pe el, peste bandajele pe care i le pusese ea. Tresări când materialul se prinse de o parte a bandajului. Zoey se aplecă între scaune şi scotoci printr-o altă pungă de plastic până când găsi un tub de analgezice.

– Poftim!

El se uită la ea, iar mai apoi la tub, strâmbând din nas. Ea îşi dădu ochii peste cap şi începu să se chinuiască să desfacă dopul tubului de pastile.

– Ce e? Ai de gând să faci pe durul şi să negi că ai dureri? Dopul tubului se deschise cu zgomot. Străpunse cu degetul folia protectoare de deasupra şi scoase dinăuntru două pilule roşii. *Poftim!*

Un colţ al gurii lui se arcui când luă pastilele din palma ei.

– Mersi.

Glasul lui era sec şi liniar, dar ochii de culoarea ciocolatei negre rămâneau aţintiţi asupra ei, şi dintr-odată Zoey nu mai ştia încotro să se uite. Aşa că începu să-şi facă de lucru căutând o sticlă de apă. Între timp, el băgă cele două pastile în gură şi lăsă capul pe spate. Ea strâmbă din nas şi îi întinse sticla de apă.

– Nu ştiu cum poţi să faci asta. Eu mă înec mereu când încerc să înghit pastile fără apă.

El sorbi din sticla de apă şi apoi puse la loc capacul.

– La Quantico ne învaţă cum să înghiţim pastile aşa.

– Ce macho! exclamă ea, punându-şi centura şi pornind maşina. Bun, deci unde mergem acum?

– În Cairo.

Ea se uită spre el şi îl văzu privind încruntat mâinile ei strânse pe volan.

– Poate ar fi mai bine să conduc eu.

Ea ridică din sprâncene.

– Cu piciorul ăla? Numai dacă vrei să te schilodeşti pe viaţă.

El deschise gura, vrând să zică ceva. Doar că ea vorbi înaintea lui:

– Conduc eu.

– Cât de multă experienţă ai cu maşinile manuale?

– Multă. Doar am ajuns până aici, nu?

Apăsă pedala de ambreiaj şi băgă maşina în viteza întâi. Ridică apoi uşor piciorul de pe ambreiaj, şi motorul maşinii se înecă şi muri. Dante se uită la ea.

– Dacă eşti sigură...

– Asta a fost o întâmplare. Ştiu să conduc o maşină cu cutie manuală.

– Oh, Doamne, murmură el.

De data aceasta, ridică mai prudentă piciorul de pe ambreiaj, şi Beemerul o luă din loc uşor. Fu rândul ei să arunce înspre ele o privire triumfătoare.

– Deci crezi că acele două femei se duc la nepotul lor din Cairo?

– Conform spuselor doamnei Agrawal, nu au mers la nici o rudă de-a lor din Chicago, zise el, încă uitându-se la picioarele ei.

Ea intră în trafic.

– Dar în Cairo?

– Sunt două femei în vârstă într-o ţară străină, unde nu cunosc prea mulţi oameni. Aşa că, da, cred că s-au hotărât să se ducă în vizită la nepotul lor.

– Cred că are sens ce spui, aprobă Zoey, muşcându-şi buza. Oprise la un semafor şi aştepta să se facă verde.

Traficul era puțin mai lejer. Dar, chiar și așa, tot avea să fie destul de aglomerat pe autostradă. Crezi că ar trebui s-o iau spre sud pe 55 și apoi să continui pe 90 sau pe 94?

– Mergi spre vest până ajungi la Dan Ryan Expressway, zise el. Se aplecă apoi ca să se uite spre ledul pentru rezervor. Ar fi mai bine să ne oprim să alimentăm.

Se uită și ea și văzu că mai aveau cam o optime de rezervor.

– O să fie mai ieftin dacă așteptăm să ieșim din oraș.

– Mai avem doar o optime de rezervor.

Ea se uită spre el, cu ochii mari.

– Da, mai avem o optime de rezervor.

El expiră zgomotos.

– A, deci ești genul acela.

– Cum adică *genul ăla?*

– Genul care lasă rezervorul să ajungă aproape la zero și apoi se întreabă de ce a făcut pana prostului.

– Ba nu! Se opriseră la un alt semafor, așa că profită de asta ca să se uite urât la el.

El ridică dintr-o sprânceană. Cum naiba reușea *să facă* chestia asta?

– Ai făcut vreodată pana prostului?

– Ei bine, da, dar asta se poate întâmpla oricui.

– Mie nu mi s-a întâmplat niciodată.

– Bine, orice om *normal* poate rămâne fără benzină.

– De câte ori, mai exact?

– De câte ori ce?

Apăsă tare pe pedala de accelerație, și BMW-ul zbură înainte. El se uită îngrijorat la picioarele ei.

– De câte ori ți s-a întâmplat să rămâi fără benzină?

– A, nu cred că de mai mult de trei sau patru ori, poate cinci.

– În ultimul an? tărăgănă el, vizibil neliniștit.

– Sper că-ți dai seama că nimănui nu-i plac oamenii care fac pe deștepții și cred că le știu pe toate.

Dar el nu era atent la ceea ce spunea ea.

– Ai grijă la autobuzul ăla.

Zoey privi înspre Dante.

– Mai devreme, nu păreai deloc îngrijorat de felul în care conduc. Ştii tu, când am plecat în trombă din parcarea aia de sub Stevenson Expressway, într-o rafală de gloanţe?!

– Eram ocupat să trag în tipii ăia care ne urmăreau.

– Atunci, găseşte-ţi şi acum ceva în care să tragi, murmură Zoey.

El o mai privi o vreme conducând, după aceea se lăsă pe spate în scaun, îşi sprijini capul de tetieră şi închise ochii. Zoey zâmbi arogantă. Îi era mai uşor să o lase să îi conducă maşina dacă nu o vedea efectiv făcând asta.

Depăşi prudentă un autobuz al şcolii şi zise:

– Aşadar, mai ai pe careva din familie în New York? Pe mama ta? Sau poate pe tatăl tău?

– Ambii părinţi, da, zise el şi oftă. Şi doi fraţi şi trei surori.

– Uau, ce familie numeroa...

– Şi trei cumnaţi, o cumnată, cinci nepoate, doi nepoţi, patru unchi, trei mătuşi şi vreo doisprezece verişori şi verişoare. *Numeroasă* nici măcar nu începe să descrie cât de mare e familia mea.

– Uau! Probabil e minunat.

El mârâi.

– Ei, haide! Probabil toţi copiii ăia sunt grozavi. Mai ales de Ziua Recunoştinţei, nu?

– Mda, de obicei nu merg acasă de Ziua Recunoştinţei.

– Păi, de Crăciun, atunci.

– Nu mă...

Ea frână brusc la un semafor.

– Nu te duci acasă nici de Crăciun? Păi ce eşti, Grinch? Pun pariu că toţi nepoţii şi nepoatele tale s-ar bucura să te vadă. Doar eşti agent FBI! Cu siguranţă asta are impact asupra oamenilor obişnuiţi.

El oftă.

– Tu nu ai o familie numeroasă, nu-i aşa?

Zoey se gândi la ferma unde crescuse, care era pustie în cea mai mare parte a timpului.

– Ei bine, nu tocmai, dar...

– Normal. Deci nu ştii ce pacoste poate să fie chestia asta. De fiecare dată când mă duc acasă, e cineva care nu vorbeşte cu altcineva, tata mă interoghează despre munca mea, mama se întrebă de ce nu m-am însurat încă şi inevitabil unul dintre copii vomită sau tuşeşte.

– Hmm!

El deschise ochii şi se uită spre ea.

– Ce vrea să mai însemne şi asta?

– Nimic, răspunse ea şi ridică din umeri. Înseamnă doar „hmm".

– O, te rog, scuteşte-mă, am o mamă şi trei surori, şi ştiu al naibii de bine că acel „hmm" nu-i niciodată doar un simplu „hmm".

– Bine, zise Zoey, strângând mai tare mâinile în jurul volanului şi aplecându-se uşor în faţă. Bine. Cred doar că eşti un pic cam dur cu famil...

El pufni. Aşa că ea ridică vocea:

– Mie mi se pare că te iubesc foarte mult şi-şi fac griji pentru tine. Şi, da, poate că asta poate fi enervant din când în când, dar nu poţi să-mi spui că e mai rău decât alternativa.

– Şi alternativa ar fi...

– Să nu ai familie.

Zoey rămase tăcută, simţind că începea să se îmbujoreze. Dante nu mai zicea nimic, dar ea îşi putea da seama că o privea gânditor. Zoey observă o benzinărie undeva mai în faţă.

– Familia ta cum a fost când erai mică? o întrebă atunci Dante.

Doamne! Chiar nu intenţionase să pornească o conversaţie de genul acesta.

– Ţi-am spus deja, am locuit la o fermă de hipioţi cu mama mea. Uite, e o benzinărie Shell acolo. Să opresc să alimentăm?

El rămase uitându-se la ea o clipă – cu o privire deconcertant de perceptivă şi de intensă –, după care îşi mută privirea spre drum.

– Sigur.

Lui Zoey mai că îi venea să închidă ochii de uşurare. Dante era mult prea conştient de tot ce mişca în jurul lui. Şi ea nu era deloc sigură că era pregătită ca atenţia lui să fie îndreptată înspre ea. Totuşi, îşi dădea seama că se simţea atrasă tocmai de acea parte din el. Şi că provoca în mod inconştient acea parte din el să iasă la iveală. Şi, mai grav, nu părea să se poată abţine.

capitolul 25

Vineri, ora 12.00

Agentul FBI veteran se uita din biroul lui cum se împrăştiau prin tot departamentul tehnic veştile despre moartea lui Kevin Heinz. Se auzeau conversaţii şoptite, câteva exclamaţii furioase şi chiar şi câteva suspine. Dar, una peste alta, rezultatul era straniu de omogen: un fel de mantie de spaimă trona peste departamentul tehnic. Pufni scurt. Erau tehnicieni. Nu erau obişnuiţi să fie ei cei luaţi în colimator. Chiar şi Kevin, care devenise extrem de paranoic în ultimele douăzeci şi patru de ore, fusese ridicol de uşor de scos din joc.

Spre deosebire de Torelli.

Oftă greoi şi îşi răsuci scaunul ca să se uite pe fereastra biroului său. Să-l omoare pe Torelli era prioritatea – şi îngrijorarea – lui numărul unu în clipa de faţă. Şi, după dimineaţa aceasta, se îndoia foarte tare că Torelli avea să se prezinte la birou – tânărul agent nu era deloc prost. Probabil chiar în clipa aceea Torelli se îndrepta spre o ascunzătoare –, asta presupunând că încă voia

să o găsească pe fiica lui Spinoza. Sigur că nu conta încotro se îndrepta Torelli, întrucât agentul veteran învățase cu mult timp în urmă să se pregătească și să aibă câte un plan de rezervă pentru orice scenariu posibil. Deschise un sertar al biroului și scoase un dispozitiv electronic de mărimea palmei sale. Odată pornit, dispozitivul arăta o hartă prin satelit. Iar în mijloc se afla un punct mic și roșu, care clipocea.

Se îndrepta spre sud.

capitolul 26

Vineri, ora 13.26

Dante nu putea să nu recunoască faptul că Zoey nu era deloc o șoferiță proastă. Apăsa abil pedala de frână și nici nu accelera excesiv. Desigur, asta nu însemna și că îi plăcea faptul că îi conducea mașina. Dar, din moment ce nu prea avea nici un cuvânt de spus în chestiunea aceasta, era cu atât mai bine că ea era un șofer bun. Mai cu seamă că începuse să ningă din nou în ultima jumătate de oră.

Dacă și gusturile ei în materie de muzică ar fi fost la fel de bune precum stilul de condus...

– Ce e chestia asta? întrebă el, încruntându-se la radioul mașinii, din care bubuia o melodie ca un fel de tânguit foarte enervant.

– Tu unde ai locuit până acum? Sub un bolovan? îi strigă Zoey, ca să acopere vocile care se tânguiau. Astea sunt Dixie Chicks.

– Super, mormăi Dante.

Nu ar fi crezut că ei îi plăcea muzica country, probabil cea mai siropoasă muzică dintre toate stilurile inventate vreodată. Oare chiar exista cineva pe lumea asta care să ia în serios banjourile? Aparent, da. Zoey se uită urât la el, părând să-l fi auzit peste toate gemetele alea.

– Asta arată numai cât de îngust la minte ești.

Dante se îndreptă în scaun.

- Nu sunt deloc îngust la minte.

- Pun pariu că n-ai ascultat niciodată în viaţa ta muzică country, nu?

- Nu şi dacă am de ales.

- Ţie nu-ţi place doar pentru că nu ţi se pare la modă şi cool.

- Asta, plus banjourile, zise Dante, încruntându-se şi uitându-se pe fereastră. O luaseră pe autostrada care ducea spre sud spre I-57 şi acum se aflau aproape de periferia suburbiilor sudice. Ar trebui să ne oprim să ne luăm ceva de mâncare.

- Bine. De unde pornesc ştergătoarele?

El îi indică printr-un semn scurt, şi Zoey le porni.

- Unde vrei să mănânci?

- Alege tu un loc.

Douăzeci de minute mai târziu, se opreau la un alt restaurant Culver.

- Nu ţi se pare uimitor cât de multe restaurante de-astea sunt peste tot? îl întrebă Zoey în timp ce lua burgerul Butter Burger pe care i-l întindea el.

Mânca în timp ce conducea, dar părea să se descurce foarte bine cu volanul.

Dante se uită încruntat la burgerul său - cu ciuperci şi brânză elveţiană. Nu era sigur că îl putea mânca fără să se murdărească tot.

- Ce? Fast-foodurile?

- Nu, prostuţule. Restaurante Culver. Până acum nu am observat treaba asta.

El o privi luând o muşcătură mare şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Savura acel burger.

- Ei bine, lasă că le observi acum.

Mâncară în linişte o vreme, după care Zoey mototoli ambalajul de la burgerul ei şi îl aruncă în punga de hârtie.

- Dacă nu-ţi place muzica country, tu ce gen de muzică asculţi? El dădu să-i răspundă, doar că ea îşi răspunse

singură la întrebare: Rock alternativ, nu-i aşa? Pun pariu că asculţi şi astăzi trupele alea care erau în vogă pe vremea când erai adolescent. Plictisitooooor!

El simţi cum îi zvâcniră buzele.

– Hmm, deci cine e încuiat la minte acum?

Ea se uită spre el, cu ochii albaştri strălucindu-i minunat pe sub căciula aceea ridicolă. Doamne, femeii ăsteia chiar îi plăceau la nebunie discuţiile în contradictoriu.

– Păi, ce? Mă înşel? Oh, hai, să nu-mi spui că-ţi place muzica rap cântată de albi?!

El clătină din cap şi se aplecă în faţă, prudent, ca să scoată un suport de CD-uri de sub scaunul pasagerului. Îl deschise şi frunzări printre filele de plastic transparent până când găsi ce căuta.

– Ascultă!

Băgă apoi CD-ul în aparatul maşinii. Un bariton rezonant începu să răsune din boxele maşinii, cântând despre Mack the Knife. Zoey izbucni în râs. Dante se uită încruntat la ea.

– Ce e?

Ea icni de mai multe ori printre hohote de râs şi într-un final reuşi să articuleze:

– Frank Sinatra?

– E Harry Connick Jr.

– Mda, bine, cum zici tu. La muzică ai gusturile unui moş de optzeci de ani. Nu mă miră.

– Ce vrea să mai însemne şi asta?

– Exact ce-am zis. Că eşti senil în privinţa preferinţelor muzicale.

– Vrei să spui că sunt un moş?

– Da, zise ea, aruncându-i un rânjet. Exact asta vreau să spun.

Grozav! Exact ce-şi dorea să audă un tip: că femeia cu care voia să aibă o relaţie îl considera un moşneag decrepit. Şi asta era suficient ca să îl...

Dante clipi şi îşi derulă rapid gândurile în minte. *Femeia cu care voia să aibă o relaţie?* De unde mama naibii

îi mai venise și ideea asta? O cunoștea pe Zoey de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Nu aveau nimic în comun, nici măcar preferințele muzicale. Da, sigur, se simțea atras de ea – dar ce tip normal la cap nu ar fi fost atras de moliciunea ei, de lucrurile nătăflețe pe care le zicea și de sexualitatea ei debordantă? Dar o relație era ceva complet diferit.

Poate că voia numai să se culce cu ea, și mintea lui încerca să justifice cumva dorința aceasta transformând lucrurile într-o chestiune serioasă. În fond, nu era adevărat că majoritatea tipilor începeau să se întrebe cum ar fi să se culce cu o femeie dacă petreceau suficient de mult timp în preajma ei? Da, vreo zece minute sau așa. Și el stătuse pe lângă Zoey cu mult mai mult de zece minute. Așa că era normal să înceapă să se întrebe dacă era la fel de pasională și de entuziastă în pat cum era în legătură cu orice altceva. Sau la fel de vocală. Pentru că gândul ca ea să pălăvrăgească în timp ce el îi pătrundea carnea femeiască moale, caldă și alunecoasă i se părea deja ciudat de erotic și...

„Doamne!"

Dante inspiră lent și se uită la Zoey. Încă pălăvrăgea despre Frank Sinatra și despre The Rat Pack și nu părea a ști la ce-i zbura lui mintea. Și era mai bine așa. Scoase un alt CD și îl puse în locul celuilalt. Zoey îl studia atentă. Altă voce masculină – înaltă și răgușită. Ea se uită la el curioasă.

– Sammy Davis Jr., zise el.

Și ea izbucni în râs din nou.

– Oh, Doamne, asta e chiar mai rău! Ai rămas blocat în anii '60. A, ba nu, în anii '50! Tot ce-ți mai trebuie este o femeie care să poarte perle și cu părul tapat, care să-ți servească drob când intri pe ușă strigând „Am ajuns acasă, iubito!"

– Nici măcar nu-mi place drobul, protestă el.

Pentru o clipă, Dante o văzu pe Zoey cu părul tapat şi purtând perle – şi nimic altceva. Iar partea cea mai ciudată era că îi stătea chiar foarte, foarte bine aşa. Poate că *avea într-adevăr* o fixaţie pentru anii '50. Se grăbi să răsfoiască până la capăt suportul de CD-uri şi scoase de acolo ultimul CD, pe care îl băgă în CD Player.

O voce erotică şi clară de soprană cânta foarte voioasă în spaniolă. Zoey se încruntă, dădu să spună ceva, dar apoi închise gura şi rămase tăcută. Dante zâmbi, îşi sprijini capul de tetieră şi se lăsă să se piardă în acea melodie. Vocea aceea senzuală părea să-l învăluie cu totul. Singurele sunete din maşină erau glasul cântăreţei, murmurul motorului şi zgomotul înăbuşit al ştergătoarelor care alunecau pe parbriz. Zoey se încruntă.

– Cine a fost?

– Doris Day.

– Nu!

Dar el încuviinţă din cap, ferm în faţa scepticismului ei.

– Mda.

– Tipa care a făcut filmele alea prosteşti cu Rock Hudson?

El tresări.

– A înregistrat asta înainte să joace în filmele alea.

– Aha, şopti ea şi rămase o clipă uitându-se la el gânditoare.

– Vrei să auzi mai mult?

– Sigur.

Apăsă butonul de „play" şi se lăsă pe spate, închizând ochii. Se simţea absurd de fericit că lui Zoey îi plăcea CD-ul lui cu Doris Day.

– Cât crezi c-o să ne ia să ajungem în Cairo? îl întrebă Zoey după o vreme.

El nu se obosi să deschidă ochii ca să-i răspundă.

– Cinci ore.

– Ai condus vreodată până acolo?

– Nu.

– Atunci, de unde știi că e un drum de cinci ore?

El oftă scurt.

– Stai să te contrazici așa cu toată lumea sau numai cu mine?

– Ăăă...

– Sau..., zise el, deschizând ochii și încruntându-se, îți place să te contrazici așa numai cu bărbații?

– Hei!

El se uita la ea, cu sprâncenele ridicate. Și ea se încruntă la el ca răspuns.

– Ce vrea să mai însemne și asta? Să știi că-mi plac de minune bărbații.

– Nu am zis că *nu ți-ar plăcea* bărbații. Am zis doar că te contrazici tot timpul cu...

Ea duse mâna la oglinda retrovizoare și o răsuci, după care se aplecă pe spate ca să se uite în ea.

– Fii atentă la drum, zise el, apoi întinse mâna și apucă volanul, ca să țină mașina în linie dreaptă.

Zoey încă se holba la imaginea ei.

– Ți se pare că arăt ca o femeie căreia nu i-ar plăcea bărbații?

– Vrei să fii atentă la drum?

Ea se uită urât la el, după care își întoarse privirea spre drum.

– Așa arăt?

El ridică din umeri, luând mâna de pe volan.

– Ei bine, porți o căciulă de crescător de reni...

– Ce căciulă?

– Fii atentă la drum!

– Sunt atentă la drum! țipă și ea la rândul ei. Și nu port o căciulă de crescător de reni.

– Ei bine, orice ar fi, să știi că nu e tocmai o chestie atractivă.

De fapt, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, își dădea seama că, deși la început căciula ei i se păruse într-adevăr hidoasă, în acel moment i se părea chiar

adorabilă. Nu că ar fi avut cea mai mică intenție să-i spună asta și ei.

– E călduroasă, zise Zoey.

– Sunt convins.

Ea se uită urât la el.

– Ce e? întrebă Dante.

– Ai *mai fost vreodată* în Cairo?

Reușiseră să ajungă la periferia orașului Chicago. Dintr-odată, nesfârșite câmpuri acoperite cu zăpadă apărură de nicăieri, parcă special pentru a-i aminti că nu se mai aflau în Midwest. Dante se cutremură. Doamne, chiar ura zonele rurale. Fără nimic unde să te adăpostești, complet expus și vulnerabil dacă cineva se hotăra să înceapă să tragă în tine. Și acum, mai erau și fulgii ăia de zăpadă care se transformau în monștri mari care se izbeau de parbriz.

El scrâșni din dinți, încercând să-și păstreze tonul vocii egal.

– Nu, n-am mai fost niciodată în Cairo.

– Și atunci, *cum* știi cât o să ne ia drumul până acolo?

– Pentru că e un drum de aproximativ patru ore până în St. Louis. Și Cairo e mai la sud. Dacă mai adaugi o oră, se fac cinci.

– Cu tot cu pauzele de pipi?

El se uită la ea. Și ea făcu iar ochii mari.

– Ce e?

Dante închise ochii și numără până la zece în gând.

– Nu poți să reziști cinci ore fără să te duci la toaletă?

– Ei bine..., începu ea și apoi se încruntă, de parcă ar fi calculat ceva. Nu!

– Adică nu te poți ține timp de cinci ore, repetă el, pe un ton neutru.

Probabil inventa treaba asta doar ca să-l enerveze.

– Am zis că *nu*. Și asta e tot ceva ce v-au învățat la Quantico? Cum să vă țineți când vă vine să faceți pipi?

Sau poate că nu.

Dante oftă.

- Bine, ne putem opri. Dar, dacă mai vrei să cumperi ceva, trebuie să folosim doar numerar. Benzinăria unde am alimentat trebuie să fie ultimul loc la care am mai folosit cardul de credit.

- Am scos și niște bani când am folosit cardul.

- Foarte bine gândit.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Oh, da, mersi.

Dante simți că îi vine să strângă din dinți. Cum reușea ea să ia un simplu compliment și să-l transforme într-o insultă era cu mult dincolo de puterea lui de înțelegere. Ea își drese glasul și zise:

- Scuze!

O îmbujorare roz începea să-i acapareze obrajii, și asta o făcea să arate și mai adorabil.

- Știu că pot să fiu destul de nesuferită uneori.

El simți cum buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

- Nu-i bai. Îmi cam plac femeile nesuferite.

Și zâmbetul lui se mări în timp ce o privea îmbujorându-se și mai tare.

capitolul 27

Vineri, ora 17.04

- Chiar trebuie să conduci mai încet, Pratima, o mustră Savita-di. Ninge din ce în ce mai tare, și nu cred că tu ai foarte multă experiență la condusul pe zăpadă.

Pratima conducea dubița mov prin zona aceea rurală, care, din păcate, se afla într-o furtună de zăpadă. Ținea foarte strâns volanul, pentru că, deși nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului, era destul de înspăimântată. Mergeau pe drumul național 57. Sau cel puțin Pratima spera că erau pe el, pentru că Savita-di nu prea se pricepea să citească o hartă și își petrecuseră cam toată ziua

rătăcind. Pratima se gândea că era posibil chiar să fi intrat în statul Indiana.

Acum însă, erau sigur în Illinois, şi terenul devenea tot mai denivelat pe măsură ce conduceau spre sud. Vântul sufla în mod enervant zăpada pe autostradă. În opinia ei, numai un şofer foarte bun putea face faţă acestor condiţii meteo. Ceea ce, desigur, nu făcea decât ca remarcile şi comentariile meschine ale Savitei-di să fie şi mai enervante. Pratima ţuguie buzele.

– Aici te înşeli, Savita-di. Am chiar foarte multă experienţă la a conduce pe...

Savita-di scoase un sunet nepoliticos.

– Da, şi pun pariu că erai foarte experimentată şi când ai alunecat şi ai lovit stâlpul acela de iluminat din parcarea de la JC Penney, îndoind bara maşinii nepotului nostru, nu-i aşa?

– Asta..., începu Pratima, asta s-a întâmplat acum două luni, şi chiar este foarte urât din partea ta să aduci din nou acel incident în discuţie. Şi ştii ce? Cred că eşti doar *invidioasă*, pentru că tu n-ai învăţat niciodată să conduci.

– Invidioasă? Invidioasă pe tine? Eu cred că tu eşti aia invidioasă, Pratima. Nu era soţul meu fratele mai în vârstă dintre cei doi cu care ne-am căsătorit? Şi nu era şi cel mai chipeş? Şi cred că ştii şi tu asta foarte bine, altfel nu ai fi încercat să flirtezi cu el atât de mult timp cât ai făcut-o.

Pratima se încruntă. La drept vorbind, era extrem de enervant să fie dojenită atât de des pentru ceva ce se întâmplase cu mai bine de patruzeci de ani în urmă şi care nu era deloc aşa cum susţinea Savita-di. Dădu să spună ceva, tocmai cu gândul de a-i sublinia asta şi ei, dar Savita-di încă era cea care domina conversaţia.

– Aş putea oricând să învăţ să conduc dacă mi-aş dori asta, pufni ea.

Era o minciună atât de sfruntată, că Pratima nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Şi apoi, de pe bancheta

din spate a maşinii, răsună din nou o voce subţire şi melodioasă.

– Na na na.

Savita-di se întoarse imediat ca să se uite peste umăr.

– Cine vorbeşte acolo? Băieţelul meu frumos? Care e şi foarte, foarte deştept? Şi foarte curajos?

Pratima îşi dădu ochii peste cap. Copilul nu făcea altceva decât să scoată nişte sunete de bebeluş. Şi chiar nu înţelegea deloc cum se putea ca astfel de silabe fără sens să fie catalogate drept un semn de inteligenţă.

– Băieţelul meu frumos ar vrea nişte biscuiţi Goldfish? murmură Savita-di pe un ton alinător.

O altă voce de copil răsună atunci din spate, mult mai rezonantă şi imperativă.

– *Ga!*

Pratima zâmbi. Fetiţa aceea era atât de dulce şi de frumoasă, şi avea un stil adorabil de a cere ceea ce-şi dorea. Pe vremea când fusese Pratima mică, nu fusese deloc acceptabil ca fetele să fie vocale şi să ceară ceea ce îşi doreau. În schimb, trebuiau să fie docile şi ascultătoare şi să-şi facă mereu griji pentru bunăstarea altora. Dar se gândea că nu era deloc un lucru aşa rău ca o fată modernă din Statele Unite ale Americii să ceară ce vrea.

– Ah! Asta mică mănâncă la fel de mult ca un porc! exclamă Savita-di. O să ajungă o grăsană.

– Nu la fel de grăsană ca băiatul, contracară Pratima.

– Hmpf!

Se aşternu apoi o tăcere întreruptă numai de crănţănitul biscuiţilor în gurile copiilor şi de exclamaţiile lor gângurite, prin care cereau mai mult. Şi apoi un plânset lung şi tânguit se auzi de pe bancheta din spate. Pratima tresări.

– Oh! Cât de gălăgioşi sunt copiii ăştia!

– Poate ar fi mai bine să tragem pe dreapta, îi strigă Savita-di, ca să acopere sunetul celor două sirene urlătoare.

– Da, da, Savita-di, o să ies de pe autostradă imediat ce pot.

Din fericire, un pic mai în față apăru un indicator verde fosforescent care informa călătorii că ieșirea spre următorul oraș se afla la numai câțiva kilometri mai în față. Și un alt indicator – de data aceasta de culoare albastră – semnaliza două benzinării, câteva restaurante fast-food și un motel.

Pratima semnalizează și ieși de pe autostradă acompaniată de țipetele copiilor. Trase în prima benzinărie care le ieși în cale și opri motorul dubiței. Plânsetele de pe bancheta din spate erau în crescendo.

– O să-l duc pe băiețel înăuntru ca să-l schimb, îi strigă Savita-di pe deasupra țipetelor micuților.

– Da, da, te rog, îi strigă înapoi Pratima.

Savita-di coborî din dubiță, fugi spre partea laterală a mașinii și deschise ușa. În clipa în care băiețelul fu ridicat din scăunelul său, țipetele încetară. Își cuibări obrăjorul scăldat în lacrimi la adăpostul gâtului ei moale.

– Gata, gata, prințișorul meu! Tușica Savita o să facă totul bine.

Închise ușa laterală a dubiței și se grăbi spre ușa magazinului, cu bebelușul în brațe.

Pratima se răsuci în scaun ca să vadă ce făcea fetița. Copila se holba înapoi la ea, cu buza de jos minusculă tremurându-i.

– Of! Ce tristă ești, mititico! o alină Pratima. Chiar nu te poate consola nimic?

Bebelușul scânci, băgând un deget în gură și gângurind mai departe. Era mai mult decât evident că începeau să îi dea dinții. Și în timp ce sugea degetul, frecându-și gingiile, începu din nou să plângă.

Pratima se încruntă. Micuța avea nevoie de ceva rece care să-i aline durerea de gingii. O durea și pe ea numai să o vadă suferind. Aruncă o privire spre magazinul din apropiere. Savita-di tot nu ieșise și probabil nici nu urma să iasă prea curând. Stătea mereu mult la toaletă,

şi asta chiar şi fără responsabilitatea suplimentară a unui bebeluş. Pratima îşi scoase centura de siguranţă.

– Stai aici, micuţo, şi să nu te mişti, da? Mă întorc imediat cu nişte gheaţă pentru gingiile tale dureroase.

Ieşi în grabă din dubiţă, mergând cât putea de repede pe gheaţa acoperită cu zăpadă. Când ajunse în magazin, găsi un congelator şi alese o pungă de fulgi de gheaţă cu aromă de portocală. Pratima ieşi apoi din magazin, strângând la piept punga aceea preţioasă de gheaţă. Dar, când se uită spre dubiţă, ţipă tare şi scăpă din braţe punga.

Pentru că Acel Om Îngrozitor tocmai sărea în maşină. Porni dubiţa şi porni în trombă, din nou cu *kesar*-ul lor şi, chiar mai important, cu fetiţa.

capitolul 28

Vineri, ora 17.20

Zoey îşi muşca buza în timp ce se uita la drum. Se aflau deja în sudul statului Illinois, şi vremea se tot înrăutăţea. Dante insistase să conducă timp de câteva ore, pe drumul dintre Kankakee şi Champaign, dar strânsese din dinţi tot timpul, şi ea îşi dăduse seama că îl durea piciorul. Când se opriseră ca să se odihnească, imediat după Champaign, Zoey aruncase o privire spre el. Mai luase un analgezic, dar tot încordat stătea, ca şi când ar fi avut dureri. Şi chiar îşi dorea să-l fi putut duce la un spital. Dacă era ceva şi mai grav cu piciorul lui?

Apăsă pedala de frână, în timp ce treceau pe lângă un drum lăturalnic. Zăpada nu mai era fleşcăită – temperaturile scăzuseră considerabil, şi acum vântul începea să sufle pe drum bucăţi de zăpadă întărită. Zoey încetinise la 55 de kilometri pe oră, dar, dacă zăpada continua să se adune aşa pe drumuri....

Dante îşi schimbă poziţia în scaunul de lângă ea.

– S-ar putea să fim nevoiți să tragem pe dreapta dacă vremea o ține tot așa.

Ea ridică din umeri.

– E OK deocamdată.

El se mișcă din nou și mârâi. Și atunci, ea se uită spre el. Era cam palid.

– Încă te doare piciorul? Poate ar trebui să mai iei o pastilă.

– Sunt bine.

Ea îl mai studie o clipă, după care își întoarse privirea spre drum. Era mai mult decât evident că nu se simțea bine, dar aparent intrase într-o perioadă din aia specific masculină de stoicism.

– Bine.

El începu să bată din degete pe genunchiul sănătos.

– Ești în Chicago de mult?

– De patru ani. M-am mutat aici chiar după facultate.

– Adică ai douăzeci și șase de ani?

– Douăzeci și șapte. Munceam la vremea aia, așa că mi-au trebuit cinci ani ca să termin facultatea.

El încuviință din cap.

– La ce facultate ai fost?

– Indiana University din Bloomington. Tu?

– NYU și apoi la Quantico.

– Și în ce ți-ai luat specializarea? Securitate națională sau ceva de genul ăsta? îl întrebă ea, în timp ce semnaliza ca să ocolească o mașină de gunoi.

El își drese glasul.

– De fapt, în istoria artei.

Ea aruncă o privire mirată spre el.

– Glumești.

El ținea gura strânsă într-o linie fermă.

– Nu. Tu în ce ți-ai făcut specializarea?

Părea oarecum rușinat – lucru care o intriga teribil pe Zoey.

– În literatură engleză, dar vorbim despre tine acum. Cum ai ajuns de la istoria artei la FBI?

El oftă.

– Mi-am dorit mereu să intru în domeniul ăsta, dar afacerea familiei este despre artă și antichități.

– Părinții tăi au un magazin de antichități?

– Aaa, nu, e un pic mai mult de atât.

– Un pic mai mult, repetă ea și se uită la mâinile sale, pe care le ținea strânse tare pe volanul mașinii care probabil costa mai mult decât salariul ei pe doi ani. Ce înseamnă un pic mai mult?

– Nu face chestia asta, zise el.

– Ce să nu fac?

El clătină din cap, uitându-se o clipă pe fereastră.

– Familia mea are o casă de licitații de artă internațională. A fondat-o bunicul meu în urmă cu mai bine de cincizeci de ani. Avem filiale în Hong Kong, Milano, Londra și la New York.

– Avem?

El ridică din umeri.

– Mda, am moștenit și eu niște acțiuni de la bunicul meu, deci da, avem. Toți ceilalți din familia mea lucrează pentru afacerea asta sub o formă sau alta.

– Toată lumea, mai puțin tu, zise ea.

Probabil familia lui făcuse presiuni ca el să se alăture afacerii familiale. Iar faptul că optase în schimb pentru FBI denota o voință puternică și o încăpățânare de neclintit.

– Da, toată lumea mai puțin eu, răspunse el. Oh, da, alea cu siguranță au fost niște Zile ale Recunoștinței și niște Crăciunuri tare ciudate – în primii ani după ce-am luat decizia asta, vreau să zic.

– Dar în cele din urmă au ajuns să accepte cariera pe care ți-ai ales-o, nu-i așa?

El ridică dintr-un singur umăr.

– Sigur.

Ea mai aruncă o privire spre el. Se uita înainte, dar gura lui era strânsă într-o linie fermă.

– Nu pari foarte convins de asta.

El oftă şi lăsă mâna să-i cadă pe picior, netezind materialul întins al pantalonilor peste bandajele de dedesubt.

– Am crescut într-o familie profund devotată artelor şi afacerii. Eu, fraţii şi surorii mele am mers cu toţii la şcoli private cu internat, ne-am petrecut verile prin Europa... Se opri o clipă din vorbit şi clătină din cap. Pentru ei, în principiu, nu-s altceva decât un poliţai de rând. Şi nu e doar faptul că nu pot să înţeleagă de ce sunt agent FBI, e mai mult de atât. A fost de parcă m-am dus la ei într-o zi şi i-am anunţat că vreau să devin un ciudat. E ceva complet străin pentru ei.

Zoey îşi drese glasul, înţelegând acum pentru prima dată că Dante nu numai că era dintr-o lume complet diferită de a ei, ci că provenea şi dintr-o cu totul altă clasă socială. Mama lui Zoey fusese mulţumită când ea intrase la Universitatea Indiana, dar n-ar fi fost aşa mare problemă dacă nu ar fi intrat. La drept vorbind, Zoey era cam cea mai educată şi elevată persoană din familia ei. În cazul lui Dante, familia lui considera că el se înjosise alegând FBI-ul.

Uau!

Pur şi simplu... uau!

Mai aruncă o privire spre el, amintindu-şi ceva ce-i zisese pe la începutul conversaţiei lor.

– Dar ştii că nu mi-ai răspuns niciodată. Ce nu voiai să fac?

El se încruntă.

– Fetele – femeile – încep să se poarte ciudat când află că am bani.

– Cum adică ciudat? întrebă ea, deşi ştia răspunsul.

Pentru că şi ea începuse să se fâstâcească din momentul în care aflase asta.

– Sunt două variante: ori mă văd ca pe un bilet spre o viaţă mai bună, ori intră în defensivă, ca şi când eu le-aş pune sub lupă şi aş decide că nu-s suficient de bine

educate. Dar, oricum ar fi, treaba asta tinde să cam strice relaţia.

– Hmm. Mda, sunt sigură de asta. Zoey rămase cu ochii aţintiţi spre drum şi se întrebă în sinea ei dacă el îşi dădea seama că folosise termenul „relaţie" în legătură cu ea. Sau, în fine, ceva de genul acesta. Dar se grăbi să îndepărteze acel gând din minte şi zise: Mda, cu mine nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

– A, da?

– Da. În primul rând, pentru că în clipa de faţă am mai mulţi bani cash decât tine. Şi, în al doilea rând, dacă nu-ţi plac manierele mele, n-ai decât să te tot duci învârtindu-te.

El îşi dădu capul pe spate.

– Cu alte cuvinte, îmi zici să mă duc naibii?

Ea ţuguie buzele.

– Numai dacă tu consideri manierele mele ofensatoare.

– Hmm! Ce să zic?! Vorbe dure, venind de la o poetă.

– Eu ţi-aş sugera să ai grijă ce spui. Poeţii sunt persoane tare sensibile. Şi nu cred că ai vrea să mă enervezi.

El pufni.

– Bine, o să încerc să ţin minte chestia asta.

– Aşa să faci, zise ea şi se simţi dintr-odată zâmbind, aparent fără motiv.

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme, până când trecură de un indicator care semnala o benzinărie mai în faţă şi ieşirea de pe autostradă. Zoey semnaliză că face dreapta.

– Vreau să oprim un pic aici.

Dante se uită pe fereastră la câmpurile lungi, albe şi îngheţate.

– Aici?

– Da. Am nevoie la toaletă.

– Iar? E a doua oprire de la prânz.

– Pun pariu că eşti tare amuzant la întâlniri, bălmăji Zoey.

El ridică din sprâncene, adoptând un aer aristocratic şi ofensat în acelaşi timp.

– Ce vrea să mai însemne şi asta?

– Tipele cu care ieşi la întâlniri au voie să meargă la toaletă? Sau trebuie să se ţină pe durata cinei?

– Ei bine, poate o să ţi se pare ciudat, dar majoritatea oamenilor chiar reuşesc să reziste să ia masa fără să se ridice ca să meargă la toaletă.

– Tipele cu care te întâlneşti chiar sunt femei, da? întrebă ea, pe un ton mieros.

Aşteptă câteva clipe ca el să-i dea o replică, căci savura partea asta cu înţepăturile şi tachinatul, dar el nu mai zise nimic. Se uită spre el, în timp ce intra în benzinărie.

– Dante?

– Ia uită-te acolo, zise el, făcându-i semn să privească spre intrarea magazinului de la benzinărie.

Acolo se aflau două doamne în vârstă, care se legănau dintr-o parte în alta, iar pe sub canadienele lor lungi şi groase purtau sariuri.

– Oh, Doamne! exclamă Zoey şi trase de volan involuntar, făcând maşina să derapeze.

– Fii atentă! Dante îi vorbea pe un ton tăios, dar glasul lui rămânea liniar. Trage mai în faţă, lângă magazin.

Zoey urmă instrucţiunile lui şi opri maşina lin. Parcă repede şi apoi se uită spre el.

– Aşteaptă aici, îi zise Dante.

Scosese deja arma. Coborî din maşină, ţinând arma la nivelul piciorului, parţial ascunsă de faldurile hainei. Zoey îl privi ducându-se spre femei. Probabil se străduia să pară relaxat, pentru că nu şchiopăta decât foarte puţin. El nu părea deloc grăbit, însă ea îşi simţea pulsul luând-o razna. Putea vedea în acel moment că una din femei ţinea în braţe un copil care purta o geacă albastră şi avea gluga trasă peste căpşorul său mic.

Dante se opri la câţiva metri distanţă de ele şi ridică uşor mâna de sub palton. Când o scoase de tot, era goală. Lăsase deoparte arma. Se apropie de cele două

doamne şi le zise ceva. Şi chiar şi din interiorul maşinii, Zoey tot le putu auzi pe cele două femei ţipând.

Nemaiputând suporta, Zoey se grăbi să coboare din maşină. Simţea fulgii de zăpadă înţepându-i faţa în timp ce fugea spre intrarea magazinului. Ambele femei se tânguiau şi plângeau de parcă le murise căţeluşul preferat. Şi copilul plângea, cu faţa ascunsă în umărul femeii care-l ţinea în braţe.

Dante se întoarse, chiar când Zoey se apropia de el. O privi încruntat.

– Parcă ţi-am zis să stai în maşină.

– N-am mai putut, gâfâi ea, cu sufletul la gură. Se împletici înainte şi se întinse după copil. Trebuia să...

Dar copilul întorsese capul când auzise sunetul vocii ei. Zoey se uita ţintă într-o pereche de ochi mari şi albaştri şi la o faţă mică şi pătrăţoasă, înconjurată de bucle blonde, pe sub gluga albastră. Bebeluşul clipi şi îşi ascunse din nou faţa în gâtul femeii, plângând în continuare.

– Zoey? răsuna vocea lui Dante, pe un ton urgent şi imperativ. Zoey?

Ea se uită spre el cu o expresie goală.

– Nu este Pete.

capitolul 29

Vineri, ora 17.43

– Nu e Pete?

Dante se uită de la Zoey la cele două indience în vârstă. Oare acostase femeile nepotrivite? Dar reacţionaseră la numele de Gupta, şi doar nu avea cum să fie altă pereche de doamne indiene îmbrăcate în sariuri şi umblând brambura prin Illinois.

– Aceea nu e Pete! repetă Zoey.

Era palidă, şi ochii ei mari şi albaştri erau goi şi sumbri.

– Eşti sigură? întrebă el, în mod prostesc. Cu coada ochiului le văzu şi pe cele două indience făcând schimb

de priviri. Își schimbă ușor poziția, ca să blocheze accesul spre parcare. Zoey?

Ea clătină din cap.

– N... n.... nu știu cine este copilul acesta...

Iar în clipa aceea, lui Dante mai că îi venea să facă cel mai neprofesionist lucru din lume și să o tragă în brațele lui ca să o aline, însă cea mai înaltă din cele două indience îl bătu ușor pe braț.

– Ești cumva polițist?

– Sunt de la FBI, doamnă. De ce...

Nu mai apucă să termine de pus întrebarea pentru că femeia cea mai scundă se năpusti spre el.

– Omul Acela Îngrozitor a răpit copilul! Trebuie să te duci imediat după el!

– Ce om, doamnă?

– Acela Îngrozitor! repetă femeia mai înaltă, aparent având impresia că nu auzise asta de prima dată.

Dante oftă și se frecă în punctul de pe frunte unde simțea că începea să-i încolțească o durere de cap.

– E frig aici afară. Hai să mergem înăuntru, unde să poată sta la căldură și copilul. Dar se opri brusc, având o revelație. Al cui este acest copil? Că nu este al vostru, nu?

Cele două femei mai făcură un schimb de priviri. Și apoi începu doamna cea mai înaltă:

– Este...

Dar doamna mai scundă o călcă imediat pe picior, făcând-o să se oprească din vorbit și în schimb să elibereze un țipăt de durere.

– E copilul nostru, zise femeia mai scundă și mai corpolentă.

Dante se uită sceptic de la copilul blond cu piele albă la femeia indiană.

– Am înțeles.

– Savita-di, nu faci altceva decât să înrăutățești lucrurile, o dojeni femeia mai înaltă. Se întoarse apoi spre

Dante şi zise: Copilul acesta era în maşina Acelui Om Îngrozitor, împreună cu bebeluşul pe care l-a răpit.

- Stai! Vrei să spui că...

Dar Zoey îl întrerupse imediat.

- Adică a.... a... a răpit... doi copii?

Femeia mai înaltă încuviinţă din cap.

- Da, este un om malefic!

- Dar unde... unde este celălalt..., începu Zoey.

- Asta încercam să vă spunem! exclamă Savita Gupta. Ne-a furat dubiţa, cu tot cu copilul dinăuntru!

- Oh, Doamne! exclamă Zoey.

- Am putea să intrăm acum? întrebă Dante.

Doar că nu-l asculta nimeni.

- Este un nelegiuit! se bâlbâia femeia mai înaltă. Un om absolut, dar absolut îngrozitor, şi nu ştiu ce are de gând să facă cu fetiţa aceea dulce şi nevinovată! Vai, mie, chiar nu ştiu...

- Uitaţi ce e! mârâi Dante. Hai să mergem înăuntru înainte să degere copilul care a mai rămas, da?

- Nu e nevoie să ţipi, bâigui Zoey.

El îşi dădu ochii peste cap, dar se abţinu să-i mai spună ceva, căci vedea că era foarte speriată şi stresată. Se grăbi să le zorească pe femei să intre în magazin. Într-o parte a magazinului era un restaurant fast-food, şi Dante găsi o masă pentru ei toţi. Bebeluşul se oprise din plâns şi părea să fi adormit epuizat. Era un copilaş durduliu şi părea prea greu ca femeia să-l poată ţine prea mult.

Dante oftă. Asta era problema cu faptul că fusese crescut de o mamă de modă veche. Aşa că i se adresă atunci femeii indiene mai scunde:

- Pare a fi destul de greu. Ce-ar fi să iei o pauză şi să mă laşi pe mine să-l ţin o vreme?

Putea simţi privirea uluită pe care i-o aruncă Zoey, dar rămase cu ochii aţintiţi spre femeia indiană scundă. Aceasta miji ochii la el, dar probabil că deja o dureau braţele, pentru că nu trecu mult şi încuviinţă din cap

cu reticență. Dante luă în brațe corpul mic și cald al copilului – i se părea cu adevărat uimitor cât de grei puteau fi copiii – și cuibări micuțul adormit pe umărul său.

– Bun. Cum vă numiți, doamnelor?

Femeile făcură din nou schimb de priviri. De data aceasta, doamna scundă fu cea care vorbi:

– Eu sunt doamna Savita Gupta și aceasta este cumnata mea, doamna Pratima Gupta. Suntem niște doamne respectabile și....

– Și-atunci, de ce ați furat un Hummer?

Doamna Savita Gupta făcu ochii mari, ca și când ar fi fost surprinsă de tonul lui tăios. Ce naiba era cu toate femeile din jurul lui de nu păreau să-l ia niciodată în serios?

– Deci?

– Ne-a furat *kesar*-ul, icni cu sufletul la gură doamna Pratima Gupta.

Dante clipi.

– V-a furat...

– Ne-a furat Grade *kesar*-ul. *Șofranul!* exclamă doamna scundă.

Dante se uită mirat de la una la cealaltă și clătină din cap.

– De ce v-ar fura șofranul?

– Pentru că este foarte scump. Este un condiment rar, zise Zoey. Și apoi se încruntă. Sau poate o plantă. În orice caz, noi vindem angro șofran la magazinul bio la care lucrez. Șofranul se extrage din staminele florii *crocus savitus*, și asta e o specie de flori foarte mici. Trebuie să culegi foarte multe ca să obții chiar și o cantitate mică de șofran, așa că este foarte scump.

– Mmm... bine.

Femeia mai înaltă – doamna Pratima Gupta – se aplecă în față și zise:

– Am folosit o foarte mare parte din economiile noastre ca să cumpărăm acel *kesar*. Este cel mai bun sortiment de șofran din toată lumea și este cel mai important

ingredient pentru specialităţile culinare pe care le vom găti la noul nostru restaurant. Aşa că Acel Om Îngrozitor l-a luat, şi noi am fost nevoite să îl furăm înapoi de la el. Ştiam că îl ţinea în maşină, aşa că ne-am pus pe pândit şi, când n-a fost atent, i-am luat maşina!

- Ca să nu ne poată urmări, adăugă doamna mai scundă.

Oh, da, acum chiar îl durea capul.

- Şi nu v-aţi dus la poliţie cu asta, pentru că...?!

Ambele doamne părură brusc speriate. Savita Gupta îşi drese glasul şi zise:

- Nu am cumpărat şofranul, ei bine, într-un mod tocmai... *legal*.

Dante ridică din sprâncene.

- Aveţi şofran de contrabandă?

Ambele doamne se traseră mai în spate, ca şi când ar fi zis un cuvânt vulgar. Pratima Gupta clătină din cap şi spuse:

- Nu...

- Şi cum rămâne cu Pete? interveni Zoey. Nu mai înţeleg nimic. Era şi ea în Hummer atunci când l-aţi furat? Aţi avut-o voi până de curând? Ce face? Cum este? Ce s-a întâmplat?!

Doamna Pratima Gupta deveni deodată neliniştită.

- Oh, ce copiliţă frumoasă! E aşa dulce şi adorabilă! Când am... ăăă... când am *luat* Hummerul de la Acel Om Îngrozitor, am găsit bebeluşii pe bancheta din spate. Şi nici nu vă puteţi închipui ce surpriză a fost pentru noi. Am crezut că biata Savita Gupta o să facă infarct! Şi ce puteam să facem? Ridică din umeri, privindu-i pe Dante şi pe Zoey ca şi când acţiunile pe care le întreprinseseră fuseseră pragmatice şi logice. Nu puteam să ne ducem la poliţie din cauza şofranului, şi copiii nu puteau fi daţi pe mâinile Acelui Om Îngrozitor, aşa că normal că i-am luat cu noi.

În mod uluitor, Zoey încuviinţă din cap ca şi când ar fi fost de acord cu tot ce spunea bătrâna.

– Şi de ce aţi condus vreo 500 de kilometri cu doi copii răpiţi în maşină? întrebă Dante, aşteptând un răspuns.

Doamnele tresăriră din nou şi se uitară una la alta. Doamna mai scundă îşi umezi agitată buzele.

– N-am crezut că nepoţii sau nepoatele noastre din Chicago ar fi... ăăăă... *înţeles* motivele pentru care am ales să-i ţinem în siguranţă...

– Să-i răpiţi, adică, murmură Dante.

– Ăă, da. Femeia se întoarse spre Zoey, înţelegând că ea era mai înţelegătoare din ei doi. Ne-am hotărât că era mai înţelept să plecăm din Chicago o vreme, până când Omul Acela Îngrozitor renunţa să ne mai caute...

– Aşa că am venit în vizită la nepotul nostru, Rahul, care are un motel în Cairo, încheie Pratima Gupta triumfătoare.

Ambele doamne îl priveau ca şi când explicaţia aceea absurdă ar fi avut sens. Şi chiar şi Zoey se uita la el în expectativă. Copilul din braţele lui îşi alese întocmai acel moment ca să înceapă să se agite. El îşi deschise ochii mari şi albaştri şi se uită în sus la chipul lui Dante. Şi probabil că nu îi plăcu ce văzu, pentru că deschise larg gura-i mică, ca un pui de pasăre care cere mamei sale un viermişor, doar că în locul unui ciripit pe care l-ar fi scos puiul de pasăre eliberă un ţipăt puternic.

Dante tresări, durerea lui de cap atingând cote maxime. Se uită pe deasupra capului copilului şi adresă ultima întrebare care rămăsese fără răspuns:

– Aşadar, al cui este acest copil?

capitolul 30

Vineri, ora 18.25

Să fie a dracului de treabă dacă Ashley nu avea să-l omoare.

Acesta fu gândul care i se născu în minte lui Neil în timp ce se uita, uluit şi şocat, în jos la fetiţa aceea necunoscută. Al dracului de sigur Ashley avea să-l *masacreze*. Furase alt copil.

Fusese noroc chior că văzuse de pe autostradă dubiţa aceea mov cu o margaretă mare pictată pe partea laterală. Trebuise să caute un loc în care să întoarcă, rugându-se să fie dubiţa pe care o căuta şi să nu plece până întorcea el. Fusese chiar mai norocos şi reuşise să fure dubiţa chiar de sub ochii acelei băbătii.

Numai că, trei ieşiri de pe autostradă mai încolo, se întorsese şi descoperise că Neil Junior nu se afla în dubiţă cu el. Şi acum se procopsise cu o fetiţă aproape dezbrăcată, cu un pampers plin de rahat.

Oh, da, era al dracului de clar că cineva chiar îl ura!

Fetiţa zâmbi în sus la el şi începu să dea din picioare, aproape aruncând conţinutul pampersului ei plin şi împuţit înspre el. Părea să-i facă plăcere să fie aşa dezbrăcată. Cam la fel ca Neil Junior. Ashley îi spusese că micuţul Neil aştepta până când îi scotea ea pampersul, ca apoi să facă pipi în aer. Lui Neil i se păruse destul de amuzantă treaba asta la momentul respectiv. Desigur, asta fusese înainte să fie nevoit să schimbe el însuşi un pampers plin de rahat.

Se uită în jur prin toaleta bărbaţilor. Dacă ar fi ştiut că era o fetiţă, nu ar fi adus-o aici. Nu era potrivit ca o fetiţă de numai câteva luni să stea aşa într-o toaletă de bărbaţi, la nici doi metri distanţă de un pisoar. Era al dracului de dezgustător.

Un tip cu un păr lung şi sârmos strâns la spate într-o coadă de cal intră şi se uită la bebeluşul dezbrăcat. Neil mârâi la el, arătându-şi dinţii ca un lup, şi Domnul Coadă de Onanist făcu stânga împrejur, reconsiderându-şi nevoia de a urina. Al dracului pervers! Aşa îi trebuia! Şi uite tocmai de-asta drăciile astea de plastic pentru schimbat pamperşi din buda bărbaţilor erau o ciudăţenie a naturii. Bărbaţii nu trebuiau să aibă de-a face cu rahat

de bebeluş. Asta era de departe treaba unei femei, iar tipii care făceau din asta un obicei clar erau nişte fătălăi.

Doar că nu era nici o femeie prin preajmă care s-o schimbe pe puştoaică, şi deja puţea de-i muta nasul din loc. Neil oftă şi începu să îi şteargă rahatul. Zece minute mai târziu, ţinea deasupra chiuvetei o fetiţă udă şi curată. Se hotărâse în cele din urmă s-o spele, ceea ce ar fi trebuit să fie simplu, doar că întreaga sarcină devenise sinonimă cu un parc acvatic. Se uita la copil posac. Şi micuţa rânjea înapoi la el, făcând bicicleta în aer cu picioarele-i mici şi dolofane. Funduleţul ei roz şi grăsun era curat şi mirosea a săpun ieftin de toaletă, doar că era tot gol. Nu avea nici un pampers.

În spatele lui, intră în budă un tip care purta ochelari de soare de firmă şi o jachetă de schi de culoare turcoaz. Pe un şold ţinea un plod şi agăţată pe umărul celălalt avea o geantă cu pamperşi cu dungi albe şi albastre.

Se uită spre drăcia aia de plastic de schimbat pamperşi, aglomerată de hainele aruncate ale micuţei, şi apoi spre Neil.

– Ăă... o să termini în curând?

– Mda, mârâi Neil, încă ţinând în mâini copila agitată. Ai cumva un pampers în plus?

– Ăăă...

Tipul se uita chiorâş la el, în mod evident nevoind să renunţe la un *pampers*, pentru numele lui Dumnezeu. Cretinul naibii! Mda, exact! Acesta era genul de bărbat care venea în buda bărbaţilor ca să schimbe pampersul unui copil: un afurisit de fătălău!

Fetiţa din braţele lui alese chiar acel moment ca să facă pipi, şi un şiroi galben şi subţire i se prelinse în jos pe piciorul dolofan, până în chiuveta de sub ea.

Fătălăul îşi drese glasul.

– Da, am un pampers în plus, dar să ştii că-s pentru băieţi.

Colţul gurii lui Neil se arcui atunci într-un rânjet batjocoritor.

– Așa, și? Ce-o să se întâmple? O să-i crească un cocoșel?

– Ăă... nu, zise fătălăul încruntându-se. Cam toți au un fel de cocoșel, la copii mă refer. Când poartă pamperșii ăștia. Chiar și cele mai subțiri fac să apară o umflătură în zona... ăăă... genitală. Și atunci când fac pipi...

Neil mârâi și smulse mai multe șervețele de hârtie ca să-i usuce fundul copilului.

– Dă-l încoace!

– Ăăă, da, se bâlbâi fătălăul.

Scotoci prin geanta de pamperși și scoase unul înfășurat într-un ambalaj albastru. Neil smulse pampersul și așeză bebelușul pe măsuța de plastic. Desigur, micuța încercă imediat să se rostogolească de pe masă.

– Rahat!

Neil dădu drumul la pampers și o prinse pe ea. Dar fetiței nu-i plăcea să fie imobilizată. Scoase un țipăt spărgător de timpane și începu să urle ca într-un film de groază.

– Tre' să fii atent la asta, strigă fătălăul peste urletele copilei. Tre' să ții tot timpul o mână pe copil, altfel o să încerce să sară...

Neil se uită urât la el.

– Mda, mersi.

– Nici o problemă.

Tipul se aplecă, ridică pampersul și i-l dădu înapoi. Neil îl putea simți răsuflându-i în ceafă în timp ce încerca să-i pună fetiței pampersul cu o singură mână.

– Invers vine, îi strigă fătălăul.

Neil se uită la el.

– Pampersul, zise și gesticulă. Ariciul acela trebuie să vină la fund.

Neil închise ochii și fu tentat pentru o clipă să-l lichideze pe tip chiar în acel moment. Pe de altă parte, dacă făcea asta, era posibil să nu mai reușească niciodată să-i pună pampersul copilei. Instructorul său de la cursurile de management al furiei numea treaba asta „vizualizarea

consecințelor". Așa că Neil se imagină pe sine rupând-o la fugă din buda bărbaților, cărând sub braț un bebeluș în fundul gol care făcea pipi. Nu era un scenariu bun.

Așa că inspiră adânc și zise:

– Arată-mi!

Cincisprezece minute mai târziu, lui Neil i se prelingea sudoarea pe nas, și fătălăului i se ridicase părul în cap, dar măcar copila era schimbată și îmbrăcată. Pe la jumătatea operațiunii „pampers", puștoaica încetase să mai urle, doar că plodul tipului preluase ștafeta.

– Doamne, zicea acum fătălăul. Bebelușii ăștia pot fi o mare pacoste pe capul omului.

Neil nici măcar nu se mai obosi să-i răspundă. Se simțea de parcă făcuse cinci runde în ring cu un urs grizzly pompat cu steroizi. O luă pe micuță și o cuibări sub brațul lui. Iar micuța începu imediat să-și sugă degetul.

– Tre' să spun că chiar te admir, zise fătălăul, când Neil se apropia de ușă.

Se întoarse pe jumătate spre tip.

– Da?

Fătălăul îi zâmbi.

– Da, clar. Obișnuiam să cred că tipii care schimbă pamperșii fetițelor în budele de bărbați erau... știi tu... fătălăi.

capitolul 31

Vineri, ora 18.42

– Nu poți să le arestezi, sunt doar niște bătrânele, șuieră Zoey în timp ce stătea aplecată deasupra volanului Beemerului.

– Care au adus șofran ilegal în țară, murmură Dante ca răspuns. Ține o hartă sub lumina din plafonul mașinii. Ai idee câte legi au încălcat făcând asta?

– E șofran, pentru numele lui Dumnezeu, nu opiu!

– E totul în regulă? le strigă doamna Gupta mai înaltă de pe bancheta din spate.

Ea și sora ei stăteau de-o parte și de alta a bebelușului blond.

– Da! E totul bine! le strigă Zoey înapoi. Și apoi murmură în șoaptă: Gestapo.

– Nu am zis că am de gând să le arestez, murmură Dante.

– Hmpf!

Dante își drese glasul și scutură un pic harta. Fără să se consulte cu nimeni, hotărâse că aveau să meargă cu toții la motelul spre care se îndreptaseră doamnele Gupta de la bun început. Nu le oferise nici o explicație, dar Zoey presupunea că nu voia să conducă înapoi până în Chicago în seara aceea, pe drumurile înzăpezite. Ori asta, ori poate credea că Pete se afla încă undeva în sudul statului Illinois. Pe de altă parte, era cam greu să-ți dai seama ce gândea un om când respectivul nu vorbea cu tine.

Cele două doamne Gupta spuseseră că nu aveau nici cea mai mică idee cine era băiețelul care în clipa aceea stătea între ele pe bancheta din spate. Poate că acolitul lui Tony the Rose era expert în răpiri de bebeluși și călătorea mereu cu câțiva în Hummerul său. Zoey strâmbă din nas la adresa umorului ei negru. Ceea ce știau – și poate singurul lucru pe care îl știau cu siguranță în momentul acela – era că angajatul lui Tony the Rose o răpise pe Pete. *Din nou.* Ceea ce o aducea înapoi la singurul om pe care îl putea învinui pentru toată situația asta: Ricky Spinoza. Pete era singurul lucru bun de care fusese în stare idiotul de Ricky Nesuferitul, și ea valora cât zece ca el. „Oh, te rog, Doamne, fă ca Pete să fie în siguranță!"

Zoey strânse din buze în timp ce se uita după o ieșire de pe autostradă. „N-o să plâng! N-o să plâng!" Ningea abundent, iar fulgii mari se lipeau de indicatoarele de pe marginea drumului, ascunzând literele.

– Cred că e pe aici, zise una din doamnele Gupta de pe bancheta din spate.

– Nu, nu, Savita-di, interveni imediat cealaltă doamnă Gupta. Nu îţi mai aminteşti că am trecut de indicatorul cu Kentucky Fried Chicken înainte de ieşirea care trebuie?

– Şi dacă indicatorul acela cu Kentucky Fried Chicken nu mai este acolo?

„Exact! Dacă nu mai este?" zise Zoey în gând. Lângă ea, Dante îşi drese glasul.

– De fapt, cred că ieşirea pe care o căutăm noi este următoarea. Este un indicator cu hotelul chiar aici, spuse făcând un semn cu bărbia spre un panou slab luminat de pe marginea drumului.

Farurile Beemerului iluminară scurt o siglă familiară.

– Vezi? Ce ţi-am zis eu, Pratima?

Zoey îşi dădu ochii peste cap. Devenea mai mult decât evident pentru ea că femeile astea se cunoşteau de mult prea mult timp. Miji ochii, uitându-se după ieşire.

– Aici, zise Dante.

Aproape că trecuse pe lângă ieşirea de pe autostradă. Se grăbi să semnalizeze şi să ghideze Beemerul pe rampa de ieşire. Indicatorul cu motelul era iluminat şi foarte clar vizibil din vârful rampei. Zoey intră cu maşina într-o parcare aproape plină şi trecu pe sub bariera de lângă intrarea principală. Intrândul micuţ era luminat, dar nu se vedea nici picior de om. Un semnal luminos cu „NIMIC LIBER" clipocea deasupra uşii.

– Eşti sigură că nepotul dumitale o să aibă loc pentru noi? întrebă Dante, ca un ecou verbal al gândurilor ei.

– Firește, zise relaxată doamna Gupta mai scundă. Suntem mătuşile lui, la urma urmei.

Dante îi aruncă o privire chiorâşă lui Zoey şi, preţ de un moment, ea simţi o legătură familiară cu el. Era ciudat cât de mult puteai să te apropii de o persoană într-un timp atât de scurt. După aceea, el se grăbi să-şi mute privirea.

Zoey oftă şi deschise portiera.

Înăuntru, foaierul motelului era atât de călduros, încât geamurile se aburiseră din loc în loc. Nu se afla nimeni la recepţie, dar din camera din spate se auzea televizorul, sub forma unor împuşcături şi a unor zgomote de navă spaţială. Zoey inspiră adânc. Tot din camera din spate se răsfrângeau arome de mâncăruri condimentate.

Doamna Gupta mai scundă mărşălui până la ghişeul de la recepţie şi începu să sune din clopoţel. Doar că nu se întâmplă nimic. Se încruntă şi trânti clopoţelul micuţ, făcându-l să zornăie în mod enervant.

– Nu avem camere! strigă o voce masculină din sala din spate. După aceea, apăru un bărbat scund şi negricios, îmbrăcat într-un halat de baie din velur. Am zis că nu avem nimic liber, ce naiba?! Aşa că acum tulea de aici şi nu mai zdrăngăniţi din clopoţelul meu, că... Vorbele lui se metamorfozară într-un ţipăt gâtuit când o zări pe doamna Gupta.

– Rahul Agrawal! exclamă Savita Gupta. Aşa vorbeşti tu cu mătuşile tale dragi?

– Nu, Mamiji, oh, nu, se bâlbâi domnul Agrawal. Se aplecă într-o parte ca să se uite în spatele ei, parcă aşteptându-se să mai apară şi alte rude în vârstă. Nu, doar că m-a luat prin surprindere... ăăă... *încântarea*... sosirii voastre neaşteptate.

– Hmpf! pufni Pratima Gupta. Avem nevoie de o cameră... De două, de fapt. Una pentru noi şi una pentru prietenii noştri.

– Dar, Mamiji..., protestă bietul om. Nu mai avem nici o cameră liberă în tot motelul! Furtuna asta de zăpadă i-a făcut pe călători să se oprească aici peste noapte. Suntem la capacitate maximă! Totul e ocupat!

– Poate ar trebui să mergem să încercăm la un alt motel, zise Zoey, dar sări doi paşi în spate când Savita Gupta eliberă un vaier zgomotos.

– Ai auzit, Pratima? Ai auzit ce spune? Nepotul nostru o să le arunce în stradă pe mătuşile lui bătrâne, în frig şi în întuneric, în plină furtună de zăpadă!

– Oh, dacă biata maică-sa ar mai fi în viaţă..., replică Pratima Gupta. Ce femeie amabilă şi ospitalieră era ea! Ar plânge de ruşine dacă ar auzi cum unicul ei fiu ne aruncă în stradă, pe o vreme ca...

– Bine, bine! exclamă exasperat domnul Agrawal, ridicând mâinile în semn de capitulare. Poate găsesc o cameră liberă.

– Şi pentru prietenii noştri? întrebă Pratima Gupta.

– Nu ştiu dacă...

– Oooh! Biata maică-sa! se tângui Savita Gupta.

– Da! strigă domnul Agrawal. Da, o cameră şi pentru prietenii voştri!

– Ce amabil din partea ta, zise Pratima Gupta, zâmbindu-i binevoitoare. Şi ce mai face draga ta soţie? De la mâncarea ei vine mirosul ăsta?

Dante îşi drese glasul.

– Sunt sigur că putem să luăm de undeva o pizza...

– Oh, nu! icni Savita Gupta, de-a dreptul scandalizată. Nepoata mea o să fie mai mult decât fericită să ne servească ea cina!

Domnul Agrawal nu părea nici pe departe la fel de sigur ca mătuşa lui, dar îi conduse pe toţi în camerele din spate. În mod evident, acesta era locul unde locuia familia lui. Era o cameră mare, care servea atât ca sufragerie, cât şi ca sală de mese. Pe o parte se afla o bucătărie, şi un televizor era aşezat pe măsuţa care separa cele două camere. Se vedeau două uşi deschise care duceau spre dormitoare. Trei copilaşi micuţi stăteau pe covor în faţa televizorului, hipnotizaţi de ceea ce părea să fie un film SF foarte violent. O femeie suplă, îmbrăcată într-un sari de culoare albastră, se afla în bucătărie şi se întoarse când domnul Agrawal îi conduse înăuntru.

– Au venit în vizită mătuşile mele, zise domnul Agrawal.

Se uită spre doamna Gupta mai scundă şi spuse: Mamiji, îţi aminteşti de soţia mea, nu-i aşa? Şi acesta este... Gesticulă spre Dante, dar se opri din vorbit, nesigur ce să spună.

– Dante Torelli, doamnă. Încântat de cunoştinţă, zise Dante. Şi ea este Zoey.

Zoey nu se putu abţine să nu observe faptul că nu îi oferi femeii nici o informaţie legată de ea. Nici o descriere. Nici măcar „buna mea prietenă Zoey".

– Bună ziua, zise doamna Agrawal, încuviinţând din cap şi oferindu-le un zâmbet călduros.

– Soţia mea vorbeşte foarte puţină engleză, dar înţelege totul, explică domnul Agrawal. Rămase apoi o clipă holbându-se mirat la copilaşul din braţele mătuşii sale, ca şi când acum îl vedea pentru prima dată. Ce...

Doamna Savita Gupta îl ignoră cu desăvârşire pe nepotul ei şi trecu pe lângă el ca să se aşeze la masa de lemn. Domnul Agrawal clipi, vizibil confuz. Ridică din umeri şi păru să renunţe la ideea de a mai face orice prezentări.

– Ia loc, te rog, Mamiji! Trase unul dintre scaunele de lemn şi pentru Pratima Gupta. Sunt sigur că avem ceva pe aici cu care vă poate servi soţia mea.

Dar doamna în cauză deja începuse să se mişte repede, aparent netulburată de sosirea inoportună a unor oaspeţi în plus la cină. Îl strigă pe copilul ei cel mai mare, şi fata se ridică ascultătoare şi veni în fugă în bucătărie. Mama ei îi înmână un teanc de farfurii, şi micuţa se apucă să aşeze masa. Zoey zâmbi şi se duse să o ajute, în timp ce doamna Agrawal aducea mai multe cratiţe şi tăvi aburinde în sala de mese.

– Mâncaţi, vă rog, zise domnul Agrawal, gesticulând spre mâncare şi zâmbindu-i, şi Zoey admiră amabilitatea, în ciuda faptului că apăruseră aşa de nicăieri ca să-i mănânce mâncarea.

Apoi nările ei fură invadate de mirosurile apetisante care pluteau dinspre cratiţe, şi simţi cum stomacul

ei preluă imediat controlul. După o zi şi o noapte, şi încă o zi în care nu mâncase nimic altceva decât fast-food şi crănţănele nesănătoase, acesta era raiul pe pământ. Într-o cratiţă se afla un fel de supă de linte apetisantă, o alta era plină cu o mâncare de găluşte cu pui şi într-o tavă erau lipii aburinde, proaspăt scoase din cuptor. Zoey luă un pic din fiecare, atentă să nu-şi umple prea mult farfuria, astfel încât să rămână suficient pentru toată lumea. Unul dintre copiii Agrawal se aşează în genunchi pe scaunul de lângă ea şi zâmbi când ea îl ajută să ia o bucată de lipie.

Fu o masă minunată. De fapt, mai mult decât minunată, era o pauză bine-venită de la frica şi confuzia constante. Dacă ar fi fost aici şi Pete, totul ar fi fost cu adevărat perfect.

Şi odată cu acel gând lipia minunată din gura lui Zoey se transformă în cenuşă. Oare unde era Pete acum? Poate la jumătatea drumului înapoi spre Chicago? Închise ochii şi îşi aminti de ochii căprui cu gene incredibil de lungi ai micuţei şi de colăceii de grăsime de bebeluş din jurul încheieturilor ei mititele. Atât de mici şi de fragile. Ea toată era incredibil de mică şi de fragilă! Zoey nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă i s-ar fi întâmplat ceva micuţei.

De cealaltă parte a mesei, Dante se aplecă spre ea, aşezându-şi mâna peste ale ei pe masă. Ochii lui de culoarea ciocolatei amărui erau intenşi şi solemni.

– O s-o găsim! Îţi promit!

capitolul 32

Vineri, ora 20.35

Fireşte că acea cameră de motel nu avea decât un singur pat.

Dante deschise uşa cu umărul şi intră. Zoey venea în urma lui, ţinând un teanc de prosoape, minisăpunuri

și șampon. Domnul Agrawal le spusese că această cameră era închisă pentru reparații - că avea o problemă cu tavanul. Și, desigur, în colțul tavanului se vedea o gaură de aproape șaizeci și ceva de centimetri, din care atârnau mai multe fire. Dar, în momentul acela, atât timp cât camera avea căldură și un duș, lui Dante nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Deși ar fi fost foarte drăguț să fie două paturi.

El oftă și își așeză pungile de plastic pline cu cumpărături pe care le adusese din mașină pe biroul din lemn fals. Toate camerele de hotel aveau în interior același tip de birou lung, de obicei cu un televizor așezat pe el, și nimeni nu folosea vreodată sertarele. De ce un birou? De ce nu o simplă masă?

Dante clătină din cap, știind că urma o dispută în contradictoriu inevitabilă. Încuie ușa și aruncă o privire spre Zoey. Părea obosită. Epuizată, de parcă își pierduse toată energia debordantă. Tot optimismul. Și-așa și era, nu? Nu aveau copilul. El nu o găsise pe nepoțica ei. O dezamăgise.

Dante o privi scoțându-și căciula aceea caraghioasă și aruncând-o pe fotoliul de lângă pat. Pe dedesubt, părul ei blond-căpșună era încă prins în cozile pe care și le împletise în dimineața aceea. Șuvițe lungi de păr îi ieșiseră din împletituri și îi atârnau în jurul umerilor.

El oftă și își scoase haina.

- O să dorm eu pe fotoliu.

Ea ridică privirea.

- Poftim?

- Fotoliul, repetă el, gesticulând cu o mână, în timp ce cu cealaltă își desfăcea cravata. Pot să dorm în el fără probleme.

Crezuse că Zoey avea să îi fie recunoscătoare sau cel puțin înțelegătoare. Dar ea pufni, în mod surprinzător. El se încruntă.

- Ce?

– E un pat dublu mare. Cred că pot să rezist o noapte fără să sar în partea cealaltă a patului şi să te atac.

El simţi brusc cum o îmbujorare îi acapară obrajii.

– Nu asta am...

Dar ea flutură din mână, nepăsătoare.

– Mda, bine, lasă. Eu intru prima la duş.

Şi apoi dispăru în baie. Dante rămase holbându-se la uşa închisă. Hm! Să fie al naibii dacă avea să înţeleagă vreodată femeile, mai ales pe *această* femeie. Nu ştia dacă să fie recunoscător pentru faptul că nu trebuia să petreacă încă o noapte dormind în scaunul de la maşină sau să se simtă insultat din cauza faptului că aparent ea nu avea nici o problemă cu a împărţi patul cu el.

Îşi scoase cravata, o aranjă ordonat şi o aşeză pe capătul îndepărtat al noptierei. După aceea, agăţă căciula ei stupidă pe spatele scaunului şi se aşeză ca să-şi dezlege şireturile. Doamne, ar fi dat o jumătate din salariu pentru un schimb de haine curate. Tocmai se pregătea să-şi dea jos tocul de armă de pe umeri, când auzi duşul pornind în baie.

Se opri şi ascultă câteva clipe. Apa scotea zgomotul acela înăbuşit pe care-l făceau toate duşurile, rezultat al unor pereţi prea subţiri şi al capetelor de duş ieftine. Şi aproape că i se păru că îi putu auzi vocea. Îşi ţinu respiraţia, uitându-se spre baie, străduindu-se să audă cu fiecare fibră din corpul său. Oare cânta? Vocea ei răsună din nou, şi el îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet, şi aproape că îl durea faţa, căci muşchii lui faciali nu erau obişnuiţi cu acea mişcare. Trecuse ceva timp de când nu mai zâmbise atât de larg. Dar vocea ei... nu se putea abţine să nu rânjească cu gura până la urechi. Abia dacă putea percepe sunetul, dar glasul ei era scăzut şi gutural, şi fredonatul ei nu doar un pic fals. Îşi lăsă mâinile să-i cadă pe braţele fotoliului, îşi sprijini capul de spătarul înalt şi închise ochii, ascultând cum cânta Zoey în duş.

Cânta în avânturi scurte, care erau întrerupte de murmure, pauze şi respiraţii întretăiate, şi el simţi cum îi dispărea zâmbetul în timp ce îşi imagina ce însemnau gâfâielile acelea. Faţa ei întoarsă în sus spre duş, puterea duşului făcând-o să gâfâie de la abur, apa şiroindu-i pe faţă şi apoi mai jos pe gâtul arcuit, mai jos pe umerii ei puternici, ca să alunece apoi în jos în şiroaie dornice şi calde pe sânii ei. Sâni albi şi plini care s-ar fi simţit grei în mâinile lui. „Oh, rahat!" După ce mersese aşa departe cu imaginaţia, era imposibil să nu-şi imagineze şi restul. Zoey stând goală sub duş, săpunindu-se încet pe burtă, pe coapse şi pe şoldurile acelea rotunde. Degetele ei alunecând mai jos şi încurcându-se în cârlionţi aurii-roşietici şi dispărând apoi în...

Duşul se opri, şi Dante deschise ochii brusc. O putu auzi dând la o parte perdeaua de la duş şi apoi auzi un oftat. Doamne, trebuia să îşi mute atenţia spre altceva. Dar ochii minţii lui se umpleau cu detalii. Zoey luând unul dintre prosoapele acelea oribile de motel din cui, frecându-şi cu el braţele, picioarele şi abdomenul, coborând apoi din cadă, cu degetele-i goale de la picioare relaxându-se pe preşul de baie subţire. Era ceva în neregulă cu imaginea asta. Alţi bărbaţi aveau oare astfel de fantezii cu picioarele goale ale unei femei? Fără să aibă vreun fetiş pentru picioare...

Dante clătină din cap. Era obosit. Era epuizat până-n măduva oaselor, şi treaba asta îi afecta mintea. Şi gândurile. Şi sărutul pe care-l împărtăşiseră în acea dimineaţă fusese de-a dreptul spectaculos.

Uşa de la baie se deschise. Zoey ieşi purtând nişte pantaloni de trening de culoare roz şi un tricou portocaliu, care avea pe el un imprimeu cu o fetiţă. Avea un prosop înfăşurat în jurul capului şi un ghem de haine în braţe.

– Gata, baia-i a ta.

– Ăăă, da, mersi. Îşi luă haina şi o împături peste braţ în timp ce se ridica, pentru că altfel umflătura

din pantalonii săi ar fi făcut-o să creadă că era vreun pervers.

- Când am fost la cumpărături, ți-am luat și ție un schimb de haine, zise ea veselă.

- Serios? se miră el, după care zâmbi. Mulțumesc mult.

Zoey lăsă pe birou grămada de haine pe care o avea în brațe și începu să scotocească printr-una dintre pungile de plastic.

- Aici sunt.

Îi aruncă o pereche de pantaloni de trening gri și un tricou albastru. Dante le prinse pe amândouă și ridică tricoul ca să se uite la el. Avea „LOVE NY" imprimat pe partea din față și o inimă.

- Amuzant, murmură el.

- Ți se pare? Zoey mai scoase apoi un ambalaj de plastic dintr-una dintre pungi. Și ți-am luat și ăștia, zise, aruncându-i pachetul respectiv.

Dante încă avea mâinile ocupate cu tricoul. Pachetul ambalat ricoșă din pieptul lui și căzu la picioarele sale. Era un pachet ambalat care conținea o pereche de chiloți albi bărbătești. Cu talie înaltă. Și aveau o betelie roșie, cu o dungă albastră. Semănau cu cei de la marca Fruit of the Loom, numai că erau niște făcături. Nu mai purtase chiloți de genul acesta de când avea paisprezece ani. Sau poate treisprezece? Se uită la ea. Ea făcu ochii mari.

- Ce e?

- Mi-ai cumpărat chiloți albi clasici?

- Erau cei mai ieftini.

- Hmm. Se aplecă apoi ca să ia ambalajul, îndreptându-se în timp util ca să surprindă rânjetul arogant de pe fața ei. Mi-ai luat ăștia intenționat.

Ea se grăbi să-și modifice expresia facilă.

- Nu am idee despre ce vorbești.

- Da, sigur, zise el și porni spre baie, închizând ușa în urma sa.

Raftul de la baie era foarte mic, şi fu nevoit să-şi aşeze grămadă schimbul curat de haine pe bazinul toaletei. După aceea, dădu drumul la duş şi se dezbrăcă. Îşi desfăcu bandajele de pe picior şi se uită la vânătăile şi zgârieturile de dedesubt. Zgârieturile începeau să prindă coajă, şi pe moment se întrebă dacă să-şi înfăşoare o pungă de plastic peste răni. Dar părea prea mare bătaia de cap şi era şi aşa epuizat. Intră în cabina de duş.

Capul duşului era genul care producea ori un şiroit slab, ori un jet foarte puternic. Şi acesta era genul cu jet puternic, dar lui Dante nu-i păsa. Apa era fierbinte, slavă Domnului, şi doar stătu câteva clipe sub jetul de apă. Durerea surdă pe care o resimţea încă în piciorul rănit cedă un pic datorită apei fierbinţi care îi aluneca pe coapsă, relaxându-i muşchii. Oftă de uşurare. După aceea, se întinse după sticluţa de şampon de hotel. Mai era mai puţin de un sfert de sticlă, dar era suficient pentru el. Îşi frecă scalpul şi apoi se spălă pe faţă şi simţi cum barba crescută îi zgâria palmele. A doua zi trebuia să-l întrebe pe domnul Agrawal dacă avea cumva lame de ras de unică folosinţă.

După încă cinci minute, ieşi din duş, simţind şi mai pregnant durerea din piciorul rănit. Cu apa oprită, putea auzi televizorul din cameră mergând. Se şterse cu prosopul - prea mic - rămas şi şterse cu mâna oglinda, să o cureţe de abur. Arăta ca naiba şi părul îi stătea ciufulit în toate părţile. Îşi trecu mâinile prin păr, ca să-l pieptene un pic cu degetele, apoi se uită pe răftuleţ. Zoey lăsase un tub de pastă de dinţi şi o periuţă de dinţi udă într-unul din paharele de acolo. Şi o altă periuţă de dinţi sigilată se afla lângă tubul de pastă de dinţi, iar asta îl făcu să simtă un val plăcut de recunoştinţă. Poate că îi cumpărase nişte chiloţi idioţi, dar măcar se gândise la periuţe de dinţi.

Dante se spălă pe dinți, își trase pe el pantalonii de trening și tricoul, apoi inspiră adânc, înainte de a stinge lumina și a ieși. Și, în timp ce trecu pe lângă ea, se asigură că ușa de la intrare era încuiată.

Cuvertura de pe pat era aruncată pe podea într-o grămadă dezordonată. Zoey se ridică în șezut pe partea de pat pe care o alesese, cu plapuma trasă până peste genunchi și cu telecomanda de la televizor într-o mână. Părul ei lung și ud îi atârna pe tricou, ascunzând parțial imprimeul. Se uita la televizor, cu sprâncenele formând o încruntare ușoară. Nu ridică privirea când intră el.

– Știai că pinguinii masculi trebuia să stea o lună pe întuneric cu un ou pe picior?

Se uită și el spre ecranul televizorului. Câțiva pinguini masculi foarte corpolenți stăteau în semiîntuneric, ghemuiți ca să se apere de vânturile arctice, fiecare ținându-și oul pestriț pe picioare.

– Nasol să fii pinguin mascul.

– Hmm. Ea închise televizorul. E în regulă așa?

El își scutură pantalonii și îi întoarse ca să găsească dunga.

– Ce să fie în regulă?

– Partea asta a patului, zise ea, după care se încruntă. Ce tot faci acolo?

– Îmi împăturesc pantalonii.

Ea îl privi împăturindu-și pantalonii de-a lungul dungii și apoi așezându-i deasupra cravatei – la fel de ordonat împăturită – de pe birou.

– Oh, Doooaaamne!

– Ce e?

Își luă jacheta și se uită încruntat la ruptura din cusătură.

La naiba cu tot! Probabil costumul acesta era distrus!

– Ești unul dintre tipii *ăia*, zise Zoey.

El lăsă haina de la costum peste pantaloni și se întoarse să se uite la ea.

– Despre ce vorbeşti?

Ea se holba la el, cu o expresie la fel de îngrozită pe chip ca şi când l-ar fi privit strangulând un pui de pisicuţă în faţa ei.

– Eşti *ordonat*!

– Şi tu nu eşti, zise el cu blândeţe.

El îşi împături şi restul hainelor şi apoi stinse lumina de deasupra biroului şi veni lângă fotoliu ca să ridice cuvertura.

Se pare că asta fu mult prea mult pentru Zoey.

– Oh, Doamne! murmură ea din nou şi se aruncă în pat, trăgându-şi plapuma până peste cap.

Dante simţi cum îi tresăriră buzele. Termină de împăturit cuvertura şi o lăsă pe fotoliul de lângă pat – dar pe cel de pe partea lui de pat, mai exact, din moment ce Zoey îl ocupase cu totul pe celălalt. Salteaua se lăsă când se aşeză pe pat, şi el tresări. Probabil avea arcurile sărite. Se uită spre Zoey. Tot ce putea distinge din ea era creştetul capului, format din nişte bucle ude arcuite, întinse pe faţa de pernă albă.

Se întinse spre ea şi trase un pic mai jos plapuma, descoperindu-i chipul frumos şi îmbufnat. Şi îi zâmbi.

– Partea asta a patului e perfectă. Mersi că m-ai întrebat. Noapte bună!

Se întoarse apoi şi se întinse după veioza de pe partea lui de pat, o stinse şi făcu întuneric în cameră. Dante îşi lăsă capul pe perna tare şi subţire.

În întunericul cald, auzi un suspin feminin şi simţi patul vibrând când ea se întoarse pe o parte.

– Noapte bună!

capitolul 33

Vineri, miezul nopţii

Rutgar apăsă pe butonul de închidere al telefonului său mobil şi afişă un zâmbet mic. O nouă misiune.

Asta era o treabă bună. Băgă telefonul în buzunarul hainei sale de piele şi se dădu jos de pe scaunul de bar. Barmanul îi aruncă o privire piezişă, apoi lăsă capul în jos şi se prefăcu a şterge un pahar atunci când Rutgar îi întâlni scurt ochii.

Un om devenea leneş când nu avea de muncă. Aşadar, era foarte bine să aibă ceva de făcut. Rutgar traversă barul întunecos, privind cum atât fetele, cât şi băieţii întorceau capetele ca să nu îi întâlnească privirea. Frica lor îl amuza şi îl mulţumea în acelaşi timp. Cei care se fereau de el erau deştepţi s-o facă. Pentru că era complet adevărat: Rutgar era un om foarte periculos.

Ieşi în strada friguroasă. Vântul rece, iernatic al nopţii îi sufla zăpadă în faţă şi îi amorţea buzele. Asta îi amintea de Polonia. A dracului Polonie. Friguroasă şi idioată, şi cu susul în jos. Nu era nimic altceva în Polonia decât târfe slabe şi purtătoare de boli şi mâncare de rahat. Rutgar părăsise Polonia imediat ce putuse. Şi venise în Chicago, pe tărâmul telefoanelor mobile mici şi al armelor de foc mari. Era bine în Chicago. Munca era bună. Banii erau la fel de buni. Dar Rutgar tot detesta frigul.

Tony the Rose îi spusese că noua lui misiune avea legătură cu nişte bătrânele mici şi prăpădite. Şi cu un bebeluş. Un bebeluş-fetiţă. Era foarte posibil să fie o misiune plicticoasă. Două băbătii şi un bebeluş sigur nu puteau reprezenta nici o provocare pentru el. Ar fi scâncit de frică în faţa lui Rutgar. Şi Tony the Rose îi mai spusese şi că trebuia să fie atent. Dacă Rutgar urma instrucţiunile lui Tony the Rose, misiunea ar fi fost al naibii de plictisitoare. Şi un om trebuia să facă mereu tot posibil ca să găsească ceva interesant în orice misiune. Poate că nu avea să urmeze cu stricteţe instrucţiunile alea.

Rutgar afişă un zâmbet mic în timp ce străbătea străzile întunecate ale oraşului Chicago.

capitolul 34

Sâmbătă, ora 6.15

Era întuneric beznă în cameră când Dante se trezi, şi bezna îl dezorientă un moment. Rămase nemişcat, lăsându-şi mintea să umble printre nenumăratele posibilităţi până când o găsi pe cea corectă şi îşi aminti unde se afla. Şi atunci, inspiră adânc. Camera de motel mirosea slab a dezinfectant, a detergent de rufe şi a... ea. Îi putea simţi mirosul lui Zoey. Stătea acolo cu ochii închişi şi inhala mirosul ei, şi în cele din urmă îşi dădu seama, acum, în lumina zorilor, când mintea sa era cel mai vulnerabilă, pierdută între conştienţă şi somn. Vanilie. Mirosea a vanilie. Poate era numai şi numai mirosul ei, al trupului ei, al *esenţei ei*. Treaba asta avea sens. Zoey însemna acasă şi căldură. Vanilia i se potrivea ca aromă.

Deschise ochii din nou, şi acum putea vedea forme difuze prin camera întunecoasă de motel. Silueta scaunului de lângă pat, conturul televizorului şi un firişor subţire de lumină printre draperiile trase ale ferestrei. Probabil era o lumină aprinsă în parcare.

Întoarse uşor capul şi văzu forma corpului ei. Stătea pe o parte, cu faţa spre el, şi trupul ei mic se ridica şi cobora blând în ritmul respiraţiei somnoroase. Putea auzi suspinul moale al fiecărei respiraţii în timp ce expira şi aproape că putea simţi unda aerului degajat de trupul ei. Inhală adânc încă o dată, inspirându-i mirosul, şi trupul începu să-i pulseze de excitare. Îşi dorea să o atingă, ca să vadă dacă pielea ei era la fel de moale precum îşi imagina. Îşi dorea să dea la o parte plapuma şi să vină deasupra ei. Să îi depărteze uşor picioarele şi să se afunde în căldura ei.

Cineva ciocăni la uşă. Dante întoarse capul şi se uită în direcţia uşii. Respiraţia lui Zoey se opri o clipă, şi ea murmură ceva în somn.

Ciocănitul răsună din nou, un şir de bătăi frenetice în uşa de lemn. Dante se ridică din pat, îşi luă arma din toc, după care se duse la uşă, ţinând pistolul jos şi ascuns pe lângă corp. Ciocănitul începu din nou, de data aceasta continuând acompaniat de o voce bătrână de femeie.

– Domnule Torelli! Domnişoară Zoey!

Dante întredeschise uşa.

Ambele doamne Gupta se aflau pe coridor. Purtau halate de casă identice şi pufoase, unul verde şi celălalt albastru. Doamna mai scundă ţinea un bebeluş somnoros cuibărit în braţe şi un telefon mobil într-o mână.

Imediat ce îl zări, îi întinse telefonul şi zise:

– Omul Acela Îngrozitor mi-a telefonat de pe telefonul mobil al surorii mele. L-a lăsat în dubiţa mov, şi acum e la el. Zice că lucrează pentru domnul DiRosa şi că vrea băieţelul înapoi.

Dante luă telefon cu mâna stângă şi apoi vorbi în microfon:

– Da?

– Îl ai pe puştiul meu, zise o voce gravă la celălalt capăt al firului.

– Dante? strigă Zoey somnoroasă din pat.

– Puştiul *tău*? Dante le făcu semn celor două doamne să intre în cameră şi închise uşa în urma lor, încuind-o. Aşeză pistolul Glock înapoi pe birou. Cum adică „puştiul tău"?

– Vreau să spun că-l aveţi pe Neil Junior, fiul meu.

Dante aruncă o privire spre copilul somnoros. Capul lui mic, încununat de bucle blonde, se odihnea liniştit pe umărul doamnei Gupta. Arăta ca un îngeraş. Era greu de crezut că acesta era fiul unui om care lucra pentru Tony the Rose.

– Copilul este fiul tău?

– Eşti surd? mârâi vocea gravă. Da, e copilul meu, şi îl vreau înapoi.

Dante strânse din dinţi.

– O ai pe fiica lui Ricky Spinoza?

Zoey se ridică în şezut în pat şi aprinse veioza. Se uita la el cu ochii ei albaştri mari şi plini de îngrijorare. Dante observă cu o parte a minţii sale că părul îi cădea pe umeri în bucle mari, ca şi când ar fi fost întruchiparea vie a vreunei fecioare prerafaelite. Splendidă!

– Da, o am pe fata lui Spinoza. La celălalt capăt al firului răsună un ţipăt de bebeluş, şi Dante tresări. Vocea gravă urlă peste plânsetele copilului: Vreau să facem schimb.

Dante se aşeză pe marginea patului. Cu siguranţă trebuia să fie vreun şiretlic. Omul lui Tony nu ar fi cedat atât de uşor copilul lui Spinoza. Cu toate acestea, alese să intre în joc.

– Bine. Cum propui să facem?

– Ne întâlnim şi facem schimb de copii. Simplu.

Simplu dacă nu cumva era o capcană. Dante miji ochii, încercând să analizeze treaba asta din toate perspectivele posibile.

– Unde vrei să ne întâlnim?

– Ştii popasul acela de pe I-57, de la sud de Marion?

Trecuseră pe lângă locul acela noaptea trecută.

– Da.

– Bine. Vreau să ne vedem acolo. Nimeni altcineva, doar noi doi. Vino singur! Fără gabori, *capisce*?

Dante îşi dădu ochii peste cap. Tipul parcă îşi scotea dialogul dintr-un serial cu mafioţi.

– Da, sigur. La ce oră?

Ţipetele de la celălalt capăt al firului se intensificară, apoi încetară o clipă, ca şi când micuţa se oprise din plâns ca să ia o gură de aer şi să-şi recapete puterile, după care izbucniră din nou, mai tare.

– Hai să zicem şapte şi jumătate! Abia aştept să scap de copila asta.

Dante întâlni ochii albaştri ai lui Zoey.

– Şapte şi jumătate rămâne.

Apelul se încheie, oprind țipetele micuței. Dante se uită la doamna Pratima Gupta.

– O să facem schimb de copii. Pot să împrumut telefonul dumitale, în caz că mai sună înapoi?

Doar că, înainte ca femeia să aibă timp să răspundă, sora ei eliberă un țipăt îngrozit.

– O să-i dai acest copil inocent Acelui Om Îngrozitor? De ce?

Dante tresări din cauza țipătului ei ascuțit. Era mult prea devreme pentru o asemenea gălăgie.

– Zice că e fiul lui. Și asta ar explica și de ce avea copilul pe bancheta din spate a mașinii sale.

– Copilul... Doamna Savita Gupta se holba la bebeluș de parcă se transformase pe nepusă masă într-o caracatiță mov. Băiețelul căscă leneș, deschise ochii și îi zâmbi. Dar cum e posibil așa ceva?

– Cred că e una dintre minunile geneticii.

Zoey se dăduse deja jos din pat și acum stătea în picioare și se holba la el.

– Deci chiar o s-o aduci pe Pete înapoi, Dante?

El o privi fix, insuflând fiecare fărâmă de sinceritate de care era capabil acelui unic cuvânt:

– Da.

Zoey închise ochii o clipă, iar când îi deschise la loc, îi tremurau buzele. Încuviință din cap spre el și intră în baie.

Dante o urmări cu privirea până când ochii lui îi întâlniră pe ai doamnei Pratima Gupta. Doamna se uită cu subînțeles de la el la patul în care mod evident dormiseră două persoane și ridică din sprâncene. Dante se simțea dintr-odată la fel cum se simțise atunci când Nona lui îl prinsese șterpelind fursecuri proaspăt făcute pentru o masă în familie. Diferența, desigur, fiind că la vremea aceea avusese numai șapte ani.

– E îngrozitoare treaba asta, se tângui doamna Savita Gupta, spulberând tăcerea schimbului de priviri dintre

el şi cumnata ei. Nu pot să-i dau acest copil preţios Acelui Om Îngrozitor, orice ar fi!

– Şi ce o să faci, Savita-di? întrebă femeia mai înaltă. O să adopţi acest băieţel? La vârsta ta?

Asta da, lovitură sub centură!

Roşie ca racul, doamna Savita Gupta inspiră adânc.

– Acesta este fiul lui, doamnă, zise Dante pe un ton alinător, înainte ca ea să aibă timp să mai spună ceva: *Fetiţa* nu este copilul lui, şi este foarte important să o recuperăm.

Buzele doamnei Savita Gupta se prăbuşiră într-o linie tremurătoare.

– Dar...

– Savita-di, zise fermă doamna Pratima Gupta. Nu putem să-l păstrăm pe băieţelul acesta. O să-i fie dor de familia lui. De mama sa şi de tatăl lui. Lasă-l pe agentul Torelli să-l ducă înapoi unde îi e locul.

Femeia mai scundă clipi ca şi când s-ar fi străduit să îşi reprime lacrimile, dar apoi încuviinţă din cap. Dante răsuflă uşurat.

– Bine. Lasă-ne o clipă să ne pregătim, şi ne întâlnim în foaierul motelului.

Doamna Pratima Gupta încuviinţă din cap, cu buzele strânse într-o linie fermă.

– O să fim acolo, domnule Torelli.

Le conduse în grabă spre uşă şi aproape o închisese când doamna Savita Gupta se răsuci pe călcâie şi întinse mâna ca să-l oprească.

– *Kesar*-ul!

– Ce?

Dar chipul doamnei Savita Gupta devenise dintr-odată serios şi îndurerat.

– Şofranul despre care ţi-am spus. Omul Acela Îngrozitor încă îl are. Era în dubiţa mov atunci!

– O să ne recuperezi şofranul? întrebă doamna Pratima Gupta. Te rog!

– Da, o să încerc. Promit! Dante privi cum feţele bătrâne ale doamnelor fură luminate de zâmbete strălucitoare.

– O, mulţumim! Mulţumim! exclamă Savita Gupta. Este extrem de important pentru noi! Şofranul acesta este foarte, foarte special!

– Am înţeles, dar nu-mi mulţumiţi până când nu recuperaţi şofranul. Şi, apropo, zise Dante, ar cam trebui să mă îmbrac.

– Ne vedem în foaier, zise doamna Pratima Gupta. Grăbeşte-te!

O luă apoi de braţ pe cumnata ei şi o zori în josul coridorului. Mda, normal. Dante închise uşa. Era timpul să se pregătească pentru schimbul de ostatici.

capitolul 35

Sâmbătă, ora 7.01

Zoey se pomeni strângând tare cotiera de pe partea pasagerului din Beemer, în timp ce Dante conducea. Închise ochii strâns şi încercă să-şi relaxeze degetele încordate. Oh, Doamne! Era atât de aproape! Şi, dacă nu mergea nimic rău, atunci într-o jumătate de oră avea să o strângă în braţe pe Pete! Iar aşteptarea aceasta era aproape copleşitoare după două zile de nelinişte şi teamă. Nu-şi dorea altceva decât să simtă căldura lui Pete în braţele sale, să se uite în ochii ei căprui dulci şi să ştie că nu i se mai putea întâmpla nimic rău. O jumătate de oră, atâta tot.

Dacă nu mergea ceva prost.

Zoey aruncă o privire spre bancheta din spate. Neil Junior stătea cuibărit într-un scaun de maşină pentru bebeluşi împrumutat de la familia Agrawal şi ronţăia bucuros o bucăţică de lipie rămasă de la masa de seară. Drumurile erau destul de curate în dimineaţa aceasta. Dar cerul era întunecat şi sumbru, iar soarele părea

să renunțe încet, dar sigur la încercarea de a se ridica pe cer.

– O să am nevoie ca tu să rămâi în mașină, îi zise Dante.

Ținea ochii ațintiți la drum, mijiți și foarte, foarte serioși. Nu îi zisese aproape nimic de când primise telefonul acela.

– Foarte bine, zise Zoey. Atât timp cât mi-o aduci înapoi pe Pete.

El aruncă o privire spre ea, și blândețea se citi o clipă pe chipul lui, înainte de a-și întoarce ochii la drum.

– După ce o luăm, va trebui să conduc direct până în Chicago. Numai Dumnezeu știe unde l-au ascuns pe Spinoza, dar trebuie să afle și el că am recuperat-o pe fiica lui în siguranță, ca să depună mărturie.

Zoey dădu să spună ceva, dar se opri. Nu se gândise nici o clipă la ce aveau să facă după ce o recuperau pe Pete. Acum, că se gândea, simțea cum o cuprinde o stare de neliniște. Prima ei reacție era să o ia pe Pete și s-o ducă departe, cât mai departe cu putință de Chicago. Doar că asta nu ar fi funcționat, nu? Ricky Nesuferitul trebuia să depună mărturie în procesul împotriva mafiei, care era deja în derulare de mai multe săptămâni. Știa că Tony the Rose era acuzat pentru mai multe treburi odioase ale mafiei, inclusiv crimă. Toată lumea din Chicago știa pentru ce fel de infracțiuni era acuzat – toate capetele de acuzare erau detaliate în ziarul *Chicago Tribune* de luni bune. Tony the Rose merita să ajungă la închisoare. Știa și ea asta.

Știa și înțelegea asta, dar tot nu-și dorea ca Pete să se mai afle în vreun pericol.

– Uite acolo popasul, mormăi Dante, în timp ce semnaliza.

Zoey încleștă din nou mâinile pe cotieră și se aplecă în față, încruntându-se. Dante ghidă mașina spre ieșirea semnalizată, frânând pe măsură ce se apropiau de popasul cu pricina. Drumul de acces se bifurca înaintea

clădirii, şi un indicator ghida autostopiştii şi camioanele spre dreapta, în timp ce un altul informa şoferii maşinilor mici să parcheze la stânga. Centrul de popas era o clădire maronie obişnuită, lungă şi joasă, poziţionată chiar în mijlocul unei parcări mari. În dreapta, se afla un spaţiu de joacă mic din lemn, unde mai multe leagăne din cauciuc negru se vedeau îngheţate sub zăpadă. În partea stângă a clădirii se afla un automat de alimente şi dincolo de el câţiva copaci, desfrunziţi şi oropsiţi.

– Ar trebui să vină cu dubiţa aia mov cu o floare mare pe partea laterală pe care o conduceau doamnele Gupta marţi. Aia e maşina pe care a furat-o de la ele ieri, zise Dante. Asta dacă nu cumva a schimbat iar maşinile.

Fiind foarte devreme, erau puţine maşini în parcarea popasului. Preţ de o clipă, Zoey simţi că îi stă inima. Nu vedea nicăieri dubiţa mov. Şi apoi un SUV negru plecă dintr-un loc de parcare mai îndepărtat, dezvăluind dubiţa.

– O văd, murmură Dante. Trase într-un loc de parcare şi opri motorul Beemerului. Aruncă o privire spre dubiţă, după care se uită spre Zoey. Stai aici! Ne-am înţeles?

Zoey încuviinţă din cap şi-şi muşcă buza, vizibil agitată. Privirea lui coborî o clipită spre gura ei, apoi se ridică pentru a-i întâlni ochii încărcaţi de îngrijorare. Se uita şi ea la el, privindu-i ochii de culoarea ciocolatei cum se mijeau, concentrându-se numai şi numai la ea. El se aplecă un pic în faţă, şi timpul păru să stea în loc. Şi orice zgomot din jur se stinse, lăsând să răsune tare doar bubuitul inimii ei.

El clipi şi se îndreptă de spate.

– Bine.

Deschise portiera maşinii şi coborî. Zoey îl privi pe Dante descheindu-şi haina lungă de piele şi întinzând mâna sub ea, probabil ca să verifice dacă avea arma pregătită. După aceea, el porni spre dubiţa mov, cu haina neagră de piele fluturându-i în jurul gleznelor. Imaginea

aceea de macho sexy era doar un pic stricată de combinaţia de pantaloni de trening gri şi pantofi eleganţi.

Expiră uşor. Oare ce se întâmplase? Îşi imaginase oare că fusese pe punctul de a o săruta? Sau poate faptul că stătuse prea mult pe lângă un tip incredibil de sexy îi produsese un scurtcircuit la „siguranţele" intuitive din creier, făcând-o să creadă că se întâmpla ceva între ei, când, de fapt, nu era nimic? Bine, nu. O fată ştia foarte bine ce simţea. Dante chiar fusese pe punctul de a o săruta. Avea să cerceteze toată treaba mai târziu.

În clipa aceea trebuia să rămână concentrată asupra nepoatei ei.

Dante era la vreo şase metri distanţă de dubiţa mov, când se deschise uşa de pe partea şoferului. Dante se opri şi bägă mâna sub pardesiu. Tipul chelios pe care-l văzuseră şi marţi apăru din maşină. Mergea încet şi precaut şi ţinea mâinile în faţa sa. Zoey îi văzu gura mişcându-se, dar de la distanţa aceea şi din interiorul Beemerului chiar nu avea cum să-şi dea seama ce spunea.

Un chicot scurt răsună de pe bancheta din spate, şi Zoey se întoarse să se uite într-acolo. Neil Junior era treaz. O văzu, şi colţurile gurii lui se răsuciră în jos, iar lacrimi începură să-i strălucească în ochi.

Zoey se uită spre cei doi bărbaţi. Neil Senior se apropia încet de Dante. Copilul începu să suspine.

– Gata, gata, şopti Zoey, în timp ce-şi scotea centura de siguranţă.

Habar nu avea de ce şuşotea, când bărbaţii de afară în mod clar nu o puteau auzi.

Zoey coborî din maşină pe partea ascunsă de ochii bărbaţilor şi deschise portiera din spate. Neil Junior dădea din picioare nerăbdător, în timp ce ea se chinuia să-i decupleze centura de siguranţă. Îl luă în braţe şi-l propti pe şoldul ei. Neil Junior îşi sprijini încet capul mare de bebeluş pe umărul ei, bucuros că era ţinut în braţe de cineva. Ea îi trase pe cap gluga, absentă, cu ochii aţintiţi spre cei doi bărbaţi. Se opriseră din nou, şi putea

auzi vocea distinctivă a lui Dante, deşi nu putea înţelege ce spunea.

Un bărbat cu doi băieţei ieşi din clădirea toaletei. Unul din băieţei îl trase de geacă pe tatăl său, făcându-l să se oprească. Copilul gesticulă spre automatul cu dulciuri, cu o expresie rugătoare întipărită pe chip.

Zoey schimbă poziţia în care-l ţinea pe Neil Junior, ridicându-l mai sus pe şoldul ei şi mângâindu-l pe fundulеţ, absentă.

Neil Senior smuci capul în sus, uitându-se în direcţia lor, şi, preţ de o clipă absolut odioasă, Zoey crezu că o dăduseră în bară cu schimbul. După aceea, se întoarse şi auzi un scârţâit de roţi în spatele ei. Aşa că se întoarse să se uite. O maşină de poliţie rutieră intra în parcarea popasului. Lucrurile se derulară extrem de repede după aceea. Neil Senior scoase un pistol şi trase în direcţia maşinii de poliţie, reuşind să le găurească parbrizul.

- Jos! La pământ! strigă Dante, alergând să se adăpostească în spatele automatului de dulciuri.

Bărbatul cu copiii rămase blocat o clipă, holbându-se uluit, înainte să poată pricepe. Se aruncă imediat la pământ, acoperindu-şi fiii cu trupul. Maşina de poliţie se opri în scârţâit de roţi, şi portiera de pe partea şoferului se deschise vijelios, în timp ce ofiţerul dinăuntru se adăposti în spatele uşii metalice. Neil Junior tresărise în braţele lui Zoey din cauza zgomotului şi acum deschidea larg gura, eliberând un ţipăt de frică.

- Aruncă arma! urlă poliţistul. Doamnă, intraţi înapoi în maşină.

Zoey înţelese ca prin ceaţă că ea era cea cu care vorbea. Se adăposti, instinctiv, ţinând o mână protectoare peste capul lui Neil Junior.

Neil Senior se ghemui în spatele unui rând de tomberoane de metal. Răspunse la ordinul poliţistului cu o rafală de împuşcături. *POC! POC! POC!* răsuna cu ecou dinspre clădirea popasului. Dante stătea întins pe burtă lângă automatul de dulciuri.

Zoey stătea lipită de mașină și tresărea la fiecare împușcătură. Neil Junior tremura în brațele ei, și Zoey își aminti deodată că Pete se afla încă în dubița mov. Singură. Probabil înspăimântată. Polițistul stătea cu arma îndreptată în direcția lui Neil Senior, dar, la cât de mulți oameni se aflau prin preajmă, probabil că îi era teamă să apese pe trăgaci. Era și el vizibil îngrozit. De îndată ce Neil Senior prinse ocazia, fugi înapoi spre dubiță, ca să scape.

Luând-o pe Pete cu el.

Zoey înghiți apăsat. Ea și Neil Junior nu puteau fi văzuți din locul în care stătea adăpostit Neil Senior. Erau câteva mașini parcate între ei și dubița mov, dar erau și cam multe spații libere între mașini. Și spațiile alea libere însemnau lipsă de acoperire. Neil Senior nu ar fi tras într-o femeie care avea în brațe un copil, nu? Cel puțin nu dacă știa că era copilul lui.

Zoey fugi prin spatele a trei mașini, oprindu-se în spatele unei camionete albastre. Aruncă o ocheadă pe după bara din spate, ținându-i chipul lui Neil Junior adăpostit în umărul ei. Era o distanță de aproape cinci metri între locul unde stătea ea și următoarea mașină, și nu știa cum să facă să o parcurgă. Răsunară alte împușcături. Zoey se uită spre clădirea popasului. Dante stătea aplecat pe după colțul automatului, ținând arma cu ambele mâini, cu brațele întinse, trăgând în direcția tomberoanelor de metal în spatele cărora se ascundea Neil Senior. Un glonț nimeri un tomberon cu un *ZDRANG!* zgomotos, răsturnându-l.

Zoey nu mai putea aștepta. Era posibil să nu mai aibă altă ocazie mai bună. Se năpusti spre celălalt șir de mașini parcate și apoi prin spatele lor. Se opri o clipă în dreptul ultimei mașini ca să mai arunce o privire spre automat. Dante nu mai trăgea, dar el și Neil Senior urlau ceva unul la altul. Nu putea înțelege ce ziceau, dar nici nu mai conta. Inspiră adânc și fugi spre dubița

mov. Uşa laterală glisantă era descuiată, şi o deschise tare, conştientă că spatele ei era o ţintă foarte mare.

Pete se afla în scaunul copilului, ţipând. Urletul acela deveni un duet în toată regulă când Zoey îl aşeză în grabă pe Neil Junior pe scaunul de lângă ea şi-i prinse centura de siguranţă. Se căţără printre scaune şi reuşi să ajungă la locurile din faţă. Şi abia atunci înţelese că era posibil să fi făcut o mare greşeală. Apăsă pe un buton ca să închidă automat toate uşile, înainte de a se uita dacă cheile erau în contact. Slavă Domnului, erau acolo. Zoey porni motorul cu mâinile tremurânde, băgă maşina în marşarier, ieşi din parcare şi apoi acceleră, plecând în trombă.

Lăsându-l în urmă pe Dante.

capitolul 36

Sâmbătă, ora 7.37

Dante privea neajutorat cum dubiţa mov cu o margaretă mare şi albă pe partea laterală accelera şi părăsea popasul în trombă, cu Zoey la volan.

– Hei! strigă Neil Senior din spatele unui tomberon de gunoi. Hei! Ce mama dracului faci?

Şi Dante chiar deveni empatic atunci cu el, pentru prima dată. Ce mama dracului făcea Zoey? Poate că doar voia să-i scoată pe copii din linia de foc. Poate că avea să întoarcă la prima ieşire şi să vină înapoi când lucrurile se linişteau.

Poate. Dar Dante nu ar fi pariat pe treaba asta.

Simţi o mânie pură. Îl jucase pe degete. Îl luase de prost. Trebuia să termine mai repede treaba asta, ca să se poată duce după Zoey să-i spună ce părere avea el despre ticăloşii trădători şi răpitori de copii.

– Aruncă arma! urlă către Neil Senior.

– Du-te dracu'! veni răspunsul lui Neil Senior. M-ai tras pe sfoară, jegosule!

Şi apoi porni o rafală furibundă de împuşcături în direcţia lui Dante.

„Rahat!" Dante se lipi de cimentul îngheţat. Partea cea mai tristă era faptul că Neil Senior cam avea dreptate. Chiar arătase ca o înscenare în clipa în care apăruse maşina aceea de poliţie. Nu că acesta ar fi fost un motiv suficient ca el să deschidă focul aşa într-o zonă plină de copii. În spatele lui, îl auzi pe unul dintre micuţi suspinând. Băieţii şi tatăl lor erau în câmp deschis, întinşi pe jos pe drumul ce ducea spre clădirea principală. Riscul de a se întâmpla o tragedie era destul de mare.

Dante aruncă un ochi în jur. Poliţistul stătea încă la adăpost în spatele portierei maşinii – şi probabil urma să rămână acolo dacă avea vreun pic de minte. Neil Senior avea trei tomberoane de metal portocalii în spatele cărora să se ascundă, chiar şi după ce fusese dărâmat unul dintre ele.

Dante inspiră adânc, ca să-şi calmeze vocea.

– Uite ce e, Neil, îmi îngheaţă fundul aici. N-ai vrea să intrăm la căldură? Poate să vorbim despre treaba asta?

Neil pufni în spatele tomberoanelor.

– Da, vrei să încerci tu să vorbeşti calm cu nevastă-mea când o să afle că i-a dispărut copilu'?! Iar!

Dante ridică din sprâncene.

– Huh! Nu ştiam că eşti însurat!

– Da' ce credeai? Că pe Neil Junior l-a adus barza?

– Mda, bine zis.

Interveni atunci o pauză. Dinspre maşina de poliţie se auzi bâzâitul staţiei radio.

– Aia era partenera ta de-a fugit aşa cu Neil Junior şi cu copila? întrebă Neil.

– Nu.

– Gagică-ta?

– Nu chiar.

– Atunci, cine naiba e? întrebă Neil, ca şi când chiar era curios să afle.

– O mare pacoste, răspunse Dante, înainte să aibă timp să se gândească ce să-i spună.

Neil chicoti.

– Oh, da. Astea-s cele mai bune. Hai să-ţi dau un sfat, amice: când găseşti o femeie care te face să scoţi flăcări pe nas şi te mai lasă şi cu scula umflată, ea e aia pe care vrei s-o iei de nevastă.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Acum primea sfaturi în amor de la un criminal şi un răpitor de bebeluşi. Asta le întrecea pe toate. Dante îşi muşcă limba ca să nu-i dea un răspuns sarcastic şi încercă o replică mai neutră:

– Huh!

Chiar era dificil să gândească limpede ca să scoată un răspuns inteligent în circumstanţele astea. Neil părea perfect mulţumit aşa, cu răspunsuri monosilabice.

– Oh, da, şi io când am cunoscut-o pe Ash, auch! Mi-a dat toată lumea peste cap! A reuşit să mă facă să am o dietă bogată în fibre şi să mă apuc şi de sport, ştii ce zic? Şi acum, m-am apucat şi de cursurile astea de management al furiei, care sunt al dracului de stupide, dar Ash chiar crede că mă ajută.

Zăcând pe cimentul rece şi cu frigul începând să i se răspândească până în buricele degetelor, Dante nu se putea abţine să nu se întrebe cum fusese Neil înainte să se apuce de cursurile alea de management al furiei despre care vorbea.

– Mda... ăăă... bravo, zise tatăl copiilor, din drum. Dar te superi dacă-mi duc şi eu copiii înăuntru?

– Hei, să nu..., începu Neil, într-un urlet furibund, părând să fi uitat de orice curs de management al furiei, doar că fu întrerupt.

Un Cadillac de culoare roz prăfuit intră în parcarea popasului. Poliţistul luă microfonul şi începu să vorbească:

– Cadillac roz, opreşte-te! Opreşte maşina imediat! Nu te apropia mai mult. Este o situaţie periculoasă şi...

Polițistul continua să strige ordine, căci Cadillacul roz se învârtea prin parcare, fără ca șoferul să bage de seamă că se aventura direct într-un schimb de focuri. Cineva cu părul grizonant abia se zărea peste bordul mașinii pe partea șoferului și se întrezărea o pălărie de stofă pe locul pasagerului.

– Doamnă! Vă rog să opriți mașina CHIAR ACUM!

Și mașina se opri într-adevăr. Trase cu încetinitorul într-un loc de parcare rezervat persoanelor cu handicap, chiar în fața aleii ce ducea spre clădirea principală a popasului.

– *Nu coborâți din mașină!* strigă polițistul deznădăjduit.

Dante clătină din cap. Doamne, chiar nu avea cum să nu-i pară rău pentru tip. Ambele portiere ale mașinii se deschiseră brusc, și interveni apoi o pauză de câteva clipe în care nu se mai întâmplă nimic.

Polițistul mai încercă o dată:

– Atenție, Cadillac roz! Vă rog nu coborâți din mașină! Nu...

Dar degeaba. O bătrânică minionă îmbrăcată într-o haină de lână mov sări jos de pe partea șoferului. Pe partea cealaltă, se dădu jos din mașină un bărbat care purta o pălărie de stofă. Bărbatul își propti mâna pe capota mașinii o clipă, după care porni spre clădirea cu toaleta.

– La fiecare popas afurisit, gâfâia bătrânul. Pierdem timp aici, Bernice. N-o să mai ajungem în Memphis până la prânz.

– Mă întreb dacă aici au automate de-ale cu cafea, zise femeia în vârstă. N-ar fi drăguț? O cafea fierbinte?

– Cafea! pufni bătrânul. Crede-mă că ultimul lucru de care ai tu nevoie e o cafea!

– Urcați înapoi în mașină! le ordonă polițistul prin stație, pe un ton mult prea optimist.

– A! Și poate și o gogoașă, dacă au, zicea femeia în vârstă, în timp ce se apropia de tomberoane.

Dante privea scena cu senzația fatalistă pe care o avea un om atunci când un adolescent blond se ducea să investigheze un zgomot suspect din subsolul casei într-un film de groază. Neil Senior sări, o lovi pe doamna în vârstă, îi smulse cheile din mână și o rupse la fugă spre Cadillac.

– Hei! strigă bătrânul.

Neil se urcă în Cadillac și ieși cu spatele din locul de parcare, chiar în timp ce un grup de mașini de poliție intrau în trombă, cu girofarurile pornite și cu sirenele zbierând. Sosiseră în sfârșit întăriri pentru polițistul acela singuratic. Cadillacul se depărtă în trombă. Mașinile de poliție încetiniră, după care accelerară din nou, urmărindu-l pe Neil.

Dante se ridică și își scutură pantalonii.

– Tâlharule! urlă bătrânul.

– Ai grijă cu tensiunea, Joe, îl mustră imediat doamna în vârstă.

Tatăl își ajută cei doi copilași să se ridice. Cel mai micuț se uită de la locul de parcare din care pornise în trombă Neil. Lacrimile i se opriră brusc, și se uită în sus la tatăl lui.

– Îmi iei o ciocolată?

capitolul 37

Sâmbătă, ora 8.26

Neil apăsă pedala de accelerație până la podea, dar Cadillacul roz tot nu voia să meargă cu mai mult de optzeci la oră. Era un miracol că lăsase în urmă cele patru mașini de poliție. Lumea era plină de SUV-uri negre, de jeepuri galbene și de Porsche-uri roșii, dar furase și el vreuna dintre mașinile astea? Ah, nu. Boșorogii ăia decrepiți trebuiau să conducă un afurisit de Cadillac – și *roz*, a dracului treabă! Arăta ca o doamnă care vindea cosmetice pentru Mary Kay! Singurul lucru mai

rău de atât ar fi fost să conducă o furgonetă de un portocaliu strident, care vindea hotdogi şi cu semn mare deasupra pe care să scrie: „CRIMINAL EVADAT, CHIAR AICI". Dumnezeule!

Telefonul mobil din buzunarul său începu să sune, făcându-l pentru a cincea oară în dimineaţa aceea să fie la un pas de un atac de cord. Bâjbâi după rahatul acela mic de plastic, în timp ce încerca să stea cu ochii la drum. O camionetă ponosită îşi alese tocmai acel moment să-l depăşească pe partea dreaptă, şi Neil coborî geamul ca să-i arate omului degetul mijlociu, aşa cum merita. După aceea se uită în jos la telefon, sperând al dracului de tare să nu îl sune Tony the Rose. Nu mai vorbise cu el de dinainte să le prindă din urmă pe indience. Tony credea că era în drum spre Cairo. Nu îi spusese că o recuperase pe copila lui Spinoza şi o pierduse din nou. Şi chiar nu era nerăbdător să-i comunice toate astea lui Tony. Dar, după cum se dovedi, la celălalt capăt al liniei nu era Tony. Era şi mai rău.

Neil înghiţi apăsat. Ar fi putut ignora telefonul, dar adevărul era că ignorase deja de două ori în acea zi apelurile de la Ashley. Şi ea avea să anunţe poliţia dacă nu-i răspundea de data aceasta. Femeia era imprevizibilă.

Neil răspunse cu degetul mare şi duse telefonul la ureche.

- Bună, iubito.

- Unde eşti, Neil Maurice Janiowski? ceru să ştie soţia lui.

- Ăăă, păi, conduc pe undeva prin sudul statului Illinois.

- Îndreptându-te spre casă, sper.

Neil tresări. De fapt, adevărul era că mergea spre nord-vest. Doar că se hotărâse că ar fi mai bine să nu-i spună lui Ash asta.

- Nu vii spre casă, nu-i aşa, Neil?

- Vezi tu, iubito, am avut nişte probleme şi...

– Nu vreau să aud de nici o problemă, îi urlă în ureche soţia lui frumoasă. Dacă vrei să afli ce-nseamnă să ai cu adevărat probleme, îndrăzneşte să-mi mai ţii copilul departe de mine încă o noapte, m-ai auzit, Neil?

– Ăă....

– Şi ce ţi-a venit să-l iei cu tine pe Neil Junior într-o misiune?

Ash îl întrebase acelaşi lucru şi ultima dată când îl sunase. Părea să fie un punct sensibil.

– A trebuit să-l iau de la creşă, Ash. Ştii şi tu asta.

– Şi n-ai avut timp să treci pe acasă să-l laşi cu mama lui înainte să ai schimburi de focuri cu FBI-ul?

– Nu. Uite ce e, am...

– Nu-mi vine să cred că propriul meu soţ l-a luat cu el pe propriul meu copil la un asasinat, mârâi Ash.

– Da, păi...

– Şi ce fel de asasinat ajunge să se transforme într-un asemenea rahat? Asta te întreb!

– Ăăă...

– Crezi că unchiul Tony ţi-a întins o cursă, Neil? Asta crezi?

Neil clipi. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Tony l-ar putea vrea mort. Gândul acesta făcea să i se usuce gura, ceea ce era al naibii de inconfortabil în momentul acela.

Doar că Ash nu mai aşteptă răspunsul lui, ci îi dădu înainte cu tirada:

– Dacă unchiul Tony îţi înscenează treaba asta, o să-i spun totul mamei. Nu aşa te porţi cu familia!

– E, haide acum, nu te ambala aşa, iubito. Ştii ce-a zis doctorul...

– Îmi vreau copilul, la dracu', Neil!

– Da, imediat ce....

– Îl vreau înapoi *ieri!*

– Doar că...

– Mi-e aşa dor de el, că nu mai pot! Vreau să-l strâng în braţe şi să ştiu că e teafăr. Neil?!

Neil începu să respire pe gură, pentru că i se păruse că auzise un zgomot anume.

– Iubito?

– Îmi vreau copilul înapoi! exclamă Ash şi încheie afirmaţia cu un ţipăt mic.

Neil simţi cum se blochează. Plângea! Ash a lui plângea. Ura să o ştie pe Ashley plângând.

– Uite, o să-ţi aduc copilul înapoi, iubito! Ştii că o s-o fac, fir-ar a dracului de treabă! O s-o fac imediat ce...

– Neil, îl ai cu tine acum, nu-i aşa?

Vocea lui Ash era mai rece decât o afurisită de iarnă în blestemata de Siberia.

Un lucru învăţase foarte limpede Neil pe parcursul căsătoriei lui cu femeia aceasta: să nu se bage între Ash şi copilul ei.

– O să-l ai cât mai repede posibil, iubito.

Se lăsă o tăcere, întreruptă numai de respiratul greu al lui Ash. Neil simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. De-a dreptul. Ca şi când ar fi avut nişte blestemate de cuburi de gheaţă rostogolindu-i-se prin vene şi apoi strivindu-se în inima lui. Hormonii lui Ash erau dezlănţuiţi în momentul acela. Neil ar fi putut trăi bine mersi pentru tot restul vieţii sale fără să ştie ce însemna ca o femeie – de altfel dulce precum zahărul – să fie cu hormonii dezlănţuiţi.

Şi, în cele din urmă, Ash vorbi:

– Ar fi bine să faci asta, Domnule Boo! Ai la dispoziţie până diseară. Apoi o să vin să-mi iau copilul şi vin după tine!

Închise fără să mai spună nimic.

Şi nici măcar faptul că i se adresase pe numele de alint nu reuşea să-l facă pe Neil să nu mai tremure. Avea nevoie să-l găsească pe Neil Junior. Şi trebuia să o găsească şi pe copila lui Spinoza. Şi să-i aducă pe amândoi înapoi în Chicago în următoarele douăsprezece ore. Altfel, o femeie foarte furioasă cu hormonii dezlănţuiţi avea să facă asta în locul lui.

Neil coti cu Cadillacul roz imens pe următorul drum. Se îndrepta spre sud acum, spre drumul național I-57. Spre Cairo.

capitolul 38

Sâmbătă, ora 8.31

Zoey ieși de pe drumul principal și opri motorul dubiței mov. Și apoi doar stătu acolo, uitându-se la propriile mâini de pe volan. Tremura. Ar fi atribuit asta celor peste treizeci de minute în care ascultase cum țipetele copiilor răsunau de pe bancheta din spate, dar știa că era mai mult de atât.

Îl trădase pe Dante.

Acesta era un gând stupid. Îl cunoștea de numai două zile. Era doar un agent FBI care-și făcea meseria, și nimic mai mult. Toate astea însemnau muncă obișnuită pentru el. Lui nu-i păsa de Pete, așa cum îi păsa ei. Pentru el, nepoata ei era doar o bucată ce lipsea dintr-un puzzle de care avea nevoie și care trebuia să fie complet ca să aducă un mafiot în fața curții de judecată. Poate că îi păsa un pic de siguranța micuței, dar nu-i păsa de Pete personal.

Lui Zoey însă, da. Loialitatea ei era în primul rând față de Pete și față de sora ei, Nikki. Și totuși, se simțea vinovată. Dante avusese încredere în ea. Îi spusese să stea în mașină, în timp ce el se pusese în pericol. Iar ea îl mințise, îl trădase și o furase pe Pete. Era foarte posibil ca până în acel moment el să fie deja undeva, pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Arestat. Oftă adânc și închise ochii. Ei bine, asta era tot. Nu mai exista cale de întoarcere – Dante nu ar mai avea niciodată încredere în ea.

Se îndreptă de spate și se răsuci în scaun ca să se uite spre bancheta din spate. Cei doi bebeluși stăteau prăbușiți în scaunele de mașină, după ce plânseseră până

când adormiseră. Pete ţinea capul aplecat într-o parte şi un deget în gură. Buzele ei mici şi roz erau strânse în jurul degeţelului. Neil Junior stătea cu bărbia în piept şi cu mâinile mici şi grăsune întinse de-o parte şi de alta a corpului în scaunul de maşină. Era cufundat într-un somn dulce. Zoey se pomeni aproape zâmbind. Arăta ca un beţiv leşinat. Ce, pentru numele lui Dumnezeu, căuta ea cu el? Nu era al ei. Avea părinţi - sau aşa se presupunea. Sau cel puţin un tată criminal care îl voia înapoi. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era să-i dea lui Neil Senior un motiv în plus să vină după ea. Dacă ar fi fost cineva care să poată avea grijă de copil, pentru scurt timp. Cineva care să se îngrijească de el.

Un telefon mobil începu să sune în maşină, cu un ton de apel melodios. Zoey se uită în jur nedumerită înainte să-şi dea seama că era ascuns în torpedo. Îl scoase de acolo şi se uită la ecran. Scria „SAVITA". Numai că doamna Savita Gupta nu avea telefonul mobil cu ea în acel moment.

Zoey răspunse.

- Alo?

- Unde eşti, Zoey?

Glasul lui era scăzut, ceea ce nu făcea altceva decât să o neliniştească şi mai mult. Închise ochii, lăsându-se un moment cuprinsă de uşurare.

- Dante. Eşti bine.

- Da, sunt bine. Acum, spune-mi unde eşti.

- Nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot să te las s-o duci înapoi.

- Doamne, Zoey! Ştiai că aveam nevoie s-o duc pe Pete înapoi la Chicago, ca Ricky să depună mărturie. Şi totodată o s-o duc înapoi la Nikki Hernandez. Nu vrei ca Pete să fie împreună cu mama ei?

- Vreau ca Pete să fie în viaţă şi ştiu că şi Nikki îşi doreşte acelaşi lucru.

- O s-o ţin în siguranţă, Zoey!

- În trecut, n-ai făcut-o.

Interveni o tăcere la celălalt capăt al liniei. Zoey închise ochii. Doamne, nu voise să spună asta sau să sune așa. Doar că, din păcate, cam era adevărat. FBI-ul o dezamăgise pe Pete. O dezamăgise... *pe ea*. Așa și ajunsese Pete pe mâinile unui criminal.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Zoey, zise el, cu glas scăzut. Nu face asta.

Ea inspiră adânc.

– Ce s-a întâmplat după ce am plecat eu?

– Neil a furat un Cadillac roz, și apoi mai multe mașini de poliție, care păreau să fie cam toate din statul Illinois, au plecat în urmărire.

– A fost cineva rănit?

– Numai sentimentele mele.

Ea tresări.

– Și tu cum ai scăpat de acolo?

– S-a iscat o mare confuzie, și apoi m-am făcut nevăzut și am gonit pe autostradă când poliția s-a dus să-l interogheze pe tipul cu doi copii. M-am gândit că n-ar fi o idee bună să rămân și să risc să fiu arestat de poliția locală. BMW-ul meu are o gaură de glonț în ușa de pe partea pasagerului acum, că tot veni vorba.

– Aia era acolo de ieri.

– Serios? Nu mi-ai zis.

– Mda, am uitat.

Interveni încă un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei, și vântul șuieră zgomotos prin dreptul ușilor dubiței mov.

– Adu-o înapoi, Zoey, zise Dante.

– Trebuie s-o țin în siguranță. Și Chicago nu-i un loc sigur pentru Pete.

– O să am eu grijă să fie în siguranță.

– N-ai cum.

– Vrei să spui că n-ai încredere în mine că pot să fac asta.

Ea rămase tăcută o clipă, pentru că, de fapt, nici nu prea avea ce să-i răspundă la treaba asta. Se auzi apoi un oftat adânc.

– Te rog, Zoey!

Inspiră profund ca să-şi stăpânească vocea.

– Îmi pare rău.

Şi apoi închise. Rămase o clipă holbându-se la telefonul mobil pe care-l ţinea în mână. După aceea, inspiră încă o dată şi formă un număr.

La celălalt capăt, telefonul sună de cinci ori înainte să răspundă Nikki.

– Alo?

– Nikki, o am pe Pete cu mine.

– Zoey? Vocea lui Nikki părea de-a dreptul uluită. Şi apoi păru să înţeleagă însemnătatea vorbelor ei. O ai pe Pete? Oh, Doamne! exclamă şi apoi izbucni în plâns.

Zoey clipi des, uitându-se pe geamul dubiţei.

– Eşti bine?

– Dacă sunt bine? repetă Nikki. Da, suntem bine. Ce face fetiţa mea? E bine Pete?

– Da, e bine, stai liniştită!

– Doamne! Trebuie să-i spun şi lui Ricky. Stai să vezi când aude că...

– Nu poţi să-i spui lui Ricky, Nikki.

– Ce? De ce nu? Ar trebui să-l vezi în ce hal e, a fost incredibil de supărat fără ea.

Zoey îşi dădu ochii peste cap când auzi asta. Ricky Nesuferitul nu fusese niciodată prea iubitor cu Pete.

– Nu poţi să-i spui lui Ricky, pentru că n-o aduc pe Pete înapoi în Chicago.

– Cum adică nu...

– Şşşşt! Ascultă-mă un pic! Agenţii FBI din Chicago sunt corupţi. Nu putem avea încredere în ei s-o ţină în siguranţă pe Pete.

– Dar Zoey..., începu Nikki cu glas scăzut. Ricky mi-a zis că n-o să depună mărturie dacă n-o vede pe Pete

cu ochii lui. Dacă o ţii departe de aici, n-o să se ducă la proces.

Zoey înghiţi apăsat.

– Ştiu că procesul e important. Ştiu că Tony the Rose e un om rău. Dar siguranţa lui Pete e pe primul loc.

– Şi cum o s-o ţinem în siguranţă noi singure?

Acesta era un lucru în privinţa căruia îşi făcuse griji şi ea. Totuşi, Zoey îşi păstră vocea încrezătoare şi fermă când zise:

– O s-o ascund eu pe Pete. O să fie totul bine.

– Dar...

– Dar, chiar şi aşa, tot nu poţi să-i spui nimic lui Ricky. Dacă află cineva unde sunt, unde e Pete, atunci o să fie din nou în pericol!

Interveni un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei.

– Nikki?

– Vreau doar s-o văd pe Pete!

– Ştiu, scumpo, ştiu. Dar o să fie mai în siguranţă dacă procedăm aşa. Dacă o aduc înapoi în Chicago, nu mai avem cum s-o protejăm.

– Eşti sigură de asta?

– Da. Dar, repet, nu poţi să-i spui nimic lui Ricky.

Răsună un oftat lung şi greoi.

– Nikki...

– Bine, n-o să-i spun nimic lui Ricky. Dar, Zoey, trebuie să-mi promiţi că o s-o ţii în siguranţă!

– Îţi promit!

– Pup-o din partea mea, şopti Nikki, cu glasul tremurând. Spune-i... spune-i că o iubesc.

Zoey închise ochii strâns ca să-şi reprime lacrimile.

– O s-o fac. Şi o să-i spun.

– Pa.

Se auzi apoi tonul, semn că Nikki închisese.

Doamne! Ce făcuse? Zoey îşi sprijini capul de tetiera scaunului şi privi fulgii de zăpadă dansând pe câmpul din jur. Vântul izbea tare dubiţa mov, zguduind-o.

Arăta ca şi când se pregătea să înceapă încă o furtună de zăpadă. Oare era asta într-adevăr cea mai bună alegere? Dante era puternic şi hotărât, şi Zoey înţelegea că, dacă ar fi stat în puterea lui, chiar ar fi ţinut-o în siguranţă pe Pete. Doar că nu stătuse în puterea lui nici în trecut, şi, dacă o ducea pe Pete înapoi la Chicago, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, treaba asta s-ar fi repetat, şi lucrurile iar nu ar fi stat în puterea lui. Adevărata problemă consta în faptul că nu avea încredere în instinctele lui, în decizia lui de a o duce pe Pete înapoi în Chicago. Şi poate că asta însemna că nu îşi putea permite să aibă încredere în el deloc.

Şi nici în nimeni altcineva. Ci numai în ea.

Ce gând sumbru! Dar acum nu era momentul să stea să cugete şi să dezbată cu privire la problemele emoţionale care clocoteau în ea. Avea doi bebeluşi pe bancheta din spate a maşinii. Pe urmele ei se aflau mulţi băieţi răi şi un singur băiat care era cu adevărat bun. Şi nu avea nici un plan.

Bun! Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să găsească un loc sigur în care să-l lase pe Neil Junior. Pe cineva care să aibă grijă de el temporar, până când Dante sau cineva de la serviciile de asistenţă socială putea să îl ia pe copil. Şi acum, că se gândea la asta, ştia deja persoana cea mai potrivită. Doamnele Gupta se aflau încă la motelul nepotului lor, şi doamna Savita Gupta fusese vădit supărată să-l vadă pe micuţ plecând. Zoey putea să-l lase pe Neil Junior cu ea şi apoi să-l sune pe Dante şi să-i spună unde era copilul – când ea era suficient de departe.

Zoey se uită în jur. Se afla într-o micuţă zonă împădurită din apropierea unui câmp. Părăsise autostrada cu prima ocazie. Dacă se ducea din nou spre motel, ar fi fost mai bine să facă asta fără să se întoarcă pe autostradă. Motelul se afla la vest faţă de locul unde era ea acum, dar drumurile astea lăturalnice erau destul de întortocheate şi nu mergeau niciodată clar spre

vest sau spre nord. Se întinse spre torpedo şi îl deschise. O avalanşă de hârtii căzu, aterizând pe podeaua dubiţei. Înjură în şoaptă şi începu să caute printre ele. Erau facturi de la maşină, formulare de asigurare şi un manual tehnic al dubiţei. Dar nici o hartă.

Coborî din maşină şi se duse să verifice în portbagajul dubiţei. Stratul de zăpadă era deja de aproximativ treizeci de centimetri, şi vântul puternic o bătătorise şi o îngheţase. Ghetele ei trosneau prin nămeţi, şi fu nevoită să se ţină de maşină ca să-şi păstreze echilibrul în timp ce-şi croia drum spre portbagaj. Îl deschise şi găsi acolo o sacoşă cu pamperşi de schimb – aleluia! –, o cutie de carton pe spatele căreia scria ceva în indiană şi un sac imens de nisip pentru pisici. Şi, mototolită sub sacoşa cu pamperşi, se afla o hartă rutieră a statului Illinois. Ha! Luă harta, închise portbagajul şi se duse spre portiera de pe partea şoferului. Când se uită spre bancheta din spate, văzu că Pete întorsese capul în partea cealaltă, dar ambii bebeluşi dormeau duşi.

Zoey îşi puse centura de siguranţă şi porni motorul.

capitolul 39

Sâmbătă, ora 8.45

Rutgar conducea pe drumul drept şi lin spre Cairo, în tot acest timp gândindu-se la subiectul său preferat.

Armele de foc.

În Polonia, unde crescuse într-un apartament cenuşiu şi infestat de şobolani, un om de rând nu avea voie să deţină arme. Guvernul comunist interzicea asta. Desigur, asta nu însemna că nu existau şi la vremea aceea oameni care aveau arme în posesia lor. Oameni duri, care conduceau casele închiriate ca nişte regi barbari. Dar chiar şi aceşti oameni aveau acces numai la arme vechi. Arme care fuseseră făcute în vechea Uniune

Sovietică. Armele lor nu semănau câtuși de puțin cu cele pe care le putea deține un om aici, în America.

În America, un om putea deveni cu ușurință un specialist în materie de arme de foc.

Prima dată când participase la o expoziție de arme în America, Rutgar simțise că îi stătuse inima în piept. Fuseseră foarte multe acolo. Mii de arme. Poate chiar milioane. Arme fabricate pentru a împușca elefanți sălbatici. Arme atât de mici, că un om le putea băga cu totul în gură, ca și când nu ar fi fost altceva decât dropsuri. Arme cu lunetă și arme cu trepied, dar și cu amortizor. Arme produse de armate și arme fabricate pentru a strivi armate.

America era o țară foarte bogată în materie de arme, cugeta acum Rutgar. Și afișă un zâmbet mic.

Își conducea mașina spre sud, spre statul Missouri, deși nu aceasta era destinația lui. Mașina pe care o conducea era un Mercedes-Benz G500 SUV, negru. Era o mașină mare. Și o mașină foarte scumpă. Dacă Rutgar ar fi putut duce mașina aceasta peste ocean în Polonia și înapoi în clădirea aceea de închiriat unde crescuse, regii aceia barbari ar fi făcut plecăciuni în fața lui. Și atunci el ar fi devenit regele tuturor regilor barbari.

Dar nu era nimic în Polonia, așa că nu avea de ce să facă asta.

Avea o misiune de dus la îndeplinire. Tony the Rose îi spusese că Neil Janiowski urmărise două femei indiene până în sudul statului Illinois. Orice altceva ce mai avusese nevoie să știe găsise foarte ușor. Pista pe care o lăsase în urmă Neil fusese tare ușor de urmărit. Oamenii pe care îi întrebase despre femeile indiene se lăsaseră foarte ușor convinși să coopereze atunci când se treziseră cu un cuțit lipit de gât. Poate că Neil era prea prost ca să-și acopere urmele. Nu că ar fi contat. Rutgar știa mașinile cu care era posibil să călătorească cele două femei, oamenii pe care îi cunoșteau și cu care s-ar fi simțit

în siguranţă, precum şi locurile unde ar fi putut fugi ca să se ascundă.

Nu că le-ar fi ajutat la ceva să încerce să se ascundă de el. Avea arme. Ele nu aveau. Şi arsenalul lui era compus din: un Glock semiautomat, o puşcă cu ţeavă scurtă, adaptată cu mâner de pistol, o puşcă specială pentru armată cu o lunetă ce permitea vederea pe timp de noapte şi un pistol Beretta subcompact. Purta pistolul Beretta într-un toc special pe şoldul drept. Ca Han Solo, poate. Se uită în oglinda laterală înainte să depăşească o maşină ce mergea probabil cu maximum 55 de kilometri pe oră. Astfel, Rutgar putu depăşi camioneta fără să depăşească limita de viteză din acea zonă. Era foarte important să nu atragă atenţia asupra lui.

Rutgar afişă un zâmbet mic în timp ce conducea.

capitolul 40

Sâmbătă, 9:42

Slavă Domnului pentru benzinăriile care acceptau plata cu cardul chiar la pompă. Zoey tresări, privind suma crescând rapid în timp ce umplea rezervorul. Aparent, dubiţele aveau nevoie de considerabil mai multă benzină decât un Prius. Era conştientă de faptul că, folosind cardul de credit, risca să divulge locul unde se afla, dar nu avea de gând să lase bebeluşii singuri în maşină pentru a se duce înăuntru, să plătească la casă. Aşa că folosirea cardului de credit era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Ajunsese undeva la sud de Carbondale, mai aproape de drumul interstatal decât i-ar fi plăcut, dar nici nu avea ce să facă, din moment ce acolo se aflau poziţionate benzinăriile. Zoey nu era tocmai sigură de locul în care se afla, pentru că, după cum se dovedise, abilităţile ei de orientare în spaţiu – chiar şi cu o hartă – cam lăsau

de dorit. Ar fi trebuit să găsească deja motelul domnului Agrawal. În schimb, se învârtise în cerc – sau poate într-un pătrat – pe drumurile lăturalnice, care erau atât de mici, încât nici măcar nu aveau nume. Şi de aici apăruse nevoia de a alimenta.

Pompa de benzină începu să gâlgâie, semnalând că rezervorul se umpluse. Zoey făcu un pas în spate, temându-se să nu se păteze, şi aşteptă să audă ultimul gâlgâit, înainte de a scoate pompa din rezervor şi de a o aşeza la locul ei. Se încruntă când văzu care era totalul. În ritmul acesta, avea să-şi golească rapid cardul. Şi, din moment ce părea să fie într-o pauză nedefinită de la slujba ei, asta reprezenta o îngrijorare foarte serioasă.

Zoey se gândi la slujba ei – şi dacă mai avea una sau nu – în timp ce se ducea să ia cele necesare pentru a spăla parbrizul. Se aflau la o benzinărie micuţă – cu numai patru pompe – şi vântul sufla cu putere pe asfalt. Magazinul de lângă benzinărie părea genul care să aibă la vânzare alune vechi – mai precis, antice – şi bomboane, plus o toaletă pentru femei suficient de murdară cât să te facă să vrei să pui hârtie pe colac. Aşa că era cu atât mai bine că nu avea nevoie să meargă la toaletă.

Un SUV imens, negru şi pătrăţos, trase la pompa de vizavi de dubiţa ei mov. Zoey înmuie bureţelul de şters parbrizul în apa negricioasă ce părea aproape vâscoasă. Ştergătoarele dubiţei erau uzate şi funcţionau numai intermitent. Pe parbriz era vizibil un strat subţire de sare, mizerie şi gheaţă, şi geamul devenise aproape opac. Zoey se duse înapoi la dubiţă chiar în momentul când un tânăr cobora din SUV-ul negru. Avea părul blond-cenuşiu şi purta o geacă de piele maro. Uau! Jacheta aceea a lui costa probabil câteva mii de dolari! Poate că era traficantul de droguri local. Zoey îl privi intrând în magazinul benzinăriei în timp ce ea îşi spăla parbrizul cu mare grijă. Racletele astea comune de spălat parbrizul îi făceau mereu greaţă şi o cam îngrozeau. Numai Dumnezeu ştia

câte mii de măruntaie de gângănii făcute piure se învârteau prin zeama aia negricioasă.

Zoey termină de spălat parbrizul şi luneta dubiţei înainte ca tipul să iasă. Aruncă racleta înapoi în apa rece ca gheaţa chiar când el începu să alimenteze. Tânărul nu se uitase nici o clipă în direcţia ei, dar era ceva la el care chiar îi dădea fiori. Zoey se duse înapoi la uşa şoferului şi urcă în maşină. Bebeluşii încă dormeau pe bancheta din spate, dar ştia deja din experienţă că treaba asta nu avea să mai ţină mult. Trebuia să-l ducă pe Neil Junior înapoi la femeile indiene, pentru ca ambii micuţi să poată primi ceva de mâncare şi ocazia de a face un pic de mişcare.

Cu acel gând în minte, porni motorul maşinii şi se îndepărtă de pompă.

Tipul blond ridică privirea. Ea se cutremură şi îşi mută rapid privirea de la el, dar nu înainte să apuce să-i vadă ochii.

Erau de un cenuşiu-deschis.

capitolul 41

Sâmbătă, ora 11.16

Dante se uita la cele două doamne în vârstă şi simţea cum îi creştea tensiunea.

- A fost aici?

Doamna Savita Gupta făcu schimb de priviri cu doamna Pratima Gupta. Privirea ei exprima clar: „Omul acesta şi-a pierdut minţile". Posibil şi pentru că pusese deja întrebarea aceasta de trei ori de când venise la motelul nepotului lor.

- D-da. Zoey a plecat acum mai puţin de o jumătate de oră. Le-am dat de mâncare copiilor şi i-am îmbăiat, apoi a zis că trebuia să plece. Doamna Savita Gupta zâmbi. A fost foarte drăguţ din partea ei să-l aducă înapoi la noi pe băieţel.

Dante își lipi două degete de tâmpla care îi pulsa. *Drăguț!* Da, acesta ar fi primul cuvânt pe care l-ar folosi și el ca să o descrie pe Zoey. Chiar înainte de *trădătoare*, *sexy* și *pacoste*. Cum naiba se făcea că nu se intersectase cu ea pe autostradă?

Probabil că unele dintre gânduri i se citiseră pe față, pentru că doamna Pratima Gupta se aplecă spre el, neliniștită.

– Ai dori ùn pic de ceai?

Un pic de ceai era ultimul lucru de care avea nevoie, dar nu era vina doamnelor Gupta că fusese cu un pas în urma lui Zoey în dimineața aceea. Ajunsese foarte aproape de ieșirea spre Cairo când constatase că erau mașini de poliție oprite mai în față, chiar la intersecțiile principale. Iar acest lucru necesitase o ieșire rapidă de pe drumul principal și apoi o plimbare lungă și enervantă prin zona rurală înainte de a găsi o altă intrare pe drumul I-57. Până când ajunsese el înapoi la motel, pierduse mai bine de patruzeci și cinci de minute. Chiar și așa, sperase să o găsească aici pe Zoey. Și acum nici măcar nu mai era sigur unde să se ducă să o caute.

Dante se pomeni stând pe canapeaua veche din apartamentul din spate al domnului Agrawal, cu o cană mare de ceai în mâini. Doamna Agrawal se afla în bucătărie, trebăluind de zor, și îi aruncă un zâmbet timid. Probabil biata femeie credea că el își petrecea tot timpul urmărind femei nebune cu copii. Copiii familiei Agrawal erau la locul lor obișnuit, adunați într-un grup compact în fața televizorului, cu Neil Junior la loc de cinste în fața lor. Preț de o clipă, Dante se pomeni hipnotizat de culorile stridente și de sunetele bombastice. Probabil Neil Junior s-ar fi potrivit în decorul acesta. Ar fi crescut uitându-se la desene animate și mâncând preparate condimentate din linte și lipii făcute în casă, la fel ca un pui de cuc blond amplasat în cuibul altor păsări.

Şi apoi Dante îşi dădu mental două palme. Se uită la doamnele Gupta, care îl sufocau cu atenţie binevoitoare.

– Şi v-a zis ceva care să vă dea vreun indiciu despre locul unde s-ar putea duce?

Doamnele făcură schimb de priviri, după care doamna Pratima Gupta zise:

– Nu a spus nimic.

– Dar încă mai are dubiţa voastră mov, nu?

– Dubiţa nepotului nostru, îl corectă doamna Pratima Gupta. A zis că o s-o ducă înapoi la Chicago pentru noi. Pentru că noi am hotărât să mai stăm o vreme în vizită la Rahul şi la soţia lui.

– Şi, când ne întoarcem în oraş, o să-l aducem cu noi şi pe Neil Junior, zise doamna Savita Gupta. Poate reuşim să-l ducem înapoi la mama lui. Nu-mi place deloc de tatăl lui. Auzi şi tu! Să tragă aşa cu pistolul în tine! Ce îngrozitor!

– Da, odios, zise Pratima Gupta. Şi, până ne întoarcem în Chicago, Neil Junior poate stă stea cu noi. Cred că îi place aici, cu copiii nepotului nostru.

– Super, zise Dante, sorbind din ceai.

Nu era ca şi cum ar fi avut ce să facă. Ambele doamne păreau triste că nu îl puteau ajuta, şi Dante se simţi vinovat o clipă. Doamna Pratima Gupta se lumină dintr-odată şi zise:

– Ne-a adus înapoi şi *kesar*-ul!

– Serios? Asta e bine.

Mda! De-a dreptul grozav! Acum, Zoey mai făcea şi contrabandă cu condimente ilicite.

Doamna Savita Gupta îşi drese glasul.

– Mă întrebam, ai putea să-mi dai înapoi telefonul mobil, dacă nu mai ai nevoie de el?

– Oh! exclamă doamna Pratima Gupta. Eu am uitat să i-l cer fetei pe al meu.

Dante ridică privirea. Zoey încă avea telefonul mobil al doamnei Pratima Gupta?

– E, lasă că oricum nu-l folosești niciodată, zise doamna Savita Gupta. De fapt, cred că nici măcar nu știi modul corect de a-l folosi, Pratima.

– E, ba normal că știu, replică aceasta indignată.

– Ai insistat că vrei să poți face poze cu telefonul, o mustră doamna Savita Gupta. Și ai făcut vreo poză cu telefonul tău de fițe? Spune, Pratima, ai făcut? Nu, nu ai făcut. Și nici nu cred că știi cum se fac poze cu telefonul. Cred că...

– O să am nevoie să mai împrumut o vreme telefonul mobil, dacă se poate, zise Dante, terminându-și ceaiul – care chiar începea să-i placă –, apoi se ridică.

– Te rog! Folosește-l oricât ai nevoie, zise doamna Savita Gupta.

– Minunat. Mulțumesc.

Doamna Pratima Gupta părea un pic nesigură – probabil întrebându-se dacă ea avea să-și recupereze telefonul mobil –, dar Dante nu avea timp de explicații. Le mulțumi celor două doamne pentru ajutor și ospitalitate, îi făcu cu mâna doamnei Agrawal și plecă grăbit.

Telefonul mobil era încă în BMW, în torpedo, unde îl lăsase. Dante verifică în ce stadiu se afla bateria – și era aproape plină, din fericire –, după care căută prin lista de apeluri până când găsi numărul Pratimei Gupta și apelă. Se uita pe fereastră în timp ce asculta și aștepta. Începuse să ningă din nou – cu fulgi mari, care aveau să se depună rapid. Poate că Zoey aruncase telefonul. Sau poate că pur și simplu nu voia să-i mai răspundă. Sau poate nu putea să răspundă. Toate posibilitățile astea îi făceau mușchii din corp să zvâcnească de neliniște. Își frecă piciorul rănit și...

– Alo? zise ea cu glasul gâtuit.

Preț de o clipă, tot ce putu el să facă fu să închidă ochii de ușurare.

– Alo? repetă ea, de data aceasta pe un ton mai tăios.

Mda, ei bine, nici el nu era într-o dispoziție mai bună.

- Zoey, unde naiba eşti?

- Dante?

- Da.

- Mă urmăreşte cineva.

El se îndreptă în scaun, şi mintea lui se limpezi imediat, concentrându-se numai la ea.

- Unde eşti? Eşti pe vreun drum principal?

- Sunt pe I-24 şi mă îndrept spre sud. Am trecut de Vienna acum puţin timp, dar nu ştiu de ce ieşire mă apropii...

El bâjbâi prin torpedo, scoase o hartă rutieră şi căută pe ea drumul I-24.

- Cum arată maşina care te urmăreşte?

- Este o maşină mare. Un SUV mare. Un Mercedes-Benz negru. Dante, am văzut-o la o benzinăria unde am oprit mai devreme...

- Bine. Dante porni BMW-ul şi se îndreptă spre autostradă, în timp ce cu o mână continua să ţină telefonul la ureche. Nu te opri şi nu ieşi de pe autostradă. Continuă să mergi cu viteză constantă.

- Dante...

Putea auzi frica din vocea ei, şi asta făcea să i se strângă stomacul.

- Ce este?

- E ceva în neregulă cu dubiţa, zise ea, cu glasul tremurând. Trage tare spre dreapta. Cred că va trebui să opresc.

Dante se pomeni atunci cu un val de panică. Ambală motorul BMW-ului şi-l ghidă în trombă spre I-57, îndreptându-se spre nord. Pe hartă se vedea că drumurile I-57 şi I-24 se intersectau undeva mai în faţă spre nord, dar de aici nu avea nici un drum direct spre ea.

- Eşti aproape de vreo ieşire? Poate de vreun oraş cu benzinărie?

- Nu.

– Sau de vreun restaurant? Apăsă pedala de accelerație până la podea, și acul vitezometrului zbură imediat la nouăzeci. Orice loc unde să fie oameni?

– Tocmai am trecut de un indicator pentru un popas. E la vreo 30 de kilometri.

– Bine, vreau să ieși de pe autostradă și să intri la popas. Parchează cât poți de aproape de clădirea principală, dar să nu te dai jos din mașină. M-ai înțeles?

Tăcere.

– Zoey?

Tot tăcere.

– Zoey!

Și apoi se întrerupse convorbirea. Dante o sună imediat înapoi. Se auziră două bipuri scurte și apoi un robot care îl informa că numărul contactat nu era disponibil.

– Rahat! La dracu'! Fir-ar mama mă-sii! exclamă Dante și aruncă telefonul mobil pe scaunul pasagerului.

Nu știa dacă îi murise bateria, dacă închisese intenționat sau intrase într-o zonă fără semnal. Și, ca și când ar fi avut nevoie de ceva în plus care să-i sporească îngrijorările, se afla la cel puțin treizeci de minute distanță de popasul descris de Zoey.

Și nici nu avea nici cea mai vagă idee dacă ea auzise ultimele lui indicații.

capitolul 42

Sâmbătă, ora 11.23

Zoey se uită în oglinda retrovizoare. Norii negri și grei făceau ca lumina iernatică să fie slabă și difuză, iar zăpada așternută pretutindeni lipsea peisajul de orice culoare, lăsând totul în jur cufundat într-o nuanță sumbră de cenușiu. Îi era din ce în ce mai dificil să distingă formele în lumina aceea slabă. Majoritatea mașinilor aveau deja farurile pornite pe față lungă. Dar SUV-ul negru marca Mercedes-Benz care o urmărea pe ea nu le avea pornite.

Maşina aceea mare se pierdea în umbrele străzii, mişcându-se în spatele ei ca un spectru tăcut şi ameninţător.

Zoey înghiţi apăsat şi se concentră la condus. Volanul tremura tare sub mâinile ei, amorţindu-i degetele. Nu ştia exact ce anume era în neregulă cu cauciucul, dar tremurul se intensifica, şi dubiţa trăgea tot mai tare spre partea dreaptă. Dacă s-ar fi aflat într-o zonă sigură – într-un cartier de suburbie sau lângă un mall aglomerat şi bine luminat –, fără îndoială ar fi oprit. Dacă roata se spărsese sau dacă se slăbise cumva, ar fi putut exploda oricând, şi nu era sigură că în condiţiile acestea ar mai fi putut controla maşina. Iar dacă dubiţa se strica şi se oprea pe autostradă...

Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare. SUV-ul negru era încă în spatele ei, întunecat şi ameninţător. Şi nu lăsa niciodată ca spaţiul dintre cele două maşini să crească sau să se micşoreze. Încercase să mărească viteza, dar accelerase şi el. Când frânase, încetinise şi el. Păstra constant între ei o distanţă cam de două maşini. Era o distanţă moderată. O distanţă politicoasă. Întocmai distanţa pe care ar fi recomandat-o şi ar fi aprobat-o un instructor autor.

Zoey îşi înăbuşi cu greu un ţipăt isteric.

Se afla în mijlocul pustietăţii. De o parte şi de alta a drumului, se întindeau câmpuri albe nesfârşite, punctate din loc în loc cu siluete de ferme. Traficul era liber. Mai avea cam vreo opt kilometri de parcurs înainte să ajungă la popas. Şi apoi, ce? Dante nu-i spusese că s-ar fi aflat prin apropiere. Poate că suna la poliţia rutieră pentru ea. Poate că...

SUV-ul negru acceleră brusc, apropiindu-se ameninţător pe partea ei stângă. Zoey apăsă pedala de acceleraţie până la podea, dar volanul tremura al naibii de tare acum, şi avea mari probleme în a păstra controlul dubiţei. Se uită înnebunită în stânga. Geamurile SUV-ului erau negre, ori din cauza luminii slabe de afară, ori pentru că erau acoperite cu folii fumurii. Oricum ar fi fost,

asta îi dădea mașinii un aer sinistru și inuman, ca și când vehiculul s-ar fi condus singur.

Și apoi, chiar sub ochii ei, viră brusc spre ea. SUV-ul izbi dubița ei cu un *zdrang!* răsunător și se auzi un hârșâit lung, în timp ce ambele mașini se frecau una de alta. Zoey simți cum i se strânge stomacul și i se face inima cât un purice. Volanul se roti în mâinile ei, răsucindu-se violent, și dubița derapă și intră pe pietrișul de pe marginea drumului. Dubița se înclină îngrozitor, și Zoey era sigură – absolut sigură – că avea să se răstoarne.

Ea apucă strâns volanul și începu să tragă de el cu toată puterea, și dubița intră înapoi pe autostradă, îndreptându-se cu toată viteza spre șanțul care separa cele două benzi. Zoey răsuci iar volanul, gradual, cât se putea de gradual, corectând cursul dubiței până când se îndreptă la loc. Și apoi acceleră pe autostradă pe banda din stânga. Popasul albastru apăru undeva mai în fața ei, luminat de farurile mașinii.

Întinse gâtul cât putu de mult, uitându-se în spatele ei. SUV-ul se afla pe banda din dreapta, aproape pupându-se cu bara ei din dreapta. Era numai o chestiune de timp până când avea să încerce din nou să o scoată de pe drum. Și, chiar sub ochii ei, mașina viră din nou spre ea.

Zoey apăsă tare pedala de frână. Dubița mov începu să se clatine, derapând în toate părțile, și, preț de un moment, ea crezu că îi explodase o roată. Dar apoi mașina se stabiliză, slavă Domnului! SUV-ul negru se afla în fața ei acum. Zoey acceleră, depășindu-l. Se lovi puternic de bordura de la marginea rampei ce ducea spre popas.

BUM! Roata explodă atunci, și dubița alunecă. Zoey se chinuia cu volanul, rugându-se și înjurând în același timp. Pete eliberă un țipăt de pe bancheta din spate. Cumva, micuța dormise pe tot parcursul călătoriei de coșmar, dar acum o trezise zgomotul făcut de explozia

cauciucului. Dubița încă înainta, săltând și bubuind, în timp ce mergea pe janta cauciucului spart.

Zoey își simțea fața udă, dar nu-și putea da seama dacă era de la lacrimi sau de la sudoare. Sau poate o combinație a celor două. Aproape ajunseseră. Erau aproape de clădirea principală a popasului și habar nu avea ce să facă. Dante îi spusese să stea acolo, să aștepte, doar că nu vedea pe nimeni altcineva prin preajmă. SUV-ul negru era din nou în spatele ei, urmărind-o răbdător ca un lup care urmărea o căprioară rănită. Când ea avea să oprească, el nu trebuia să facă altceva decât să tragă în ea prin geam, să o omoare și să o ia pe Pete. Eșuase.

Eșuase și o dezamăgise...

capitolul 43

Sâmbătă, ora 11.51

În clipa în care Dante zbură cu mașina pe rampa ce ducea spre popasul stabilit cu Zoey, deja i se lipise cămașa de spate de sudoare. Nu mai știa nimic de Zoey de aproape o jumătate de oră. Nici măcar nu era sigur că avea să o găsească acolo, dar nici nu știa unde altundeva să o caute. Nu văzuse dubița mov de pe autostradă.

Popasul cu pricina părea complet pustiu. Un sedan alb și o camionetă verde erau parcate în fața clădirii principale. Nu vedea nici o altă mașină prin preajmă. Dante încetini, studiind atent clădirea. Era bine luminată, dar nu se întrezărea nici vreo mișcare înăuntru. Dacă nu ajunsese la popas, poate că fusese împinsă să iasă de pe drum. Nu văzuse nici vreo mașină răsturnată în șanțul care se întindea de-a lungul autostrăzii, dar era drept și că mersese cu mare viteză. Dante apăsă imediat pedala de accelerație, pornind spre popasul următor.

POC!

Primul lui gând fu că trăgea cineva în el. Mai multe împuşcături spintecară aerul, şi el îşi dădu seama că rafala se auzea de pe partea cealaltă a clădirii popasului. Din locul unde erau parcate camioanele.

Dante roti volanul frenetic, şi roţile BMW-ului scârţâiră când smuci maşina înapoi spre ieşirea camioanelor. Apăsă pedala de acceleraţie şi goni spre ieşire, îndreptându-se în direcţia opusă, pe contrasens. Nu că mai conta - dinî moment ce nu era parcat nici un camion acolo. Putea vedea câteva camionete oprite mai în faţă, cu motoarele pornite. Şoferii probabil trăseseră acolo la primele ore ale dimineţii şi se cuibăriseră în cabinele lor călduroase, pentru a dormi. Lângă camionete, se vedeau parcate numai două vehicule: un SUV negru care pândea din umbrele copacilor fără frunze şi dubiţa mov, cu margaretă mare şi albă pictată pe partea laterală.

Pieptul îi fu imediat inundat de uşurare. Cel puţin o găsise!

Dubiţa mov era parcată chiar în faţa intrării în clădire, sub un felinar stradal mare. Era o zi atât de întunecoasă, că felinarul părea să lumineze doar pe jumătate, împrăştiind o strălucire portocalie. Cu toate astea, Dante nu avu timp să stea să încerce să-şi dea seama ce era în neregulă cu dubiţa, pentru că un glonţ ricoşă din stâlpul dreapta faţă al BMW-ului său, aruncând scântei în ninsoarea care cădea abundent.

- Rahat! Dante trase de volan şi aduse BMW-ul mai aproape de dubiţa mov, între ea şi SUV-ul mare şi negru. BMW-ul sălta şi derapă când luă curba. Dante se întinse peste scaun şi ieşi pe portiera de pe partea pasagerului. În spatele lui, geamul de pe partea şoferului fu spulberat de un glonţ şi bucăţile de sticlă spartă îi zburară pe spate.

Dante se ghemui în spatele maşinii şi scoase pistolul. Se ridică apoi rapid, întinse braţele peste capota maşinii şi apăsă pe trăgaci de trei ori, într-o succesiune rapidă.

POC! POC! POC!

În spatele lui, se deschise portiera dubiței de pe partea șoferului. Sunetele plânsetului isteric al unui bebeluș tăiară aerul rece.

– Rămâi înăuntru! răcni Dante. Jos!

Ușa dubiței se închise la loc, chiar când trăgătorul deschise focul din nou. Un glonț ricoșă din portbagajul BMW-ului. Dante se aruncă la pământ și se întinse pe asfaltul rece ca gheața. *POC! POC! POC! POC POC POC!* Pierdu șirul împușcăturilor trase de atacator. Veneau în rafale rapide, cu un zgomot asurzitor, și Dante avea dintr-odată senzația că fundul lui era ridicat în aer, devenind o țintă perfectă. BMW-ul se clătina sub rafala de gloanțe. Se uită spre dubița din spatele lui și îi îngheță sângele în vene. Partea laterală a mașinii arăta ca o sită – plină de găuri de gloanțe. Doamne! Era un miracol dacă Zoey și copila nu fuseseră nimerite.

Iar gândul acesta îi făcu sângele să-i clocotească în vene, într-o explozie de furie. Se târî pe burtă spre partea din față a BMW-ului, cu gloanțele încă ricoșând din mașină și din asfalt. Ridică prudent pumnul peste capotă. Nu avea cum să țintească nimic dacă nu vedea, dar nici nu intenționa să ridice capul ca să-i fie spulberați creierii. Dar ceea ce putea face era să îi răspundă individului cu aceeași monedă. Trase cinci împușcături, una după alta. Fiecare foc de armă îi zdruncina mâna și îl făcea să-l doară încheietura. Îi țiuiau urechile de la împușcături, așa că îi luă un pic să audă sirena poliției. Răsuna din ce în ce mai tare, în mod evident apropiindu-se de locul în care se aflau ei. Atacatorul se opri din tras, și, o secundă mai târziu, se auzi motorul SUV-ului accelerând. Goni în grabă pe lângă dubiță și BMW. Dante se adăposti.

SUV-ul negru dispăru în josul rampei de ieșire. Dante sări în picioare și se năpusti spre portiera dubiței mov. Locul din față era gol. Își simți inima ca de plumb. Deschise ușa laterală glisantă și întâlni ochii albaștri

mari ai lui Zoey. Stătea ghemuită la podea, strângând în braţe copilul care urla teribil.

– Eşti bine? îi strigă el.

Adrenalina îi pompa prin toate arterele şi nu era sigur că şi-ar fi putut păstra glasul mai scăzut nici dacă ar fi vrut. Zoey începu să încuviinţeze din cap, tremurând. O apucă şi o trase afară din dubiţă, speriind bebeluşul şi făcându-l să izbucnească în alte urlete de groază.

– Eşti sigură? Eşti sigură că eşti bine?

Doar că el nu-i mai dădu timp să răspundă. Îi luă de pe cap căciula aia stupidă, îşi trecu degetele prin părul ei, pipăind după orice picătură de sânge şi căutând să o simtă că era vie şi nevătămată.

– Dante, sunt bine, zise ea cu glasul scăzut. Şi Pete e bine.

El îşi mută atunci mâinile pe gâtul ei.

– Să nu mai faci asta niciodată!

– Eu...

– Taci! Lasă-mă să verific! Trebuie să mă asigur.

Îi descheie geaca şi îi ridică bluza, uitându-se la pielea dezgolită şi intactă a abdomenului ei, după care o răsuci, pipăind după sânge sau oricare alte răni. În cele din urmă, se lăsă în genunchi şi-şi plimbă mâinile în jos peste şoldurile şi coapsele ei şi tot mai jos peste gambe şi glezne. Ea stătea nemişcată, strângând în braţe bebeluşul. El îşi retrase mâinile şi rămase uitându-se la ele. Tremurau incontrolabil.

La naiba cu ea!

Se ridică şi o apucă de umeri, trăgând-o într-un sărut care-i strivi buzele de dinţi şi aduse ţipetele copilei chiar în urechea lui. Dar nu-i păsa. Sărutul acesta era în aceeaşi măsură o pedeapsă şi o uşurare, şi nu mai avea timp de fineţe sau tandreţe. Simţi gust de sudoare, simţi gustul *ei*, şi apoi auzi sirenele apropiindu-se rapid.

„La dracu'!" Ridică privirea şi zări girofarurile maşinii de poliţie pe partea cealaltă a clădirii. Şi patrula

de poliție se dusese inițial tot în partea rezervată automobilelor. Era doar o chestiune de câteva minute până când își dădeau seama de unde răsunaseră împușcăturile și veneau pe partea aceasta.

Se uită la copilă, care avea fața roșie ca racul și muci alunecându-i în jos peste buzele deschise într-un urlet.

- Ai verificat-o și pe ea?

- Da, am...

- Treci în mașina mea!

- Dar scaunul de mașină...

- Îl iau eu. Nu așteptă ca ea să se dea la o parte, ci pur și simplu se întinse pe lângă ea. Găsi catarama care ținea fixat scaunul acela pe bancheta, o desfăcu și smulse drăcovenia aceea de acolo. Se întoarse și descoperi că Zoey se urcase deja în BMW cu copilul. Deșteaptă fată!

- Hei! Unul dintre camionagii se aventurase să coboare din mașină. Traversa parcarea și se îndrepta spre ei. Hei, sunteți bine?

Dante nu se obosi să-i răspundă. Aruncă scaunul de bebeluș pe bancheta din spate a BMW-ului, apoi luă punga mare cu pamperși din dubiță și geanta lui Zoey. Le aruncă pe amândouă în mașină, trânti ușa, fugi pe partea șoferului și se urcă la volan.

- Ce o să..., începu Zoey.

- Doar taci, mârâi el.

Bâgă mașina în marșarier și goni spre ieșirea din popas. Prima patrulă era încă de cealaltă parte a clădirii, dar a doua tocmai intrase în zona dedicată camioanelor. Dante privi în oglinda retrovizoare cum mașina se opri, inundându-l cu lumini colorate pe camionagiu.

Și apoi se aflau pe autostradă, și apăsă până la podea pedala de accelerație. Le avea pe Zoey și pe fetiță, și erau ambele tefere și nevătămate.

Iar asta era mai mult decât suficient cel puțin pentru moment.

capitolul 44

Sâmbătă, ora 12.45

– Nu ţi se pare că e o minune copilaşul acesta? zise Savita-di, în timp ce-l privea pe băieţel lovind cu o lingură de lemn în tava de gătit. Are deja talent muzical!

Pratima tresări când copilul izbi oala în cauză deosebit de tare.

– Mda, este o minune de copil, Savita-di.

– Poate ar trebui să mutăm televizorul pe un program educaţional, zise Savita-di. Nu sunt sigură că programul acesta este potrivit pentru un copil atât de mic şi impresionabil.

Se încruntă apoi la televizorul din camera de hotel pe care le-o oferise nepotul lor. Era o cămăruţă destul de mică, şi pereţii păreau un pic înclinaţi, lucru care făcea camera să pară destul de înghesuită. Erau două paturi în cameră, dar unul era lipit de perete, iar cele două cuverturi nu erau la fel. Pratima începuse să suspecteze că odaia aceasta a lor era în mod obişnuit folosită ca spaţiu de depozitare şi, până în urmă cu câteva minute, Savita-di se plânsese zgomotos de zgârcenia nepoţilor care-şi îndesau mătuşile în debarale.

Un ţipăt răsună de la televizor. Pe ecran, o fată blondă, tânără şi frumoasă, cânta cât o ţineau plămânii într-un microfon. Sau cel puţin credea ea că asta făcea.

Pratima se uită la cumnata ei.

– Emisiunea *American Idol* este foarte educativă, Savita-di.

– E în reluare.

– Da, dar n-ai zice că vine în întâmpinarea talentelor muzicale ale băiatului? întrebă Pratima.

Oh, părul acelei fete nu avea sub nici o formă cum să fie o nuanţă naturală de blond, şi mai avea nişte dungi negre în mijlocul frunţii, lucru care o făcea să semene cu un sconcs. În plus, cântatul ei era absolut atroce.

Savita-di dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Pratima zâmbi și își întoarse atenția spre televizor. Domnul Simon Cowell cu siguranță ar fi avut ceva tăios de zis la adresa fetei-sconcs.

– Omul acela îmi amintește un pic de răposatul meu soț, Pratima, murmură Savita-di.

Pratima îi aruncă cumnatei sale o privire tăioasă. Acum, că se gândea, domnul Cowell chiar semăna un pic cu cumnatul ei decedat. Era aprig. Și sarcastic. Și nerăbdător cu slăbiciunile altora. Și desigur foarte, foarte chipeș. Pratima șovăi o clipă. Poate că acesta era momentul perfect să discute despre acea întâmplare de demult, de pe vremea când erau amândouă foarte tinere. Ar fi crezut că trecerea anilor avea să vindece orice răni rămase de atunci, dar, deși rănile se cicatrizaseră, păreau să supureze dincolo de suprafață. Și, după cum știa și ea foarte bine, în astfel de cazuri, era cel mai bine să înfrunte rana și să trateze infecția. Din păcate, acesta era un lucru dureros, care era posibil chiar să înrăutățească lucrurile.

Savita-di oftă lângă ea.

– Nu știu cum o să facem să ne întoarcem în Chicago.

– Mai contează? o întrebă Pratima pe un ton alinător. Ninge întruna și este oricum și foarte frig. Aici, în camera asta, măcar stăm la căldură.

– Dar cum rămâne cu restaurantul nostru?! întrebă Savita-di. Urma să-l deschidem săptămâna viitoare, și nu avem aproape nimic pregătit pentru inaugurare. Să nu crezi că Abdul o să muncească dacă nu suntem acolo să-l supraveghem!

Pratima privea atentă cum fata-sconcs își termina cântecul cu încă un țipăt strident și cum domnul Cowell mijea ochii, pregătindu-se să-i zică vreo două. Oare Savita-di chiar nu era în stare să învețe să tacă din gură și să urmărească o emisiune de calitate?

– Rahul zice ce e posibil ca drumurile să fie necirculabile mâine, îi spuse Pratima cumnatei sale. Cred că ar fi o imprudenţă din partea noastră să încercăm să plecăm la drum în condiţiile astea.

Savita-di se încruntă. Ce încăpăţânare! Mda, acum ea avea să adopte o opinie contrară, era sigură de asta, şi să militeze pentru întoarcerea lor la Chicago chiar în noaptea aceasta. Cum de reuşise ea, Pratima, să suporte această nevoie constantă de a deţine controlul venită din partea cumnatei sale atât de mult timp i se părea de-a dreptul...

Uşa fragilă a camerei lor de motel se deschise izbindu-se de perete. Savita-di eliberă un ţipăt speriat – care era mai degrabă un chiţăit – şi Pratima rămase uitându-se fix spre uşă. În pragul uşii stătea Acel Om Îngrozitor!

– Nu, nu, nu! ţipă Savita-di, care foarte rar era prinsă cu garda jos. Trebuie să pleci imediat! Să nu îndrăzneşti să ne deranjezi, tu, Om Îngrozitor ce eşti! Să nu crezi că...

Dar, în mijlocul acestei tirade înflăcărate, chiar când Savita-di se pregătea să o ţină tot aşa şi mai mult, răsună un sunet mic. Toţi cei din cameră încremeniră şi tăcură şi se întoarseră să caute sursa acelui sunet – băieţelul.

Micuţul zâmbi şi îl repetă cu şi mai multă ardoare:

– Ta!

Întinse braţele-i mici şi grăsune spre Omul Acela Îngrozitor, şi toată scena semăna incredibil de mult cu una dintre emisiunile acelea televizate siropoase pe care le putea vedea oricine pe canalul Lifetime. Poate una în care era vorba despre îngeri. Pentru că, instantaneu, ceva se schimbă pe chipul Acelui Om Îngrozitor. Nu era corect spus că se îmbunase cumva – pentru că era dificil ca un om să pară îmbunat când avea sprâncene aşa negre –, dar chipul lui cu siguranţă nu mai arăta la fel de ameninţător ca mai devreme. Şi poate că apăruse chiar şi o strălucire în ochii lui negri injectaţi, deşi era la fel

de posibil ca şi asta să fie o iluzie optică dată de becurile ieftine din camera de hotel.

Acelui Om Îngrozitor începu să-i tremure pistolul în mână când scoase un singur cuvânt:

– Fiule.

Pratima oftă, se aplecă în faţă ca să ia telecomanda şi închise televizorul, chiar când Paula Abdul vorbea foarte serios şi părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Era mare păcat! Se întoarse apoi spre Savita-di şi zise:

– Ca să vezi, asta este o încurcătură de toată frumuseţea!

capitolul 45

Sâmbătă, ora 12.48

Chipul lui Dante arăta ca şi când ar fi fost cioplit din piatră.

Zoey înghiţi apăsat şi îşi afundă nasul în buclele pufoase de bebeluş ale lui Pete, întrebându-se ce însemna acel sărut. Fusese încărcat de furie – ar fi trebuit să fie moartă ca să nu sesizeze sau să nu înţeleagă emoţia aceea –, dar, pe sub ea, existase şi altceva. Şi-ar fi dorit să poată da timpul înapoi şi să se întoarcă la secundele acelea în care gura lui se apăsase cu sălbăticie de a ei. Poate ar fi putut fi mai atentă şi astfel să îşi dea seama exact ce însemna. Şi de data asta ar încerca să-i înduplece gura. Dar sărutul lui fusese atât de rapid şi de violent, încât ştia că nu lăsase loc pentru nici un răspuns din partea ei.

Oftă. Probabil iar analiza totul prea în amănunt. Pete adormise aproape imediat ce maşina pornise. Biata de ea era probabil extenuată de la atâta plâns. Mirosea a şampon şi a sudoare de bebeluş, şi Zoey îi inhala mirosul, recunoscătoare. Era aşa minunat să o poată avea pe Pete în braţele ei, să îi simtă greutatea caldă aproape

de inimă, să știe că era în siguranță, cel puțin pentru moment. Gândul acesta o făcu să se uite spre Dante.

– Îmi pare rău. Nu puteam să mai am iar încredere în FBI, nu când e în joc viața lui Pete. Și...

– N-ai putut să ai încredere în mine, i-o reteză el.

Zoey inspiră adânc.

– Nu a fost vorba despre tine, Dante. Ci despre FBI...

Buzele lui se strânseră într-o linie fermă de nemulțumire și furie.

– Ba exact despre mine a fost vorba. Nu încerca să te prefaci că nu e așa. Nu ai avut încredere în mine s-o duc înapoi la Chicago. Nu ai avut încredere în mine că o s-o țin în siguranță.

Era furios. Zoey putea simți mânia, cum emana prin toți porii ființei lui, fiind aproape ca o barieră fizică între ei. Și nu-și dorea sub nici un chip distanța aceasta între ei. I se părea nepotrivită. Așa că Zoey încercă din nou:

– Dante, eu...

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Ea închise ochii strâns și oftă. Era extenuată. Era ca și când toată vitalitatea îi fusese stoarsă din trup. Se simțea cenușie și sleită. Pete începu să plescăie, încă adormită, și prinse în pumnul ei mic o șuviță din părul lui Zoey. Zoey uitase să-și ia căciula după ce Dante i-o dăduse jos. Avea capul gol acum, părul încurcat și ieșindu-i din cozile împletite pe care și le făcuse în acea dimineață. Probabil arăta dezastruos.

Aruncă o ocheadă spre chipul înverșunat al lui Dante și oftă încet. Nu că mai conta. Nu se uitase la ea cu prea mult interes nici înainte și al naibii de sigur nu avea să înceapă acum. Gândul acesta nu ar fi trebuit să o deprime, dar exact asta se întâmpla. Dante ieșise de ceva timp de pe I-24. Merseseră pe un drum de provincie, dar acum semnaliză și îl părăsi și pe acesta. BMW-ul derapă un pic, și Dante apăsă pe frână. Ningea din nou

cu fulgi mari care se lipeau de parbriz şi apoi erau daţi la o parte de ştergătoare.

Zoey se cutremură. Cu geamul de pe partea şoferului spart, era extrem de frig în maşină. Stând aşa, chiar lângă el, probabil lui Dante îi era de o mie de ori mai frig decât îi era ei. Dar nu lăsa să se vadă asta. Lipise cu bandă adezivă o pungă peste gaură, dar tot se forma curent. Iar punga arăta ca şi când risca să se desprindă în orice moment.

– Unde suntem? întrebă Zoey.

Drumul era acoperit de zăpadă, şi Dante încetinise treptat şi acum mergea cu mai puţin de 40 de kilometri pe oră. Se uită spre ea pentru prima dată de când se urcaseră în maşină.

– Merg spre est. Spre Pădurea Naţională Shawnee. Am un prieten care are o cabană de vară pe lângă Ohio River. Este la vreo oră distanţă. Poate mai mult.

– Acolo mergem? La cabana prietenului tău?

– Da.

Zoey privi un moment fulgii de zăpadă dansând şi învârtindu-se pe capotă. Simţea cum epuizarea îi îngreuna membrele.

– Nikki a venit la noi acasă în vara în care a plecat tata.

În clipa aceea, îl simţi mai mult decât îl văzu încremenind. Nu se uită spre ea, dar ştia că o asculta cu mare atenţie. Zoey îi dădu la o parte de pe frunte lui Pete o buclă umedă de sudoare.

– Eu aveam paisprezece ani, şi Nikki avea opt. Aveam grijă de nişte copii fără părinţi în vara aceea, un băiat şi două fete, dar ei au fost daţi în plasament la altă familie la scurt timp după ce tata a plecat. Mama nu i-a lăsat pe cei de la serviciile sociale s-o ia şi pe Nikki. A zis că Nikki trecuse deja prin prea multe şi că nu ar fi fost corect faţă de ea să fie din nou mutată. Chicoti scurt, doar că sunetul i se răsfrânse din gât sec şi trist. Doar că nu ştiu dacă la noi a fost de fapt chiar cel mai bun loc.

Mama era în perioada de negare şi era furioasă că tata ne părăsise, şi eu eram mereu furioasă.

El îşi drese glasul şi zise scurt:

– Cred că a fost o perioadă grea pentru voi toate.

– Da. O privea pe Pete fluturând în somn din genele ei mici. Ştii? În unele nopţi, Nikki venea şi se băga în pat lângă mine. Nu ştiam dacă avusese un coşmar sau doar se simţea singură. Mă trezeam din somn transpirată şi tremurând, şi era acolo o mână mică şi schiloadă care mă ţinea de braţ. Şi nu-mi dădea drumul nici măcar când dormea. A fost o copiliţă tare dulce. Cred că-şi dăduse seama că trebuia să fie drăguţă ca să supravieţuiască programului de adopţii.

Dante se uită spre ea.

– Şi a stat la voi pe toată perioada copilăriei?

– Aproape tot timpul, da. Au mai existat şi perioade în care era plasată la vreo mătuşă sau la vreo bunică, dar familia ei era varză, şi maică-sa era mai tot timpul prin închisori. Aşa că, da, şi-a petrecut mai tot timpul cu noi.

El încuviinţă din cap. Zoey îşi umezi buzele.

– Nikki e sora mea. Mi-am petrecut mai bine de zece ani având grijă de ea. Aşa că, atunci când Nikki m-a sunat că Ricky a făcut o mare prostie şi că trebuiau să se ascundă, ei bine, am păstrat legătura. Ştiu că Nikki nu trebuia să spună nimănui unde erau, dar eu am ajutat-o să o crească pe Pete. Nikki se bazează pe mine.

– Aşa că ţi-ai lăsat baltă viaţa personală şi ai venit fuga la ei când s-au întors în Chicago?

– Nu, zise ea şi se încruntă. Treaba asta suna foarte lamentabil, spusă aşa. Dar am vrut să fiu aproape de Pete şi de Nikki. Voiam să ştiu că sunt în siguranţă. Inspiră adânc, pentru că ştia că lui nu avea să-i placă ce urma să audă: Ar trebui să ştii că Ricky i-a zis lui Nikki că n-o să depună mărturie dacă nu o vede cu ochii lui

pe Pete. Așa că va trebui să o duci înapoi dacă vrei ca procesul să continue.

El strânse din buze și se încruntă, dar apoi se uită spre micuța Pete, care dormea liniștită în brațele ei.

– Ea chiar e în regulă?

Zoey își trecu ușor palma peste buclele de pe fruntea transpirată a lui Pete.

– Da, e bine. E doar obosită.

– Bine, zise scurt și își mută atenția înapoi spre drum. Strânse din nou din buze. Am... am fost îngrijorat.

Ea se uită la el. Chipul lui era indescifrabil, expresia încă sumbră, dar o întrebase cum era. Și recunoscuse că fusese îngrijorat. Inspiră adânc și se uită în jos la cârlionții lui Pete.

– Mi-a fost îngrozitor de frică, Dante. A explodat roata dubiței și abia dacă am reușit să stabilizez mașina și să o țin pe drum, și SUV-ul acela negru mă urmărea în tot timpul acesta. Stătea exact în spatele meu. Și, chiar și înainte să explodeze cauciucul, a încercat să mă scoată de pe drum. Nu știam dacă o să ajungem la popas, și, chiar dacă ajungeam, nu știam ce să fac, și în tot timpul acela Pete țipa pe bancheta din spate.

Se opri pentru că deja tremura din toate încheieturile și își dădea seama că vorbea prostii. Probabil Dante o credea o idioată. În fond, ea fusese cea care fugise de el, cu Pete. Probabil se gândea că merita ce i se întâmplase, inclusiv ca un asasin psihopat să vină după ea. El rămase tăcut un minut. Afară, viscolul era din ce în ce mai puternic, furtuna se înteți, și bucăți de zăpadă purtate de vânt se izbeau de parbriz. Ștergătoarele mașinii abia dacă puteau ține pasul cu cantitatea mare de zăpadă, iar punga de plastic lipită la geam se rupsese din cauza vântului puternic.

– Nu credeam că o să ajung acolo la timp, zise Dante cu un glas atât de scăzut, că Zoey abia putu înțelege cuvintele. Credeam că o să ajung și o să găsesc...

Dar nu-şi termină propoziţia. Ea se uită la el. Era încă încruntat şi sumbru. Chipul lui încă indescifrabil. Dar ştia în sinea ei că masca aceea ascundea frica pe care o simţise. Îi fusese frică pentru ea.

– Când ţi-am văzut BMW-ul intrând în parcare, am ştiut că... Zoey înghiţi apăsat şi abia apoi continuă, cu glas răguşit: Am ştiut că o să fim bine. Am ştiut că o să ne salvezi.

Era o schimbare mică, poate una pe care nimeni altcineva de pe lume nu ar fi observat-o. Dar Zoey o sesiză. Chipul lui Dante se mai relaxă un pic. Umerii lui îşi pierdură cocârjarea încordată, degetele lui se relaxară pe volan şi aproape... aproape că... zâmbi.

Zoey îşi simţea propriile buze arcuindu-se uşor în timp ce-şi îngropa nasul în gâtul mic de bebeluş al lui Pete.

capitolul 46

Sâmbătă, ora 14.03

Ningea din ce în ce mai tare.

Zoey îşi muşcă buza, uitându-se prin parbriz. Soarele era complet ascuns în spatele norilor grei de furtună. Dante încetinise din nou maşina, şi păreau să se târască printr-o cortină de mâzgă albă pufoasă, care cădea din norii cenuşii reci şi forma vârtejuri în jurul lor în timp ce se deplasau. De-o parte şi de alta a drumului pe care călătoreau ei se ridica Pădurea Naţională Shawnee, tăcută şi deasă. Dar Dante avea probleme, chiar şi mergând aşa, în ritm mai lent. Din când în când, maşina derapa cu o smucitură ce îi făcea inima cât un purice, iar el se chinuia, fără să zică nimic, să aducă automobilul înapoi pe mijlocul drumului.

Nu mai vorbiseră de patruzeci şi cinci de minute. Zoey nu voia să-i întrerupă apriga concentrare, nu voia să dea glas nici unei îndoieli cu privire la capacitatea

lui de a-i ține pe ei toți în siguranță. Dar, dacă mașina se împotmolea în zăpadă și nu o mai putea face să se deplaseze din nou sau dacă nu putea găsi cabana pe care zicea că o avea în zonă prietenul său... Înghiți apăsat. Era incredibil de frig afară.

Nu se mai intersectaseră cu nici o mașină în ultimele două ore. Făcuseră o oprire scurtă pe marginea drumului cam cu o oră în urmă, astfel încât Zoey să poată prinde scaunul de mașină și să o așeze acolo pe Pete în siguranță. Și nici atunci – deși îi luase cel puțin vreo zece minute să pună scaunul – nu trecuse nimeni pe lângă ei. Se aflau în mijlocul pustietății.

Fundul mașinii derapă. Zoey se prinse de cotieră în timp ce se învârteau pe șosea. Dante strângea din buze, în timp ce se străduia să stabilizeze mașina. Se auzi apoi un *poc în clipa* când partea dreaptă a mașinii – cea pe care se afla Zoey – lovi o movilă de zăpadă. Și apoi totul era liniștit din nou. Afară, dansau în tăcere fulgii de nea. Dante inspiră adânc și își luă mâinile de pe volan ca să tragă frâna de mână.

– Ești bine?

Zoey se uită la el, contrariată. Obrajii și bărbia lui erau întunecate de la barbă și avea cearcăne adânci sub ochi, dar tot i se părea mai atrăgător decât i se păruse în ultimele două zile. Ceea ce nu avea sens.

– Zoey, ești bine?

– Da. Da, sunt bine.

Pete scânci pe bancheta din spate.

– Uf! Speram să rămână adormită, mormăi Zoey. Se întinse peste umăr ca să o mângâie ușor pe creștet pe micuță. E în regulă, scumpo. E în regulă. Ssst!

– La naiba, mormăi Dante.

La început, Zoey crezu că se enervase pentru că se trezise copilul. Dar el coborî din mașină, deschise ușa din spate și o eliberă pe micuță din închisoarea scaunului. Pete plânse și mai tare. Zoey aștepta ca Dante să-și piardă

cumpătul - pentru că era un lucru ştiut că nu mulţi bărbaţi puteau face faţă unui bebeluş care plângea.

- Da, ştiu. Ştiu că nu la mine vrei, zise el trist, pe deasupra ţipetelor bebeluşului. O luă în braţe pe Pete şi îi trase gluga roz peste cap, înainte să vină înapoi în faţă, cu tot cu ea. Gata! Poftim!

Pete zâmbi, afişând un şir mic de dinţişori de lapte, şi începu să ţopăie în braţele lui Dante. Zoey luă copila şi o strânse în braţe.

- Mulţumesc.

Pete ţopăi în poala ei vreo două secunde, apoi se repezi spre bord.

- Gata, scumpo! zise Zoey şi o prinse înainte să cadă în cap pe podeaua maşinii.

Însă lui Pete nu prea îi plăcea să fie salvată. Scoase un ţipăt furios. Zoey îi aruncă lui Dante o privire de cunoscător.

- S-a săturat să stea atâta în maşină.

- Da, ştiu, mormăi el. Şi eu. Se întinse apoi şi deschise torpedoul, scotocind după ceva. Pete îi urmărea mâinile cu ochii ei micuţi, deşi încă ţinea gura deschisă şi ţipa. El mârâi şi scoase de acolo un pachetel mic şi colorat.

- Poftim....

Zoey luă pachetul din mâna lui. În punguţa transparentă se aflau mai multe bomboane lipite între ele.

- Ursuleţi gumaţi?

El ridică din umeri.

- Ultima dată când am fost acasă, am fost păcălit să-i duc pe sora mea şi pe nepoţelul meu în parc.

Zoey făcu ochii mari.

- Adică ai lăsat-o pe sora ta să îşi urce copilul în maşina *asta?*

- Hei, zise el, pe un ton defensiv. Nu-s un tip chiar aşa rău.

- Ba da, murmură Zoey în şoaptă. Ba da, eşti.

Dar numai îl tachina. În realitate, era destul de impresionată de cât de bine rezista el în faţa unui bebeluş care urla. Ricky avea tendinţa de a fugi din cameră mâncând pământul atunci când fiica lui începea să plângă. Nu că Ricky s-ar fi aflat pe lista cuiva pentru topul celor mai grozavi zece taţi ai anului.

Era impresionată.

Zoey deschise pachetelul transparent şi scoase un ursuleţ gumat portocaliu. În mod normal, ar fi tresărit la simplul gând de a hrăni un bebeluş cu zahăr, dar fiind o urgenţă...

Zoey ar fi putut jura că Pete nu mai văzuse niciodată în viaţa ei scurtă un ursuleţ gumat, dar fetiţa ştia ce să facă cu jeleul. Luă bomboana din mâna ei şi o băgă pe toată în gură, cu tot cu pumnul ei mic.

– Cred că îi place, zise Dante.

– Zahăr colorat? Crezi?

Zoey zâmbi la el şi o pupă pe Zoey pe obrăjorul ei mic şi lipicios. Dante ridică dintr-o sprânceană spre ea, înainte de a apăsa frâna de mână. Băgă apoi BMW-ul în marşarier şi se uită peste umăr. Doar că, în loc ca maşina să se deplaseze, aceasta alunecă şi derapă, şi apoi roţile începură să se învârtă în gol. Dante murmură ceva şi băgă maşina în viteza întâi. Apăsă uşor pedala de acceleraţie, dar maşina tot nu se clinti. Închise ochii strâns, oftând frustrat.

– Minunat.

– Am rămas blocaţi? întrebă Zoey, dându-şi seama că era o întrebare stupidă.

Şi probabil şi Dante era de aceeaşi părere, pentru că mârâi nemulţumit şi deschise portiera, lăsând să intre vântul şi zăpada.

– Stai aici!

Închise la loc portiera în spatele său.

– Stai liniştită, o să ne scoată el din încurcătura asta, şopti Zoey, mângâind-o pe păr pe Pete.

O bătu apoi ușor pe micuță pe fundulețul ei acoperit de pampersul gros, până când Pete începu iar să se fâțâie. Singurul loc unde ar fi putut sta micuța era locul șoferului, așa că Zoey o așeză acolo. Mașina se legănă când Dante trânti portbagajul mașinii. Pete se aplecă în față hotărâtă, până când reuși să-și așeze palmele pe volan. Îi aruncă lui Zoey un rânjet triumfător, cu ursulețul gumat ieșindu-i din colțul gurii ca și când ar fi fost un trabuc.

– Nu-i așa că ești genială? zise Zoey.

Pete chicoti și își mută mâinile, până când reuși să apuce partea de jos a volanului. Zoey tresări. Când se întorcea Dante, locul lui și volanul aveau să fie pline de amprente lipicioase de bebeluș. Pe de altă parte, măcar Pete nu mai plângea. Micuța se străduia să se ridice sprijinindu-se de volan.

– Ia! țipă ea. Iaiaiaiiaaaia! Fiecare mic „*ia*" era acompaniat de o mișcare săltăreață, și fundulețul i se mișca haios dintr-o parte în alta.

Dante deschise portiera. Pete se întoarse spre el, și, preț o clipă, bărbatul și bebelușul rămaseră studiindu-se unul pe celălalt.

– Cred că acesta e locul meu, zise Dante.

– Vino aici, Pete, spuse Zoey, luând-o iar în brațe pe micuță, iar pe chipul copilei apăru expresia aceea nesigură care semnala că se gândea să înceapă să plângă.

Îi dădu un ursuleț gumat roșu. Nikki ar fi făcut o criză de isterie dacă ar fi aflat că o hrănise cu așa ceva. Acum, Dante era deja la volan. Băgă mașina în marșarier și apăsă ușor pedala de accelerație. Roțile se învârtiră iar în gol.

– Mama mă-sii, zise el și oftă, după care se întoarse și se uită la ea. Va trebui să treci tu să ții volanul, cât mă duc eu în spate să împing.

– Bine.

Zoey îl privi coborând din mașină. Se aplecă apoi spre bancheta din spate ca să o așeze pe Pete în scaunul

de bebeluş, cu tot cu ursuleţul roşu. După aceea, se mută pe scaunul şoferului, înjurând în şoaptă când se lovi cu coapsa de schimbătorul de viteze. Pe partea de maşină a lui Dante era mult mai frig decât pe partea ei. Punga de plastic lipită peste geamul spart nu părea să ofere protecţie împotriva viscolului de afară.

Se aşează la volan şi îl privi pe Dante înaintând greoi prin nămeţi spre capotă. Era iluminat de faruri, avea capul gol, şi vântul îi lipea părul de cap. Propti mâinile pe capotă şi încuviinţă din cap spre ea. Zoey băgă maşina în marşarier şi apăsă acceleraţia la maximum. Dante se aplecă peste capotă şi miji ochii împotriva fulgilor. Motorul tura, şi roţile se învârteau în gol. Dante cocârjă umerii, aplecat peste capotă. Aproape...

Maşina reuşi în cele din urmă să se elibereze din muntele de zăpadă şi acceleră în spate. Zoey se grăbi atunci să apese pedala de frână. Dante se repezi spre locul unde se opri maşina. Ea trase frâna de mână şi coborî din maşină.

- Am reuşit! strigă ea în viscol.

Dante zâmbi larg şi o prinse de umeri. O sărută din nou, rapid şi apăsat, cu buzele-i reci. Lui Zoey i se tăie respiraţia, şi gura ei se deschise sub a lui, şi pentru o clipă sorbi din el, din puterea şi din masculinitatea lui.

După aceea Dante se retrase şi zise:

- Urcă-te în maşină!

Zoey încuviinţă din cap şi fugi spre portiera de pe partea ei. Părea să-i fi îngheţat şi creierul în aceeaşi măsură ca degetele-i goale. Pete scotea sunete nemulţumite de pe bancheta din spate.

- Stai o clipă să o aşez mai bine.

El încuviinţă din cap, fără să se uite la ele. Se uita încruntat la ceva de pe bordul maşinii.

Zoey se aplecă spre bancheta din spate, ca să se uite la Pete. Bine, poate că el era unul dintre oamenii aceia care acordau sărutări uşor şi fără nici o însemnătate. Adică genul acela: „bună" (sărut), „pa-pa" (sărut), „e miercuri"

(sărut). Desigur, majoritatea oamenilor pe care-i cunoştea ea şi acordau atât de uşor sărutări erau femei. Sau homosexuali. Şi Dante în mod sigur nu era homosexual.

Pete eliberă un ţipăt de frustrare furioasă. Zoey bagă mâna în buzunar şi scoase punguţa de ursuleţi gumaţi. I-o dădu pe toată lui Pete, care o apucă imediat, lacomă. Oh, da, cu siguranţă se îndrepta cu paşi repezi spre Iadul Mătuşilor Rele. Îi arătă lui Pete cum să scoată din punguţa de bomboane doi ursuleţi gumaţi, câte unul pentru fiecare mână. Pete lăsă punguţa să cadă apoi, şi Zoey se grăbi să o bage în buzunar pe furiş, înainte de a o aşeza ca lumea pe scaunul ei şi de a-şi pune centura.

Poate că Dante nu intenţionase nimic cu acel sărut sau, şi mai rău – aruncă un ochi la bord, sub volan, unde el se uita concentrat –, poate regreta că o sărutase. Oh, au!

– Gata, suntem gata, îi zise ea lui Dante.

Dar nu avea cum să regrete faptul că o sărutase, nu?

El doar încuviinţă din cap scurt şi porni maşina, lăsând-o pe Zoey să se perpelească cu propriile îndoieli.

capitolul 47

Sâmbătă, ora 15.02

Agentul FBI veteran îşi luă telefonul mobil care vibra de zor. Pe ecran apărea doar un număr – şi nici un nume –, dar ştia foarte bine de la cine era acel apel.

Răspunse la telefon pe un ton autoritar:

– Ce ai pentru mine?

De la celălalt capăt al liniei răsună un bâzâit, apoi se auzi vocea clară a unui bărbat care zicea:

– ... Se circulă cu dificultate. Dar încă recepţionăm semnalul.

– Atunci, nu vă opriţi, mârâi agentul FBI. Îl vreau scos din joc!

– Da, domnule. Condiţiile meteo fac drumurile...

Apoi se auzi acelaşi bâzâit de bruiaj şi se întrerupse convorbirea.

„La naiba!" Încercă să apeleze din nou numărul, dar intră mesageria vocală. Îi trimisese acolo pe cei mai buni oameni ai lui. Ar fi trebuit să-l găsească deja pe Torelli şi să o fi eliminat şi pe femeie. Dar de ce... Telefonul sună din nou. Se întinse în grabă după el şi apăsă pe butonul de răspuns chiar când suna a doua oară.

– Da?

– Se îndreaptă spre Pădurea Naţională Shawnee, domnule.

Agentul FBI veteran se încruntă.

– De ce s-ar duce acolo?

– Nu mai contează, răspunse vocea de la capătul celălalt. Drumurile sunt înzăpezite, şi sunt numai câteva ieşiri de acolo. O să-l prindem în curând.

– Foarte bine. Simţi tensiunea din umeri disipându-se. După ce termina toată treaba asta, avea să-şi programeze o şedinţă la saună şi un masaj la clubul de sănătate de care aparţinea. Stresul chiar putea omorî un om – era suficient să te uiţi la Charlie Hessler, care zăcea aproape mort la Terapie Intensivă. Ai grijă s-o faci!

capitolul 48

Sâmbătă, ora 15.13

Să o sărute pe Zoey – *din nou* – fusese un lucru foarte idiot din partea lui. Dante se uita prin parbriz la drumul abia vizibil şi avea grijă să nu privească înspre Zoey. Furtuna de zăpadă revenise în forţă, şi trebuia să ţină ştergătoarele pornite şi programul de dezaburire la capacitate maximă, ca să dezaburească geamurile. Afară, totul era de un alb pur. Abia dacă putea vedea la şase metri în faţă, uneori nici atât.

Numai Dumnezeu știa ce gândea Zoey în clipa asta. Poate că începuse să se gândească la căsătorie sau poate credea că voia numai să sară pe ea. Ceea ce da, bine, *chiar își dorea*, dar cu siguranță nu punând presiune pe ea și cu siguranță nu în momentul acesta. Se întâmplau prea multe, și numai un nemernic în călduri s-ar fi gândit la sex în momentul acesta și și-ar fi pus problema dacă ea ar accepta.

Dar el nu se gândea la sex. Sigur că nu.

Dante expiră lung. Poate după ce se termina toată povestea asta, după ce o duceau pe Pete înapoi în siguranță, și Tony the Rose era condamnat, și Dante reușea cumva să-și curețe numele de acuzațiile de corupție și crimă, poate atunci o putea invita pe Zoey să iasă cu el la o întâlnire pe bune. Ar fi putut-o duce la un restaurant frumos, italienesc sau franțuzesc...

Parcă auzea în minte discuri cu muzică veche. Nu și-o putea închipui pe Zoey simțindu-se bine la un restaurant franțuzesc. Ceea ce își imagina de fapt era cum Zoey ar fi făcut mișto de chelnerul cu accent franțuzesc fals. Tresări. Bine, în cazul ăsta, poate că puteau să meargă să vadă o piesă de teatru sau... Doamne, nu avea nici cea mai mică idee unde ar fi putut-o duce pe Zoey la o întâlnire. Dumnezeule, ce ratat era!

– Unde ți-ar plăcea să mergi la o primă întâlnire cu cineva? întrebă el, confirmându-și în sinea lui eticheta de „ratat".

– La The Field Museum, răspunse Zoey imediat.

– Serios?

Ea încuviință din cap, hotărâtă.

– Da, cu siguranță. Așa poți discuta despre expoziții și, dacă lucrurile devin aiurea, pentru că îți dai seama că e un neanderthalian care nu știe să lege două vorbe, atunci tot poți să te bucuri de exponate. De asemenea, îți poți da seama de multe chestii despre un tip în funcție de secțiunile pe care preferă să le vadă.

Dante simți cum se încruntă.

– Da? Cum ar fi?

Zoey se răsuci în scaunul ei, astfel încât să fie cu faţa spre el şi ridică un genunchi pe scaun.

– Bine, care-i primul lucru pe care-l vezi când intri în The Field Museum?

– Ăăă... de fapt, eu n-am fost niciodată la The Field Museum.

Sau la oricare alt muzeu din Chicago, la drept vorbind, deşi nu mai recunoscu şi asta. Adevărul era că muncise ca un câine în ultimele câteva luni. Zoey rămase o clipă uitându-se la el mirată.

– Serios? N-ai fost?

Dante se gândi că în mod sigur intrase pe teritoriul de „ratat".

– Nu.

Ea oftă greoi, ca şi când ar fi simţit compasiune faţă de el fiindcă era un ratat.

– Bine, dar măcar ştii ce este The Field Museum, nu-i aşa?

El încercă să încuviinţeze din cap, dar ea decise să nu-şi mai asume nici un risc de data aceasta.

– Este... un muzeu de istorie naturală foarte mişto, amplasat într-o clădire clasică cu driade sau orice ar fi chestiile alea de pe faţadă. Sunt expoziţii de istorie naturală şi au şi o colecţie de insecte, şi o expoziţie egipteană, şi au şi un wigwam[1] în mărime naturală. În orice caz, primul lucru pe care îl vezi când intri pe uşă este Sue, *Tyrannosaurus rex*, şi acesta este un test.

– Cum aşa?

– Păi, te duci să te uiţi la Sue sau nu? întrebă ea, după care făcu o pauză, aşteptând să audă răspunsul lui.

Dante ridică din umeri.

– Păi, sigur. De ce nu?

– Oh, ai fi surprins câţi oameni trec aşa nepăsători pe lângă un *Tyrannosaurus rex*, care stă chiar acolo,

[1] Colibă tradiţională a indienilor nord-americani (n.red.)

în mijlocul drumului, cu membrele-i mici din față ridicate și cu colții-i uriași expuși.

De pe bancheta din spate, Pete zise:

- Ga!

Dante clipi.

- Bine, și apoi, ce?

- Și apoi ești atentă cum se uită tipul la *T. rex*, zise Zoey. Se plimbă în jurul lui? Citește panoul informativ al expoziției? Sau stă pur și simplu și se holbează?

- Și care-i cea mai bună variantă?

- Să stea să se holbeze, desigur. Asta arată că e un bărbat adevărat și că recunoaște că admiră un pic creatura aceea care l-ar fi putut înghiți cu fulgi cu tot acum un catralion de ani.

- Huh, șopti Dante și se încruntă, încercând să-și dea seama dacă el ar fi trecut acest test dacă nu ar fi știut că era un test. Cel mai probabil nu. OK, și apoi?

- Și apoi trebuie să te hotărăști unde te duci mai întâi.

El se uită spre ea, cu sprâncenele ridicate. Părea extrem de serioasă. Oare pe câți tipi îi supusese la testul acesta?

- Adică te duci să vezi mormântul egiptean sau te uiți la pietre prețioase sau la roci, la expoziția amerindiană sau la animalele împăiate înspăimântătoare...

„Animale împăiate înspăimântătoare?"

- ... Sau te duci să vizitezi mai întâi secțiunea dedicată copiilor?

- Ce cuprinde expoziția dedicată copiilor? întrebă el fără să se gândească.

- Gângănii imense și scârboase, răspunse Zoey.

- Hm, murmură el.

Treaba cu gândacii uriași îi suna destul de tentantă.

- Dar mai e și o expoziție despre cum sunt excavate fosilele și una despre cum se face ciocolata.

Dante încuviință din cap chibzuit, ca și când ar fi contemplat în mod real ce să aleagă dintre istoria

ciocolatei şi mormântul egiptean. Zoey se foi în scaun, nerăbdătoare.

– Deci?

– Gângăniile.

– Serios? întrebă ea şi făcu ochii mari, ca şi când el ar fi făcut un lucru minunat. N-am mai fost niciodată la muzeu cu cineva care să aleagă prima expoziţia de gândaci.

El se uită spre ea, neliniştit.

– Ăsta e un lucru bun sau rău?

– Nu ştiu, zise ea, gânditoare. E greu de spus. Ori ai nişte laturi adânci şi bine ascunse de copil, ori încerci să mă impresionezi cu excentricitatea ta.

El îi aruncă o privire chiorâşă.

– Bine, deci nu încerci să mă impresionezi. Se încruntă o secundă, cugetând, după care se animă din nou. Ştii că au acolo un întreg tract digestiv de insectă în care poţi să intri? E de-a dreptul scârbos.

– Pare că vom avea o întâlnire, zise Dante, şi apoi mai că-i veni să-şi tragă singur una.

Dar Zoey nu păru tulburată sau şocată de răspunsul lui.

– Dar ar trebui totuşi să luăm la pachet şi ceva de mâncare.

– Ar trebui?

– Dacă nu cumva îţi plac salatele la suprapreţ sau mâncarea de la McDonald's, tot la suprapreţ.

– Ă, nu.

– Pot să aduc eu de mâncare.

– Şi ce-ai aduce?

– Batoane de tofu şi lapte de soia, răspunse ea prompt. Ei, haide, ce naiba?! Ce crezi că aş aduce? Mă pricep de minune să pregătesc un prânz de luat la pachet.

Dante îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

– Serios? Ce anume?

– A, păi, nu știu, zise ea și se uită câteva clipe spre parbrizul întunecat, cugetând. Îți place salata de pui cu curry?

– Sigur.

– Eu o fac cu stafide aurii și cu țelină. Și cu murături. Mi se pare că murăturile sunt excelente pentru un picnic la prânz. Îl privi cu ochii mijiți. Ție care-ți plac? Alea dulci sau alea acre?

– Și unele, și altele.

Doamne, cât de mult îi făcea plăcere treaba asta. Ar fi trebuit să fie îngrijorat pentru viața lui, din moment ce cariera lui se cam ducea pe apa sâmbetei și chiar în momentul de față conduceau printr-o furtună de zăpadă, fără nici un adăpost prin preajmă. Dar, în acest moment, era mulțumit să o asculte pe Zoey plănuind un picnic ipotetic la The Field Museum.

– Bine, atunci și dulci, și acre. Zoey începu apoi să descrie meniul, enumerând lucrurile pe degete. Sendvișuri cu salată de pui cu curry, poate și câteva măsline negre, ardei gras roșu și batoane de țelină...

– Și mai multă țelină?

– Păi, legumele sunt foarte importante pentru o dietă echilibrată, zise ea fermă. Și apoi căpșune și ciocolată la desert.

– Cum? Fără fursecuri?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Ah! Ești genul ăla.

– Care gen?

– Genul cărora le plac fursecurile.

El se încruntă.

– Asta nu-i valabil pentru toți?

– Nu. De partea cealaltă a baricadei este tipul căruia îi place Cheez Doodle.

– A! Mda, atunci, în mod sigur sunt din categoria celor care preferă fursecurile.

– Bine, atunci o să pun și niște fursecuri la pachet, zise uitându-se din nou la el. Cu fulgi de ciocolată, presupun?

– Există şi altfel?

– Evident că nu. Eliberă apoi un oftat exagerat. Bine, o să fac şi fursecuri cu fulgi de ciocolată în noaptea de dinainte. Cum îţi sună asta?

– Perfect.

Şi chiar aşa era. Ideea de a petrece o zi întreagă cu Zoey hoinărind prin The Field Museum i se părea de-a dreptul grozavă. Ea ar fi făcut comentarii bizare despre animalele împăiate şi l-ar fi târât prin expoziţia dedicată copiilor şi l-ar fi tachinat până când l-ar fi convins să-i cumpere un suvenir de la magazinul muzeului. El i-ar fi urmat fundul care se unduia minunat toată ziua ca un puştan îndrăgostit, până când o vedea că a obosit. Şi apoi, cu burta plină de fursecuri cu ciocolată şi de murături dulci şi acre, l-ar fi invitat să urce în apartamentul ei dezordonat – pentru că, fără îndoială, apartamentul îi era dezordonat –, şi atunci el şi-ar umple mâinile cu curbele ei feminine, delicioase şi voluptuoase şi cu miros de vanilie, simţindu-se un pic vinovat şi extrem, extrem de excitat. După aceea, ar fi aşezat-o uşor pe canapea sau pe pat, nici nu mai conta unde, şi i-ar fi acoperit moliciunea cu trupul lui, şi gura ei dulce s-ar fi deschis primitoare sub a lui, şi apoi...

„Rahat!"

Dante se îndreptă în scaun, aruncând spre ea o privire vinovată. Probabil i se trăgea de la lipsa de somn. Chiar nu obişnuia să aibă astfel de fantezii erotice ziua în amiaza mare... ei bine, nu mai mult decât orice alt bărbat. Şi cine naiba se excita la gândul de a vizita The Field Museum? Probabil apropierea de ea era de vină. Sunetul constant al vocii ei. Şi mirosul de vanilie al părului ei. Uneori chiar se pomenea aplecându-se un pic mai aproape de ea, încercând să-şi dea seama dacă chiar simţea miros de vanilie sau doar se impregnase acest miros în creierul lui.

– Oh, Doamne! murmură Zoey de lângă el.

Dante era atât de pierdut în propriile gânduri obsesive despre ea, încât fu cât pe ce să nu o audă.

- Ce e?

Dante ridică privirea şi văzu şi el. Slavă Domnului! Găsiseră cabana.

capitolul 49

Sâmbătă, ora 16.16

Neil se uita lung la castronul albastru din faţa lui. În castron se afla ceva ce semăna cu o budincă de orez cu foarte multă zeamă, doar că avea o culoare gălbuie destul de ciudată. Culoarea aceea îi amintea de nuanţa de galben folosită pe vehiculele de urgenţă. Neil încercă să-şi aducă aminte când mâncase ultima dată budincă de orez. Probabil se întâmplase pe vremea când era copil. Ura al dracului de tare budinca de orez.

Neil se uită la cele două doamne indiene. Se aflau cu toţii în apartamentul din partea din spate a motelului. Îi aparţinea nepotului lor, un tip ciudăţel care în clipa aceea stătea la recepţie. Soţia lui era în bucătărie, agitându-se în jurul aragazului - probabil pregătind de mâncare -, iar copiii lor erau cu toţii adunaţi în faţa televizorului, uitându-se la desene animate.

Neil îşi drese glasul.

- Cum aţi zis că se numeşte rah... ăăă... chestia asta?

Doamna indiană mai înaltă îi aruncă un zâmbet strălucitor.

- Era reţeta noastră secretă şi specială. Încearcă! O să-ţi placă.

Doamna indiană mai scundă pufni. Stătea la masă pe locul de vizavi de Neil, ţinându-l în braţe pe micuţul Neil Junior. Îl hrănea cu linguriţa pe fiul lui cu supa aia lăptoasă, şi Neil Junior se apleca în faţă, cerând mai mult. Era mai mult decât evident că bebeluşului îi plăcea.

Pe de altă parte, Neil îl văzuse cândva pe fiul său mâncând un viermişor şi plăcându-i.

- Da, ei bine, va trebui să pornesc la drum în curând, zise Neil, deşi nu foarte convins, din moment ce în clipa aceea afară se dezlănţuia un viscol de toată frumuseţea.

Doamna indiană mai scundă probabil că se gândise la acelaşi lucru, pentru că se uită încruntată la el.

- Nu poţi să scoţi acest copil afară într-o furtună de zăpadă. Chiar şi un criminal ca tine ar trebui să ştie că am dreptate.

- Ia ascultă aici, începu Neil, iar copiii şi femeia din bucătărie se întoarseră cu toţii să se uite la el.

Chiar şi Neil Junior se uită la el, cu o pată de lapte pe obraz. Neil simţi cum se înroşeşte la faţă şi începe să-i ardă obrajii. Doamna indiană mai înaltă începu să vorbească foarte repede:

- Acesta este cel mai bun preparat al nostru. O să fie piesa de rezistenţă a restaurantului nostru. O să aducă oameni de peste tot din Chicago să mănânce la restaurantul nostru.

- La restaurantul pe care tu l-ai vandalizat, pufni îmbufnată doamna mai scundă.

Doamna mai înaltă îi aruncă celei mai scunde o privire tăioasă, şi aceasta din urmă închise gura.

- Încearcă-l, repetă doamna mai înaltă.

Gândindu-se că deja nu mai putea trage de timp, şi din moment ce era într-adevăr o furtună de zăpadă, ei bine, Neil oftă şi luă o lingură din budinca de orez gălbuie. Băgă în gură lingura de mâncare şi încremeni. Avea un gust minunat. Simţea o aromă pregnantă şi dulce, care îl făcea să se gândească la zilele călduroase de vară de pe vremea când era copil şi la prima dată când îl pocnise în bot pe Billy Johnson şi îi spărsese nasul.

Neil rămase o clipită cu gura căscată de uimire.

- E grozav!

capitolul 50

Sâmbătă, ora 16.32

În cele din urmă, Dante fusese nevoit să spargă un geam ca să poată intra în cabană.

Zoey se aşeză, încercând din răsputeri să-şi controleze tremurul de frig şi uitându-se cum încerca să aprindă un foc în şemineul imens de marmură. Cabana prietenului său chiar era superbă. Se aşteptase la o colibă dărăpănată pe marginea râului, genul acela cu o verandă antică şi poate cu o lustră cu ventilator care să alunge căldura pe timp de vară. În schimb, „cabana" era demnă de un conac din Alpi. Pereţii erau construiţi din lemn masiv, atât de bine lăcuit şi lustruit, că străluceau de-a dreptul. Acum, se aflau într-o sufragerie imensă, care ocupa aproape tot parterul. Tavanul central era boltit, iar deasupra lui se afla un dormitor principal mare. Covoare multicolore luxoase decorau podeaua din plăci de mozaic, iar canapelele roşii cu maroniu erau uriaşe şi extrem de confortabile. Aparent, se aflau aproape de râul Ohio, deşi nu-l putuseră vedea din cauza viscolului şi a ninsorii abundente.

Ar fi fost un loc perfect pentru o vacanţă relaxantă dacă ar fi avut şi căldură. Pentru că în clipa aceea înăuntru era doar cu puţin mai cald decât afară, unde se dezlănţuia o furtună aprigă de zăpadă. Zoey se cutremură şi o strânse mai tare în braţe pe micuţa Pete, care dormea.

Dante probabil o văzuse tremurând, chiar dacă încercase să ascundă asta. Ridică privirea şi se încruntă.

– Am pornit focul, dar e posibil să dureze câteva ore până să se încingă suficient cât să se încălzească locul ăsta cum trebuie.

El se uită apoi spre tavan. Zoey încuviinţă din cap şi strânse din dinţi ca să nu-i mai clănţăne în gură.

– Şi boilerul?

– L-am pornit, dar o să dureze câteva ore să se încălzească apa din bazin. Se aplecă peste grămada de lemne din şemineu, aşezând atent conuri de pin lângă bucăţile de lemn.

– Măcar avem sobă şi boiler, zise Zoey, uitându-se la el. Mă bucur că ai găsit locul acesta.

Nu voia să pară nerecunoscătoare. Un adăpost de orice fel era mai bun decât încă o noapte în maşină. Se cutremură.

Din când în când, mai citise câte un articol de ziar despre vreun biet om care murea din cauză că rămăsese blocat cu maşina pe timp de viscol. Treaba asta părea să se întâmple tot mai rar în ultima vreme, odată cu evoluţia telefoniei mobile, dar, chiar şi atunci când poliţia ştia că era cineva blocat undeva pe drum, tot era dificil să ajungă să-l salveze. Zoey se uită la fereastra întunecată, pe jumătate acoperită cu zăpadă şi gheaţă. Drumurile erau deja aproape blocate şi necirculabile. Şi se gândi că, deşi considerase că nu putea avea încredere în Dante, el tot îi venise în ajutor. Găsise un adăpost şi căldură pentru ea şi pentru Pete, atunci când aveau cea mai mare nevoie.

– Gata, hai că am reuşit, murmură Dante.

Zoey se uită şi ea într-acolo. Între buştenii mari se vedea o flacără mică pâlpâind. Şi, chiar sub ochii ei, conurile de pin se aprinseră şi ele, iar focul se înteţi. Dante se ghemui în faţa şemineului, privind flăcările, cu haina sa lungă adunată în jurul picioarelor. Stătea cu un braţ sprijinit pe genunchi. Avea părul încâlcit şi umerii cocârjaţi de oboseală, dar flăcările din şemineu îi evidenţiau frumos trăsăturile elegante. Zoey îşi mută privirea, conştientă că i se tăiase răsuflarea de la impactul indiscutabil al masculinităţii lui. Oh, Doamne, era foarte sexy!

– Cred că e bine aşa, zise el. Se ridică şi aşeză cutia de chibrituri la locul ei pe poliţa şemineului. Iar după

aceea se întinse, fără a avea habar de cât de excitată se simţea ea.

Sau poate ştia. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, şi rămase o clipă nemişcat, cu braţele ridicate deasupra capului. Şi ceva păru să se aprindă în ochii aceia adânci de culoarea ciocolatei negre. Dar poate că era pur şi simplu reflexia flăcărilor din şemineu. El îşi drese glasul şi îşi mută privirea de la ea.

– Mă duc să mă uit un pic prin cămară. E posibil ca Tom să fi lăsat pe aici nişte conserve.

Se răsuci în grabă şi porni spre zona bucătăriei. Era acolo un frigider mare cu aspect de inox, cu uşa proptită deschisă ca să nu prindă miros în interior. Aragazul imens era făcut tot din inox – şi avea un aspect destul de intimidant. Un blat mare din marmură neagră separa bucătăria de zona sufrageriei. Mai multe scaune înalte de bar se aflau aşezate ordonat sub blat, astfel încât să poată fi folosit şi ca bar, şi pentru servirea micului dejun. Într-o parte a bucătăriei se vedea o uşă ce dădea probabil spre o cămară. Dante dispăru înăuntru.

Zoey oftă şi îşi aşeză obrazul pe creştetul capului lui Pete, încununat de bucle moi. În clipa asta, mai că ar fi ucis pentru o baie caldă. Făcuse un duş seara trecută, dar asta se întâmplase înainte de două runde de schimburi de focuri şi de o urmărire de maşini periculoasă. Se uită spre focul din şemineu. Poate dacă puneau apă la încălzit deasupra cărbunilor...

Dante reapăru cu o conservă în fiecare mână.

– Ai de ales. Supă de pui cu tăieţei sau mâncare de fasole.

– Oh, clar supă, zise ea.

Dacă el putea să trateze cu relaxare şi nonşalanţă tensiunea sexuală care trosnea prin aer, atunci şi ea putea. Desigur, asta presupunând că simţea şi el această tensiune sexuală. Nu-i aşa că asta ar fi fost destul de neplăcut? Dacă toată energia aceea sexuală venea numai din partea ei? Dacă ar fi ştiut asta, fără îndoială Dante

ar fi crezut că era vreo tipă singură şi disperată. Oh, da, exact impresia pe care voia să i-o lase. Şi probabil că o parte din acele gânduri i se citiseră pe faţă. El dădu capul pe spate.

– Eşti sigură?

– Da, strigă ea, ca un cimpanzeu nebun.

– Ăăă... bine.

El dădu să mai spună ceva, doar că Pete tresări în somn şi se trezi. Zoey se uită în jos la bebeluşul încruntat.

– Chiar ar trebui să îi schimb pampersul. Şi are nevoie şi de o baie. Crezi că am putea să încălzim un pic de apă pentru ea? Poţi să găseşti o oală pe care s-o punem pe foc?

– Sigur. Mă duc să mă uit, zise el.

Pete eliberă un ţipăt ascuţit.

– Gata, gata, împuţita mea mică, zise Zoey cu afecţiune şi se lăsă în genunchi pe covor în faţa focului şi începu să o dezbrace pe micuţă. Şi, chiar şi prin toate straturile de haine pe care le purta fetiţa, tot îşi putea da seama că avea să fie o operaţiune mirositoare.

Zece minute mai târziu, Pete era dezbrăcată şi încerca să fugă.

– E frig în restul cabanei, nu-ţi dai seama şi tu? mormăi Zoey în timp ce o apuca de un picioruş durduliu.

– Ga! ţipă Pete, protestând.

– Ia de aici! Apăru apoi o mână peste umărul ei, cu o lingură mare de metal. Pete se întinse imediat ca s-o ia. Am adus nişte apă încălzită.

– Mersi, gâfâi Zoey.

O ridică apoi pe Pete, cu tot cu lingură, şi o aşeză într-o oală de supă imensă, pusă pe podea lângă şemineu. Dante turnă un pic de apă caldă în oală. Pete lovi apa cu lingura, împroşcând peste tot.

– Hei! murmură Zoey şi îşi şterse stropii de apă din ochi.

Pete chicoti, amuzată.

– Ai putea să-mi dai, te rog, detergentul de vase? îl rugă ea pe Dante.

El îi întinse imediat recipientul albastru.

– Nu ar trebui să folosești săpun special pentru bebeluși când speli un copil?

– Ba da, mârâi Zoey, săpunindu-i un braț durduliu. Dar cred că în cazul acesta mizeria are câștig de cauză în fața pielii delicate.

– Bine, dar dacă îi intră în ochi? insistă Dante.

Cine ar fi știut vreodată că un bărbat putea să fie atât de preocupat de baia unui bebeluș?

– O să am grijă să nu-i intre în ochi.

După o strădanie de proporții epice, Pete se târa pe una din canapele, în timp ce se ținea cu o mână de perne pentru echilibru și în cealaltă strângea în continuare lingura. Avea pe ea doar un pampers și un tricou alb bărbătesc, pe care-l găsise Dante pe undeva. Tricoul îi ajungea până la glezne, și arăta ca un îngeraș micuț îmbrăcat într-o robă supradimensionată.

– Doamne, arată adorabil, zise Dante.

Părea de-a dreptul uluit.

– Da, adorabilă, zise Zoey, dezlipindu-și tricoul ud de pe piept. Păi așa e: ori absolut adorabilă, ori progenitura lui Satan. Nu exista cale de mijloc cu ea.

Se cutremură. Pete părea să nu își dea seama de răcoarea din cameră care se simțea imediat ce te îndepărtai de șemineu. Dar Zoey resimțea frigul al naibii de rău. Mai ales acum, cu tricoul ud leoarcă.

– Doamne, ce mi-aș dori să pot să fac și eu baie, murmură ea.

– Și de ce nu faci? o întrebă Dante. Eu și Pete putem să încercăm supa aia de pui cu tăieței între timp. Cred că s-a încălzit până acum și restul de apă de pe foc, zise el, gesticulând spre oala mică așezată pe cărbuni.

Ea se uită spre el, sceptică.

– Cred că risc să îngheț de-a binelea dacă fac asta.

– Aaa..., zise el uitându-se la şemineu şi apoi la Pete. Mda, ei bine... noi... adică *eu*... pot să mă întorc cu spatele. Şi aşa poţi sta chiar în faţa focului. Serios, e OK să procedăm aşa. Oricum o să mă ţină ocupat asta mică.

– Mda, păi...

– Cred că am văzut nişte haine în dormitorul de la etaj. Stai să-ţi aduc ceva de îmbrăcat, zise el şi se grăbi în sus pe scări înainte ca ea să apuce să spună ceva.

Zoey se uită spre Pete. Micuţa zâmbi şi făcu un balonaş de salivă.

Dacă şi în restul casei ar fi fost la fel de cald cum era în faţa şemineului... Dar căldura focului abia dacă reuşise să îmblânzească puţin răcoarea din cameră, iar singura apă caldă disponibilă era cea pe care o încălziseră în oală pe cărbuni. Trebuia să se spele cu un burete şi cu puţină apă dacă voia să fie curată.

Dante veni jos, cu o grămadă de haine în braţe.

– Ia vezi dacă îţi vine ceva din astea!

Zoey lui un tricou roşu, un cardigan cu însemnele echipei Nordic şi o pereche de pantaloni lungi de pijama, din mătase.

– Dacă eşti sigur că e ok...

– Da, sunt sigur, zise Dante.

Se uita la Pete şi nu părea deloc îngrijorat în privinţa lui Zoey.

– Bine.

Ea se întoarse spre şemineu şi îşi scoase peste cap tricoul ud.

capitolul 51

Sâmbătă, ora 17.13

Bun, aşadar, aparent încerca să fie nominalizat pentru premiul de Martirul Anului.

Dante se aşeză pe podea cu faţa spre canapea. Se uita la Pete cum ţopăia pe canapea. Se uita la copil, dar

întreaga lui atenție – întreaga lui ființă și întreaga lui concentrare – se concentra la sunetele mici și înăbușite care se auzeau din spatele său. Foșnetul buretelui pe pielea ei. Suspinul de mulțumire când își trase ceva peste cap. Sunetele lui Zoey dezbrăcându-se.

Copilul făcu un pas și trecu peste el, zâmbind, și el îi întinse o lingură de supă cu tăieței.

– Vrei un pic de supă, puștoaico?

Ea gânguri și apucă un pumn de tăieței, pe care îi bagă cu totul în gură. Micuța se mută apoi de lângă el, murmurând, în timp ce se deplasa:

– Mmm. Mmm. Mmm.

– Ca să vezi! Cred că îi place supa, zise Zoey din spatele lui.

– Mda, așa se pare. *Oare putea să fie mai penibil de atât?* Mai sunt cutii în cămară. O să mai încălzesc o conservă după ce termini.

– Mersi. Ar fi grozavă un pic de supă fierbinte.

– Păcat că nu puteam să facem și niște sendvișuri cu brânză la grătar.

– Ooo? Și cu roșii? Asta ar fi perfect.

Ea icni scurt și apoi el auzi un pleosc. Oare se spăla pe față? Oare își aluneca buretele acela ud peste umeri? Sau poate își săpunea sânii goi? Și oare putea el să-și împiedice mintea să mai invoce astfel de imagini lascive?

El își drese glasul.

– E suficient de caldă apa?

– Da, zise ea, după care răsună un suspin scurt de mulțumire. E caldă, dar nu fierbinte, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Oh, Doamne, aș vrea eu, zise Dante.

– Ce?

– Nimic, răspunse el în grabă, după care mai luă o lingură de supă și o bucățică de pui pentru Pete, care se apropiase din nou. Micuța deschise gura larg ca un pui de pasăre și apoi molfăi conținutul lingurii. Zâmbea

în sus la el, în timp ce o picătură de supă i se scurgea din colțul gurii. Dante se grăbi să o șteargă cu lingura.

– Te descurci foarte bine cu ea, zise Zoey.

– Mersi.

– Parcă ziceai că nu ai petrecut prea mult timp cu nepoțeii și cu nepoțelele tale.

– Păi, nu am petrecut, afirmă el, uitându-se în cutia de supă de pui cu tăieței, care se răcea.

– Atunci, probabil îți stă în fire să te descurci așa bine cu copiii.

– Cred că da.

– Cred că Ricky n-are habar ce să facă cu ea. Se agită, pentru că Pete nu stă foarte bine la capitolul atenție. Și vine și încearcă să o gâdile chiar înainte de culcare și o agită. E ca și când habar nu are cum să se joace cu ea.

– Sunt foarte mulți tipi care nu știu cum să se poarte cu un copil.

Doamne, oare chiar îi lua apărarea lui Ricky Spinoza?

– De fapt, în cea mai mare parte a timpului doar o ignoră.

Dante se încruntă. Ce fel de idiot afurisit își ignora propriul copil? Nu știa nici el prea bine cum să se poarte cu un copil, dar, dacă ar fi avut unul al lui, al naibii de sigur s-ar fi străduit să învețe cum să se poarte.

– Ce vede sora ta la el?

Zoey oftă.

– Chiar nu știu. Nikki a fost mereu un fel de magnet pentru tipii care nu sunt buni pentru ea.

– Serios?

– Mda. Pe vremea când locuia la mama, obișnuia să umble cu cei mai mari ratați din partea locului.

– Dar tu? Ai fost și tu o adolescentă rebelă?

În spatele său, putea auzi sunetul apei care șiroia, în timp ce storcea probabil burețelul. Se uită în sus spre tavan. Era o pată în jurul lustrei cu ventilator, care indica niște probleme cu apa. Probabil vreo scurgere de la acoperiș. Nu mai fusese în cabana aceasta decât o singură

dată – într-un weekend petrecut cu băieții la munte, cu vreo doi ani în urmă. La momentul respectiv, nu observase semnele de inundație, dar nici nu petrecuse prea mult timp holbându-se la tavan și încercând să nu audă sunetele care veneau de la femeia frumoasă – și goală – care se spăla cu burețelul în spatele lui.

Nu că faptul că încerca să nu le audă l-ar fi ajutat cu ceva.

– Nu chiar. Cred că am simțit că Nikki avea partea asta cu copilul rebel suficient pentru amândouă. În cea mai mare parte, eu ieșeam cu tipii boemi sau cu tocilarii și cu informaticienii școlii.

– A, deci tu trebuia să fii fata bună.

– Nu aș merge chiar atât de departe.

Un foșnet de haine se auzi în spatele lui.

– Serios? Ei bine, cu siguranță și acum petreci destul de mult timp având grijă de sora ta.

– Dar...

– Și mama ta? După divorț, vreau să zic? Ai spus că ai fost furioasă o vreme, dar, din ce-mi povestești, nu lași impresia că te-ai exteriorizat prea mult. Ce ai făcut? Ți-ai reprimat toată mânia aia adolescentină?

– Auzi, ia stai un pic...

– Sau a ajuns tot Nikki să fie surogatul pentru toată furia pe care o simțeai?

– Acum faci pe psihiatrul?

Cuvintele acelea le spusese cu intenția de glumă, dar în voce i se simțea tensiunea.

„Bună metoda de-a o face să se închidă, Torelli!"

Pete se așeză brusc, și fundulețul ei acoperit de pampersul gros se lovi de podea cu un pocnet scurt. În secunda următoare, își abandonă lingura și o luă la sănătoasa spre Zoey, în patru labe.

– Hei! strigă Dante și o urmă instinctiv cu privirea, amintindu-și însă la timp să nu se uite în spatele său.

– Ce faci, zăpăcită mică ce ești? o auzi apoi pe Zoey zicând.

Şi aproape că îi putea distinge silueta cu vederea periferică. Înghiţi apăsat.

– Nu, nu, aia e apa mea. Se auzi un pleosc zgomotos. Auzi, ai putea s-o ţii tu un pic?

– Ăăă... păi...

– Gata, e în regulă, poţi să te uiţi.

Şi el făcu întocmai. Era şi nu prea era în regulă. În partea jos, Zoey purta lenjerie intimă. În partea de sus însă, purta în braţe numai un bebeluş care se agita de zor. Între ea şi copil se afla într-adevăr un tricou, dar, din câte îşi putea da seama Dante, Zoey nu apucase să se îmbrace cu el efectiv. Cârpa aceea subţire era ţinută în loc numai şi numai de trupul mic al lui Pete. Şi, cu fiecare mişcare agitată, micuţa ameninţa să îndepărteze tricoul. „Agită-te, micuţo! Hai, mai agită-te un pic!" se gândi el. Oh, da! Clar avea să ajungă în iad pentru gândurile astea.

– Hai, dă-o la mine, zise Dante şi se întinse după Pete, dar micuţa nu voia să se clintească, pentru că începu să dea din picioare şi să se agite atât de tare, încât aproape alunecă din braţele lui Zoey. Când Dante reuşi să o apuce bine, degetele lui se atinseră uşor de carnea ei moale şi feminină.

– Mersi.

Zoey nu se uita la el. Avea tricoul lipit de piept ca una dintre cele mai modeste zeiţe dintr-o pictură renascentistă. Îi putea vedea curba sânului, partea aceea care se arcuia în sus spre subsuoara ei, iar imaginea asta îl făcea extrem de conştient de faptul că era complet – şi dureros de – excitat.

Dante expiră întretăiat şi zise:

– Nici o problemă.

Luă copilul şi se ridică. Iar când Pete începu să se smiorcăie, o învârti prin aer, apoi începu să se deplaseze cu ea prin cameră. Şi, după cum era de aşteptat, micuţa începu să chicotească de bucurie. Dante simţi o durere surdă în piciorul rănit, dar o ignoră cu stoicism.

– Îţi place, ei? îi murmură el micuţei şi apoi o înalţă din nou spre tavan.

Orice, numai să nu se mai gândească la femeia pe jumătate dezbrăcată din cealaltă parte a camerei.

– Ai grijă să nu îi fie frig, îl avertiză Zoey.

– Am, zise el. Dante încă purta haina neagră din piele, iar acum o cuibări pe micuţă la pieptul lui şi încheie partea din faţă, astfel încă numai capul să-i iasă afară, la fel ca un pui de cangur în marsupiul mamei sale. Şi se duse apoi la fereastră cu ea. Era deja întuneric afară. Păcat că nu putem să vedem stelele din cauza norilor, îi şopti ei fetiţei mici cuibărite la pieptul său.

Afară, vântul gemea în timp ce sufla zăpada înspre geam. Fereastra era acoperită de o folie subţire de gheaţă, care cobora spre baza ramei. Copacii păreau să fie purtaţi de-a lungul câmpului care înconjura casa, dar era greu de văzut ceva clar în bezna aceea.

– E frig afară şi e vreme de furtună, dar noi suntem în siguranţă şi la căldură aici în casă, îi murmură el lui Pete.

Micuţa oftă mulţumită şi îşi aşeză capul pe pieptul lui. Dante se învârtea încet prin faţa ferestrei, atent să rămână tot timpul cu spatele la şemineu şi implicit la Zoey. Ar fi trebuit să fie ostenit până în măduva oaselor, dar fiecare celulă din corpul lui era în alertă.

– Ce face? întrebă Zoey încet.

El se întoarse spre ea. Zoey stătea pe jumătate tolănită în faţa şemineului, ţinându-şi şuviţele de păr aproape de căldura focului, ca să le usuce. Părul ei se usca în bucle ondulate. Tiţian. Aşa se numea culoarea părului ei. De la pictorul renascentist. Era o culoare de modă veche, nu prea actuală în secolul XXI. În zilele noastre, când femeile îşi alegeau intenţionat o culoare de păr, înclinau spre blond platinat, vişină putredă sau negru cărbune. Nu o nuanţă catifelată şi strălucitoare de portocaliu, care reflecta lumina focului şi părea să o trimită înapoi. Şi, desigur, pielea ei avea nuanţa aceea

translucidă de alb care părea să nu mai existe altundeva decât în picturi. Nici măcar nu purta hanoracul pe care i-l găsise el, ci avea un prosop înfăşurat în jurul părţii superioare a trunchiului şi umerii-i albi străluceau ademenitor în lumina flăcărilor din şemineu. Era o sirenă trimisă dintr-un trecut îndepărtat ca să tenteze un bărbat modern. Şi dacă ar fi...

- Dante?

El îşi desprinse privirea de la ea şi se uită în jos la copil. Micuţa Pete saliva pe cămaşa lui.

- A adormit.

- Oh, eu...

- E încă prea frig în restul casei, zise el şi se apropie din nou de şemineu şi o aşeză cu blândeţe pe Pete pe canapea. Îşi scoase apoi pardesiul şi îl lăsă pe canapea lângă micuţă, ca un fel de barieră de protecţie, ca să nu cadă în caz să se mişca sau se rostogolea. Mă duc să aduc nişte perne şi nişte pături.

- Da, cred că asta e o...

Dante făcu atunci stânga împrejur şi fugi pe scări spre etajul superior. Dar, în timp ce făcea asta, ştia.

Ştia că trebuia să se întoarcă şi să dea piept cu Zoey.

capitolul 52

Sâmbătă, ora 18.54

Zoey oftă şi se întoarse spre şemineu. Dante păruse în regulă mai devreme în seara aceea, dar acum o trata rece. Poate că era de vină numai oboseala. Sau poate că doar îşi imagina, deşi nu prea credea asta.

Pete scoase un sunet şi se întoarse pe pernele canapelei, şi Zoey se aplecă spre ea ca să vadă ce făcea. Nu voia ca micuţa să se rostogolească şi să cadă de pe canapea. Când se întorcea Dante, poate că îi putea amenaja lui Pete un pătuţ pe podea şi să...

– De ce nu ţi-ai pus hanoracul? răsună tonul tăios al lui Dante, care o făcu să tresară.

Zoey ridică privirea. Se înălţa deasupra ei ca un tată autoritar, cu braţele pline de perne şi aşternuturi.

Imaginea aceea avea tot soiul de conotaţii negative pentru ea, însă îşi drese glasul înainte de a vorbi, pentru a-şi menţine vocea cât mai calmă cu putinţă.

– Nu voiam să ud hanoracul în timp ce îmi uscam părul.

El aruncă grămada de aşternuturi pe podea, aproape lovind-o.

– Dar e suficient de uscat acum, nu-i aşa?

– Aproape... Ar trebui să...

– Atunci, pune-ţi hanoracul, pentru numele lui Dumnezeu, zise şi se îndepărtă de ea.

Zoey sări în picioare şi trase de nişte perne şi o pătură, formând un fel de pătuţ mic pentru Pete pe podea.

Când Dante veni înapoi în cameră, aranja păturile ca să-şi improvizeze un pat şi pentru ea, la câţiva metri mai departe de Pete. Dante nu scoase nici un sunet când se apropie de ea, dar mersul lui dădea de înţeles clar că era cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ.

– Ce faci acolo? ceru el să ştie.

Aruncă noul braţ de perne şi pături peste patul improvizat pe care şi-l pregătise. Zoey se îndreptă uşor de spate.

– Îmi făceam un fel de pat improvizat.

– Dormim împreună, zise el pe un ton liniar şi sec.

– Poftim?

– Ai auzit ce-am spus. Împinse apoi la o parte grămada de pături şi perne, cu tot cu pătuţul ei improvizat, şi întinse un sac de dormit.

– Nu te mai las să-mi scapi din ochi. Ultima dată când mi-am luat ochii de la tine un pic, ai dispărut valvârtej. Aşa că dormim împreună.

– În primul rând, nu dorm cu tine...

– Nu mi-ai lăsat niciodată senzaţia că ai fi vreo pudică, replică el tăios.

El îşi scoase tocul armei şi îl aşeză pe poliţa şemineului. După aceea, se ghemui să întindă sacul de dormit pe covorul mare din faţa focului.

– Şi, în al doilea rând, nu ai nici un drept să îmi vorbeşti aşa!

Venise rândul său să se îndrepte uşor de spate, iar când Zoey îi zări expresia de pe chip, mai că sări doi paşi în spate.

– Nu am *dreptul*? repetă el, cu glas scăzut, dar apăsat.

– Nu. Zoey rămase ferm ancorată în picioare, simţind cum şi propria furie escalada. Nu sunt vreo gagicuţă proastă pe care ai agăţat-o pentru seara asta. Sunt...

– Eşti femeia care n-a făcut altceva decât să se folosească de mine în ultimele trei zile.

– Nu m-am folosit deloc de...

El făcu un pas mare spre ea, invadându-i spaţiul personal. Era atât de aproape, încât pieptul lui aproape că se atingea de prosopul cu care îşi acoperea ea sânii.

– M-ai minţit. M-ai abandonat la popasul acela şi...

– Încercam să o protejez pe nepoata mea!

– Da, şi ţi-ai luat tălpăşiţa fără să te mai uiţi în urmă, mârâi el.

În oricare alte circumstanţe, apropierea aceasta de ea ar fi însemnat că avea să o sărute, dar, de data asta, Zoey nu putea să confunde furia lui cu dorinţă. Simţi un junghi de vinovăţie. Era adevărat că îl minţise. Şi era adevărat şi că se folosise de el. Dar chiar existaseră circumstanţe atenuante...

– Ascultă, zise ea, încercând să-şi păstreze tonul vocii cât mai calm cu putinţă. Îmi pare rău că te-ai supărat, dar loialitatea mea faţă de Nikki şi faţă de Pete vine înainte de orice i-aş fi datorat unui tip pe care abia dacă-l cunoşteam.

– Pe care abia dacă-l cunoşteai?! repetă el şi îşi dădu capul pe spate.

Zoey tresări. Nu își alesese tocmai bine cuvintele.

- Credeam că am trecut peste chestia asta. În după-amiaza asta, păreai să îmi fi înțeles motivele.

- Da, dar, pe de altă parte, se pare că sunt un pic mai mult decât un străin pentru tine.

Zoey inspiră adânc și lent. Cineva trebuia să-și păstreze cumpătul și judecata sănătoasă în toată discuția asta.

- Nu te cunoșteam când m-am urcat în mașină. La asta mă referam. Acum...

- Și acum crezi că mă cunoști?

- Eu... nu cred. Inspiră adânc, după care zise: Da. Da, acum te cunosc.

El izbucni în râs, și cu siguranță nu era un chicot amuzat sau dulce. Era mai degrabă un râs malefic.

- Nu mă cunoști deloc!

- Eu...

El își scoase bluza de trening peste cap.

Preț de o clipă, Zoey rămase uimită la vederea pieptului său gol. Era musculos, iar pielea lui era netedă și negricioasă, cu o porțiune mică de păr negru cârlionțat între pectorali. Și aproape că se simțea copleșită de o dorință stranie de a se apleca în față și de a-i linge un sfârc întunecat și încordat. Smuci privirea în sus, șocată.

Chiar la timp ca să-l vadă venind nas în nas cu ea.

- Mă minți, nu ai încredere în mine și acum faci paradă pe aici într-un prosop, ca și când eu aș fi vreun fel de cățel castrat, care...

- Ți-am zis deja că n-am vrut să-mi ud bluza. Și, oricum, nu e ca și când m-aș comporta ca vreo târfă.

- Nu, te comporți ca o femeie care vrea să fie regulată!

- Oh! exclamă ea și miji ochii. Asta e o chestie așa tipică pentru un tip care...

El pufni.

- Oh, da, ca și când aș încerca să mă dau la tine în mijlocul unui afurisit de viscol!

– Dacă nu încerci să te dai la mine în mijlocul unui afurisit de viscol, atunci de ce te fâţâi pe aici pe jumătate dezbrăcată?

– Nu mă fâţâi pe nicăieri, mârâi ea la el. Şi nu sunt pe jumătate dezbrăcată. Şi acum, pentru informarea ta, dacă ar fi să încerc să mă dau la tine, fii sigur că aş fi mult mai directă şi mai evidentă.

– A, da?

– Da!

– Şi ce ar fi mai direct şi mai evident decât asta? mârâi el şi îşi alunecă degetul în partea de sus a prosopului, mişcându-l cu un gest disprețuitor.

– Asta! exclamă ea şi aruncă prosopul la podea.

Ochii lui căzură imediat spre sânii ei goi.

Zoey simţi cum i se întăriră sfârcurile în răcoarea din cameră. „Ia stai un pic!" se gândi în sinea ei. Poate că ultima ei acţiune fusese un pic prea iute şi necugetată. Zoey dădu să ridice mâinile ca să se acopere, doar că el o prinse de încheieturi.

– Nu.

Dintr-odată, căbănuţa aceea deveni foarte, foarte tăcută. Putea auzi focul trosnind în şemineu, vântul şuierând afară şi respiraţia liniştită a lui Pete.

Şi nimic din toate astea nu mai conta.

Pentru că, în clipa aceea, tot ce conta pe lume erau ochii întunecaţi ai lui Dante, care absorbeau lacomi imaginea sânilor ei dezgoliţi.

– Dante, şopti ea.

Dar el nu ridică privirea.

– Ai cea mai frumoasă piele pe care am văzut-o vreodată. E aproape incandescentă...

– Eu nu...

El ridică privirea şi-i întâlni ochii şi văzu că expresia lui nu se îmbunase. Dimpotrivă, parcă devenise mai dură şi mai intensă. Arăta ca un prădător care îşi urmărea atent prada.

– Ssst! zise el, cu glas scăzut. Tu ai stabilit regulile, tu ai făcut prima mişcare. Nu mai poţi da înapoi acum.

Zoey nu îşi dăduse seama că ea era cea care făcuse regulile, cel puţin nu la nivel conştient. Oare cum naiba ajunsese în punctul acesta? Nu era sigură că era pregătită pentru asta. Dacă ar fi putut să încetinească un pic ritmul în care... Dădu să spună ceva, să îi spună că îşi dorea să o ia mai încet, dar el murmură din nou:

– Ssst!

Şi apoi coborî uşor capul spre unul din sânii ei. Lui Zoey i se tăie răsuflarea. El îi atinse sfârcul cu limba înainte de a-l suge în gura lui, care era incredibil de fierbinte, comparativ cu aerul rece din interiorul cabanei. Oh, Doamne! Poate că ar fi trebuit doar să înceteze să mai gândească. El îi sugea sfârcul cu tot mai multă presiune şi, dacă nu ar fi ţinut-o de încheieturi, probabil s-ar fi prăbuşit din cauza senzaţiilor. Şocul de senzaţii o săgetă în jos spre vintre, cu o intensitate aproape dureroasă, şi ateriză în cel mai vulnerabil punct al ei. Simţi imediat cum i se contractară toţi muşchii interiori şi aproape că gemu.

Şi apoi el o linse pe piept, mutându-se la celălalt sân, şi atunci ea chiar gemu. Limba lui era atât de fierbinte, iar degetele lui atât de dure. Cuprinse în gura lui şi celălalt sfârc şi supse, şi ea simţi din nou că i se lichefia tot centrul fiinţei. El se îndepărtă apoi ca să se uite la ea, şi Zoey se uita în jos. Avea sfârcurile teribil de întărite, roşii şi strălucitoare de la saliva lui, iar imaginea aceea era incredibil de sexy.

Incredibil de erotică.

În mod evident, Dante era de aceeaşi părere.

– Eşti superbă, zise el, şi vocea lui era ca un mârâit gutural, şocant de diferit de tonalităţile obişnuite. Aşază-te pe sacul de dormit!

Ea clipi şi se aşeză, simţindu-se ca vrăjită. Era ceva ireal. Nu era posibil să se întâmple cu adevărat. El veni deasupra ei, îşi scoase pantofii şi şosetele şi îşi prinse

cu degetele mari betelia pantalonilor, ca să şi-i alunece în jos peste şolduri. Se părea că nu purta chiloţii aceia albi pe care i-i cumpărase ea nu cu mult timp în urmă. Era gol pe sub pantalonii de trening pe care-i purta, iar mădularul său era roşu, umflat, erect şi în mod evident pregătit pentru ea. Zoey se uita lung la el, la linia aceea îngustă şi elegantă de păr negru care ducea în jos de la buricul său, spre părul pubian întunecat şi spre penisul lui lung şi tare, care lucea un pic în vârf. Ea înghiţi apăsat şi nici nu mai ştia dacă mai respira sau nu.

– Dă-ţi jos pantalonii ăia!

El aşteptă, calm, până când ea făcu ceea ce-i ceru, după care se aplecă şi băgă mâna în buzunarul hainei sale negre.

Zoey îl privea, teribil de conştientă de faptul că stătea în faţa lui complet goală. Îşi simţea pielea excesiv de sensibilă, ca şi când ar fi fost un copil nou-născut, şi era complet lipsită de apărare. El rupse ambalajul prezervativului pe care-l scosese din buzunarul hainei şi şi-l puse pe mădular. Ea simţi cum privirea îi aluneca mai jos în timp ce îl privea pregătindu-se şi simţi o umezeală între picioare. Îşi schimbă poziţia, desfăcând intenţionat coapsele şi pregătindu-se pentru el.

El ridică privirea şi zise:

– S-ar putea să nu rezist foarte mult prima dată. Dar o să mă asigur că o să te fac să termini.

Ea înghiţi apăsat. Nu mai auzise niciodată un bărbat atât de sigur pe sine, atât de sigur pe faptul că o putea duce la orgasm. În alte circumstanţe, poate că ar fi râs de aroganţa lui, dar acum, acum chiar îl credea.

El coborî în genunchi între picioarele ei şi se uită la ea fără să o atingă. Privirea lui călători de la genunchii ei, în sus pe coapse şi spre miezul feminităţii sale. Ştia că era udă de dorinţă pentru el. Privirea lui zăbovi o clipă acolo, înainte de a continua mai sus peste abdomenul ei şi peste sâni, spre chipul ei.

– Desfă picioarele mai mult.

Ea înghiţi apăsat, din nou. Fără nici o haină pe el, ar fi putut fi cu uşurinţă dintr-un alt timp şi dintr-un alt loc. Avea chipul negricios, dar obrajii-i erau îmbujoraţi vizibil. Braţele lui aveau bicepşi superbi, iar umerii lui erau laţi şi delimitaţi de muşchi netezi. Avea coapsele acoperite de păr negru creţ, şi, acolo unde se atingeau de ale ei, contrastul dintre pielea lor era izbitor.

Zoey se uită apoi din nou la chipul lui, şi ochii lui rămaseră aţintiţi asupra alor ei, exigenţi şi aproape disperaţi. Şi acest ultimul lucru fu ceea ce o făcu să desfacă şi mai mult picioarele pentru el. Poate că era el un cuceritor, cel care dădea ordine, dar însăşi predarea şi supunerea ei îl copleşeau. Ea era în control în aceeaşi măsură ca el.

El se aplecă uşor în faţă, proptindu-şi o mână pe sacul de dormit, lângă umărul ei. Cu cealaltă îşi cuprinse mădularul, şi ea îl simţi poziţionându-se la intrarea locului ei femeiesc, deja umed de dorinţă. El se uită adânc în ochii ei şi o pătrunse. Tare. Adânc. Se scufundă complet în ea. Osul lui pubian se lipi de al ei, şi Zoey simţi cum o umplu cu totul.

I se tăie răsuflarea. Era ceva atât de intim, atât de real, de neaşteptat. Nu pierduse nici un pic de timp cu preludiul, şi nu era sigură dacă era pregătită. Cel puţin din punct de vedere mental. Pentru că, din punct de vedere fizic, era mai mult decât pregătită pentru el.

El îi studia chipul în timp ce se mişca în ea. Ambele lui antebraţe se aflau de-o parte şi de alta a ei acum, iar trunchiul lui era aproape lipit de al ei.

El ridică din sprâncene, cu o expresie serioasă întipărită pe chip – poate chiar un pic nemiloasă –, şi, în mod inconştient, repetă gândurile ei:

– Eşti pregătită?

Ea înghiţi apăsat şi îşi alunecă degetele de-a lungul pieptului lui şi îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui.

– Da.

El încuviinţă din cap şi scrâşni din dinţi, aparent incapabil să mai vorbească articulat.

Şi apoi începu să o pătrundă. Tare. Corpul lui se mişca repede, şi mădularul lui intra şi ieşea din ea într-un ritm disperat, şi ei i se tăie din nou respiraţia. Rezista cum putea, simţea că abia putea ţine pasul cu el şi se simţea incapabilă să controleze valul de senzaţii care se revărsa prin ea. Şoldurile lui se loveau de ale ei, fără a-i da timp să asimileze prea mult senzaţia.

– Dante, şopti ea.

El stătea deasupra ei ca un zeu întunecat, cu ochii intenşi şi cu gura strânsă ferm. O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă, şi mârâia cu fiecare pătrundere, iar respiraţia lui venea în ritm accelerat şi aspru în timp ce se mişca în ea.

– Dante...

Nu putea opri ceea ce se întâmpla. Nu se putea abţine. Era prea târziu. Totul scăpase de sub control. Aşa că se abandonă cu totul. Îşi propti un picior în sus pe şoldul lui, aproape de zona lombară, şi se deschise complet pentru el.

Se lăsa complet vulnerabilă în faţa lui.

Pubisul lui se freca aspru de clitorisul ei cu fiecare pătrundere, iar bărbăţia lui o invada şi se retrăgea iar şi iar, până când ea nu mai putea gândi sau simţi şi tot ce putea să facă era să plutească. Mai sus, tot mai sus, pe culmile plăcerii, până când fierbinţeala se răspândi prin ea, clădindu-se într-un nor compact de plăcere, deschidere, copleşire, care mistuia totul din calea sa.

– Dante! ţipă ea, şi undeva prin apropiere îi auzi respiraţia întretăiată.

Deschise ochii şi îl privi tremurând, cu capul dat pe spate.

Şi termină în ea.

capitolul 53

Sâmbătă, ora 19.37

Nimeni nu se gândea niciodată la vreme.

Rutgar mârâi când Mercedesul pe care îl conducea aproape că se învârti şi ieşi de pe şosea. Drumul era foarte dificil acum. Plugurile încă traversau drumurile, dar zăpada era aproape imediat suflată de vânt înapoi pe şosea. Plugurile alea ar fi putut arunca şi un munte de sare şi de nisip şi tot nu ar fi făcut nici o diferenţă. Erau unele lucruri pe care omul nu le putea controla, şi o vreme foarte rea era unul dintre ele.

Aşa că se bucură să vadă într-un sfârşit indicatorul de ieşire de pe autostradă. Chiar şi cu o maşină 4x4, tot nu voia să mai rămână pe drumuri în noaptea aceea. Aşa că se bucura să ajungă la destinaţie.

Fusese norocos în dimineaţa aceea. Recunoscuse dubiţa mov cu margareta mare albă pictată pe partea laterală. Neil îi dăduse descrierea maşinii lui Tony the Rose. Iar Tony the Rose îi dăduse informaţia aceasta lui Rutgar. Aşa că, atunci când văzuse dubiţa, ştiuse imediat că avea o legătură cu femeile indiene pe care le căuta. Cum anume, asta nu ştia sigur. Aşa că urmărise dubiţa mov, înainte de a-l înfrunta pe şofer. Şi această strategie se dovedise cea prudentă şi înţeleaptă. O văzuse pe femeia aceea cu părul roşu aducând doi bebeluşi la motel. Mai târziu, o privise întorcându-se la acea dubiţă mov cu un singur bebeluş. Un copil cu părul negru. Progenitura lui Spinoza.

Se simţise frustrat când fusese nevoit să-şi abandoneze prada la popas. Extrem de frustrat. Şi, destul de mult timp după aceea, Rutgar fusese cuprins de o mânie teribilă care îl împiedicase să mai gândească. Dar, după ce i se mai domolise furia, înţelesese că avea un plan de pregătit. Avea să se ducă la motel, unde rămăsese celălalt bebeluş.

Nu ştia cine anume stătea la motelul acela, dar putea ghici. Şi, chiar şi dacă s-ar fi înşelat, tot n-ar fi contat

prea mult. Pentru că avea să-i facă pe cei de acolo să îi spună încotro se dusese femeia cu părul roşu.

Rutgar trase în afara drumului şi opri motorul. Avea un plan şi pentru posibilitatea în care se confrunta cu vreme proastă. Pe bancheta din spate a SUV-ului avea mâncare congelată şi uscată, apă, o plită mică cu kerosen, un cort de campare special pentru uzul pe timpul iernii şi cel mai călduros sac de dormit disponibil pe piaţă. În catalogul unde îl văzuse înainte de a-l cumpăra scria că acelaşi tip de sac de dormit fusese folosit şi de alpiniştii care escaladaseră muntele Everest.

Nu că urma să aibă nevoie de el în noaptea aceea.

Rutgar îşi trase nişte mănuşi groase peste cele fără degete pe care le purta, îşi strânse gluga pe cap şi coborî din SUV. Înaintă prin nămeţi spre spatele maşinii, spre portbagaj. Înăuntru se afla o cutie de arme. O deschise şi se uită o clipă la armele lui. Străluceau în lumina slabă a portbagajului.

Şi apoi alese pistolul Glock din căptuşeala de spumă. Puse un încărcător în buzunar şi un altul în pistol. Şi apoi vârî în buzunar şi amortizorul armei. Nu era prea bun pentru ţintit, dar, dacă se afla aproape, poate că mergea. Bagă în buzunarul stâng un pumnal de armată cu două tăişuri şi îşi agăţă pe umăr puşca de lunetist. După aceea, închise portbagajul şi se uită la clădirea de peste drum. Se vedea o singură cameră luminată. Şi era locul firesc de unde să înceapă.

Rutgar afişă un zâmbet mic şi începu să traverseze drumul.

capitolul 54

Sâmbătă, ora 19.42

El se prăbuşi deasupra ei, cu mădularul încă îngropat adânc în ea, şi lăsă căldura ei să i se infiltreze până în oase. Şi poate şi în suflet. Focul din şemineu ardea

în partea lui stângă, în contrast cu restul spatelui său gol, care se răcise de la răcoarea din cabană. Dar nu îi păsa. Sânii ei erau moi, şoldurile ei erau moi şi burta ei era moale. Ar fi putut sta aşa pentru totdeauna.

– Încă doarme Pete? murmură ea.

Avea o voce somnoroasă. Satisfăcută. Şi Dante simţi imediat un rânjet mulţumit arcuindu-i buzele. El îi făcuse asta, el o redusese la câteva silabe mormăite. Aproape că îi ţipase numele când ajunsese la orgasm, şi era un sunet pe care nu avea să-l uite niciodată.

– Doarme, da, şopti el şuviţelor de la tâmplele ei, uşor umede de sudoare.

Era destul de sigur că erau ude de la sudoare şi nu de la baia pe care o făcuse mai devreme.

– Asta e bine.

Probabil folosise detergent de vase cu aromă de lămâie, pentru că părul ei încă avea mirosul acela. Îi dădu uşor la o parte buclele care-l gâdilau şi îşi îngropă nasul în gâtul ei. Mirosea a lămâie, a vanilie şi a... el. Iar asta îi aduse încă un zâmbet pe buze. Spera că mirosea a el peste tot...

– Am terminat, zise ea apoi.

El înălţă capul suficient cât să se poată uita în ochii ei albaştri. Era îmbujorată, deşi nu era sigur dacă din cauza a ceea ce tocmai spusese sau din cauza epuizării lor anterioare. Ea îşi drese glasul.

– Ai zis că o să te asiguri că mă faci să termin. Voiam doar să ştii că ai reuşit.

– Ştiam.

– Oh!

Părea un pic stânjenită, aşa că el o sărută, şi apoi îşi dădu seama că nu o sărutase nici măcar o dată în timp ce făcuseră dragoste. Ei bine, avea să se revanşeze pentru asta.

Gura ei era moale şi caldă şi se deschise imediat sub a lui. El acceptă invitaţia aceasta şi îşi alunecă limba în căldura ei, dorindu-şi să o exploreze cu totul. Să inhaleze tot mirosul ei. Ea gemu încet sub buzele lui, şi Dante

își simți mădularul trezindu-se din nou la viață. Iar asta îi aminti de prezervativ. Îi mai linse o dată conturul buzelor, după care se rostogoli de pe ea, cu atenție.

– Frig..., șopti Zoey și își trase o pătură peste ea.

– Știu. Mă întorc imediat.

Podeaua de marmură era rece ca gheața sub picioarele lui. O traversă în grabă, conștient de faptul că aceasta nu era cea mai sexy ipostază a lui – așa gol și tremurând de frig.

Când se întoarse de la baie, Zoey stătea ghemuită pe o parte, sub un munte de pături. Se duse să vadă ce făcea Pete, și, din fericire, micuța încă dormea în coconul ei. Își dusese un braț grăsuț deasupra capului, iar el se aplecă și i-l cuibări înapoi sub pături, atent să nu o trezească. După aceea, mai luă câteva prezervative din buzunarul hainei sale și se băgă sub pături lângă Zoey.

Ea chicoti.

– Ssst, zise el și se uită spre Pete.

– Ești rece, mormăi Zoey.

– Și tu ești caldă. Delicios de caldă.

Îi trase apoi căldura moale în brațele lui și își curbă trupul mai lung în jurul trupului ei, cuprinzând-o ca într-o scorbură. Se potrivea perfect acolo – șoldurile ei rotunde lipite de vintrea lui, tălpile ei lipite de gambele lui și capul ei cuibărit chiar sub bărbia lui. Perfect. Cum era posibil ca femeia aceasta, care părea atât de complet diferită de tot ce crezuse că își dorea la o femeie, să fie atât de perfectă?

– Și ia spune, ai avut prezervative în buzunar în tot timpul ăsta? îl întrebă Zoey.

El ridică ușor capul și se uită la ea. Zoey ținea ochii închiși, și expresia de pe chipul ei nu trăda vreo îngrijorare reală. Așa că își lăsă și el capul înapoi pe pernă.

– Nu.

– Atunci, cum...

– Le-am luat mai devreme din dulapul din baie al lui Tom.

Ea pufni.

– Oh, da, bine că erau acolo.

El începu să facă cerculeţe în jurul sfârcului ei cu degetul mijlociu, delectându-se cu textura minunată.

– E, cred că puteam să găsesc o soluţie şi dacă nu erau acolo.

– Hmpf... Vocea ei era înăbuşită, pentru că îşi trăsese păturile până peste bărbie. Pari foarte sigur pe tine.

El îi cuprinse un sfârc între degetul arătător şi degetul mare, şi cuvintele ei se terminară cu un icnet scurt. El închise ochii. Dorinţa se revărsa din nou prin fiinţa lui, la fel de bruscă şi de impetuoasă precum un fulger pe timp de vară. Şi, în clipa aceea, şi-ar fi dorit să îi poată da o replică isteaţă. Şi-ar fi dorit să fie genul de tip care vorbea în pat, care spunea lucruri sexy şi erotice. Dar nu era. Ceea ce simţea – şi în special ceea ce simţea pentru Zoey – era incredibil de puternic, de intens şi de intim.

Îi dădu părul la o parte şi o sărută pe ceafă, cu gura deschisă. Şi în acelaşi timp îşi plimbă mâna pe abdomenul ei, ca să o lipească şi mai mult de tăria lui. Îşi dădea seama că probabil în clipa aceea ea nu-şi dorea altceva decât să doarmă, dar nu se putea abţine. Dorinţa îl copleşea, puternică şi implacabilă, şi nu mai putea vorbi.

Ea se răsuci brusc în braţele lui şi îşi lipi gura umedă de a lui. Era atât de recunoscător pentru asta, incredibil de recunoscător că ea era atât de sensibilă şi că îi răspundea imediat. O sărută cu disperare, de parcă nici nu fusese în ea cu câteva momente în urmă, şi preţ de o clipă îl uimi un pic propria intensitate. Şi apoi ea îşi alunecă limba în gura lui, şi gândul acela al lui se pierdu şi se mistui în vârtejul de emoţii. Zoey îl muşcă uşor de buza de jos. Dante deja nu mai putea gândi, nu mai putea vorbi. Tot ce putea face era să încerce să-şi controleze dorinţa nebună, care-i făcea tot trupul să se cutremure sub atingerea ei. Să încerce să nu o sperie cu natura lui animalică.

– Ssst, murmură ea.

O simţi apoi împingându-l pe spate şi zorindu-l să se întindă, cu braţele-i dezgolite întinse şi neajutorate deasupra păturilor.

– Ssst! Se urcă deasupra lui, lipindu-şi palmele de pieptul lui.

Gura ei fierbinte pe faţa şi pe gâtul lui.

– Ssst.

Ea găsise unul dintre prezervative, şi el o privi punându-i-l, în timp ce sânii ei superbi se legănau în vreme ce ea stătea aplecată deasupra vintrei lui, şi atingerea degetelor ei era aproape prea mult de suportat. Se îndreptă apoi şi se uită în jos la ea, cu ochii-i azurii precum cerul indescifrabili şi misterioşi. Oare ştia şi ea? Îşi dădea seama de faptul că era complet subjugat? Că era neajutorat şi incapabil să-i refuze orice în momentul acela?

Probabil simţise asta, pentru că zâmbi lent, şi un colţ al gurii ei se arcui senzual. După aceea, îi apucă mădularul în palme şi i-l poziţionă la intrarea caldă şi dulce în trupul ei. Şi se lăsă în jos.

El închise ochii. Şi-ar fi dorit să-i mulţumească, să-i spună cât te recunoscător era că îi permitea accesul în interiorul ei, că îl lăsa să o iubească. Dar apoi ea se aşeză deasupra lui, cuprinzându-l cu totul în interiorul ei, şi minunea moliciunii ei strâmte care-i învăluia mădularul îi alungă din minte orice gând inteligent sau coerent.

Ea se aplecă uşor – ea, zeiţa lui personală a sexului – şi îi linse un sfârc.

El gemu încet.

Îl sărută pe piept, croindu-şi drum cu limba-i senzuală în sus spre gâtul lui, şi fiecare mişcare era reflectată de muşchii fierbinţi şi strâmţi care-l învăluiau.

– Îţi place asta? şopti ea, ca şi când ar fi crezut că el mai putea vorbi.

Şi, dacă ar fi putut vorbi în clipa aceea, i-ar fi strigat „Da!" şi apoi ar fi blestemat-o că era aşa sadică. Dar, din moment ce nu putea vorbi, el doar gemu din nou.

– Eu cred că îţi place, murmură ea la urechea lui.

Începu să se mişte încet deasupra lui, lăsându-şi sânii să se atingă de pieptul lui.

– E în regulă, o să am eu grijă de tine.

El înghiţi apăsat şi se împinse sus în ea. Lui Zoey i se tăie răsuflarea, şi asta aproape că îl făcu să zâmbească. Nu era chiar atât de detaşată pe cât pretindea.

Ea îi acoperi apoi gura cu a ei, şi el întinse capul ca să-i cucerească buzele. Se ridică în ea, în timp ce şi ea îşi împingea bazinul mai jos peste al lui. Avea chipul somnoros şi buzele întredeschise şi îi putea auzi respiraţia întretăiată, în timp ce gâfâia de plăcere. Putea simţi mişcările urgente ale trupului ei şi simţea bătăile accelerate ale inimii sale. Ea îi cuprinse faţa în palmă şi îl ţinu aşa, în timp ce se aplecă şi îl sărută.

Şi, în clipa aceea, Dante simţi că mai avea un pic şi exploda. Era foarte aproape de a termina, doar că ar fi lăsat-o pe ea în urmă, şi nu-şi dorea asta. Îşi alunecă palmele în jos pe spatele ei, până când ajunse la şoldurile ei. Îşi ancoră o mână pe fesele ei, cu degetele cuibărite ferm în crăpătura dintre fese, şi pe cealaltă o alunecă în părul ei pubian. Simţea că îşi pierduse orice abilitate erotică pe care o avusese vreodată, dar căută totuşi delicatul mugur de carne care pulsa şi înţelese că găsise locul potrivit atunci când ea tresări şi rămase nemişcată.

Şi aşa făcu dragoste cu ea. Tare. Cu limba îngropată adânc în gura ei şi cu mădularul înfipt adânc în ea. Şi, în spatele pleoapelor lui închise, se dezvăluia paradisul. În tot timpul acesta, se juca cu degetul pe clitorisul ei, fără a se opri nici o clipă şi nelăsând-o să se ridice până când nu-şi smulse gura de pe a lui şi gemu, încet şi cu glas tremurător. O mai pătrunse o ultimă dată tare, răsucindu-se în sus, şi o simţi cutremurându-se deasupra lui, şi atunci fu complet pierdut.

Pierdut, în timp ce îşi vărsa inima toată în Zoey.

capitolul 55

Sâmbătă, ora 21.30

Zoey își odihni capul pe pieptul lui Dante, ascultând bătăile lente ale inimii lui. Focul din șemineu se mai stinsese, dar se încălzise mai mult în cameră în ultimele ore. Și probabil pornise și căldura în cele din urmă. Lângă ei, Pete dormea liniștită în pătuțul ei mic și improvizat. De obicei, nu dormea neîntoarsă toată noaptea, așa că Zoey se gândea că era numai o chestiune de timp până când urma să aibă companie. Dar, în clipa aceea, erau cât se putea de singuri.

Singuri împreună.

Se uita cum unul dintre firele de păr de pe pieptul lui Dante se încolăcea în jurul degetului ei arătător.

- Ai visat ceva azi-noapte?

- Nu.

- Dar de obicei visezi?

- Uneori.

- Și îți amintești visele?

El expiră adânc.

- Poftim?

Glasul lui suna somnoros. Epuizat.

Un colț al gurii ei se arcui într-un zâmbet mic. Ar fi trebuit să-l lase să se odihnească. La urma urmei, depusese tot efortul posibil pentru o singură zi.

Cu toate acestea, nu o făcu.

- Noaptea, când visezi, îți amintești apoi?

Îl simți schimbându-și poziția, astfel încât să întoarcă ușor capul ca să se uite la ea.

- Numai visele alea urâte.

Zoey înclină și ea capul ca să se poată uita la el.

- Pe alea urâte? Coșmarurile?

El lăsă capul înapoi pe pernă, cu zgomot.

- Nu, de obicei, amintirile. Acelea care se repetă în mintea mea iar și iar.

Ea bătu uşor cu degetul pe pieptul lui.

– Mie astea mi se par a fi coşmaruri.

– Mda, ei bine, nu pot spune că implică monştri mov sau ceva...

Se uita cum îşi plimba uşor degetul în jurul sfârcului său.

– Visezi că eşti împuşcat?

El încremeni. Ea nu se uită în sus la el.

– Aia e o cicatrice de la o împuşcătură, nu? Aceea rotundă de pe spatele tău.

El oftă.

– Da. Dar de obicei nu visez despre asta.

– Nu?

– N-a fost aşa mare lucru.

Zoey cugetă o clipă asupra cuvintelor lui. Cu siguranţă, pentru ea, să fii împuşcat era mare lucru. Nu-i plăcea să şi-l imagineze rănit. Sângerând şi suferind. Sau în spital. Oare cine venise să-l viziteze în momentele acelea? Cine avusese grijă de el?

Dar îndepărtă în grabă acel gând din mintea ei.

– Şi cu cât timp în urmă s-a întâmplat?

– Acum şase luni.

Ea inspiră adânc şi se ridică într-un cot.

– Ai fost împuşcat cu doar şase luni în urmă?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Da.

– Păi, puteai să mori!

– Ei, n-a fost aşa...

– Dacă ai fi murit acum şase luni, eu nu te-aş mai fi cunoscut, Dante. Şi tu nu m-ai mai fi cunoscut pe mine.

El rămase o clipă tăcut, uitându-se la ea nedumerit.

– Nu înţelegi? Nu ne-am mai fi cunoscut niciodată! exclamă ea şi-l pocni încet în umăr.

– Au! murmură el şi o trase în jos, înapoi pe umărul lui. Dar nu am murit şi ne-am întâlnit. Nu ai de ce să te superi.

Era o afirmație atât de tipic masculină, încât Zoey nici nu știa ce să-i răspundă.

– Ar fi fost îngrozitor să nu avem niciodată ocazia să ne întâlnim.

El o sărută lent și adânc.

– Dar ne-am întâlnit.

Ea oftă. Fusese un sărut minunat.

– Ce amintiri urâte?

– Ce?

– Ai spus că uneori visezi despre amintirile tale alea urâte.

– A, da, cazuri care n-au mers bine. Băieți răi care au scăpat nepedepsiți.

– Serios? N-aș fi crezut că există pe lumea asta băieți răi care să poată să-ți scape.

El pufni.

– Ei bine, ai fi surprinsă. Uneori, știm cine a comis crimele, dar nu avem nici o dovadă. Sau uneori credeam că avem un caz solid, dar martorii refuză să depună mărturie.

Ea lăsă comentariul să plutească o vreme între ei.

– Eu visez că zbor.

Îl simți ridicându-se ușor ca să se uite la ea.

– Ca Superman? Sau ai aripi?

– Nu am aripi, dar nici Superman nu sunt. Cugetă câteva clipe, apoi zise: Doar mă gândesc foarte mult cum ar fi să zbor și apoi chiar zbor.

– Hmm, șopti el și rămase tăcut o clipă. Și eu care mi-am închipuit mereu că ar trebui să fie mai greu de atât.

– Serios? zise ea și se răsuci ca să se uite în sus la el. Se încruntă, ca și când zburatul în vis ar fi fost o chestiune foarte serioasă. Tu cum ai zbura?

El ridică din umeri.

– Păi, nu știu. Dar aș crede că ar implica multă muncă și probabil și aripi. Adică, până și Superman are o mantie, nu?

– Dar Superman nu are nevoie de mantie ca să zboare.

– Ba sigur că da.

– Ba nu! Nu mantia aia e cea care-i dă puteri magice.

– Şi atunci de ce o poartă?

– Pentru că arată mişto.

– Deci tu zici că nişte colanţi albaştri, un slip roşu şi o mantie roşie sunt mişto.

Zoey îi aruncă o privire chiorâşă.

– Nu asta 'am spus.

– Dar ai zis că mantia e mişto.

– Mda, dar nu am zis nimic de restul.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, poate imaginându-şi amândoi slipuri roşii. Pete scoase un sunet şi se rostogoli pe partea cealaltă. Dante îşi drese glasul.

– Zici că dacă aş purta o mantie roşie şi nimic altceva...

– Oh, da.

Nu exista nici o îndoială în privinţa asta. Zoey închise ochii, fericită să-şi construiască imaginea aceea în minte. Şi, în imaginaţia ei, Dante purta şi cizme roşii, dar ea nu avea de gând să-i spună asta.

– Hmm, asta e bine de ştiut, murmură el şi căscă.

Căscă şi ea.

– Şi, în visele mele, atunci când zbor fără mantie şi fără aripi...

– Da?

– Cred că sunt şi invizibilă.

El se aplecă uşor şi o sărută pe frunte.

– Culcă-te!

capitolul 56

Duminică, ora 6.54

Mirosul de căldură cu aromă de vanilie fu primul lucru pe care îl conştientiză Dante când se trezi a doua zi dimineaţă. Focul se stinsese şi acum nu mai era altceva

decât o grămadă de cărbuni încinşi şi era destul de întuneric în cameră, din moment ce soarele iernatic nu răsărise încă. Îşi îngropă nasul în curba delicată a umărului lui Zoey şi alunecă în sus pe gâtul ei, mulţumit să stea nemişcat lângă ea. Cândva pe parcursul nopţii, Pete se trezise şi Zoey o adusese pe micuţă în patul lor improvizat. Iar acum stătea cu braţul strâns în jurul bebeluşului şi respirau amândouă încet, la unison. Dante îşi luă câteva clipe să le privească dormind. Inima i se strânse aproape dureros de tare în piept în timp ce se uita la Zoey, la părul ei de culoarea căpşunei şi la pielea ei albă. Şi la Pete, cu buclele-i negre şi moi întinse pe braţul ei alb. Şi se gândi apoi că, dacă ei doi ar fi făcut un copil împreună, probabil ar fi avut acelaşi ten şi aceeaşi nuanţă de păr ca Pete. Părul lui negru şi pielea lui tuciurie...

Trosc. Se auzi ceva căzând, undeva în partea din spate a casei. Dante ridică imediat capul, dintr-odată alert. Poate că era zăpada care cădea de pe acoperiş, dar putea să fie...

Se auzi un scârţâit înăbuşit.

Dante se retrase din sacul de dormit, aşa gol cum era, dintr-o singură mişcare fluidă alimentată de adrenalină. Tocul armei sale se afla pe poliţa şemineului, şi se duse într-acolo.

– Dante? murmură Zoey, clipind somnoroasă.

El scoase pistolul din toc, şi greutatea lui în mână îi aducea un calm înverşunat. Se uită spre Zoey.

– Du copilul la etaj şi găseşte un loc în care să te baricadezi. Nu coborî până când nu-ţi spun eu.

Ea nu se contrazise cu el. De fapt, nu zise nici un cuvânt. Ci doar o luă în braţe pe Pete şi fugi în sus pe scări.

Zoey urcase cam o treime din scară, când pistolarul apăru de după colţul cămării. Nemernicul era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, purta ochelari cu infraroşu şi era înarmat cu un pistol semiautomat. Dante trase două gloanţe în direcţia lui înainte de a se arunca

în spatele canapelei. Arma automată se trezi la viaţă, găurind spătarul canapelei. Dante se ghemui, tresărind involuntar din cauza sunetului împuşcăturilor şi simţind o arsură într-o parte a corpului.

Dacă rămânea aici, era numai o chestiune de timp până când atacatorul avea să-l nimerească sau până când aveau să sosească întăririle lui – sau amândouă. Dante nu prea avea de ales. Se târî rapid pe burtă spre marginea canapelei şi apoi se ghemui şi se rostogoli înainte, în spaţiu deschis. Jucase la hazard, dar mişcarea lui se dovedi cea bună. Atacatorul încă era concentrat spre celălalt capăt al canapelei, şi, în fracţiunea de secundă de care avu nevoie ca să-şi mute privirea şi ţinta, Dante îl împuşcă în cap de două ori. Atacatorul se prăbuşi pe spate, iar arma lui automată trasă un semicerc de găuri de gloanţe în tavan. Şi apoi amuţi.

Dante rămase nemişcat o clipă, aşteptând să vadă dacă avea să-şi facă şi altcineva apariţia. Îşi dădea seama că respira greu şi accelerat şi îl ustura într-o parte.

Dar nu mai apăru nimeni.

Se ridică de pe podea şi fugi spre tipul pe care-l împuşcase: un blond cu o tunsoare militărească. Avea o gaură de glonţ sub un ochi, şi o bucată din frunte lipsă. Mda, era clar scos din joc. Mortul avea o cască de comunicaţii într-o ureche şi un aparat de radiorecepţie ataşat. Dante se lăsă în genunchi şi i-l scoase, ridicându-l la ureche. Auzea un huruit de linie moartă, dar nimic altceva. Bătu uşor cu degetul în radioemiţător. Instantaneu, se auzi o bătaie scurtă ca răspuns, confirmând că mai era cel puţin un atacator afară pe undeva.

Dante se strecură spre fereastra de deasupra chiuvetei de la bucătărie, ţinând ferm cu ambele mâini pistolul, cu ţeava îndreptată spre podea. Era încă întuneric afară, dar fereastra aceea era mare şi dădea spre câmpul din spatele cabanei. Aşteptă acolo, respirând cât putea de încet şi ciulind urechile ca să prindă orice zgomot.

Dar nu se auzea nici pâs.

După câteva minute, se duse să verifice cămara şi observă că singurul geam de acolo era spart, deşi era destul de sus pe perete. Închise uşa cămării şi propti un scaun sub clanţă. Asta nu ar fi oprit un intrus, dar măcar sunetul unui scaun căzând l-ar fi alertat.

Se duse apoi la fereastra din sufragerie şi se opri, verificând-o şi pe aceea. Dar abia de la fereastra de lângă uşa principală văzu ceva. Putea distinge cu greu un SUV parcat la marginea drumului. Era o maşină mare, dar nu avea acelaşi colţuri pătrăţoase ale Mercedesului de ieri.

Nu putuseră intra cu maşina pe alee din cauza nămeţilor. Aleea avea vreo cincisprezece metri lungime şi era flancată pe o parte de nişte tufe, ale căror umbre şi crengi formau o pătură mare şi neagră în dimineaţa încă întunecoasă. SUV-ul era aproape complet ascuns sub crengile unui copac de la capătul aleii. Dante rămase uitându-se într-acolo, străduindu-se să-şi facă ochii să penetreze întunericul. O singură umbră se mişca spre casă repede, ascunzându-se după copaci. Dante inspiră adânc şi se lipi de peretele de lângă fereastră, urmărind atent mişcările umbrei. În dreapta lui avea geamul, iar în stânga sa se afla uşa principală.

Cel de-al doilea atacator ajunse în faţa casei şi continuă să se apropie de uşă în linie dreaptă. Dante coborî privirea spre clanţă. Uşa era încuiată. Avea o încuietoare frumuşică de alamă, dar care nu era tocmai cea mai eficientă. Privi, fascinat, cum clanţa se mişcă şi apoi ceva trosni încet în interiorul ei. Uşa se deschise. Al doilea atacator păşi înăuntru. Purta un costum de camuflaj şi o vestă de luptă antiglonţ.

Dante îi lipi imediat de tâmplă gura pistolului.

– Nu te mişca!

Omul se răsuci încet. Dante apăsă pe trăgaci, dar omul nu căzu. *Rahat!* Dante apucă atunci ţeava armei automate a tipului şi o împinse într-o parte, chiar când

intrusul eliberă o rafală de gloanțe. Împușcăturile răsunau prin încăpere, distrugând camera.

Se auzi ceva spărgându-se.

Apoi Dante trase tare de țeava armei și îi smulse celuilalt om din mâini arma automată, aruncând-o în cealaltă parte a camerei. Intrusul se răsuci brusc, izbindu-l cu o lovitură puternică de picior, chiar în piciorul său rănit. Valul de durere îi încețoșă vederea. Dante trase din nou, dar glonțul rată. Intrusul îl izbi cu pumnul în încheietură, și Dante scăpă pistolul. În clipa imediat următoare, tipul se năpusti asupra lui, cărându-i pumni cu mâinile-i înmănușate. Dante se prăbuși pe spate. Dacă era doborât, dacă tipul acela câștiga, atunci nu avea să mai fie nimic care să stea între asasin și Zoey. Și Zoey avea să fie ucisă.

Nu își putea permite să piardă.

Apucă un braț ce venea spre el și-l trase pe tip cu totul către el. Și apoi se rostogoleau amândoi pe ușă afară, în aerul rece al dimineții. Dante căzu pe pământ, iar umărul lui amorți instantaneu din cauza zăpezii. Se rostogoli în grabă. Un pumn se izbi în zăpadă chiar în locul unde aterizase el. Dante pregăti și el pumnul, luându-și avânt, și-l izbi tare pe nemernic în gât. Era clar în dezavantaj aici, din moment ce era gol pușcă și neînarmat, împotriva unui atacator care purta armură. Dante pregăti pumnul și lovi din nou, dar lovitura lui ricoșă din umărul atacatorului, care ieși din aria lui de acțiune.

Intrusul îi trase un cot în burtă, și Dante simți cum rămase fără aer. Într-o clipită, atacatorul era din nou deasupra lui, cu un braț proptit sub bărbia lui Dante, apăsându-și toată greutatea pe traheea lui. Dante simți cum i se tăia respirația din cauza presiunii și se întinse după fața tipului, după ochii lui, după nările lui, după orice. Dar omul întoarse capul, și lui Dante îi alunecară degetele. Avea spatele rece ca gheața și îi ardea pielea

de la zăpadă. Avea fundul amorțit. Vedea steluțe despre care știa că nu erau de fapt acolo.

Nu își putea permite să piardă.

Dante întinse mâna stângă spre fața tipului, în același timp trăgându-i un pumn sub braț. Atacatorul mârâi, dar strânsoarea brațului său nu cedă. Dante simțea că îl ardeau plămânii, îi simțea uscați și reci ca gheața. Începea să i se întunece vederea. Dante își alunecă mâna dreaptă pe o parte a individului, pipăind, căutând. Se putea auzi scoțând sunete ciudate, ca niște mârâieli. Dacă nu era acolo, dacă nu îl putea găsi, atunci era terminat.

Zoey era terminată.

Și apoi degetele lui găsiră ceea ce căutau. Dante își încleștă mâna în jurul pumnalului celuilalt bărbat și îl trase din teaca vestei omului. Îl înfipse apoi în zona lui vulnerabilă, mai sus de vestă, impregnând loviturii întreaga forță a brațului, și implântă cuțitul de vânătoare adânc în gâtul omului.

Atacatorul se înmuie în mâinile lui Dante, și corpul lui căzu greu și fără viață pe el. Sângele fierbinte șiroia în jos pe pieptul lui Dante. Inspiră tare și brusc, simțind cum îi ardea gâtul cu fiecare inspirație. După aceea, îl împinse pe ticălos de pe el și se ridică împleticindu-se.

Dante se uită în jos. Zăpada era bătătorită unde se luptaseră, și picături de sânge stacojii cristalizate pe crusta albă ieșeau în evidență precum petele unui dalmațian. Oponentul tău nu se mai mișca și avea ochii larg deschiși. Dante înghiți apăsat. Ochii celuilalt bărbat fuseseră albaștri, și părea tânăr. Și poate și acesta fusese tânăr. Dar acum nu mai conta decât că era mort.

Dante deveni brusc conștient de faptul că stătea în picioarele goale în zăpadă și că îl usturau tălpile. Se îndreptă spre casă, șchiopătând, ținându-se cu brațul de partea dureroasă.

La est, soarele începea să răsară și să lumineze cerul.

capitolul 57

Duminică, ora 7.40

Nu se mai auziseră împuşcături de mai bine de cincisprezece minute. Sau cel puţin Zoey credea că trecuseră cincisprezece minute. Se uită în jur prin baia elegantă. Nu era nici un ceas acolo.

Ea şi Pete stăteau în cada de baie imensă cu jacuzzi din colţul încăperii, în cel mai înalt punct, din câte îşi putea da seama. Pereţii băii erau din lemn masiv, iar chiuveta, toaleta şi podeaua de marmură aveau o nuanţă cenuşie. Probabil toate astea costaseră o avere. În spatele ei şi al lui Pete, ferestrele duceau spre un tavan boltit. Ferestrele erau cu faţa spre est, şi putea vedea că începea să se lumineze de ziuă. Probabil aceasta era cea mai elegantă baie dintre toate în care intrase vreodată şi în care avea să mai calce vreodată în toată viaţa ei.

Pete începu să se agite în braţele ei. Copila se trezise odată cu prima împuşcătură şi scâncise un pic, dar se liniştise rapid. Slavă Domnului! Zoey se îndreptă de spate ca să asculte tăcerea. Spera, chiar spera din tot sufletul că intruşii aceia înarmaţi nu trecuseră de Dante. Pentru că, dacă se întâmplase asta, ea nu avea la îndemână decât o pompă pentru desfundat. Şi mai mult ca sigur cauciucul acela roşu nu ar fi oprit nici un glonţ.

Pete ridică privirea spre ea şi începu din nou să scâncească.

– Ssst, scumpo, şopti Zoey. Hai să stăm cuminţi aici! Poate putem să tragem un pui de somn împreună, vrei?

Dar Pete nu voia să accepte ideea aceea prostească. Arcui spatele hotărâtă şi începu să plângă.

– Ssst! Ssst! şuieră Zoey disperată.

Bebeluşul începu să se agite, împingând-o în piept cu mâinile ei mici şi lovind-o dureros în sâni.

– Petey...

Pete eliberă un ţipăt lung şi gâtuit de frustrare.

– Bine, bine! şopti Zoey şi deschise braţele, dar nici asta nu era ceea ce-şi dorea micuţa Pete, care căzu dramatic pe fundul căzii şi rămase acolo plângând zgomotos şi agitându-se, lângă pompa pentru desfundat. Ssst! Oh, micuţo, te rog eu, taci cu mătuşa, ssst!

Era imposibil să nu fi fost auzite. Atacatorii aveau să le găsească, fără îndoială, dacă reuşiseră să treacă de Dante. Şi unde era Dante? El era unul singur, un om în *pielea goală*, care se lupta cu numai Dumnezeu ştia câţi inamici. Dacă era deja mort? Dacă atacatorii se aflau chiar în clipa asta de cealaltă parte a uşii băii? Se uitase deja prin încăpere. Pompa aceea de desfundat era cea mai bună armă pe care o avea la dispoziţie. Bazinul toaletei era construit dintr-o singură bucată, aşa că nu avea cum să folosească nici măcar capacul pentru a lovi pe cineva.

Era fără apărare şi încolţită, şi Pete ţipa atât de tare, că aproape îi spărgea timpanele.

– Oh, Doamne! Opreşte-te, micuţo! Taci, gata! Opreşte-te din plâns!

Cineva bătu la uşa băii. Pete urlă şi mai tare.

Zoey apucă strâns în mână pompa de desfundat şi se aplecă, acoperindu-i trupul lui Pete cu al ei. „Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!" Oare cada aia ar fi oprit gloanţele? Dar oare mai conta? Era doar o chestiune de timp până când...

– Zoey!

Pete încă urla în urechea ei, aşa că Zoey ridică uşor capul peste marginea căzii, ca să asculte.

– Zoey, sunt eu! E în regulă. Sunt eu, Dante!

Ea lăsă din mâini pompa de desfundat şi se împletici să iasă din cadă, aproape alunecând şi căzând pe podeaua rece de gresie.

– Dante?

– Da, *bella*, eu sunt.

– Dante! Oh, Doamne, Dante! Bâjbâia cu încuietoarea, care nu ar fi ţinut la distanţă pe nimeni, darămite

un grup de asasini. Şi totuşi, acum nu reuşea să o deschidă. Avea ochii năpădiţi de lacrimi, nu se putea controla.

– *Bella?*

Glasul lui era răguşit şi precaut.

Pete ţipă din nou.

– Îm-îmi pare rău, aproape am reuşit s-o deschid! Îi alunecau frenetic degetele, dar apoi dintr-odată reuşi. Deschise uşa şi se aruncă în braţele lui Dante. Oh, Doamne! Am crezut că te-au omorât! Nu ştiam ce să fac, şi Pete a început să plângă îngrozitor, şi nu am reuşit s-o potolesc, şi nu am găsit pentru apărare decât o pompă de desfundat! Am încercat, Dante! Am încercat!

– Ssst, şopti el, cu glasul răguşit. E în ordine. Eşti cu mine acum.

Mâinile ei alunecau în jurul taliei lui reci şi ude, şi apoi el o sărută. Buzele lui erau reci, iar începutul de barbă de pe maxilarul lui îi zgâria bărbia. Dar nu-i păsa deloc. Pentru că Dante era viu! Era viu!

Erau cu toţii în viaţă!

El se cutremură şi o trase în braţele lui, şi, chiar şi cu ţipetele lui Pete, care răsunau de mama focului din cadă pe fundal, Zoey tot era conştientă că erau amândoi goi. Luase o pătură când fugise în sus pe scări, dar o lăsase în cadă cu Pete.

Se retrase un pas şi ridică mâinile ca să-i mângâie obrajii.

– Nu cred că...

Dar se opri. Era pătat de sânge pe obraz. Îşi retrase mâna ca să se uite şi văzu că se murdărise şi ea pe palmă.

Oh, Doamne!

– Dante..., şopti cu glasul tremurat.

Se uită în jos. Era plin de sânge de la talie până la genunchi, şi şuvoaie lungi şi groase alunecau prin părul de pe picioarele lui şi se scurgeau pe podea. Mai sus de talia lui se vedea o tăietură mare şi adâncă.

– E în regulă, zise Dante.

Nu! Asta în mod sigur *nu era absolut deloc în regulă!* Simţi că o luă ameţeala. Apoi se forţă să gândească.

– Stai jos, ba nu, mai bine stai întins.

– Aici? o întrebă el.

Ea îi aruncă o privire fioroasă.

– Păi, vrei să cazi şi să te loveşti la cap?

Ochii lui plini de epuizare se măriră deodată.

– Nu, doamnă, în nici un caz.

Zoey porni spre cadă şi luă de acolo pătura, pe care o aşeză pe podeaua băii.

– Aici.

Dante mârâi şi se aşeză pe pătura întinsă. În cadă, Pete continua să urle, exprimând un paroxism de suferinţă şi furie. Se ridicase singură în picioruşe şi se ţinea de marginea căzii, iar acum se clătina, lovindu-se de marginea căzii şi urlând.

– Ăăă, n-ar trebui s-o iei în braţe? o întrebă Dante, de pe podea.

– Ba da, imediat.

Normal că nu avea să o lase pe Pete să plângă aşa şi să sufere, doar că, în clipa de faţă, Pete nu era prioritatea ei. Zoey scotoci prin dulapul de prosoape din baie, adunând provizii. Se răsuci apoi şi aşeză deasupra lui Dante un strat de prosoape pufoase. Păreau scumpe, şi ştia că aveau să se strice, dar nu îi păsa.

Îi mai întinse lui Dante un prosop, împăturit într-un pătrat.

– Pune asta pe rană, aplică presiune şi aşteaptă aici, îi zise ea, cu sufletul la gură, după care o ridică din cadă pe micuţa Pete care încă urla.

Fugi spre uşa băii, cu Pete proptită pe şoldul ei. Zoey se opri o clipă şi aruncă o privire spre Dante, care era întins pe podea.

– Eşti sigur că nu mai e nimeni acolo jos?

– Da, răspunse el, uitându-se la ea cu ochii-i de culoarea ciocolatei incredibil de statornici. Ai încredere în mine!

Ea încuviinţă din cap, strângând tare din buze. Afară, pe culoarul de deasupra salonului principal, totul părea normal şi în ordine. Grămada de pături şi perne din faţa şemineului era dezordonată şi aruncată într-o parte, exact acolo unde le lăsaseră pe toate în graba lor. Lumina strălucitoare a dimineţii, albăstruie şi slabă, umplea încăperea.

Pete urla în urechea ei în timp ce Zoey fugea în jos pe scări. Şi abia când ajunse la baza scărilor văzu sângele. Pe podea se întindea o baltă mare de sânge, ca şi când cineva stătuse acolo şi turnase sânge dintr-un urcior. Şi era o dâră mare într-o parte, care ducea spre uşa principală. Arăta ca şi când un cadavru fusese târât afară. Zoey rămase încremenită un moment în dreptul sângelui. Şi apoi Pete arcui din nou spatele şi încleştă un pumn mic în părul ei.

– Au! mârâi Zoey. Încetează, zăpăcită mică ce eşti!

Se întoarse cu spatele la sângele întins pe jos şi se grăbi spre grămada de aşternuturi din faţa şemineului. O lăsă jos pe Pete o clipă, în timp ce scotocea prin materiale. Micuţa se aruncă din nou la podea, urlând teribil, în timp ce Zoey îşi trăgea pe ea hanoracul şi pantalonii de pijama din mătase, hainele pe care le purtase cu o noapte înainte.

O luă apoi pe Pete şi porni spre bucătărie. Noaptea trecută, stătuse să o îngrijească pe Pete, aşa că nu avusese ocazia să se uite să vadă ce era prin cămară. Era un scaun proptit sub clanţa uşii. Rămase o clipă holbându-se la el gânditoare, însă Dante îi spusese că era în siguranţă. Dădu scaunul la o parte şi deschise uşa de inox şi lemn. Înăuntru, erau rafturi de jos şi până în tavan. Un scaun cu trepte care arăta destul de nou se afla într-un colţ. Din păcate însă, mai toate rafturile erau goale. Era un şir lung de sticle de condimente – ketchup,

sos Worcestershire, sos de soia, trei tipuri diferite de sos barbecue – şi mai multe conserve şi cutii. Plânsetele lui Pete se mai domoliseră, dar vocea micuţei încă răsuna cu ecou. Ţinea mâna băgată în gură şi continua să plângă. Zoey o mângâie absentă, în timp ce se ridica pe vârfuri. În fundul raftului se afla o cutie. Ce putea să fie acolo?

Zoey se întinse după cutie şi zise:

– Ia uite ce am găsit!

Pete clipi şi se opri din plâns în mijlocul ţipătului şi se întinse după cutia de biscuiţi cu brânză.

Zoey ieşi cu ea înapoi în bucătărie şi o lăsă pe jos, cu tot cu acea cutie de biscuiţi desfăcută. Nu găsise nici un fel de bandaj în dulapul din baie, aşa că se duse repede să verifice şi în dulapurile de la bucătărie. Nimic. Dacă nu găsea vreun antibiotic, putea doar să îi spele rana cu apă şi săpun, dar chiar s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi avut şi nişte bandaje. Se grăbi spre baia de jos, aflată chiar lângă bucătărie. Măsuţa de toaletă de la oglindă era goală, cu excepţia unei periuţe de dinţi. Se aplecă rapid să verifice şi sub chiuvetă. Ha! Acolo se afla o trusă de prim ajutor, încă sigilată.

O luă în grabă şi fugi din bucătărie, unde Pete stătea cu întregul braţ afundat în cutia de biscuiţi. Micuţa scânci când Zoey o luă în braţe, dar se potoli aproape imediat când Zoey ridică şi pachetul de biscuiţi. Cărând în braţe bebeluşul, biscuiţii şi trusa de prim ajutor, Zoey o luă la goană în sus pe scări.

Şi, spre uşurarea ei, Dante era conştient atunci când intră ea în baie.

– Hei! zise el, de pe podea. Te-ai îmbrăcat.

– Da, m-am gândit că e mai bine aşa, murmură ea, în timp ce o aşeza pe Pete înapoi în cadă. Era un fel de ţarc de joacă pentru copii numai bun cât timp se ocupa ea să îl îngrijească pe Dante.

– Cred că s-a oprit sângerarea, zise el.

Vocea lui era relaxată, însă chipul lui era palid.

– Slavă Domnului, murmură Zoey.

Ea îngenunche lângă el şi, preţ de o clipă, se simţi copleşită de situaţie. Se aflau în mijlocul pustietăţii şi tocmai fuseseră atacaţi. Cineva *îl împuşcase* pe Dante! Şi, chiar dacă ar fi putut telefona după poliţie sau după o ambulanţă, tot nu exista nici o garanţie că maşinile acestora aveau să poată pătrunde prin nămeţi. Nu se mai simţise atât de izolată niciodată în viaţa sa.

– E în regulă, zise Dante, cu glas scăzut.

Probabil i se citea pe faţă panica.

– Ştiu că arată rău, dar e doar o zgârietură. Nu sunt în stare de şoc şi nici nu o să mor. Nu trebuie decât să îmi bandajezi rana, atâta tot. Am încredere în tine, Zoey.

Ea ridică privirea, şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Ochii lui erau căprui-închis şi încărcaţi de durere. Păreau să spună altceva, ceva care avea o însemnătate mult mai profundă decât cuvintele pe care le rostea. Era ceva de o importanţă deosebită, ştia asta, ceva ce încerca să îi comunice ei. Încrederea lui era un simbol pentru ceva mult mai important.

Zoey inspiră adânc. Nu era sigură că era pregătită pentru ceea ce îi transmitea din ochi, nu era sigură nici măcar dacă era sau nu demnă de încrederea lui. Dar poate că propria nesiguranţă nici nu mai conta în clipa asta. El se uita fix în ochii ei, fără să clipească şi cu încrederea în ea de neclintit. Era un lucru incredibil de tulburător să aibă la picioare atât de multă încredere.

Zoey înghiţi apăsat.

– Bine.

Ceea ce era un lucru prostesc şi copilăresc de spus în faţa declaraţiei lui. Dar totuşi, păru să-l mulţumească. Pentru că încuviinţă din cap şi în cele din urmă îşi mută de la ea privirea-i intensă şi deconcertantă. Întoarse capul şi închise ochii. Şi, în timp ce desfăcea ambalajul de plastic al trusei de prim ajutor, Zoey nu putea să nu se întrebe cu ce anume tocmai fusese de acord.

capitolul 58

Duminică, ora 7.58

– Cred că omul acesta e nebun, îi şopti Pratima Gupta cumnatei sale.

– Nebun? şuieră Savita-di. E mai mult decât evident că e sărit de pe fix!

– Linişte! zise omul sărit de pe fix cu un glas deconcertant de moale şi de mieros. Altfel, o să-ţi tai nasul.

Savita-di inspiră adânc şi strânse buzele cu dezaprobare. Pratima consideră şi ea de cuviinţă să o înghiontească în coaste pe cumnata sa. Savita-di putea fi destul de imprudentă uneori, şi nu i-ar fi stat absolut deloc bine cu nasul tăiat.

În colţul camerei, domnul Neil Senior mârâi audibil. Nu prea putea să facă mai multe decât să mârâie, pentru că fusese legat fedeleş, la fel ca un ţap pregătit pentru tăiere, şi o cârpă groasă fusese folosită pentru a-i fi pusă la gură pe post de căluş. Pe deasupra căluşului, domnul Neil dădea ochii peste cap cu sălbăticie.

În acest timp, omul sărit de pe fix se întorsese la ceea ce făcea înainte. La ceea ce făcuse întreaga noapte, de fapt. Să stea în fotoliul acela singuratic, mângâind o armă foarte mare şi afişând din când în când câte-un zâmbet mic. Era destul de deconcertant faptul că părea mulţumit să nu facă nimic altceva decât să se joace cu arma aia odioasă şi să zâmbească.

Nu era deloc un bărbat înalt pentru un american – poate cam de înălţimea Pratimei. Părul lui avea o nuanţă de blond foarte deschisă şi era tuns foarte scurt. În general, o astfel de culoare era obţinută prin decolorarea părului, dar Pratima se gândea că la el părea să fie nuanţa naturală. Avea tenul rumen al unui nord-european şi chipul construit din unghiuri ascuţite şi din proeminenţe dure, care nu se complimentau deloc

reciproc. Şi avea nişte ochi cenuşii limpezi, la fel de reci precum granitul.

Pratima stătea lângă Savita-di pe unul dintre paturile din camera lor de motel. Stătuseră acolo aşa încă din urmă cu o seară, şi în curând Pratima urma să aibă nevoie să meargă la toaletă. Omul sărit de pe fix intrase prin efracţie în camera lor de motel imediat după ora opt seara. Ceruse să ştie unde se afla fata roşcată cu copilul, şi, din păcate, doamnele îi spuseseră. Pentru că era cu adevărat un om de-a dreptul înspăimântător.

Iar apoi, omul sărit de pe fix îi adusese pe băieţel şi pe tatăl său, întemniţându-i aici. Şi, pe lângă toate acestea, ameninţase să îi ucidă pe toţi dacă Rahul încerca să cheme ajutoare. Iar Pratima era destul de speriată pentru nepotul ei şi pentru familia lui. Rahul era un om bun. Şi chiar nu voia să i se întâmple ceva rău din cauza ei şi a Savitei-di. Dar oare omul acesta sărit de pe fix ar fi fost dispus să plece pur şi simplu şi să lase în urmă orice fel de martori?

Se temea că nu ar fi făcut asta nici într-o mie de ani.

Neil Junior, care se plimbase în patru labe prin toată camera, se prinse acum de sariul verde cu maro al Savitei-di şi începu să se ajute de material ca să-şi ridice trupul mic în picioare. Se legănă şi zâmbi la ea.

– Ia uite! Băieţelul s-a ridicat singur în picioare! exclamă Savita-di, de parcă ar fi fost cu toţii orbi. Ce copil inteligent! Nu crezi că este foarte mic să fi învăţat deja să stea în picioare, Pratima?

Micuţul îşi întoarse atunci zâmbetul larg spre ea, şi Pratima nu putea să nu recunoască faptul că era într-adevăr un copil foarte frumos.

– Oh, ba da, chiar este foarte inteligent, într-adevăr.

– Domnule Neil Senior, ia uite ce face copilul tău, îi strigă Savita-di omului legat fedeleş în colţul camerei. Asta e prima dată când se ridică aşa de unul singur în picioare?

Domnul Neil Senior scoase un sunet ca un fel de mârâit, care putea fi interpretat şi ca un răspuns afirmativ, şi ca unul negativ. Dar asta nu părea să afecteze în vreun fel entuziasmul Savitei-di de a-l lăuda pe micuţ.

– Cred că acest copil este extrem de...

Fu întreruptă de vocea moale şi lipsită de emoţie a omului sărit de pe fix.

– Agentul FBI are celălalt copil.

Se întoarseră cu toţii să se uite la el, cu variate expresii de groază întipărite pe chip. Nu părea să fie o întrebare. În plus, îi spuseseră deja ele acest lucru mai devreme.

În cele din urmă, Pratima Gupta înghiţi apăsat, îşi adună curajul şi zise:

– Da?

Omul sărit de pe fix deschise o draperie şi aruncă o privire afară înainte să se întoarcă şi să se uite la ea. Ochii lui cenuşii manifestau acelaşi interes de parcă ea nu ar fi fost altceva decât o insectă sub talpa pantofului său.

– S-a oprit viscolul. Cum fac să vorbesc cu el?

Ceilalţi trei adulţi din încăpere făcură schimb de priviri. Şi chiar şi domnul Neil Senior părea destul de îngrijorat în spatele căluşului pe care-l avea la gură.

– Nu sunt sigură..., începu Pratima.

– O să încep să vă împuşc pe toţi, unul câte unul, până când îmi spuneţi cum să îl contactez, zise omul sărit de pe fix, fără nici o inflexiune.

– Oh! Dar asta e o nebunie! exclamă Savita-di, de-a dreptul indignată. De ce ai crede că te-am putea ajuta noi să-i găseşti pe oamenii ăştia?

– Pentru că femeia şi agentul FBI au fost aici. Aşadar, ai vrea să încep cu sora ta? întrebă şi îndreptă pistolul spre pieptul Pratimei.

– Cumnata mea! exclamă Savita-di, înainte ca Pratima să apuce să deschidă gura să spună ceva. Şi nu! Să nu îndrăzneşti să o împuşti! Este o femeie bună şi cumsecade, chiar dacă a flirtat o dată o soţul meu!

– Nu am flirtat cu soțul tău! strigă Pratima, împinsă dincolo de orice limită. Dacă era să moară într-adevăr în următoarele minute, putea măcar să spună lucrurilor pe nume și să facă lumină cu privire la cele întâmplate atunci, demult. Soțul tău flirta cu orice ființă care purta fustă, Savita-di. Îmi pare rău să spun asta, dar e adevărat, și o știi și tu foarte bine. Și, fiind fratele cel mai mare, avea controlul asupra finanțelor familiei, așa că normal că soțul meu mi-a cerut să fiu politicoasă cu el! Dacă i-am zâmbit soțului tău am făcut-o pentru că nu aveam nici o dorință de a-l jigni atunci când îmi făcea avansuri teribil de nepotrivite. Avansuri pe care – și nu pot să subliniez asta suficient – le-am refuzat. A fost un zâmbet, Savita-di! Atâta tot! Așa că, te rog eu, treci odată peste!

Se așternu tăcerea în cameră în timp ce toată lumea se holba la Savita-di. Domnul Neil Senior făcuse ochii mari mai sus de călușul pe care-l avea fixat în gură cu bandă adezivă și micul Neil Junior le privea cu interes pe doamnele Gupta. Pratima își ținea răsuflarea. Poate că draga ei cumnată avea să-i tragă o palmă acum. Sau poate că urma să o facă de ocară în fața tuturor.

În schimb, Savita-di zise, cu ochii plini de lacrimi:

– Oh, Pratima! Sunt o femeie bătrână și proastă! Ai dreptate! Soțul meu n-a fost deloc un soț bun, așa cum ar fi trebuit să fie. Te rog, te rog să mă ierți!

– Sigur că te iert, Savita-di! exclamă Pratima. Numai dacă...

În momentul acela fu întreruptă de omul acela sărit de pe fix, care-și drese glasul ostentativ. Era un sunet scăzut, dar totuși amenințător.

– Scena asta e aproape la fel de bună ca una dintr-un film, dar eu am treabă, zise, cu glasul său îngrozitor de scăzut. Și m-am decis că o să încep cu tine, adăugă și întoarse pistolul acela amenințător spre Savita-di.

– Ce, cu mine?! izbucni Savita-di. De ce m-ai alege pe mine? De ce nu ai...

– Telefonul cumnatei mele, zise Pratima în grabă înainte ca Savita-di să se pomenească găurită de gloanţe. Are telefonul mobil al cumnatei mele. Poţi să-l suni pe numărul acela.

– Pratima Gupta! exclamă Savita-di, pe un ton mustrător. Ce a fost în capul tău?

De data asta însă, Pratima chiar nu băga în seamă pălăvrăgelile cumnatei sale. Omul acela sărit de pe fix îşi întoarse privirea-i rece spre ea şi îi zâmbi. Şi era cel mai înspăimântător zâmbet pe care-l văzuse vreodată Pratima.

– Mulţumesc, zise el, după care scoase alt telefon mobil din buzunar şi începu să formeze.

capitolul 59

Duminică, ora 8.12

Telefonul mobil sună chiar când Zoey terminase să-i bandajeze rana lui Dante. El reuşise să o convingă că se simţea suficient de bine cât să se ridice de pe podeaua băii şi să şchiopăteze în jos pe scări şi până la patul improvizat din faţa şemineului. Încercă totuşi să-şi ascundă şchiopătatul. Pentru că ultimul lucru pe care voia să-l vadă Zoey era că îl deranja rana lui mai veche. Dar adevărul era că aceea îl durea şi mai tare acum decât zgârietura de pe trunchi. Primul lucru pe care-l făcuse fusese să-şi tragă pantalonii de trening pe el.

Zoey tresări din cauza notelor melodioase ale tonului de apel al telefonului, trădând faptul că era cu nervii întinşi la maximum.

– E numărul Savitei Gupta, zise Dante. Se întinse după unul dintre hanoracele lui Tom. Probabil doamnele Gupta vor să ştie când o să-şi primească înapoi dubiţa mov...

Îşi trase pe el hanoracul, atent să nu zgândăre bandajele.

– Oh! icni Zoey.

Faptul că nu zise nimic despre starea deplorabilă în care se afla dubiţa mov a doamnelor Gupta era un semn clar că încă era foarte tulburată.

– Alo?

Se întorsese să se uite în direcţia lui Pete – din fericire, micuţa se plimba din nou pe canapea, fără nici o grijă pe lume –, dar apoi încremeni. Ţinea ochii aţintiţi spre interior, spre persoana de la celălalt capăt al telefonului.

Dante încremeni şi el. Ea îi întâlni privirea, cu o expresie speriată şi şocată pe chip.

– Cine este? ceru el să ştie, fără să încerce să-şi ascundă vocea.

Ea clătină din cap, după care îi întinse telefonul, amuţită. El luă imediat telefonul din mâna ei.

– Cine este?

– Numele meu nu contează, răspunse vocea masculină de la celălalt capăt al firului, reiterând un clişeu ridicol. Le am pe cele două doamne pakistaneze...

Vorbitorul fu întrerupt brusc de un ţipăt indignat. Se auzi apoi un oftat.

– Să mă corectez. Pe doamnele *indiene*. Şi, de asemenea, pe domnul Janiowski şi pe fiul său cel mic. O să îi omor pe toţi dacă nu-mi dai ceea ce vreau.

„Ce idiot infatuat!" se gândi Dante şi strânse din dinţi, dar îşi păstră glasul calm şi liniar.

– Şi ce anume vrei?

– Vreau copilul lui Ricky Spinoza.

Se aşteptase, desigur, să audă acest răspuns, dar tot veni ca o lovitură în stomac. Dante se uită spre locul unde Pete se apleca pe picioruşele-i mici şi grăsune ca să ia ceva minuscul de pe covor.

– Cum?

– Vino aici, la motelul unde sunt cazate doamnele indiene, şi...

Dante începuse să clatine din cap.

– Nu am cum să circul. Zăpada a...

– Asta-i problema ta, zise cu indiferență vocea de la celălalt capăt al telefonului. Parchează în fața motelului și sună-mă. O să-ți dau atunci restul instrucțiunilor.

Și închise.

– Ticălosule! murmură Dante. Începu să scotocească prin teancul de haine de lângă el, căutând o pereche de șosete.

Zoey îl privea cu ochii măriți.

– Cine era la telefon?

Dante oftă. Deja îl durea piciorul al dracului de tare, dar nu avea cum să stea ca să-i treacă durerea.

– O gorilă. Probabil a lui Tony the Rose, dar e posibil să aibă vreo legătură și cu trădătorul de la FBI. Deși asta pare destul de puțin probabil. Tipul ăsta nu vorbea ca și când ar fi fost instruit de un birocrat.

Găsi o pereche de șosete și apoi și le trase în picioare, conștient de faptul că Zoey nu se clintise. Se uita la el extrem de serioasă. Dacă își pierdea încrederea în el acum...

– Bine, dar ce vrea?

El ridică privirea și-i întâlni ochii albaștri minunați.

– Pe Pete. Îi ține ostatici pe doamnele Gupta, pe Neil și pe fiul lui Neil. Vrea să facem un fel de schimb.

El așteptă, sperând ca ea să se încreadă în el. Ce se întâmplase în trecut într-o situație similară nu prea îi dădea speranțe. Nu ar fi fost complet surprins dacă Zoey ar fi luat copilul și ar fi rupt-o la fugă. Dezamăgit, da, însă nu surprins.

Dar ea doar se așeză pe canapea și își puse o mână maternă pe capul mic și neștiutor al lui Pete.

– Și ce-o să facem?

Acel plural se înfipse adânc în inima lui Dante și prinse rădăcini acolo. Și acum, nu trebuia decât să se asigure că nu îi înșela încrederea, că nu o dezamăgea.

– O s-o ținem pe Pete în siguranță, orice s-ar întâmpla, zise el, uitându-se în ochii ei. Nu știu încă exact

ce-o să fac. O să găsesc o cale de a-i salva pe ceilalți din mâinile lui, fără să i-o predăm pe Pete.

– Bine.

El se ridică în picioare, conștient de faptul că nu era în cea mai bună formă. Îl ustura rana cea nouă și simțea cum începea să i se rigidizeze piciorul.

– Mai întâi, trebuie să găsim un mijloc de transport. Asasinii ăia ne-au găsit aici cumva. Așa că e posibil ca BMW-ul să aibă pe el un dispozitiv de localizare. Pentru că nu am habar cum altfel ar fi putut să afle unde suntem. Va trebui să lăsăm aici mașina mea. Și cred că putem lua SUV-ul asasinilor.

Ea se uită pe geam, în direcția mașinii. Dante simți cum îl traversă un junghi de regret. Adora afurisita aia de mașină, chiar și așa ciuruită cum era.

– Bine. Ea se întoarse și porni spre bucătărie și aproape se împiedică de tocul armei lui. Se aplecă să-l ridice. Au!

– Ce este? o întrebă Dante, luându-i din mână tocul armei. Ceva mic și negru ieșea din locul în care curelele erau cusute împreună. Dante se întinse după haina sa. Avea un briceag mic într-unul din buzunarele interioare.

Din spatele lui, Zoey zise:

– Cred că s-a spart ceva pe el. Îmi pare rău că am...

Dar glasul ei se stinse în clipa în care el desfăcu cusăturile din piele cu vârful briceagului și scoase de acolo un cip de urmărire.

– Ăla e cumva...

– Da. Da, exact asta e. Dante se simțea teribil de triumfător în timp ce examina cipul. Cred că nu era în BMW-ul meu, la urma urmei. Și chiar are sens. Mașina o puteam schimba, dar arma tot aș fi avut-o cu mine.

– Și ce-o să faci cu el?

El ridică din umeri și așeză atât cipul, cât și tocul pe polița de deasupra șemineului.

– O să le las aici. S-ar putea să mai fie vreun cip ascuns pe undeva prin tocul de armă şi nu vreau să risc.

– Şi atunci cum o să-ţi porţi arma?

– În buzunarul hainei. Ascultă, lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru armă. Tu pregăteşte-te de plecare şi pregăteşte-o şi pe Pete. Eu mă duc să mai verific o dată BMW-ul.

– Bine, zise ea, însă şovăi, părând îngrijorată.

– Uite ce e, zise el şi o atinse uşor pe umăr, detestând să vadă umbrele acelea temătoare în ochii ei. Trebuie să mă duc să arunc o privire, să văd unde anume în motel îi ţine omul lui DiRosa pe toţi ostatici şi să examinez un pic împrejurimile, ca să îmi dau seama ce pot să fac. Dar te asigur că o să născocesc un plan. Crede-mă, nu renunţ la Pete.

– Ştiu, zise ea. Mai făcu doi paşi, până când ajunse să stea chiar în faţa lui. Până când ochii ei albaştri se aflau la numai câţiva centimetri de ai lui. Am încredere în tine, Dante.

După aceea, îl sărută. Buzele ei erau moi şi feminine pe ale lui, dar în acelaşi timp ferme şi puternice. Şi sărutul acela conţinea în el lucrurile după care tânjise toată viaţa lui: încredere, dorinţă şi nevoie.

Şi poate chiar şi iubire.

capitolul 60

Duminică, ora 9.34

Două luni blestemate în care mersese la cursurile alea blestemate de management al furiei de două ori pe săptămână, şi uite unde îl adusese treaba asta: legat fedeleş într-un colţ, ca un fătălău idiot, în timp ce un pistolar frumuşel, asasin plătit, îi flutura un pistol pe sub nas.

Neil răsuci mâinile la spate, dar nemernicul folosise bandă adezivă ca să-l lege, şi afurisita aia de bandă nu făcea altceva decât să se încurce şi mai tare. La dracu'!

Dacă scăpa cu viaţă din treaba asta, renunţa definitiv la cursurile alea blestemate de management al furiei! Oricum cafeaua fusese mereu de rahat şi nu avuseseră altceva de mâncare decât fursecuri nesuferite. Ash va trebui pur şi simplu să înveţe cum să trăiască şi să se împace cu natura lui agresivă.

Şi faptul că se gândi la Ash îl făcu să conştientizeze cât de îngrijorată trebuia să fie. Acesta era cam singurul lucru cât de cât rău pe care l-ar fi putut spune oricine despre Ash: că era genul care îşi făcea prea multe griji. După ce îl găsise pe Neil Junior, noaptea trecută, Neil o sunase pe Ash, ca să nu-şi mai facă şi mai multe griji. Îi spusese exact unde se afla – mai degrabă pentru că ea îi ceruse informaţia aceasta. Şi îi promisese că el şi Neil Junior aveau să fie acasă până cel târziu la ora două noaptea. Doar că nu erau deloc acasă, desigur. Pentru că interveniseră viscolul şi budinca aceea de orez ciudată, apoi Neil hotărâse să tragă un pui de somn înainte să conducă spre casă. Şi apoi se trezise şi-l găsise pe Frumuşel aplecat deasupra lui, cu pistolul aproape lipit de nasul lui.

Aşadar, el şi Neil Junior nu erau acasă, şi Ash fără îndoială îşi făcea griji, şi asta pur şi simplu nu era bine. Ultima dată când o dăduse în bară cu Ashley, nu mai vorbise cu el o lună întreagă, ci doar îi aruncase priviri reci, care îl făceau şi acum să se cutremure când se gândea la ele. Şi atunci nici măcar nu reuşise să-şi dea seama unde naiba greşise. Oh, dar de data asta ştia foarte bine unde o dăduse în bară, şi asta înrăutăţea lucrurile cam de vreo zece ori.

Bătrânele alea indiene stăteau pe pat una lângă alta, aruncându-i Frumuşelului priviri mortale identice. Nu fuseseră încântate când el spusese că sunt pakistaneze. Şi Frumuşelul încă stătea tolănit şi relaxat în singurul fotoliu confortabil din încăpere, mângâindu-şi pistolul, ca şi când ar fi fost gata-gata să-şi scoată mădularul şi să-şi dea drumul asupra lui.

Cretinul dracului! Probabil nu avea nici cea mai mică idee cum să o facă cu o femeie. Sau cu un tip, nimic în neregulă cu asta. Bernie, vărul lui Neil, avea orientarea aia sexuală, aşa că fusese nevoit să înveţe să nu mai folosească cuvântul poponar. În orice caz, Neil ar fi pariat şi pe un milion de dolari că acest nemernic nu ştia cum să şi-o tragă cu nimic însufleţit, indiferent dacă era vorba despre o femeie, un bărbat sau un animal.

Ochii Frumuşelului se mişcară când Neil Junior se lăsă în patru labe şi se grăbi spre Neil. Micuţul se prinse de partea din faţă a cămăşii lui şi i se cocoţă în poală – sau pe el, din moment ce Neil era legat cu picioarele la piept şi imobilizat cu bandă adezivă. Neil Junior zâmbi în sus la el şi îl mângâie uşor pe obraz cu mânuţa lui mică şi murdară. Copilul acesta era pur şi simplu al naibii de drăguţ! Şi oricine ar fi recunoscut asta – poate cu excepţia unui criminal cu sânge-rece.

Şi problema era tocmai asta: în mod evident, Frumuşelul *chiar era* un criminal cu sânge-rece. Tipul se uită în acel moment spre ei cu ochii ăia ai lui înfiorători şi le zise:

– Mi s-a spus că un om poate împinge degetul mare prin moalele capului unui bebeluş dacă oasele nu-s încă lipite. Craniul fiului tău s-a lipit?

Cele două doamne indiene icniră la unison, şi cea corpolentă chiar scoase un ţipăt scurt. Neil mârâi şi se aruncă spre nemernicul acela. Dacă reuşea să pună mâna pe Frumuşel, să fie al dracului dacă nu-l sfâşia cu mâinile goale. Dar, legat aşa cum era, Neil nu se putea mişca decât câţiva centimetri, ceea ce îl făcu pe Neil Junior să se legene. Copilul începu să râdă şi să ţopăie. Probabil voia să se joace de-a căluţul.

Frumuşelul zâmbi, la fel ca Freddy Krueger[1] drogat cu cocaină.

– Poate o să te las să priveşti. Poate...

[1] Personajul negativ din seria de filme *Coşmarul de pe Elm Street* (n.red.)

Dar fu întrerupt de un ciocănit ce răsună în uşă. Toată lumea din cameră întoarse capul în direcţia aceea. Frumuşelul gesticulă cu pistolul.

– Du-te şi vezi cine e, îi zise doamnei mai înalte.

Femeia făcu ochii mari, dar porni spre uşă. Neil îşi înăbuşi cu greu un mârâit. Dacă asta era ideea agentului FBI despre ce înseamnă un plan, atunci al naibii de sigur că o încurcaseră cu toţii. Şi, după cum era de aşteptat, în cameră intră Torelli.

– Unde e copila? întrebă Frumuşelul.

– E în siguranţă, zise Torelli.

Se duse apoi la pat şi se aşeză pe marginea lui. Neil observă că şchiopăta. Frumuşelul miji ochii.

– Ţi-am zis să o aduci aici.

Torelli ridică din umeri.

– N-am încredere în tine.

– Te îndoieşti de onoarea mea?

– Evident.

Neil se încordă, pentru că, preţ de o clipă, păru ca şi când Frumuşelul avea să-şi piardă cumpătul şi să înceapă să tragă la întâmplare. Dar apoi nenorocitul afişă un zâmbet mic şi periculos.

– Eşti deştept.

Torelli încuviinţă din cap.

– N-ai nevoie de toţi ostaticii ăştia. Lasă-mă să duc copilul afară.

– Nu.

Torelli oftă.

– Uite ce e...

Răsună încă un ciocănit la uşă. Toată lumea se întoarse să se uite în direcţia aceea. Frumuşelul îi făcu din nou semn cu arma doamnei indiene înalte să se ducă să vadă cine era. Ea porni imediat spre uşă. Se auzi un murmur scurt, după care doamna indiană se îndepărtă cu un pas de uşă, dezvăluind o femeie având o sarcină foarte, foarte avansată cu părul vopsit într-o nuanţă de blond spălăcit, care purta un pardesiu înflorat şi colanţi

pe dedesubt. Purta ochelari, avea părul tuns scurt şi parcă aducea un pic a contabilă.

Neil gemu. Femeia se legănă o clipă în pragul uşii, după care intră, cu burta la înaintare. Torelli se ridică.

– Doamnă...

Femeia cu părul blond spălăcit se încruntă.

– Care dintre voi e tipul care ţine bebeluşul ostatic?

– Tu cine mai eşti? întrebă Frumuşelul.

Blonda se întoarse spre el şi îşi împinse ochelarii înapoi pe nas, cu mâna stângă. Un diamant mare şi roz strălucea pe inelul pe care-l avea pe deget.

– A, deci tu eşti durul?

– Da, eu sunt, răspunse dispreţuitor Frumuşelul şi afişă un zâmbet superior. Ce-ţi pasă?

Neil Junior zâmbi cu gura până la urechi.

– Mama!

Şi atunci, Ashley ridică mitraliera Uzi, pe care o ţinuse ascunsă la spate, şi goli încărcătorul în Frumuşel. Camera aproape că se cutremură din cauza percuţiei mitralierei. Frumuşelul se prelinse în fotoliu şi scăpă din mână pistolul. Era cât se poate de mort.

Torelli coborî pistolul pe care-l ridicase.

– Mda, se pare că s-a dus naibii planul meu isteţ.

Ashley aşează mitraliera Uzi pe birou, îl luă în braţe pe Neil Junior din poala lui Neil şi-i lipi un sărut mare şi drăgăstos pe obraz.

– Da, puiule, da, a venit mămica.

Doamna indiană mai înaltă se aşează lângă cumnata ei. Ambele doamne rămăseseră cu gurile căscate.

– Neil, iubitule, îi zise soţia lui. Nu vreau să mai lucrezi pentru unchiul Tony. Nu cred că e bine pentru familia noastră.

Neil i-ar fi spus că nu exista nici o variantă, nici într-o mie de ani, ca el să se fi întors la unchiul ei nebun, doar că încă avea în gură blestematul ăla de căluş.

Doamna indiană mai scundă se adună şi se întoarse spre cumnata sa.

– Cred că tu ar trebui să fii cea care să-i spună lui Rahul despre mizeria din camera asta.

capitolul 61

Duminică, ora 10.37

Ashley Janiowski era cea mai înspăimântătoare femeie gravidă pe care o văzuse vreodată Zoey. Desigur, era posibil şi ca percepţia lui Zoey asupra ei să fi fost influenţată de faptul că Ashley purta cu ea o mitralieră Uzi şi tocmai omorâse un om, fără ca măcar să clipească.

– Nu-mi vine să cred că unchiul Tony l-a trimis pe Rutgar după propriul său strănepot, zicea Ashley în timp ce-şi freca burta umflată pe sub pardesiul roz cu flori albe. Pe partea din faţă a acestuia era un imprimeu cu un şoarece din desene animate, care ţinea în mână o pancartă pe care scria „BEBELUŞ LA BORD". Asta e crud, chiar şi pentru unchiul Tony. Foarte crud.

Stăteau cu toţii în sufrageria familiei Agrawal, transformând spaţiul acela într-o încăpere foarte aglomerată. Domnul Agrawal acceptase destul de bine vestea cum că avea un cadavru în camera de motel, după toate cele întâmplate. Pălise puţin, se aşezase pe fotoliul din sufragerie şi rămăsese un pic uitându-se în gol. Dante îl rugase să mai aştepte puţin înainte să sune la poliţie ca să raporteze moartea individului, şi domnul Agrawal doar fluturase vag din mână.

Cei trei copii Agrawal se jucau cu Pete şi cu Neil Junior şi se uitau la nişte desene animate cu un băieţel cercetător ştiinţific, care avea un accent german ciudat. Doamnele Gupta o ajutau pe nepoata lor să pună masa. Neil stătea lângă Ashley şi oscila între a împărtăşi îngrijorarea soţiei sale şi a suferi din cauza nemulţumirii ei. lar femeia chiar părea să treacă foarte repede de la o stare la alta.

Dante stătea tolănit într-un alt fotoliu, cu corpul relaxat, dar cu privirea vigilentă. Zoey se încruntă. Şchiopătase toată ziua, dar refuza să o lase să se uite la piciorul lui şi la rana cea nouă. În condiţiile astea, ea nu putea face altceva decât să spere că nu murea din cauza hemoragiei, ca urmare a stoicismului tipic masculin.

– Şi tu! exclamă Ashley brusc şi se întoarse din nou spre soţul ei, în timp ce starea ei se schimba din nou în spectrul nemulţumirii enervate. Mai exact, ce-a fost în capul tău să pleci într-o afurisită de misiune cu Neil Junior pe bancheta din spate a maşinii?

În clipa aceea, Neil semăna un pic cu un cerb speriat, prins în lumina farurilor unei maşini, înainte de coliziunea potenţial fatală. Şi, dacă nu ar fi fost el cel care o răpise pe Pete de la bun început, poate că lui Zoey chiar i-ar fi fost un pic milă de el.

– Era o misiune scurtă şi curată, Ash, o blestemată de misiune banală. De unde era să ştiu eu că...

Ashley pufni, la fel ca o bivoliţă gravidă nemulţumită.

– Că FBI-ul o să-l tragă pe sfoară pe Tony şi că o să fii prins în toiul unui schimb de focuri între agenţii FBI şi că o să trebuiască să răpeşti copilul, punându-l în pericol pe Neil Junior? Păi, nu ştiu, Neil, poate că ar fi trebuit să te gândeşti un pic în avans, nu crezi?

Ashley îşi împinse din nou ochelarii pe nas şi aruncă o privire spre Dante. Dante ridică din sprâncene.

– Nu eu am fost cel care trăgea, doamnă Janiowski. Se uită apoi spre Neil şi adăugă: Ai ajuns când schimbul de focuri era în toi?

Neil încuviinţă din cap, continuând să se uite precaut la soţia lui.

– Deşi era mai degrabă un blestemat de măcel. Doi federali erau morţi şi al treilea a încasat-o chiar când am intrat eu.

Dante miji ochii, şi Zoey îşi aminti că „federalii" despre care vorbea Neil fuseseră colegii lui. Cu toate acestea, vocea lui rămase caldă şi blândă când întrebă:

– De unde știi că atacatorii erau tot agenți FBI?

Neil pufni aproape la fel de exploziv ca soția lui.

– Purtau costume de-alea de proastă calitate, aveau tunsori militărești, iar federalii ăia morți îi lăsaseră să intre în cameră, că nu era nici un semn de intrare forțată. Nu era nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama cum stătea treaba.

Dante încuviință din cap.

– Uite care-i faza..., începu Neil și se aplecă în față pe canapea, eu nu m-am dus acolo s-o răpesc pe copilă, jur pe mormântul maică-mii...

Ashley clătină din cap furioasă și bălmăji ceva despre mama lui Neil, dar el ridică imediat vocea ca să acopere ce spunea ea.

– Tony m-a trimis acolo ca să mă asigur că tipul de la FBI și-a respectat partea de înțelegere și l-a eliminat pe Spinoza.

Dante ridică privirea.

– Agentul FBI avea de gând să-l omoare pe Spinoza pentru Tony the Rose?

– Așa a promis, pe toți dracii, zise Neil și ridică din umeri. Da' nu știu dacă Tony l-a plătit pe tip pentru asta sau dacă îl avea cu ceva la mână. Dar nici nu mai contează acum, pentru că probabil a dat-o cotită și s-a retras din înțelegere.

– Dar de ce ar accepta agentul FBI ca propriii oameni să fie uciși? întrebă Zoey.

– PSO, răspunse Neil. Procedură standard de operare. Omori paznicii și faci să pară ca și când locul a fost luat cu asalt și niște asasini l-au omorât pe turnător. Doar că, după câte s-a dovedit, turnătorul nu era acolo ca să fie ucis, ai înțeles?

– Oh! șopti Zoey și se cutremură.

Dacă Nikki și Ricky nu s-ar fi certat în ziua aceea și apoi nu și-ar fi luat tălpășița pe furiș din apartament, cel mai probabil acum ar fi fost și ei morți.

– În fine, continuă Neil, ajung acolo, văd că turnătorul nu-i de găsit, că federalii au parte de-o concediere în masă, ca să zic aşa, scuzaţi expresia, şi că singura persoană din apartament e copilul. Ce era să fac? Voiai să mă duc înapoi la Tony the Rose cu mâna goală? Neil clătină din cap, foarte serios. Nu prea cred.

– Acum, nu te mai duci deloc înapoi la unchiul Tony, Domnule Boo, zise Ashley cu înverşunare. Balanţa se înclinase din nou. Nu vreau să te mai apropii niciodată de boşorogul ăla băşinos.

Neil se uită la soţia lui aparent banală, cu chipul lui mare şi cărnos ridat tot de îngrijorare.

– Dar tot va trebui să-i dau la un moment dat raportul lui Tony, iubito. Lui Tony nu-i place ca oamenii să-l lase baltă fără să zică nimic.

Ashley se încruntă, părând un pic nesigură. Zoey îşi drese glasul.

– Dar dacă Tony ar fi la închisoare, atunci asta n-ar mai fi o aşa mare problemă, nu?

Toată lumea se întoarse să se uite la ea. Şi ea ridică din umeri.

– Vreau să spun că ar avea alte lucruri pentru care să-şi facă griji în afară de Neil.

Dante îşi schimbă poziţia în fotoliu.

– Zoey are dreptate.

Ashley mîji ochii.

– Şi cum crezi tu c-o să ajungă unchiul Tony la pârnaie? Nu mai există nici un proces fără Ricky-turnătorul, şi copilul lui Ricky e chiar aici, zise făcând un semn din bărbie spre Pete, care se juca pe podea cu restul copiilor. O să te creadă pe cuvânt că-i teafără şi nevătămată?

– Nu, zise Dante, uitându-se fix şi ferm în ochii lui Ashley. Dar, dacă pot s-o duc pe Pete înapoi în Chicago până luni dimineaţă la ora nouă, atunci Ricky o să depună mărturie.

– O să-l oblige Nikki s-o facă, murmură Zoey. Crede-mă pe cuvânt!

– Şi cum o să reuşeşti să treci cu copilul în siguranţă atât de oamenii unchiului Tony, cât şi de agenţii ăia FBI corupţi? se îmbufnă Ashley. Fiindcă să nu crezi că unchiul Tony n-o să vă aştepte pe toţi să apăreţi pe acolo.

– Ştiu, zise Dante. Dar s-ar putea să existe o cale. Asta dacă eşti dispusă să ne ajuţi.

– Adică să-l torn eu pe unchiul meu Tony? replică Ashley şi ridică din sprâncene.

– Da.

Neil părea îngrijorat.

– Ia, ia stai o clipă! Tony the Rose este cel mai mare şi mai rău, şi mai dat dracu' cap al mafiei din Chicago. Nu se pune nimeni cu el.

Ashley îşi împinse ochelarii pe nas.

– Da, ei bine, unchiul Tony a trimis un asasin profesionist după iubitul meu domn Boo şi după copilaşul meu Neil. Aşa că, da, o s-o încaseze rău pentru asta. Gata! Se duce la fund!

Zoey zâmbi cu gura până la urechi.

– Bine, fata mea!

– Totul este pregătit! strigă doamna Savita Gupta de lângă masă. Veniţi! Veniţi şi mâncaţi, înainte să se răcească mâncarea.

Se ridicară atunci toţi şi se duseră la masă. Dante se mişca încet, şi Zoey se grăbi spre el, să-l ajute să se ridice.

El ridică dintr-o sprânceană spre ea şi o întrebă:

– Eşti bine?

– Sigur sunt mai bine ca tine, i-o întoarse ea. Nu eu sunt aia care şchiopătează.

Dar el clătină din cap.

– Sunt bine.

Ea se încruntă. Doar că în mintea ei zăbovea o îngrijorare mai mare decât cea pentru rănile lui Dante.

– Dar cum poţi să te întorci la Chicago când agentul ăla FBI corupt încă te are în vizor? A încercat să te omoare în dimineaţa asta, Dante.

– Știu, zise el, în timp ce se îndreptau spre masă. Lasă că pot eu să mă descurc cu el.

– Dar a făcut tot restul FBI-ului să creadă că tu ți-ai omorât colegii. A plantat dovezi împotriva ta, și nici măcar nu știi sigur cine este.

– Ssst! Am deja o idee destul de clară despre cine este. Aplecă apoi capul ușor ca să-i lipească un sărut pe buze, menit să o facă să tacă. Și, în plus, am un prieten pe care pot să-l sun ca să-mi păzească spatele. Stai liniștită, am un plan.

– Un plan șiret și inteligent?

El înălță capul. Toată lumea se uita la ei, și Zoey avu o clipă senzația că era posibil ca Neil să se fi îmbujorat un pic privindu-i.

– Da. Un plan șiret și inteligent, repetă el, după care se uită spre domnul Agrawal. Ai cumva pe aici un calculator pe care l-aș putea folosi?

capitolul 62

Luni, ora 8.53

– Acesta e cel mai idiot plan șiret și inteligent din toată lumea asta mare, îi zicea Zoey lui Dante în timp ce mergeau în jos pe Jackson Boulevard.

Avuseseră dificultăți în a găsi un loc de parcare în centrul orașului, așa că întârziaseră mai mult decât și-ar fi dorit. Mergeau în ritm rapid, și pe Dante îl durea coapsa rănită de nu mai putea.

– Mda, mersi!

– Ești agent FBI. Chiar nu puteai să inventezi un plan care să implice coduri secrete și explozibili?

Dante își simți buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet. Zoey pălăvrăgise necontenit de când ajunseseră la periferia orașului Chicago. Era vizibil agitată și probabil și speriată, dar nu dăduse deloc înapoi, și pentru asta el îi era incredibil de recunoscător.

– Întâmplarea face că tocmai am rămas fără explozibil.

– Sau măcar un lansator de grenade? mormăi Zoey. Cotiră apoi şi intrară pe North Dearborn, şi în raza lor vizuală apăru tribunalul federal. Un plan care să implice măcar un lansator de grenade ar fi fost tare bun.

Dante se opri şi o trase la adăpostul intrândului unei clădiri.

– E cam greu să treci cu aşa ceva în poşetă pe lângă paza de la tribunalul federal.

Ochii ei mari şi azurii îi cercetară o clipă pe ai lui.

– Oh, Doamne, Dante, dacă...

Dar el o sărută atunci, simţind moliciunea buzelor ei sub ale lui şi dorindu-şi cu disperare să fi putut doar să o ia de aici, s-o ducă undeva într-un pat, unde să se cuibărească împreună şi să uite de toată povestea asta.

Dar nu putea face asta acum.

Dante îşi dezlipi buzele de ale ei şi ridică uşor capul, studiindu-i chipul, dureros de conştient de faptul, că dacă lucrurile nu mergeau conform planului, era posibil ca asta să fie ultima dată când se uita în ochii aceia minunaţi ai ei. Erau un milion de lucruri pe care şi-ar fi dorit să i le spună, dar ştia că nu ar fi făcut altceva decât să o îngrijoreze.

Aşa că îi zâmbi.

– N-o să meargă nimic prost. Îţi promit!

Ea se încruntă.

– Ar fi bine, că mi-ai promis o întâlnire la The Field Museum.

– Şi o să mă ţin de promisiune, zise sărutând-o afectuos pe fruntea-i rece. Ţine-te de planul nostru! Şi, dacă se întâmplă ceva, nu uita...

Ea scoase un ţipăt înăbuşit şi îi trase un pumn în piept.

– Tocmai ai zis că n-o să se întâmple nimic rău!

Dar el îi prinse pumnul.

– Pentru că nici n-o să se întâmple. Dar dacă, Doamne ferește, s-ar întâmpla ceva, promite-mi că fugi și te duci într-un loc sigur.

– Promit, zise ea.

Zoey încă era încruntată și vântul rece de iarnă îi făcuse nasul să se înroșească, și era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse el vreodată.

– Foarte bine.

O mai sărută o dată apăsat, după care se răsuci și se îndreptă spre tribunalul federal. Adună toate gândurile care aveau legătură cu Zoey și le ascunse într-un colțișor al minții și se concentră cu stoicism la prima parte a planului său: să intre în clădire. Parterul clădirii tribunalului era aproape în întregime compus din pereți de sticlă, și gardienii erau foarte vizibili chiar și din afara clădirii. Dante intră pe ușile duble de sticlă și porni spre filtrul de securitate. Mergea relaxat, nici prea repede și nici prea lent. Lifturile se aflau poziționate în spatele filtrului de securitate și, ca să poți ajunge în clădire, era nevoie să treci de el.

Într-o parte a holului mare se afla un grup compact de ofițeri de la U.S. Marshals, de la FBI și de la alte birouri de securitate națională, și erau cu toții înarmați. Un bărbat latino-american scoase o insignă, după care îi arătă paznicului arma din dotare. În spatele lui se afla un bărbat înalt, care purta cizme de cowboy și care își aștepta rândul răbdător. Dante își mută privirea. Hotărâse să nu încerce să ia cu el nici un fel de armă.

Mai erau vreo doi oameni în fața lui la coadă. Dante privi cum o femeie corpolentă de origine afro-americană își așeza servieta pe banda de securitate care scana bagajele. Intră apoi pe poarta detectoare de metale și își luă servieta pe partea cealaltă, apoi veni rândul lui Dante.

Își păstră o expresie neutră pe chip. Dacă agentul FBI trădător alertase biroul de securitate, atunci în mod cert fusese emis un buletin de urmărire pe numele lui, și era

posibil ca în cazul acesta planul lui să se finalizeze foarte, dar foarte repede. Însă agenţii de securitate abia dacă se uitară la el. Se duse apoi spre zona lifturilor, unde femeia afro-americană aştepta împreună cu alţi câţiva oameni care păreau a fi avocaţi. Două femei vorbeau când urcară toţi în lift, şi mirosul cafelei cuiva umplea spaţiul. Dante se gândi că ar fi trebuit să îşi cumpere şi el o cafea în dimineaţa aceea. Îşi frecă uşor coapsa, în încercarea de a atenua durerea care-l chinuia.

Şi apoi uşile liftului se deschiseră la etajul sălii de tribunal. Coridorul era aglomerat de reporteri şi de echipele lor de cameramani care manevrau echipamentele cu plictiseala întipărită pe chip. Dante îşi croi drum prin mulţime, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de uşile sălii de judecată. Inspiră adânc, deschise primul rând de uşi, încuviinţă din cap scurt spre gardian şi apoi deschise şi uşile interioare care duceau spre sala de judecată.

-... Sfidaţi această curte federală continuând să refuzaţi să depuneţi mărturie, domnule Spinoza, tocmai spunea judecătorul.

Era o femeie de vârstă mijlocie, cu un păr roşu ca focul şi cu o voce subţire, dar autoritară.

Sala de tribunal era o încăpere construită din lemn masiv, cu locuri amenajate pentru aproximativ o sută de oameni. Toate locurile din tribună erau ocupate, multe dintre ele de către artişti portretişti, care îşi făceau schiţele pe măsuţe. Tony the Rose stătea la o masă din faţă şi era uşor de identificat după eşarfa roşie pe care o purta la gât. Era flancat de-o parte şi de alta de bărbaţi cu părul grizonant, îmbrăcaţi în costume negre, scumpe şi elegante - în mod evident, avocaţi.

Ricky era la pupitrul de mărturie, părând în clipa aceea şiret şi răzvrătit.

- Nu pot depune mărturie. Ştiţi şi dumneavoastră asta, doamnă judecător. Mi-au răpit copilul, o...

– Aţi fost de acord să depuneţi mărturie, domnule Spinoza. Dacă refuzaţi să faceţi asta, înseamnă că sfidaţi curtea federală. Şi cred că procurorul v-a explicat deja asta foarte clar atunci când v-a cerut să depuneţi mărturie.

– Dar, doamnă judecător! se tângui Ricky. Nu am cum să depun mărturie când Tony o are pe fiică-mea.

Tony the Rose explodă:

– Nu-i la mine copilul lui!

Doamna judecător se încruntă.

– Domnule Franklin, dacă nu puteţi să-l determinaţi pe clientul dumneavoastră să nu vorbească neîntrebat, veţi fi acuzat şi dumneavoastră că sfidaţi curtea federală.

Dante se afla deja pe la mijlocul sălii de judecată.

– De fapt, doamnă judecător, Tony nu o are pe Petronella Hernandez. Toate capetele din sala de judecată se întoarseră în direcţia lui, în timp ce Dante continua: Fetiţa este...

Dar nu reuşi să termine înainte ca Jack Headington să-l împuşte în piept de două ori.

capitolul 63

Luni, ora 9.15

Zoey tocmai cobora din lift când auzi împuşcăturile. Inima deja îi bătea de trei ori mai tare decât normal când se împinse prin mulţimea de oameni care aglomerau holul de la ieşirea din sala de judecată. Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat că Dante fusese împuşcat, dacă ar fi fost ucis.

Dar nu avea cum să fi fost împuşcat.

Se împinse tare şi intră furtunos pe uşile sălii de judecată. Era un haos de nedescris înăuntru. Un paznic se afla chiar la intrare, cu arma scoasă şi pregătită. Se răsuci când intră ea, dar Zoey reuşi să se strecoare pe lângă el. Pe culoarul dintre bănci se aflau mai mulţi

oameni, şi se împinse în ei cu umerii ca să-i facă să se dea la o parte.

– Dante!

Îl împinse pe un bărbat înalt care purta cizme de cowboy ca să-l facă să se dea la o parte din calea ei, şi el se întoarse spre ea, surprins. Dar ea abia dacă îl observă. Dante se afla în mijlocul grupului de oameni, întins pe podea, cu ochii închişi.

– Dante! strigă Zoey deznădăjduită şi izbucni în plâns, aruncându-se în genunchi pe podea, lângă el. Dante! insistă ea şi îl scuturâ de umăr.

El deschise ochii.

– Au!

– La naiba, Dante! suspină Zoey. Am crezut că ai fost împuşcat! Am crezut că eşti mort!

– Chiar am fost împuşcat, şuieră el. Slavă Domnului pentru Kevlar. Îşi ridică tricoul, dezvăluind două gloanţe turtite pe vesta antiglonţ pe care o purta pe dedesubt. Rahat! Cred că-i posibil să-mi fi rupt o coastă!

– Arestaţi-l! şuieră un bărbat.

Oamenii din jurul lui Dante se împrăştiară, şi Zoey putu vedea un bărbat înalt şi chel în partea din faţă a sălii de judecată. Oameni în uniformă îl ţineau de ambele braţe.

Unul dintre paznici, care stătea aplecat deasupra lui Dante, ridică privirea.

– Am verificat deja. Tipul nu e înarmat, domnule Headington.

– Este un infractor cunoscut, un agent FBI care a trecut de partea cealaltă, zise Headington, cu glasul scăzut. Vocea lui părea exagerat de calmă. Arestaţi-l...

Doamna judecător bătu din ciocănel, cu un POC! zgomotos ce răsună prin sala de judecată. Toată lumea se întoarse şi se uită la ea.

– Cum îndrăzneşti să împuşti un om neînarmat în sala mea de judecată, agent special Headington?

Headington dădu să spună ceva, dar doamna judecător îşi întoarse privirea critică şi dezaprobatoare spre Dante.

– Şi dumneavoastră, domnule, cine sunteţi şi ce ştiţi despre fiica domnului Spinoza?

Dante gemu de durere şi se ridică cu greu. Zoey îşi strânse braţele în jurul taliei lui, în caz că se prăbuşea din nou. Şi-ar fi dorit să-i poată spune doar să stea naibii potolit pe podea, dar era posibil ca o astfel de remarcă să vină în detrimentul orgoliului său masculin – mai cu seamă având în vedere câţi agenţi se aflau în încăpere.

Mai mulţi oameni icniră audibil. Doamnele Gupta se ridicară din locul în care stătuseră aşezate, în spatele sălii de judecată. Doamna Pratima Gupta o ridică pe Pete deasupra capului, şi fetiţa zâmbi strălucitor, chicotind. La pupitrul de mărturie, Ricky izbucni în plâns, şi, pentru prima dată de când îl cunoscuse, Zoey simţi un val de simpatie la adresa lui. Eh, cel puţin fusese cu adevărat îngrijorat pentru Pete.

Tony the Rose izbucni:

– Crede-mă că nu vrei să te apuci să depui mărturie împotriva mea, Ricky. S-ar putea să nu fie un lucru tocmai bun pentru sănătatea viitoare a fetiţei, ştii ce vreau să zic?

Doamna judecător izbi încă o dată tare cu ciocanul de pupitru.

– Domnule Franklin, vă rog să-l informaţi pe clientul dumneavoastră care este pedeapsa pentru ameninţarea unui martor într-un proces federal.

– Da, aşa să faci, domnule Franklin! răsună o voce din spatele sălii de judecată. Ashley Janiowski porni atunci în josul culoarului, arătând extrem de fioroasă pentru o femeie care avea o sarcină avansată. Dar unchiul Tony nu o să mai rănească niciodată nici un copilaş, nu-i aşa, Tony?

– Ashley, ce naiba faci? ceru să ştie Tony.

– Mă asigur că nu vii după mine şi după ai mei, unchiule Tony, zise Ashley. Ruşine să-ţi fie! Să trimiţi un asasin plătit după bebeluşul meu!

Domnul Franklin, avocatul apărării, care nu părea deloc un om care să fie prea uşor tulburat de fleacuri minore precum crima, se aplecă într-o parte, îndepărtându-se de Tony the Rose.

– Tony, ai trimis un asasin profesionist după un *bebeluş*?

– Sigur că n-am făcut asta! strigă Tony.

– Să nu care cumva să îndrăzneşti să mă minţi în faţă! ţipă Ashley. Doamna judecător începu să bată din nou din ciocănel, dar Ashley ţipă şi mai tare, acoperind sunetul: Numai să îţi mai treacă măcar prin minte vreodată să mai răneşti vreun bebeluş, şi o să vin şi eu să depun mărturie!

Doamna judecătoare încremeni, cu ciocănelul încă în aer. Aparent, era şi ea la fel de şocată ca toată lumea de afirmaţia lui Ashley.

Chipul lui Tony the Rose se întunecă.

– Ashley Madonna Janiowski, familia nu se dă-n gât!

Ashley miji ochii şi şuieră atunci, ca o pumă însărcinată şi foarte fioroasă:

– Familia nu trimite asasini profesionişti după familie, Tony DiRosa. Şi să nu crezi că n-o să-i spun mamei ce-ai făcut!

Tony deschise gura, dând să comenteze ceva, numai că nu ieşi nimic, poate cu excepţia aerului, pentru că sub ochii tuturor celor prezenţi în sala de judecată păru să se dezumfle în scaunul său. Şi, preţ de o clipă, întreaga sală de judecată păru realmente vrăjită de acea prăbuşire a lui Tony. Apoi Jack Headington izbucni din nou:

– Poate că Torelli a adus copilul, dar e căutat pentru uciderea colegilor săi, agenţi FBI, pentru că a acceptat mită de la mafie şi pentru...

De data asta, Dante fu cel care îl întrerupse pe el:

– Am fost trimis la biroul FBI din Chicago cu misiunea specială de a descoperi orice legături ale biroului cu mafia, şi tocmai asta am făcut, doamnă judecător! Jack Headington este omul de legătură al mafiei din interiorul biroului din Chicago. El a fost cel care le-a dat informaţii lui Tony the Rose şi celorlalţi. El a fost cel care i-a spus lui Tony the Rose unde erau ţinuţi Ricky Spinoza şi familia lui. El a fost cel care a plantat dovezi cum că eu aş fi acceptat mite, mite pe care le-a luat el însuşi. Şi el a fost cel care a înscenat ca agenţii speciali FBI să fie ucişi de alţi agenţi FBI corupţi, pe care-i avea la mână!

Dante se opri ca să respire, şi toată lumea se întoarse către Headington, de parcă ar fi fost cu toţii spectatorii unui meci de tenis mortal. Zoey s-ar fi aşteptat ca Headington să nege totul sau poate să intre în panică şi să încerce să fugă. În schimb, acesta râse încet.

– Dante, Dante, Dante! Am douăzeci şi cinci de ani experienţă în FBI, un dosar exemplar şi un perete plin de medalii şi diplome care să demonstreze asta. Să acuzi pe altcineva de crimele tale e cel mai vechi truc din joc.

– Da, este, nu-i aşa? replică Dante. Şi cu siguranţă tu ştii foarte bine, nu-i aşa, Jack? Dar am mai mult decât acuzaţii. Am şi dovezi. Băgă mâna în buzunarul interior al hainei sale şi scoase un CD. Poate că ai reuşit să-l omori pe Kevin Heinz, dar nu înainte ca el să dea de urma banilor pe care i-ai încasat şi nu înainte să îmi trimită mie toate dovezile pe e-mail.

Chipul lui Headington deveni pământiu. Şi apoi CD-ul pe care-l ţinea în mână Dante se sparse, şi o bucăţică din el căzu la picioarele sale.

Dante se uită atunci în jos.

– Ups!

Toată lumea se holba la CD-ul spart.

– Fii sigur că nu o să acceptăm dovezi bazându-ne numai pe cuvântul tău, şopti Headington.

Cineva oftă. Zoey se întoarse să se uite. În spatele ei, stătea bărbatul înalt, încălțat în cizme de cowboy, cu brațele încrucișate la piept.

– Încearcă mereu să impresioneze.

Dante se încruntă.

– Ei, haide! Ce șanse erau să fie împușcat CD-ul?

– Îți place să te dai în spectacol, zise omul înalt și clătină din cap. Doamnă judecător, eu sunt agentul special John MacKinnon și am toate dovezile menționate de Torelli pe calculatorul meu de la birou. Sunt aici ca să-l arestez pe Jack Headington, afirmă ferm și apoi făcu un semn scurt din mână spre patru bărbați din spatele lui. Arestați-l, băieți!

Și, de data asta, când întreaga sală de judecată izbucni în țipete și se stârni haos, doamna judecător nici nu se mai obosi să-și folosească ciocănelul.

capitolul 64

O lună mai târziu...

– Asta e a treia oară când ieșim la o întâlnire și mergem la The Field Museum, zise Zoey, gâfâind, în timp ce ea și Dante dădeau buzna pe ușa apartamentului lui. Și nu reușim niciodată să trecem de dinozaurul Sue.

– Nu știi decât să te plângi, murmură Dante, cu nasul cuibărit în gâtul ei.

Zoey observase în ultima lună că lui părea să-i placă în mod special gâtul ei. Nu că s-ar fi plâns. Auzi o bubuitură surdă când el închise ușa cu piciorul. Dante avea un apartament super, recent renovat, în Wicker Park, care o surprinsese de când pusese prima dată piciorul în el. Dintr-un motiv sau altul, presupusese că el chiar locuise în apartamentul unde stătuse cât îi păzise pe Pete, pe Nikki și pe Ricky. De fapt, chiar era un pic invidioasă pentru apartamentul lui. Podelele și toată lemnăria

erau din stejar, de culoarea mierii, iar în sufragerie avea o fereastră imensă cu bovindou, cu vedere spre curte.

– Nu, nu chiar, zise ea, în timp ce înclină uşor capul într-o parte, ca să-i ofere un acces mai bun la gâtul ei. Dante era foarte, foarte priceput la sărutările pe gât. Ar trebui măcar să... Icni. *Cum anume* reuşea mereu să găsească exact acel punct? Măcar să mergem să vizităm mormântul egiptean data viitoare.

El se retrase uşor şi îi studie chipul.

– Ai pregătit un prânz la pachet pentru astăzi?

– Nu, zise ea, jucându-se cu cravata lui.

Să dezbrace un bărbat îmbrăcat la costum şi cravată i se părea incredibil de sexy. Îi slăbi puţin cravata.

El zâmbea în felul acela destul de enervant al lui, care, dacă nu ar fi fost atât de interesată să sară pe el, fără îndoială ar fi scos-o din sărite.

– Aşadar, nici nu te aşteptai să vezi tot muzeul.

Îi desfăcu de tot cravata şi i-o trase uşor.

– Da, dar e o chestiune de principiu aici. M-ai invitat la o întâlnire la muzeu, şi...

El îşi dădu ochii peste cap.

– Tu mi-ai cerut să mai mergem o dată.

– *Cum zici tu*, murmură ea şi începu să-i descheie cămaşa. Era ca şi când ar fi despachetat un cadou de Crăciun. Mergem şi plătim taxa aia ridicolă de intrare, şi nu apucăm să facem nici douăzeci de paşi în interiorul muzeului, că-mi şopteşti ceva obscen la ureche şi trebuie să ne întoarcem şi să ne grăbim încoace. Probabil oamenii ăia de la casa de bilete ne cred complet nebuni.

– Aşa, deci avem un fetiş pentru muzee! zise Dante şi îşi scoase sacoul şi cămaşa. E ceva perfect normal.

Preţ de o clipă, Zoey se pomeni distrasă de imaginea trunchiului lui gol. Era fin şi musculos, şi o treceau fiorii de fiecare dată când îl vedea. Zoey îşi alunecă degetele peste partea laterală a trupului lui, exact pe deasupra beteliei pantalonilor. Îl verifica – la fel cum făcea de fiecare dată – pentru a vedea protuberanţele mici ale cicatricilor.

Urma să vină vremea când nu avea să mai simtă nevoia să se convingă cu ochii şi cu mâinile că cicatricea aceea se vindeca, dar pentru moment rana lui era încă prea proaspătă pentru ea.

– Şi de unde ştim că vorbim despre un fetiş pentru muzee? întrebă Zoey. Dante se întinse după ea şi îi ridică braţele deasupra capului ca să o dezbrace de pulover. Adică nu reuşim niciodată să trecem de Sue. Aşa că de ce n-ar fi un fetiş pentru dinozauri?

– Un fetiş pentru dinozauri, repetă Dante, cu ochii aţintiţi asupra sânilor ei. Fiindcă puloverul era gros, Zoey se hotărâse să nu-şi pună sutien în acea zi. El clipi şi îi întâlni privirea. Asta te pune într-o poziţie destul de dificilă.

Zoey ridică din sprâncene spre el, în timp ce-şi dădea jos blugii.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun, începu el, în timp ce o cuprinse cu mâinile de talie şi o ridică să se aşeze pe masa de pe hol, că s-ar putea să nu fie prea mulţi tipi care să aibă fetişuri cu dinozauri în ţara asta. Ba chiar s-ar putea să fiu singurul.

– Aşa, şi? şopti ea, legănându-se pe masă.

I se părea destul de solidă, şi asta o făcu să se întrebe cum de nu o mai încercaseră până atunci. Dar Dante deja nu mai zâmbea. Ba, de fapt, chiar părea un pic agitat.

– Şi poate că în cazul acesta ar trebui să te ţii de mine ca scaiul.

– Să mă ţin de tine ca scaiul?

Oh, Doamne! Oare chiar zicea ceea ce credea ea că zicea?

El încuviinţă din cap.

– Da. Permanent.

– Permanent, repetă încet.

– Doamne! exclamă el, trecându-şi mâna prin păr şi arătând adorabil de sexy, aşa cu pieptul dezgolit şi cu părul ciufulit. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– *Să mă căsătoresc* cu tine?

– Oh, Doamne, nu mai repeta tot ce spun! Își alunecă apoi degetele sub betelia lenjeriei ei intime și o dezbrăcă de ea. Zoey ridică ușor șoldurile de pe masă ca să-l ajute, pentru că nu se zăpăcise chiar de tot. Știu că nu ne cunoaștem de foarte mult timp, dar te iubesc și sunt aproape sigur că și tu mă iubești pe mine.

Rămase uitându-se la ea. Ea ridică din umeri și încuviință din cap. El îi aruncă lenjeria intimă pe podea, îi desfăcu picioarele și se plasă între coapsele ei.

– Foarte bine. Și tu mă iubești. Am o slujbă stabilă și destul de bine plătită. Și știu că FBI-ul nu este organizația ta federală preferată, dar trebuie să recunoști că beneficii mai bune ca aici nu găsești nicăieri în altă parte.

Se mai uită o dată lung la ea. Ea ridică din sprâncene și începu să bâjbâie pe la fermoarul pantalonilor lui. Treaba asta cu siguranță devenea foarte interesantă. El se încruntă și se grăbi să își continue discursul:

– Am fost absolvit de toate acuzațiile care mi s-au adus și am primit chiar și o medalie pentru munca mea sub acoperire. Headington a fost acuzat de tot soiul de infracțiuni, Pete este în siguranță cu Nikki și cu idiotul de gagică-său, Charlie Hessler o să își revină suficient cât să se pensioneze și să meargă la pescuit. Și Tony the Rose a fost condamnat pentru crimele lui. Ți-ai recuperat până și Priusul. Viața pare să fie destul de frumoasă în momentul acesta și...

Inspiră adânc, brusc, pentru că îi descheiase fermoarul pantalonilor și băgase mâna prin prohab ca să-l mângâie. Se simțea fierbinte și excitat, și exact așa cum îi plăcea ei. Zoey își mușcă buza. El rămase cu privirea ațintită spre ea și termină aproape disperat:

– Și chiar cred că ar trebui să ne căsătorim, preferabil înainte să-mi cunoști familia foarte mare care să te sperie și să te facă să fugi.

– Hmm, murmură Zoey, în timp ce scotea un prezervativ din buzunarul pantalonilor săi şi i-l punea, gânditoare.

El gemu de plăcerea atingerii ei. Ea zâmbi şi îl sărută uşor pe buze. El clipi şi apoi închise ochii, şi genele lui erau cele mai frumoase pe care le văzuse ea vreodată. Apoi Dante şopti, pe buzele ei:

– Te rog, Zoey?

El se apropie şi mai mult şi o atinse apăsat chiar *acolo*. Ea oftă. Oare cum ar fi fost să fie căsătorită cu un obsedat de ordine şi curăţenie, care asculta Frank Sinatra şi conducea un BMW care valora optzeci de mii de dolari şi avea portierele ciuruite de gloanţe?

– Te rog, Zoey, murmură el, în timp ce o pătrundea încet, tare şi incredibil, incredibil de bine. Te căsătoreşti cu mine?

Ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui şi braţele în jurul umerilor lui şi se aplecă să-l muşte uşor de lobul urechii. Şi, preţ de un moment, savură pe deplin momentul acela. Respiraţia lui Dante care răsuna aspru în urechea ei în timp ce începea să o pătrundă, în timp ce trupul lui mare, puternic şi cald o ţinea strâns la piept, cu întreaga fiinţă, voinţă, minte şi inimă concentrate asupra unui singur lucru: să facă dragoste cu ea.

Avea dreptate! Viaţa chiar părea să fie tare frumoasă în momentul acela. Era de-a dreptul minunată.

Îl sărută pe ureche, în locul de unde îl muşcase mai devreme, şi îi spuse încet, dar cât se putea de clar:

– Da!

capitolul 65

Între timp, undeva în cealaltă parte a oraşului...

Pratima Gupta oftă şi coborî lingura în farfuria de orez cu lapte pe care o avea în faţă.

– Trebuie s-o facem, Savita-di! Trebuie s-o facem!

– Da, răspunse Savita-di.

Doar că pe chipul ei nu se citea bucuria pe care se aştepta Pratima să o vadă acolo.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Pratima. Nu e restaurantul nostru un succes răsunător?

– Ba da, zise Savita-di.

– Nu sunt mesele noastre pline seară de seară cu clienţi mulţumiţi, care gem de cât de pline le sunt burţile?

Savita-di se încruntă.

– Ba da.

Pratima se aplecă în faţă peste masa pe care-o împărţeau în biroul lor comun. În spatele uşilor, vocile bucătarilor, ale ospătarilor, ale spălătorilor de vase şi ale picolilor răsunau şi apoi se stingeau, ca o amintire constantă a succesului fulminant de care se bucurau şi despre care vorbeau.

– Şi nu avem protecţie de la prea puternicul domn Neil Senior, astfel încât să nu avem de ce să ne temem că ne-ar mai putea ataca vreun ticălos bucătăria?

– Ba da.

– Şi nu este *kesar kheer*-ul cel mai bun din tot oraşul Chicago? Dacă nu chiar din toate Statele Unite ale Americii?

– Ba da.

Pratima aruncă mâinile în aer, de exasperare.

– Atunci, spune-mi, Savita-di, care, Doamne, iartă-mă, ar putea să fie problema?

Savita-di plesni tare ambele palme pe birou, făcând farfuria de *kesar kheer* să se cutremure zgomotos.

– Tocmai *kesar kheer*-ul, Pratima! *Kesar kheer*-ul! Nu este perfect!

Pratima rămase cu gura căscată. Se uită spre castronul albastru aşezat pe birou între ele şi începu să încuviinţeze uşor din cap.

– Nu este suficient de gustos.

– Nu este suficient de condimentat.

Ambele doamne examinară castronul de *kesar kheer*. Savita-di gustă, închise ochii şi se încruntă.

Pratima aştepta cu sufletul la gură. Şi apoi Savita-di deschise ochii brusc.

- Are nevoie de cardamom! Un *cardamom* mai bun decât avem noi!

Pratima rămase o clipă holbându-se la Savita-di.

- Dar cel mai bun cardamom este cel din Mumbai. Este cel mai scump de pe piaţă.

Savita-di se uita la ea cu ochii mari, cu exaltarea clădindu-se vizibil în adâncimile lor întunecate.

- Da, dar nu la fel de scump cum a fost *kesar*-ul.

- Adevărat, Savita-di, foarte adevărat.

- Şi nu îl ai tu pe nepotul unui nepot care locuieşte în oraşul Mumbai, Pratima?

- Ba da, îl am.

- Şi nu ar putea fi făcut acel nepot al nepotului tău să înţeleagă cât de important este să îndeplinească dorinţele mătuşii unchiului său?

- Ba cred că da, Savita-di.

Cele două doamne rămaseră o clipă uitându-se una la alta, după care Savita-di se aplecă spre cumnata ei.

- Atunci, Pratima, pentru a prepara cel mai bun, dar cel mai bun *kesar kheer* din tot oraşul Chicago sau poate chiar din toată ţara, avem nevoie de cardamomul ăla din Mumbai!

Reţeta top secretă pentru *kesar kheer-ul* doamnei Savita Gupta şi al doamnei Pratima Gupta

128 g de fistic în coajă, cel mai bun pe care îl puteţi cumpăra, de cea mai bună calitate; păstraţi deoparte nouă bucăţi
64 g de orez basmati, ales şi spălat
950 ml de lapte integral
6 seminţe întregi de cardamom, de preferinţă sortimentul din Mumbai
½ linguriţă din cel mai bun *kesar Mongra* (sau, la nevoie, şofran obişnuit)
64 g de zahăr alb de trestie

Mai întâi, examinaţi fisticul pe care îl aveţi. Chiar este cel mai bun pe care îl puteţi cumpăra? Dacă da, atunci puneţi-l la înmuiat în apă, cât să fie complet acoperit, timp de aproximativ patru ore sau chiar peste noapte dacă este târziu şi vă este somn. Acum, luaţi orezul şi puneţi-l într-o oală. Adăugaţi o jumătate din cantitatea de lapte şi lăsaţi pe foc, amestecând continuu, în timp ce vă gândiţi la cât de bună o să fie această budincă şi cât de invidioasă o să fie cumnata dumneavoastră după ce o să guste din ea. Acoperiţi cu un capac şi lăsaţi orezul şi laptele să se gătească timp de douăzeci de minute, până când se înmoaie boabele. Adăugaţi şofranul, seminţele de cardamom, zahărul, fisticul şi laptele care v-a rămas. Fierbeţi la foc mic pentru aproximativ încă şase minute sau mai mult, amestecând din când în când, până când orezul capătă consistenţa dorită. Turnaţi budinca într-un vas frumos şi decoraţi-o folosind

cele nouă bucăţi de fistic pe care le-aţi pus deoparte şi simţul artistic.

Rezultă opt porţii din acest deliciu – dacă nu cumva nepotul dumneavoastră lacom vine la cină, caz în care rămân mai degrabă în jur de şase porţii – şi se poate servi cald sau rece.

mulțumiri

Vreau să le mulțumesc pe această cale lui Mili Priyanka pentru ajutorul pe care mi l-a oferit referitor la cultura și bucătăria indiene - orice greșeli care apar îmi aparțin în totalitate. Lui Susannah Taylor, cea mai răbdătoare dintre impresari, lui Melanie Murray și lui Amy Pierpont, redactori minunați și înțelepți, lui Anne Twomey și lui Claire Brown de la departamentul artistic de la Grand Central Publishing pentru o copertă absolut superbă, Tanishei Christie și Melissei Bullock pentru eforturile deosebite depuse în munca de publicitate și, nu în ultimul rând, redactorului meu, Angela Buckley, pentru că m-a pus într-o lumină bună.

Mulțumesc!